

НАТИСНЕТЕ

У И Л Я М Л А В Д Ж О Й

Тази книга е от поредицата бестселъри „*Crime & Mystery*“. Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

Невероятно завладяващо. И вледеняващо! След този роман, човек се пита дали компютрите не са най-голямата грешка на човечеството от Бомбата насам...
Publishers Weekly

ЕНТЕР АКО СМЕЕТЕ...

**УИЛЯМ ЛАВДЖОЙ
НАТИСЧЕТЕ ENTER АКО
СМЕЕТЕ...**

Превод: Йорданка Зафирова

chitanka.info

Той е най-добрият в света.

Но другите още не го знаят.

Е, скоро ще го научат по най-трудния начин.

Когато летищата им блокират, телефоните, телевизорите и компютрите угаснат, банките им останат без пари, а правителството без разузнаване, полиция и армия, всички ще разберат кой е Господаря на мрежата.

Луан Ръсел, специален агент от ФБР, има само един шанс и той се нарича Ренегата. Някога тя го е тикнала в затвора за компютърни измами. А сега трябва да го помоли за помощ. И някак си да го опази от ЦРУ, Мосад и останалите ловци на глави.

В памет на дядо ми, Джо Зерсън, който пускаше радиото само за рекламите и телевизора за мачовете на Кардиналите. Всичко останало му се струваше пълна глупост.

ЗАБЕЛЕЖКА:

Част от технологията на процесите в тази книга е променена и невъзможна за изпълнение в името на сигурността на Интернет и на литературната измислица.

ДО ВСИЧКИ!

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ:

ОПИТИТЕ ДА ПРЕКЪСНЕТЕ ВРЪЗКАТА СИ С МРЕЖАТА ЩЕ ДОВЕДАТ ДО РАЗРУШАВАНЕ НА ОПЕРАЦИОННИТЕ СИСТЕМИ, ПРИЛОЖНИТЕ ПРОГРАМИ И ЛИЧНИТЕ ВИ ФАЙЛОВЕ.

ЗА ПОТВЪРЖДЕНИЕ СЕ СВЪРЖЕТЕ С ЦРУ И ФБР.

:-)

БУМ!

ПЪРВА ГЛАВА

ДАТА: ВТОРНИК, 13 ОКТОМВРИ, 14:03:14

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Синият микробус на Военновъздушните сили ги закара от базата „Кенън“ до Обединената банка в Кловис. Положението там можеше да стане доста напечено. Мъжът зад волана внимателно се взираше в ограниченията, поставени от двете страни на магистралата.

Тексас беше само на няколко мили на изток. Типичната за това време на годината суша беше изцедила и земята на Ню Мексико. Еднообразният пейзаж наоколо отегчи до смърт Питър Мартин. Той се чувстваше далеч по-добре из претъпканите улици на Източното крайбрежие.

И все пак не можеше да се отрече, че Кловис беше доста приятно градче. Улиците бяха широки, по лицата на хората грееха усмивки, а дърветата тъкмо започваха да сменят премяната си. Обагрените в червено, зелено и златистокафяво листа стоплиха по необясним начин душата му. Но нищо не можеше да се сравни с това, което изпитваше, когато се прибираще у дома, във Вермонт, за да се види с приятелите си. Помисли си, че напоследък тези срещи са пооредели. Трябваше да направи нещо по въпроса.

Мартин стигаше до този извод поне веднъж месечно, но досега нищо не се беше променило. За амбициозен човек с толкова твърди принципи и позитивни идеи той беше странно нерешителен, когато ставаше дума за личните му и социални задължения. А след случилото се тази сутрин вече не беше толкова сигурен и в професионалните си качества.

Нямаше никаква представа защо бяха изпратили точно него в тази забравена от бога пустош. Но едва ли някой можеше да пренебрегне силните препоръки на президента. Преди да излети от военната база „Ендрюс“, се беше опитал да изкопчи някаква информация от двамата си сътрудници във Вашингтон. Остана с впечатлението, че те също са в пълно неведение. Единственият факт,

до който успя да се добере, беше, че по електронната поща се е получило някакво съобщение, адресирано до Белия дом. Явно президентът беше преценил, че ситуацията е достатъчно сложна, за да си позволи да похарчи малко държавни пари и да го изпрати в Ню Мексико.

Нейтън Грей — напълно непознат за него консултант — седеше заедно с Луан Ръсел на средната седалка на микробуса. Мартин се беше настанил на мястото до шофьора и дискретно ги оглеждаше. По всичко си личеше, че Грей е някакъв компютърен специалист. Ръсел обаче определено хващаше окото. Президентът я беше поставил начело на групата. Тя работеше във Федералното бюро за разследване, ръководител на отдела по компютърни престъпления. Мартин я видя за пръв път в шест и половина сутринта, но беше чувал името ѝ да се споменава и преди. Помисли си, че не би имал нищо против да я опознае по-добре, и мислено постави идеята в графата „неопределено бъдеще“.

Всички заедно трябваше да се опитат да разберат дали предсказанията — според него на някакъв побъркан психар — можеха да се сбъднат.

Шофьорът намери свободно място за паркиране близо до остъкления централен вход на банката. Тримата слязоха от микробуса.

На вратата ги посрещна лично президентът на Обединената банка. Човекът трепереше от вълнение. Мартин огледа строгия му официален костюм и едрата отпусната фигура. Веднага го определи като консервативен републиканец. Посещението на тримата непознати, но несъмнено важни клечки от Вашингтон беше нещо извън обичайното му ежедневие. Той кършеше смутено ръце с напрегнато изражение на лицето. Личеше си, че откакто от ФБР накратко го бяха уведомили за предстоящата визита, не беше успял да мигне.

Той нямаше никаква представа на какво дължи такова внимание. Съобщението, получено от президента, веднага беше засекретено. Мартин обаче добре познаваше Вашингтон и знаеше, че то едва ли щеше остане в тайна повече от четиридесет и осем часа.

Настаниха ги в залата за конференции на приземния етаж на банката. Луан Ръсел показа служебната си карта и представи Мартин и Грей, без да уточнява ведомствата, за които работят.

— А сега, господин Белц, бихте ли ни разказали накратко за дейността на вашата банка?

Той се изкашля, прочисти гърлото си и каза:

— Да, разбира се, с най-голямо удоволствие. Това тук е централният ни офис. Имаме и малък клон във военната база „Кенън“ и единадесет банкови автомата, разположени на подходящи места. Три от тях са на територията на базата, а един е в района на Източния университет на Ню Мексико.

— Като изключим собствените ви телекомуникации, поддържате ли контакти с други учреждения?

Белц вяло се усмихна:

— Разбира се. По един или друг начин ние сме свързани по електронен път с почти всички финансови институции на света. Основно, когато се касае за трансфер на фондове.

— Предполагам, че хората от персонала на военната база и студентите са разкрили доста банкови сметки при вас?

Мартин реши, че косата ѝ много му харесва. Тя беше гъста и тежка, с цвят на тъмен лешник, подстригана малко под ушите. Искаше му се да я беше оставила по-дълга, но директорът на ФБР сигурно би поспорил с него по този въпрос.

— Да, точно така.

— Надявам се, че след снощното ни обаждане сте изпълнили указанията ни и сте направили копия на цялата си финансова информация?

Луан имаше студени зелени очи, леко подчертани с молив. Високите ѝ скули хвърляха нежна сянка върху бузите. Приличаше по-скоро на ирландско момиче от реклама на сапун за ръце.

— Опитвахме, госпожице Ръсел, но се сблъскахме с един наистина странен проблем. — Белц изглеждаше доста притеснен.

— А именно?

— По някаква необяснима причина компютърът ни отказва да прави копия на файловете с данни. Програмата не работи. Цяла нощ нашите специалисти се опитват да отстранят причината. Надявам се, че скоро ще ми представят резултатите.

Дано само да успеят навреме. Мартин погледна часовника: 14:40. Обърна се към Нейтън Грей:

— Нещата сериозни ли са?

— И още как! — отговори Грей. — С всеки изминал ден ще се натрупва все повече информация. Ако не могат да се правят копия, евентуалните загуби ще нараснат неимоверно. Лентовите носители и дисковите устройства ще се наситят и могат да се подменят, но без дублиращата програма рискът е прекалено голям.

Мартин попита:

— Не можем ли просто да инсталираме локални версии на програмата?

Белц слушаше разговора с нарастващо безпокойство.

— Може, но това много оскъпява нещата.

— Господин Белц, съветвам ви веднага да наредите на хората си да извадят всички ленти, дискети или каквито там носители използвате от копирните устройства — намеси се Ръсел.

Белц побърза към телефона в другия край на залата.

— Не ставаме ли малко параноични? — тихо попита Мартин.

— Просто залагаме на сигурно, Питър. Като се има предвид тази внезапна невъзможност на банката да борави с електронните си копия, мисля, че нашият... атентатор вече е започнал да действа.

— Атентатор!?

— Не мога да се сетя за по-подходяща дума в момента. — В студените ѝ очи проблеснаха зелени пламъчета. Тази жена никак не обичаше някой да оспорва мнението ѝ.

С други думи, истинско предизвикателство.

Мартин огледа строгия сив костюм на агентката. Сигурно беше избран специално, за да държи мъжките погледи на разстояние. Трудна работа, с тези хубави бедра и добре оформените гърди. Тя седеше леко приведена на тапицирания стол, поставила ръцете си с дланите нагоре върху облегалките. Позата му се стори твърде изкусителна.

Когато Белц отново се присъедини към тях, Луан го попита:

— Можете ли да ми кажете какъв точно е обемът на електронния ви трансфер?

— Аз, разбира се, не съм експерт в тази област, госпожице Ръсел. Тъ... в трансферната ни система са включени и банковите автомати. В останалите области прехвърлянията рядко надвишават обичайните количества. Често работим с федералните тъ... федералния банков резерв в Албъкърк. Обемът на плащанията се увеличава само в дните

за получаване на заплати във военната база. Тогава и автоматите се използват най-много.

— Не извършвате ли големи трансфери и за други клиенти?

— Не, обикновено не. Може би за няколко автомобилни дилъри и две-три брокерски къщи.

— В какви количества?

— Понякога до двеста-триста хиляди долара.

— Разбирам — каза тя.

Мартин попита:

— Господин Белц, какъв е средният обем на сумите за базата „Кенън“?

— Хм. Вероятно се движи някъде между девет и десет милиона долара.

— Това е доста по-малко от очакванията ми.

— Включени са само парите в брой и под формата на чекове. Част от платежната ведомост е предназначена директно за служителите. Много от тях имат сключени договори и процент от доходите им отиват директно във финансовия център на базата. Оттам се разпределят в спестовни, разплащателни и други влогове из цялата страна. Ние, разбира се, непрекъснато увеличаваме участието си, за да можем да покриваме поне местния баланс. Част от персонала има открити сметки в нашата банка.

— Ще стане доста интересно, когато някой беден летец с жена и две деца внезапно остане без спестяванията си — каза Мартин.

Белц го погледна изненадано.

Когато часът стана три без пет, Луан Ръсел помоли президента на банката да ги придружи до компютърната зала, разположена в сутерена. Тримата го последваха по коридорите. Охраната провери документите им за самоличност няколко пъти. Явно посещенията в залата бяха максимално ограничавани.

Дузината експерти вътре работеха усилено на различните терминали. Върху лицата им беше изписана умора и отчаяние. Мъжете бяха леко брадясали, а очите на всички — зачервени от безкрайното виране в мониторите. Мартин разбра, че решението на проблема все още им се изплъзва.

Белц застана до празния екран на един от компютърните терминали.

— Пуснете някаква програма — помоли Ръсел. — Без значение точно каква.

Белц се обърна към една от операторките:

— Синтия, покажи ни, ако обичаш, инвестиционната сметка на банката.

Мартин усети желанието на Белц да покаже на посетителите от ФБР, че в работата на неговата банка няма и не може да има нередности. Не дай си боже на някой да му хрумне, че Обединената банка в Кловис има проблеми, свързани с платежоспособността.

Синтия написа няколко команди и сивият екран на монитора се изпълни с черни символи. Дългите подредени колони с числа бяха мечтата на всеки счетоводител.

Белц започна да обяснява:

— Това тук е текущият баланс на инвестициите в...

Изведнъж написаното изчезна.

— Тъ, Синтия, направи нещо!

Тя опита.

— Тогава ни дай да видим анализа на платежния баланс.

Нищо.

В залата цареше гробна тишина. Мартин се огледа. Всички екрани бяха абсолютно празни.

Нейтън Грей наруши настъпилото мълчание:

— Позволете ми да опитам, госпожице.

Синтия му отстъпи мястото си. Грей започна да натиска клавишите с невероятна скорост. Мартин би се заклел, че изписва стотици думи в минута.

След малко Грей се завъртя на стола си.

— Съжалявам. Банката вече не разполага с финансовите си данни. В компютърната памет няма и следа от оперативна система.

— Май ще ви се наложи да изкарате добрите стари калкулатори от чекмеджетата — отбеляза Мартин. Ръсел трепна. Зелените пламъчета просветнаха раздразнително.

Президентът на Обединената банка стоеше напълно вцепенен. Лицето му беше преbledняло. Мартин се уплаши да не получи инфаркт.

— Но... но... — заекваше Белц.

Мартин се чудеше как ще успеят да се справят в дадената ситуация.

Той беше изработвал военни стратегии във Виетнам, участвал в разузнавателни операции в Тайланд, Германия и Москва и дори издавал смъртни присъди на видни агенти от вражески страни. Обаче никога преди това не се беше сблъсквал с невидим противник, който можеше да достига навсякъде по света с електронните си пръсти.

Той се обърна към Ръсел и Грей:

— Тая работа започва да става дяволски сериозна.

ВТОРА ГЛАВА

ДАТА: СРЯДА, 14 ОКТОМВРИ, 11:16:09

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЧАТЛАС

Джек Крейн превключи скоростите от трета на втора и усети как големите гуми се впиха в заледената настилка. Блейзърът спря да поднася. Погледна в лявото огледало, за да се увери, че ремаркетото още е отзад. Там беше.

Започна да си подсвирква някаква мелодия от петдесетте. Опита се да си спомни името ѝ, но не успя. Може би „Разходката на слончето“?

Снегът заваля още по-силно. Големите мокри снежинки вече покриваха предния капак на колата. Върху стъклото те се стопяваха почти веднага от топлината вътре. Чистачките ритмично поскърцваха. Въпреки опасния преход Крейн беше в отлично настроение.

Блейзърът модел от седемдесет и трета година изглеждаше като току-що изваден от някоя автомобилна морга. Червената боя бледнееше до ръждивооранжево, но това не беше чак толкова лошо. Така поне прогнилите места по страничната броня и калниците не биеха на очи. Предният капак леко хлътваше от дясната си страна. Интериорът също беше в плачевно състояние. Седалките скърцаха, а от дупките на протритата тапицерия се подаваха парчета дунапрен. Беше купил джипа само за сто и петдесет долара без втора скорост и с повреден двигател.

И бездруго имаше нужда само от каросерията. Монтира я върху шасито на тежко катастрофирал ГМС-Джими, модел 1993 година. Шасито, двигателят и това, което беше останало от скоростната кутия, му струваха почти четири хиляди долара. Но сега под капака на тази развалина се криеше петлитров осемцилиндров V-образен двигател в перфектно състояние. Радиото и отоплението също бяха на ниво. В момента слушаше някакво денвърско предаване и песента на Мери Карпентър безуспешно се опитваше да заглуши собствената му версия на „Слончето“ на Дейв Кортес.

Времето не го притесняваше ни най-малко. Истинската зима беше още далеч и снегът сигурно нямаше да се задържи дълго. Но дори и ако закъсаше някъде по пътя, щеше да се оправи. Като всеки добър колорадец, запознат с живота в планината, той носеше пакет с всичко необходимо за оцеляване при такива условия. Имаше одеяла, кибрит, електрическо фенерче, батерии, няколко консерви с храна и вода. Плюс продукти за още няколко седмици.

Всъщност Крейн не беше истински колорадец, но познаваше няколко такива. След два-три месеца, когато местните свикнаха с неговото присъствие, те го научиха как да се справя с трудностите.

Пътят, който следваше, се отклоняваше на около миля от Шосе 128 — връзката между високопланинското градче Карибу и Нидърленд. Нидърленд пък се намираше на петнадесет мили над каньона Боулдър, Колорадо.

Откакто бяха прокарали това отклонение сред гората, настилката не беше изравнявана, освен може би на едно-две места. Пътят следваше безумните извивки на терена — спускаше се през тесни каньони и пресъхнали дерета, после отново се изкачваше по самия ръб на стръмните скали. От лявата му страна наклонът достигаше петшест метра, от другата се издигаха тридесетметрови канари. Ако колата пропаднеше вляво, едва ли щеше да успее да я върне обратно на пътя, въпреки че на предната броня имаше лебедка. Наоколо растяха големи борове и смърчове. Гъстите им клони драскаха по покрива на автомобила. От време на време от дърветата падаха преспи сняг.

Мина покрай почти незабележимата отбивка към хижата на най-близкия си съсед — един мъж от Чикаго на име Марк. Марк идваше в планината само за няколко седмици през лятото.

Оставаше му още около половин миля.

Когато наближи до скалата, която той сам наричаше Каменния зъб, намали скоростта още повече. Това беше голям гранитен къс, покрит с тъмнозелен мъх и белезникави птичи изпражнения. Тук настилката ставаше особено хлъзгава. Пътят вървеше десетина метра покрай скалата, после рязко завиваше надясно. Крейн внимателно завъртя волана. Въпреки че караше само с пет мили в час, гумите забуксуваха върху мократа повърхност. Не сваляше поглед от огледалото вдясно. Ремаркетото мина само на сантиметър от издадения напред връх.

Нататък наклонът ставаше равномерен. Покритият с чакъл и твърда планинска земя път пълзеше като змия по ръба на каньона още около четвърт миля. Стръмните склонове от дясната му страна бяха гъсто обрасли с борове. Тук-таме растяха и трепетлики, останали почти голи по това време на годината. Няколкото обагрени в златисто и оранжево листа се въртяха в лудешки танц заедно със снежинките. Намираше се на 2500 метра надморска височина. Първите два месеца дробовете му се адаптираха към разреждения въздух и сега всичко беше наред.

На върха на билото — там, където планинските върхове се губеха в сняг и мъгла — пътят внезапно свършваше. Надолу продължаваше само стръмна, обрасла с бурени и храсталаци пустош.

Той завъртя волана рязко наляво, превключи отново на първа и внимателно премина през тесния каменен мост, който следваше извивката на една цепнатина в склона на планината. Стотина метра по-надолу навлезе в малък каньон на сред гората. Мястото имаше мрачен и негостоприемен вид. През зимата слънцето успяваше да промуши лъчите си през клоните на дърветата само за около три часа на ден.

Хижата се гушеше в основата на билото. Беше построена от големи сиви тухли, облицована отпред с дебели загладени греди. Стръмният покрив, покрит с тъмнокафяви керемиди, се спускаше и над малката дървена площадка до по-близката стена. От късия комин към небето се виеше тънка струйка бял дим — единственият знак за топлина и уют наоколо. Хижата беше около двеста квадратни метра общо, с тесен, почти неизползваем таван. За някои хора тя би била идеалното място, където да прекарат няколко седмици в годината. Човекът, който я беше построил, починал малко след това. Хижата се предлагаше на пазара за недвижими имоти цели три години, преди Крейн да наброи шест хиляди долара за нея и прилежащите ѝ тридесет и пет акра земя. Малко посреднически фирми биха се наели с продажбата на такива имоти. Рискът от пожар беше прекалено голям.

Отначало Крейн реши, че парите си струват дори и само заради тоалетната, кладенеца, електричеството и телефона. Кабелите бяха прекарани, вързани за дънерите на дърветата. Телефонният пост обаче се разделяше между четири домакинства и не му вършеше особена работа.

След няколко незначителни подобрения, хижата се превърна в удобно за живеене местенце и Крейн започна да я харесва. В покрития навес отдясно имаше достатъчно място за блейзъра и ремаркетото. Разчистеното пространство отпред беше доста неудобно за маневриране. Той направи широк десен завой, така че носът на джипа опря в дънера на вековния бор, който растеше в основата на склона. Включи на задна и след няколко опита успя да вкара колата под навеса.

Изключи двигателя и се пресегна назад за кожената си шуба. Седалките бяха свалени и върху тях плътно един до друг стояха кашоните с храна. Крейн слизаше за провизии само веднъж месечно.

Той беше едър, сто и двадесет килограмов мъж, висок метър и деветдесет. Трябваше доста да се измъчи, преди да успее да навлече шубата си в тясното пространство. Закопча ципа догоре и нахлузи вълнената си шапка над ушите.

Тъмночервената му коса беше дълга и рошава. Обикновено се подстригваше сам. И бездруго нямаше желание да се харесва на някого. В момента изобщо не се интересуваше от тези неща. Навън сигурно беше двадесет градуса под нулата и леденият вятър режеше като с нож. Сложи си подплатените с кожа ръкавици и отвори вратата.

Студът веднага го ужили. Не след дълго дъхът му щеше да образува ледени кристалчета в брадата. И тя, както и косата, беше дълга и безформена. Занемареният му вид държеше хората настрана и те гледаха на него като на ексцентричен тип от планината, който не дава пет пари за нищо.

И това си беше самата истина. Когато ходеше в Нидърленд или по време на редките си пътувания до магазините в Боулдър, фигурата, видът и сдържаното му поведение отблъскваха опитите за сближаване на местните жители и туристите. Животът го беше научил да се пази от излишни познанства. Той хлопна вратата зад гърба си и нагази в петнадесетсантиметровия сняг, който стигаше точно до ръба на непромокаемите му ботуши. Ремаркетото беше дълго около пет метра, с ниски канати, тежко натоварено с дърва за огрев. Развърза няколкото въжета, които придържаха камарата и започна методично да разтоварва. Подреждаше цепениците върху почти изчерпаната вече купчина до навеса.

Хората от планинската служба никак не обичаха да виждат дървата складиращи в близост до постройките. При евентуален горски

пожар това увеличаваше риска и те да бъдат обхванати от пламъците. Крейн упорито пренебрегваше съветите им. И бездруго наоколо гората беше толкова гъста, че хижата му не би имала никакъв шанс. А и нямаше желание да гази петдесет метра през снега, за да си донесе дървата за огъня.

След малко плувна в пот и брадата му натежа от натрупания скреж. Въпреки това работеше с удоволствие.

Жилището му може и да беше примитивно, но тук се чувстваше сто пъти по-добре, отколкото във федералния изправителен затвор в Ломпок, Калифорния. Бе лежал там два пъти, и двата пъти не му хареса. Нямаше да се върне.

За нищо на света!

ДАТА: СРЯДА, 14 ОКТОМВРИ, 16:27:42

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Луан Ръсел сравни впечатленията си с тези на Мартин и Грей и набързо нахвърли основните моменти в доклада си. Малко след това специалният военен „Боинг“-137 се приземи на летището в базата „Ендрюс“. Все още беше твърде рано да се правят каквито и да било заключения. В записките само се даваше отчет за напрегнатата им работа от вчерашния следобед до тази сутрин. Налагаше се да представи нещо на шефа си, за да може той да докладва в Белия дом.

Грей беше прекарал цялата нощ с хората от компютърния център на банката. Заедно преровиха цялата документация за софтуера, хардуерните и защитните системи. Ръсел и Мартин прегледаха договорите на служителите и разпитаха всички, които имаха някакво отношение към електронните комуникации на банката.

Тя беше сигурна, че Мартин не се е занимавал с такава рутинна работа от години. В крайна сметка той заемаше поста заместник оперативен директор в Централното разузнавателно управление и присъствието му в Кловис беше резултат от някаква странна прищявка на президента. Човек с неговия ранг имаше пълното право да претендира за водещото място в групата. Той обаче с нищо не показва, че нейното лидерство му е неприятно. Може би, защото ЦРУ изобщо нямаше право да се намесва в проблеми от вътрешен характер. Тя остана приятно изненадана от начина, по който Мартин се справи със

задачата. Водеше разпитите по изключителен начин. Умееше да предразполага хората, без обаче да се отклонява от целта на въпросите. В своята част от доклада само той беше изказал мнението, че нито един от служителите не е замесен в саботажа. В интерес на истината нито тя, нито Грей бяха заподозрели някой от разпитаните. Компютрите на банката проработиха малко преди тримата да излетят от базата „Кенън“ и да оставят случая в ръцете на агентите от Албъкърк. Част от данните бяха изтрити — напълно достатъчно, за да започне федерално разследване. Президентът Белц ги уверяваше, че след четиридесет и осем часа информацията ще бъде напълно възстановена. Мълвата за проблемите на банката се разпространяваше с мълниеносна бързина и телефоните му вече прегряваха от обажданията на разтревожени вложители.

Когато самолетът кацна, Грей попита:

— Мислиш ли, че скоро ще има съвещание, Луан?

Нейтън Грей беше президент на „Компсистемс“, Атланта. Тя знаеше много добре, че той е ангажиран човек. И все пак на няколко пъти в миналото беше намирал време да ѝ помогне при разрешаването на по-заплетените случаи. Грей познаваше компютрите и софтуерните системи по-добре от всеки друг.

— Предполагам, че президентът доста ще се разтревожи от случилото се, Нат. Но не мога да знам колко бързо ще се развият нещата. Защо питаш?

— Налага ми се да замина за Европа за два-три дни. Имам уговорено участие в една среща.

— Заминавай спокойно. Ако нещо се случи, ще намеря начин да те открия.

— Много добре.

— Имаш ли някакви предположения, Нат? Нещо, което не си споменал в доклада?

— Не, Луан, първо искам да обмисля проблема на спокойствие.

Поставиха стълбата на мястото ѝ и стюардът отвори вратата. Тримата станаха и събраха ръчния си багаж. След убийствената жега в Ню Мексико и приятната топлина в самолета нощта във Вашингтон им се стори студена и влажна. Есента се беше проточила по-дълго от обикновено и Луан вече очакваше приближаването на зимата. Според

прогнозите на изток от Монтана, Уайоминг и Колорадо имаше снежни бури.

Грей им пожела лека нощ и се отправи към стоянката на такситата.

Мартин обаче тръгна редом с нея и каза:

— Храната в самолета не беше кой знае какво. Не искаш ли да отидем да вечеряме някъде?

Тя забави крачките си, после спря и се замисли. Огледа внимателно лицето му. Изглежда, реакцията ѝ го развесели. Не беше особено притеснен. Луан реши да пренебрегне упоритите слухове, които се носеха из града по негов адрес. Вашингтон гъмжеше от клюки, някои от които дори бяха верни.

— Добре. Къде?

— Обичаш ли китайска кухня? Какво ще кажеш за „Каулун“?

— Колата ми е наблизо. Ще се видим направо там.

Мартин отвори вратата на буика и ѝ помогна да се качи. После се отправи към корвета си по-надолу в редицата. Тази марка пасваше идеално и на характера му, и на хорските приказки. Той потегли пръв по „Сютланд Паркуей“, мина под тунела и продължи по „Ейч Стрийт“. Явно дамите не бяха с предимство в мъжкия свят на автомобилите. Местата за паркиране, които успяха да открият, бяха на една пресечка едно от друго. Ръсел едва успя да провере своя „Регал“ в тясното пространство. Мартин вече вървеше по тротоара към нея.

— Не те ли е страх да се движиш из града по тъмно? — попита той.

— Въръжена съм.

— Останалите също.

Настаниха ги на малка маса, върху която в червена стъклена купа трепкаше запалена свещичка. Поръчаха си *хар гау* и печено свинско с грейпфрут.

Тя сърбаше мълчаливо билковия си чай и го изучаваше.

— Справи се отлично със задачата — похвали я той.

— Какво имаш предвид? — Тя разкопча късото сако на костюма си. Отдолу носеше дантелена бяла блуза. Веднага съжали за постъпката си. Ами ако Питър Мартин я изтълкуваше погрешно?

— Вярно е, че никой от нас не очакваше да открие престъпниците направо в Кловис, Ню Мексико. Но ти започна

разследването и събитията се развиха доста бързо. Беше ми много приятно да работим заедно. Не се бях занимавал с такива неща от години.

Значи беше преценила правилно.

— И къде са престъпниците според теб? — попита тя.

— Откъде да знам. Даже не съм видял оригиналния текст на съобщението. Но щом е компютърно, географски ограничения не съществуват. Може да е изпратено откъде ли не, по всяка вероятност зад граница. Предполагам, че това е причината президентът толкова да настоява и за моето присъствие. Какво ще кажеш за японците?

— Възможно е. Играта едва сега започва. Все още не знаем какви са правилата. Когато компютрите отново проработиха, страшно се изненадах. Вече бях започнала да си мисля, че всичко е загубено.

— Да, Белц направо се прероди — засмя се Питър. — Виждали ли си някога такова ангелско изражение? И то на лицето на републиканец?

— Но какво означава всичко това?

— Да пукна, ако знам. Отначало си помислих, че е някакъв майтап. Компютърните манаџи направо умират да се бързат с хората.

— Не е майтап — каза тя. — Никак не ми е смешно.

— Какво е станало с оптимизма ти?

— Два месеца след като започнах работа, той хвана идеализма ми за ръка и заедно изчезнаха. Не съм ги виждала от години.

— Значи си циник?

— А нима ти не си? — попита Луан.

Мартин сви рамене.

— Защо му трябва на някой да се занимава с онази мизерна банка на края на света?

— Мислиш ли, че е мъж?

— Мъж, жена, няма значение.

— За мен това си беше чиста демонстрация на сила — каза тя. — И правилата никак не ми харесват. Не искам да играя по тях.

— Правила? Какви правила?

— Натрапникът ни показва, че може да мине през една съвършена система за сигурност и да прави каквото си иска.

— И къде тук е правилото?

— Ако не му играем по свирката, той разрушава базата данни.

— В такъв случай съм съгласен с теб. Нямам никакво желание да участвам в неговите... или нейните игрички.

— И двамата нямаме друг избор.

— Знам. Вчера направо ми дожаля за Белц. Трябва да ти призная, че рядко изпитвам съчувствие към губещите.

Тя му повярва.

— Най-лошото в случая беше, че ние предварително знаехме какво ще се случи. Значи пристигат някакви бюрократи от Вашингтон, въртят се из банката му няколко минути и целият му свят се разпада.

— Да, сигурно още не може да си обясни какво точно стана. Вероятно си мисли, че ние имаме пръст в тая работа.

Разговорът секна, когато им донесоха кифличките с плънка от скариди. Едва когато приключиха и с основното ястие, сервитьорът разчисти масата и им сервира чашките коняк, Луан каза:

— Май имах нужда от това.

— Тогава защо се поколеба, когато те поканих?

— Ще си говорим направо, нали? — попита тя и го погледна право в умните сини очи. Помисли си, че те сигурно изглеждат съвсем различно пред огъня в някоя камина... или дулото на пистолет. — Добре. В града се разправят разни работи за теб...

— Не искаш да те виждат в компанията на шпионин?

— Не ме разбра. Носи ти се славата на голям женкар.

Той се ухили:

— Напълно неоснователно, уверявам те.

— Така ли? Жените от Министерството на правосъдието предлагат да завържат краката им, когато ти си в сградата.

Питър се засмя:

— Слухове, разпространявани от двете ми зловни бивши съпруги.

— Колко бивши? — Не трябваше да го пита. В крайна сметка това не й влизаше в работата. Не искаше да разваля чисто служебните им отношения. И все пак в него имаше нещо...

— С Мери-Ан бяхме женени четиринадесет години. Дороти се задържа само шест месеца. Явно най-после се убеди, че не разполагам с милиони. Сега се опитва да се докопа до малкото, което имам. Подала е искане до съда за процент от всичките ми доходи. По-точно

би било да се каже, че съм доста наивен, когато става дума за жени. — Но точността и клюките са взаимно изключващи се понятия.

— Май си доста скромнен?

Той се ухили в отговор и попита:

— Ами ти?

— Аз ли? Родена съм в северната част на Мейн, близо до Канада. Учих в местния университет, после завърших право в Харвард и започнах работа във ФБР. Така и не разбрах кога започнах да се интересувам от компютри и получих ръководното място в отдела по компютърни престъпления. Закономерен прогрес за една отдала се на кариерата си жена.

— Нищо не каза за мъжете в живота ти?

— За мен не се носят слухове. Предпочитам това да си остане така.

ДАТА: СРЯДА, 14 ОКТОМВРИ, 22:21:23

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: :-(*)

ПРОТОКОЛ ЗА ПРЕДАВАНЕ НА ФАЙЛОВЕ

MDB.DEPTST.GOV

Влизане в системата?

ACLRM

Парола?

PRMPT9CL8

Добре дошли в главната база данни на Държавния департамент на Съединените щати.

Моля, изберете си от менюто.

DIR^[1]

Съдържанието на директорията запълни екрана. Ето, това е.

Секретен файл. Парола?

D78LMP

Имате право на достъп.

ЗАРЕДИ CARP2

Спокойно, спокойно. Програмата е дълга...

Трансферът на файла е потвърден. Име на файла:
carp2.

Скрит файл.

EXIT^[2]

[0] Често използван знак в компютърния жаргон, изразяващ неодобрение. — Б.пр. ↑

[1] Покажи директорията (комп.). — Б.пр. ↑

[2] Изход (комп.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ДАТА: СРЯДА, 14 ОКТОМВРИ, 18:01:30

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЧАТЛАС

Лицевата страна на хижата гледаше на югоизток. Тъй като се отопляваше само с една печка на дърва, пространството вътре не беше разградено. Стаята беше разположена по цялата ширина на сградата — около седем метра и половина. Печката стоеше по средата откъм външната стена. Сводестият таван увеличаваше още повече вътрешния обем. В южната част на източната стена имаше врата и прозорец. Там бяха наредени кръгла дъбова маса и четири стола, издраскани от употреба. Зад масата, заградена само с извит плот, беше кухнята. Печката и хладилникът си бяха тук още когато купи мястото. Към тях Крейн беше добавил само една микровълнова фурна.

Цялата къща имаше два прозореца. Вторият беше на северната стена и гледаше към разчистеното пространство отпред. Вътре имаше още стар, но много удобен диван, две също толкова избелели кресла и няколко лакирани масички от борово дърво. В ъгъла до дивана се намираше телефонът. Той никога не звънеше. Крейн си беше купил скъпа стереоуредба, един висок шкаф, пълен с компактдискове, и още два, претъпкани с книги. Той обичаше да слуша музика и почти непрекъснато четеше.

Стълбата до импровизираната кухня водеше към още недовършения таван. Там имаше само няколко кашона, които не бяха отваряни, откакто преди няколко години ги остави на съхранение в Кънектикът. Вътре имаше вещи, принадлежали на семейството му. Крейн нямаше желание да си припомня миналото.

За да не се катери по стълбата всяка вечер, беше преместил голямото легло долу, до задната стена. Вратата от лявата страна на леглото водеше към тесен, но дълбок килер. Отдясно беше банята, а точно до нея имаше помещение, което отначало явно бяха използвали като склад. То беше широко седем метра, дълго само два, отчасти вкопано в склона на планината с дебели бетонни блокове. Когато

Крейн купи хижата, там имаше само няколко изпочупени мебели и електрически бойлер. Мебелите отдавна изгоряха в печката, а вратата към банята беше скрита зад няколко панела. Между два от панелите умело бяха прекарани кожени ремъци, така че ако някой натиснеше силно закачалката за кърпи, към складовото помещение се отваряше тесен проход. Крейн беше построил стена, която разделяше склада на две части — едната широка два, а другата пет метра. Отделно откъм южната страна на хижата беше избил врата, така че в по-малката стаичка се влизаше отвън. Сега там освен бойлера имаше и електрически генератор, захранван от бензинов двигател с мощност десет конски сили.

Високо в склона на планината Крейн беше монтирал антена, която му позволяваше да хваща няколко УКВ радиопредавания от Денвър и четвърти, седми и девети телевизионен канал. На една от кухненските лавици имаше осеминчово телевизорче. Повечето от денвърските радио и телевизионни предаватели бяха разположени на планината Лукаут в Голдън, а това не беше чак толкова далече. Крейн обикновено гледаше само новините, докато вечеряше, седнал на дъбовата маса в кухнята. Забавните предавания толкова го отегчаваха, че отдавна вече не ги следеше. Особено се дразнеше от филмите с надпис: „Направено по истински случай.“ Но не бяха чак толкова истински.

Крейн се имаше за голям кулинар, въпреки че рядко му се случваше да демонстрира уменията си на друг. Доставяше му удоволствие да рискува с нови рецепти. Днес обаче се чувстваше прекалено уморен след дългото пътуване до града и разтоварването на дървата за огрев. Пригответи си два препечени хамбургера, натъпка ги с резенчета домати, лук, кашкавал и туршия и извади една бира от хладилника. Седна на масата пред телевизора и ги изяде, докато гледаше местните новини.

Нищо интересно. Няколко престрелки, опит за изнасилване, сигурно петнадесетото поред разследване за нередностите в денвърското международно летище и неувяхващата вяра, че тази година „Бронкс“ сигурно ще спечелят Суперкупата. Светът такъв, какъвто винаги е бил, на път да се превърне в едно голямо сметище.

Когато приключи с вечерята си, Крейн стана, изключи телевизора и изми съдовете и тигана. Развърза връзките на ботушите

си, събу ги и ги остави под закачалката в ъгъла на трапезарията.

Дълго гледа през прозореца към „двора“ си. Джипът и ремаркетото бяха паркирани на местата си под навеса. Задното стъкло на блейзъра не се виждаше от снега. Вече беше наваляло около двадесет сантиметра и следите от гумите започваха да се губят. Клоните на дърветата се превиваха от тежестта на падналия сняг.

Както си беше по чорапи, отиде до печката и пъкна вътре още две дълги цепеници. Те бяха още мокри от снега и изсъскаха, когато огънят ги облиза. Голямата нощна лампа на масичката в ъгъла светеше и придаваше на стаята неповторим уют. Във въздуха се носеше лекият аромат на борова смола.

Подът беше покрит с големи груби талпи от дъбово дърво. От тях на места стърчаха малки тресчици и Крейн обикновено обуваше дебели вълнени чорапи. Имаше два ръчно тъкани килима. Единият в синьо и бежово седеше под масата, а по-големият в синьо, черно и сиво беше постлан в хола. Гредите на стените бяха абсолютно голи, като се изключи закачалката и една гравюра на Бев Дулитъл, за която се беше изръсил хиляда и двеста долара. Гравюрата представляваше брезова горичка през зимата. Но ако човек се вгледаше внимателно, щеше да забележи, че между брезите умело са прикрити няколко индианци върху петнистите си понита.

Крейн обичаше такива неща. Сюжети, различни от това, което се вижда на пръв поглед. Много харесваше и ефективността. Пестеливост на движенията и изразходваната енергия. Да рисуващ брезички и индианци едновременно. Да слезеш до града за дърва, но и да си накупиш продукти, да напълниш резервоара на джипа и тубата с гориво за генератора. Нито секунда пропиляна на вятъра.

Печката също беше икономична. Тя изгаряше дървата бавно. Последните две цепеници щяха да стигнат за цялата нощ. В хижата беше топло и уютно. Крейн съблече пуловера си и остана само по риза. Отвори вратата на килера и метна пуловера в коша с мръсните дрехи. Скоро трябваше да се погрижи за тях. Переше на ръка в кухненския умивалник. Беше си опънал простор между две дървета в края на полянката.

Прането никак не му тежеше. В Ломпок работеше в пералнята. Виж, там определено се справяше доста зле.

Крейн заобиколи леглото, влезе в банята и натисна дървения панел, докато механизмите се освободиха и отвориха процеп към един съвършено различен свят.

Неговият свят.

Стаичката беше само пет на два и нямаше прозорци. Върху стените беше закована поне десетина сантиметра изолация, покрита с бели дъбови плоскости. Така малкото пространство се отваряше и изглеждаше по-светло. На тавана бяха монтирани две лампи. Светлокафявият мокет беше залепен за шперплатовия под. Подовото отопление в основата на двуметровата стена поддържаше температурата на постоянно ниво. Насреща от край до край бяха вградени етажерки. Точно в средата под етажерките имаше направено по поръчка дъбово бюро, върху което седяха два самостоятелни седемнадесетинчови цветни монитора. Имаше също две клавиатури и също толкова входни устройства. От лявата страна на бюрото беше поставена дъбова масичка с малък ксерокс, скенер за трансформиране на текст и графика в дигитални импулси и два лазерни принтера „Самсунг Финали 8000i“. Всеки един от принтерите имаше капацитет осем страници в минута и съвършена точност на изображението.

Отдясно, в специално направен за целта дъбов шкаф, зад трите пирамидално разположени витрини седяха три компютъра „Пентиум“. Всеки имаше 128 мегабайта оперативна памет, 1,6 гигабайта хард диск със 166 MHz процесори и 4 мегабайтови видео платки. И трите компютъра бяха с изходи за който и да е от двата монитора. В случай че му трябваше повече мощност, можеха да се свържат и паралелно. Беше платил за всичко това цели двадесет хиляди долара.

Върху най-високата лавица по цялата дължина на стаята бяха наредени различни консумативи: тонер, касети и хартия за ксерокса и принтерите. Останалите три етажерки бяха претъпкани с книги, учебници и папки със списания и всички данни, които си беше позволил да изкара на принтер. Точно над бюрото беше подредил най-различни периферни устройства: 5,25-инчово флопи (в случай че някога му потрябва), две 3,5-инчови дискови и две 1-гигабайтови лентови устройства, три мултидискови CD-ROM устройства и два 28,8 kbps (килобайта за секунда) факс-модема. Върху една от лавиците имаше десет 4,3 гигабайтови хард диска.

Крейн знаеше, че в тази малка стаичка можеха да се поберат голяма част от информационните данни на Пентагона, стига само да поиска да са му подръка.

В малкия шкаф в ъгъла имаше непрекъсваема хранваща система, снабдена със стабилизатори на напрежението. Тя можеше да работи както на батерии, така и с електрическия генератор. Крейн не можеше да разчита особено на централното електрическо хранване, така че тази система презастраховаше чувствителните му компютри. Високо в планините на Колорадо кабелите често се късаха от тежестта на падналия сняг или прекършените клони на дърветата. Той живееше тук вече двадесет и два месеца и за това време външното електрохранване беше прекъсвано три пъти, макар и най-много за четири часа.

Единственият въртящ се стол в стаята беше също от дъбово дърво, тапициран с мека сива кожа. Само за него Крейн беше платил 600 долара, но затова пък беше изключително удобен. Така и трябваше да бъде. Крейн прекарваше върху него дълги часове.

Той седна, пресегна се под бюрото и натисна главния бутон, който включваше всички устройства.

Най-хубавото на това, че живееше на 2500 метра надморска височина в заснежените колорадски планини, беше, че никой на света нямаше и най-малката представа къде точно се намира.

Поне в географския смисъл на думата.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 15 ОКТОМВРИ, 13:41:59

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Въпреки че беше доста глупаво за човек с неговия ранг в професията, Нейтън Грей изпадна едва ли не в детинско въодушевление при вида на френското крайбрежие. Пътуваше първа класа в „Боинг“-747 и току-що беше навлязъл в чуждо въздушно пространство! Той се залепи за стъклото, за да не изпусне нищо от гледката.

— Господин Грей?

Той се обърна и се усмихна на френската стюардеса, която доливаше кафе в чашата му.

Тя също му се усмихна в отговор:

— За пръв път ли пътувате за Европа, господин Грей?

— Не, за втори.

— Ще обиколите ли континента? — Тя явно се опитваше да поддържа разговора.

Грей изобщо не си падаше по флиртовете. Той беше свикнал да приема и нещата, и хората, ръководен от първото си впечатление за тях. Затова сега веднага разбра, че тя просто се опитва да бъде учтива, нищо повече.

— Този път ще разгледам само Швейцария. Ако изобщо ми остане време.

— Сигурна съм, че ще си прекарате чудесно. — Стюардесата се обърна и тръгна по пътеката, размахвайки нечупливата каничка кафе наляво и надясно като шпага. Грей отново се загледа през прозореца.

Той напускаше Съединените щати за трети път, ако се брои и пътуването му до Югоизточна Азия. За неговите четиридесет и пет години не беше успял да отиде дори до Канада или Мексико. Всъщност милиони американци също не бяха напускали страната си, но малкото пътувания се виждаха някак смешни на Грей, като се има предвид, че от двадесет и три години той работеше в международни компании. Петнадесет в „Ай Би Ем“, четири в „Датекс“ и още четири в неговата собствена.

В продължение на цели деветдесет минути той не откъсна поглед от зелените и червеникавокафяви петна, които се сливаха пред очите, му от 9000 метра височина. Накрая самолетът бавно започна да се спуска към Цюрих. Покритите със сняг върхове на Алпите го ужасиха за момент. Развълнува се при мисълта, че най-после се приближава до центъра на международната търговия. На двадесети този месец той наистина щеше да вземе участие в нещо със световно значение. Искаше му се да може да сподели ентузиазма си с някого.

Носът на боинга леко подскочи, когато се приземи на пистата в Клотен. По-нетърпеливите пътници зачакаха реда си на пътеката. Грей остана на мястото си. Едва когато всички слязоха, той се изправи, взе куфарчето и ръчната си чанта, пожела довиждане на вечно усмихнатата френска стюардеса и се отправи към терминала.

Трябваше да го посрещнат на летището. Някой сигурно вече се оглеждаше за висок метър и осемдесет, с кестенява, леко прошарена коса, кафяви очи и големи мустаци бивш каубой от Монтана. Грей

беше слаб, с изпито лице и поглед чист като планинска вода. Хората, които не го познаваха, трудно можеха да повярват, че е доктор по програмиране. Но той изобщо не се интересуваше какво мислят (или не мислят) останалите за него.

— Хер Грей? — обади се някой от другата страна на митническата бариера. Грей се обърна. Ниският мургав възрастен мъж с идеално изгладен черен костюм и фуражка гледаше въпросително към него.

— Аз съм.

— Приятно ми е, Франц Мюлер. Последвайте ме, ако обичате. Имате ли друг багаж?

— Само този.

Мъжът взе ръчната му чанта и го поведе към сребрист мерцедес 500SEL. Отвори му задната врата и Грей се настани на удобната седалка. Минаха през целия Цюрих и продължиха на юг. Дългото пътуване не го отегчаваше ни най-малко.

Имената му се струваха ужасно интересни. Може би защото работата му беше тясно свързана с киберпространството, а там зад всяко екзотично име, хрумнало на компютърните манияци, обикновено се криеше конкретен образ. Преминаха през Вализелен над река Лимат, „Рамищрасе“, „Банхофщрасе“, „Талщрасе“... Искаше му се да слезе от колата и да се разходи. Щом напуснаха града, край пътя се заредиха изумруденозелени полета. От време на време отляво се откриваше изглед към езерото. Грей беше очарован.

След двадесет и две мили Мюлер зави на изток, към езерото. Няколко минути по-късно минаха през масивна порта и продължиха на юг. От двете страни на портата върху каменните колони бяха поставени табели с надпис: „Verboten!“^[1]

Дългата чакълеста алея се виеше през тъмнозелени борови гори и поляни, отрупани с вече поуевехнали червени, жълти и сини диви цветя. Лятото беше към своя край. Пътят постепенно се изкачваше над езерото. Замъкът изникна пред тях изведнъж. Той се издигаше самотен на върха на хълма с лице към кристалната повърхност на езерото.

Неизвестно защо Грей реши, че му прилича на средновековна крепост. Не че имаше ров и подвижен мост, както си беше представял. Вярно, че от двете страни на големия западен вход се издигаха две островърхи кули, но само толкова. Десетметрови назъбени стени се

виеха около масивната постройка. На места, там, където камъните на зида бяха възстановявани, светлееха петна хоросан.

Колата мина под свода на централния вход и спря в павирания двор. Грей сам си отвори вратата, слезе и любопитно се огледа. Цялата сграда беше опасана с високи корнизи. Край северната стена се виждаха гаражите. Шест от тях бяха построени няколко столетия след основното здание. Етажът над гаражите също беше пригоден за живеене. Вратите на един от тях бяха отворени и вътре се виждаха двама мъже, които усилено лъскаха още един сребрист мерцедес. От южната страна нагоре се виеха солидни каменни стълби. Отпред, с лице към езерото, главната резиденция запълваше почти цялото пространство между стените. Трите етажа бяха изградени от покрити с мъх сиви камъни. Тесните прозорци гледаха надолу, към двора. Най-горният ред беше вграден в стръмния, покрит с плочи покрив. Стената на приземния етаж беше скрита зад каменни арки. В средата, точно срещу него, имаше масивни, резбовани дъбови врати, обковани с боядисано в черно желязо. Зелен бръшлян се виеше по фасадата.

Лявото крило на огромната врата се откряна и в процепа се показва женска фигура.

— Здравсти, Нат!

Джорджия Тейлър изчезна от живота му преди близо две години. Почти беше забравил вече чаровната усмивка и детския израз на лицето ѝ. След всичкото това време обаче спомените за краткия им роман не бяха преставали да го измъчват. Тогава Уестин я командирова в Северна Африка заедно с Дарла Самсън и връзката им приключи от само себе си. Уестин понякога беше ужасно разсеян и рядко се интересуваше от личния живот на подчинените си. В противен случай едва ли щеше да ги раздели толкова нетактично. Така поне си мислеше Грей.

Тя носеше маратонки, светлокафяви дънки и развлечена мъжка риза на сини райета. Не можеше да се каже, че е красива, но имаше нещо в очите и изражението ѝ, на което не можеше да устои. Винаги му беше напомняла за момичетата в гимназията.

Въпреки че ужасно се зарадва на срещата им, изпита странно притеснение и я поздрави доста по-сдържано, отколкото му се искаше:

— Здравей, Джорджия. Не очаквах да те видя тук.

— Заповядай вътре. Сигурно си изморен от пътуването. — Гласът ѝ звучеше по-самоуверено отпреди. Нещо в живота ѝ явно се беше променило.

— Не се чувствам изморен. Полетът беше много приятен. — Грей веднага усети някакво скрито напрежение, но нямаше ни най-малка представа на какво може да се дължи. Със сигурност обаче не беше заради неговото пристигане.

— Това е, защото не пътуваш достатъчно често.

Грей пристъпи към нея. Докато се чудеше какво точно да направи, тя му спести неудобството. Хвана ръката му и топло я стисна. Той потрепери при допира.

— Франц, би ли занесъл багажа на господин Грей в стая 214?

Дългият коридор, в който влязоха, беше единствената част от интериора на сградата, останала непроменена от времето на германските обитатели през петнадесети век. Поставени в позлатени рамки маслени портрети на непознати мъже висяха по облицованите с черешово дърво стени. От двете страни на коридора имаше около десетина врати. Релефният рисуван таван беше опасан с позлатени корнизи. Имаше и две голи златни фигури, които държаха по един факел.

— Бил ли си някога тук? — попита Джорджия. Помогна му да си свали шлифера и го метна на закачалката до вратата.

— Не.

Тя му махна да продължи наляво. Ръката ѝ беше нежна, с дълги, красиви пръсти.

— Апартаментът на Джером заема половината от този етаж. Вдясно са складовете, кухнята и няколко трапезарии. На целия втори етаж са разположени стаите на персонала и местата за почивка. Лабораториите и оперативните зали са на последния етаж.

Тя млъкна и го погледна:

— Много бърборя, нали?

— Да, но ми харесва. Липсваше ми.

Някаква сянка от миналото премина за миг през лицето ѝ.

— Да, добре. Джером те очаква.

Срещата им не протичаше по начина, който Грей толкова пъти си беше представял. Тя тръгна по коридора, без да го поглежда, и той

послушно я последва. Спомни си за колито, което имаше като малък. Почувства се глупаво.

Минаха край масивните черни дъбови стълби в средата на залата и продължиха наляво през отворените двойни врати. Краката му потънаха в дебелия светлобежов килим. Стаята, в която влязоха, беше десетина метра широка и около петнадесет дълга. Стените бяха покрити с кафява коприна на тънки сини ивици. Цялата Източна част беше остъклена и гледаше надолу към езерото. Дебелата три метра каменна стена направо биеше на очи. Имаше няколко стола от хром и морскосин плат. Масите пък бяха от хром и стъкло. Край стените лежаха жълти възглавнички. Бяха окачени и няколко абстрактни картини с преобладаващ жълт цвят. На стъклената извита масичка до прозореца седеше Джером Уестин. Пред него имаше компютърен терминал и телефон — единствените аксесоари в стаята, които подсказваха с какво се занимава.

Уестин рязко се изправи и на лицето му грейна ослепителна усмивка.

— Господи, Нат, страшно се радвам, че успя да дойдеш.

Грей се наведе над масата и здраво стисна ръката му.

— Аз също, Джером, аз също.

— Добре, сядай. Джорджия, мислиш ли, че ни е останало малко кафе?

— Ще отида да проверя. — Тя безшумно напусна стаята.

— Къщата ти си я бива, Джером.

Уестин беше поласкан.

— Харесва ли ти, Нат? Ремонтът ми отне близо година, но си струваше. Чакай само да я разгледаш цялата. Ще ти падне шапката!

Грей наистина се радваше на срещата си с Уестин. За последните две години Уестин беше посетил Щатите само няколко пъти. През останалото време двамата бяха контактували главно чрез телефона, телекса или електронната поща.

Джером изглеждаше много добре. Грей знаеше, че приближава шестдесетте, и въпреки това не би му дал повече от четиридесет. Беше слаб, със стегната фигура, без излишни тлъстини. Носеше жълт пуловер и сини панталони. Светлосиньото спортно сако не можеше да скрие широките му, силни рамене. Приятното му лице беше гладко, с нежен загар. Възрастта и грижите не бяха оставили никакви следи по

него. В кафявите му очи винаги горяха малки весели пламъчета, сякаш светът около него е безкрайно забавен. Годишите бяха успели само да посребрят слепоочията му, нищо повече. Целият му вид сякаш излъчваше жизнерадост и успех. Сигурно затова се появяваше толкова често по страниците на международните бизнес-издания. Журналистите страшно си падаха по лъчезарни, стъпили здраво на земята милиардери.

Като изключим прошарената коса, той изглеждаше абсолютно непроменен от времето, когато се запозна с Грей в бара „Себастиан“ в Боулдър, Колорадо. Тогава Нейтън още работеше в заводите на „Ай Би Ем“ в Лонгмонт. В този петък Джером с мъка си проправи път през тълпата компютърни специалисти и седна до него на бара.

— Вие ли сте Нейтън Грей? — попита той, като едва успяваше да надвика шума наоколо.

Въпросът изненада Грей. Помисли си, че си има работа с някой от сътрудниците на фирмата.

— Пипнахте ме.

— Чакам ви от доста време. Името ми е Джером Уестин. Бих искал да си поговорим.

Нейтън сви рамене и последва Уестин в едно от сепаретата. Седна, стиснал чашата уиски в ръце.

Уестин се ухили:

— Не вярвам да има някой друг Грей с такива мустаци наоколо, но все пак искам да се уверя, че разговарям с този, който ми трябва. Вие сте инженер в „Ай Би Ем“?

— Точно така.

— Работите за фирмата-майка петнадесет дълги, дълги години? Не сте женен и се чувствате ужасно отегчен?

— За последното не съм толкова сигурен — сопна се Грей. Този мъж се опитваше да обиди работодателя му.

— След петнадесет години в „Ай Би Ем“ аз лично вече умирах от скука — поясни Уестин. — Преди това същото стана и в „Ейч Пи“ и „Ен Ар Си“.

Накъде ли биеше?

— Е и?

— Открих собствена компания.

Грей отново сви рамене.

— Как върви?

— Не е лошо. Е, още не мога да се сравнявам с Рос Перо, но не е далеч времето, когато и това ще стане.

Перо беше напуснал „Ай Би Ем“, за да открие „Електронни информационни системи“ в Далас, защото беше решил, че бъдещето е в програмирането и софтуерните пакети, а не в хардуера. Компанията постигна баснословни резултати и му донесе милиарди долари, ако парите са мерило за успех. А те са.

Грей попита:

— За какво искахте да говорим?

Очите на мъжа закачливо проблеснаха:

— За положителни неща.

— Какво означава това?

— Аз ще ви помоля да напуснете работа и да постъпите в моята компания. Вашият отговор трябва да бъде положителен.

Нат си спомни ентузиазма, който се излъчваше от Уестин тогава. Изобщо не се беше променил.

Джорджия се върна със сребърен поднос, върху който имаше порцеланови чашки и инкрустирана сребърна каничка. Наля три кафета и седна. Уестин отпи и се усмихна:

— За отличен инженер по електроника и вицепрезидент на фирмата тя прави хубаво кафе. Не мислиш ли?

Грей не знаеше, че Джером я е назначил за вицепрезидент на „Датекс“-Цюрих.

Той кимна и опита кафето. Беше без кофеин, както и очакваше.

Джером попита:

— Преди да те разведа из къщата, кажи ми накратко как вървят нещата при теб?

— Готови сме повече от всякога. Няма никакви проблеми — самоуверено заяви Грей.

— Ами Глоубнет?

Докато разработваха основните концепции, откриха, че комуникациите придобиват огромно значение в световен мащаб. Софтуерът, или компютърното програмиране на системите за сигурност, все още беше основен приоритет, но мрежата Глоубнет вече погълна двеста и петдесет милиона долара само в Съединените щати.

Мрежата беше работа на Нейтън. Неговата компания „Компсистемс“, подкрепяна и финансирана главно от „Датекс“, се създаде именно с тази цел.

— Миналата седмица проведохме последните тестове — докладва Грей. — Седемте операции бяха изпълнени със стопроцентова точност. Що се отнася до сигурността, наех четирима от най-добрите и ги накарах да дешифрират кодовете. Не успяха.

— Чудесно! Същите резултати бяха получени и на Континента, в Африка, Великобритания и Азия. Ако бяхме в Хюстън, щях да кажа: „Всички системи работят!“

Уестин се завъртя на стола си и погледна през прозореца.

— Виж какво езеро! Толкова е красиво и спокойно! Повърхността му е гладка като стъкло. Невероятно!

— Да, наистина. — Е, не можеше да се сравнява с Монтана, но Грей оценяваше великолепието му.

Уестин се обърна и каза:

— Точно такъв трябва да бъде нашият свят. Спокоен.

Грей погледна към Джорджия. Лъчите на утринното слънце се отразяваха във водите на езерото и пълнеха очите ѝ със светлина.

И с възхищение.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 15 ОКТОМВРИ, 17:09:12

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

В Москва президентът беше събрал всички министри в кабинета си. Вътре беше прекалено топло. Не достигаше въздух. През прозореца Жувармов видя как уличното осветление край Кремъл се включи. Лампите едва се забелязваха през гъстия сняг, който валеше целия следобед. Отново се заслуша в доклада на секретаря:

— ... са напълно прекъснати!

Генерал Виталий Иванович Жувармов оглавяваше руското министерство на сигурността и вътрешните работи — наследника на КГБ. Преди време генералът ръководеше второ главно управление в Комитета за държавна сигурност. В продължение на шест години той беше отговарял за контраразузнаването и сега въпреки безупречната си характеристика непрекъснато трябваше да доказва, че работата му е била в интерес на държавата, а не на въпросната организация. Много

хора продължаваха да се съмняват във верността му и да го подозират в някакви скрити лични интереси.

Тъй като проблемът явно засягаше и неговото министерство, той се намеси:

— Обяснете по-подробно, ако обичате.

— Всички средства за комуникация са прекъснати — търпеливо отговори секретарят. — Системите за предаване на информация не функционират. Компютърните трансферни програми са блокирани. Не можем нито да предаваме, нито да получаваме данни по електронната поща.

Жувармов се усмихна:

— Защо не опитате с телефона?

— Опитяхме! Също не става!

Генералът погледна първо към президента, после към тъмночервения телефон на бюрото му.

— Моля, генерале, проверете сам — съгласи се президентът.

Жувармов стана от мястото си и отиде до бюрото. Вдигна слушалката и продиктува на дежурния секретар директния номер до Ленгли. По времето, когато работеше в КГБ, беше немислимо да разполага с директна телефонна линия с колегите си в Щатите. Сега това му се струваше съвсем естествено.

— Генерале, връзката не може да се осъществи.

— Дайте ми линия. Ще набера номера сам.

Когато чу сигнала, Жувармов натисна съответните числа.

Сигналът изчезна.

В слушалката цареше абсолютна тишина. Сърцето му се сви.

Той се обърна към мълчаливите мъже, седнали край масата вдясно от бюрото на президента.

— Защо американците биха прекъснали така внезапно връзката си с нас?

Никой от присъстващите не знаеше отговора. Или ако го знаеше, не беше готов да предложи решение на проблема, нито някаква обоснована теория.

Всички гледаха към него с надежда. Силните на деня се бяха уплашили от факта, че американците не искат да разговарят с тях.

Генерал Жувармов се замисли. Той беше едър, космат мъж, с широки рамене и гърди. Черният му костюм беше много зле скроен и

не му стоеше добре. За разлика от мъжете в стаята той не признаваше западните дизайнери. Тясната дреха създаваше впечатление, че под нея се крият много излишни тлъстини, но това не беше вярно. Мускулите на ръцете, бедрата и стомаха му бяха по-твърди и от стоманеносивите му очи. Лицето му беше широко, с гъсти черни вежди и синкави от наболата брада страни. Косата му растеше ниско над челото. Жувармов беше политик от старата школа и нямаше вяра на чужденците. Новата линия в Русия много го притесняваше, но би дал и живота си в името на нейния успех.

Той се обърна към президента и каза:

— Вижда ми се невероятно всички форми на комуникация да откажат по едно и също време. Възможностите са две.

— Слушам.

— Първата е американците, незнайно защо, изведнъж да са решили да ни изолират. Може би заради употребата на сила в Азербайджан. Но това е малко вероятно. Диалогът в останалите области не е прекъснат, а американският президент публично заяви, че разговорите между двете държави трябва да продължат. Втората, по-вероятна възможност е саботаж.

— Саботаж в техните системи? — попита секретарят.

— Или в нашите. Голям процент от хората у нас все още не одобряват отношенията ни със Запада.

— Ако проблемът идва от тяхна страна, не можем да направим нищо — каза президентът. — Генерале, погрижете се да проверите дали връзката се разпада на наша територия.

— Разбира се — обеща Жувармов.

Въпреки че не разбираше почти нищо от компютри.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 15 ОКТОМВРИ, 11:21:17

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Работата на заместник-оперативния директор никак не беше лесна. Тя струваше на Питър Мартин хиляди безсънни нощи, две съпруги и вероятно едно дете. Синът му вече беше на осемнадесет и сериозно обмисляше предложението за работа в Анаполис. Безусловното влияние на Мартин седеше в основата на това предложение, но Джаред Мартин се разкъсваше между желанието си

да приеме работата и гордостта. Беше наследил от майка си вечното подозрение към него.

Мартин затвори телефона след двадесетминутен дебат със сина си. Опитваше се да го уговори да обядват заедно и да обсъдят проблема. Беше сигурен, че това което иска да направи за него, е правилно, но влиянието на Мери-Ан Мур Мартин се усещаше непрекъснато. Тя се спотайваше в сенките на скъпия си нюйоркски апартамент и следеше всеки негов ход. Това беше доста изморително и за Питър, и за Джаред Мартин. Все едно Том Брокоу, Дан Радър и Питър Дженингс едновременно да ти надничат през рамото, докато се опитваш да начертаеш политическите стратегии за Ирак. Тя никога не беше съгласна с решенията му.

Мартин посегна към бутона на интеркома точно когато вратата на кабинета му се отвори и влезе Норма Уайлд с димяща чаша в едната ръка и стенографски бележник в другата. Енергичната блондинка работеше за него вече пета година и му беше безусловно вярна.

— О, господи!

— Помислих си, че може да имате нужда от още едно кафе. — Тя остави чашата пред него и седна на стола отсреща.

Мартин отпи от силната гъста течност.

— Да, наистина. Какво ми остава за днес, Норма?

Тя остави бележника си на бюрото.

— Направих няколко промени. Имате уговорена среща с директора в два часа. По негово настояване. Заради Кловис, Ню Мексико. Наложил се малко да поразместя останалите ангажименти. Срещата със сенатора Уилямс от надзорния комитет по разузнаването се отлага за четири и половина. Били Мойгън ще бъде тук в пет. Обади се Том Креншоу. Настоява да се види с вас, преди да замине за Атланта.

Креншоу беше негов стар познат, още от времето когато Алън Дълес шпионираше Обединението на североизточните университети. Освен това работеше за Мартин в тайната секция, наречена оперативен директорат — един от общо четирите в ЦРУ Мартин оглавяваше оперативния, а колегите му със същия ранг стояха начело на разузнаването, наука и технологии, и администрацията.

Отношенията им се бяха обтегнавали, когато Креншоу предаде приятелите си и получи научна степен на запад от Масачузетс. Самият

Мартин, въпреки че беше роден и израсъл във Върмонт, завърши право в Калифорнийския университет. Обществената и политическа реакция след Уотъргейт и последвалата чистка в Управлението отвориха пътя за хора като Мартин. Томас Креншоу веднага го обяви за предател.

— Каза ли какво иска?

— Не, не пожела. Още ми няма доверие.

— Добре, провери дали ще успее да дойде, преди да съм излязъл.

Норма си записа инструкциите, после набързо нахвърли и тези за следващите два дни. Напълни отново чашата му и излезе. Мартин се зае да сложи в ред кореспонденцията, натрупала се по време на двудневното му отсъствие.

Отбелязваше и записваше кратки въпроси в полетата. Кодира телекс до нелегалния агент в Куета, Пакистан, с който искаше повече информация за местното производство на плутоний.

Креншоу пристигна точно когато привършваше втората купчина писма.

— Кафе, Том?

— Мога да мина и без тази гадост, която тук наричат цивилизовано питие.

Креншоу носеше бутиков морскосин вълнен костюм, снежнобяла риза и елегантна вратовръзка на тънки райета. Беше на петдесет и шест и годините му си личаха, но гарвановочерната му коса беше грижливо пригладена назад. Косата подчертаваше тъмните му очи, твърде малки за широкото, отпуснато лице.

— Тогава ще си останем жадни. — Мартин нямаше намерение да изпраща Норма до автомата за безалкохолни напитки само заради Томас Креншоу. — Какъв е проблемът, Том?

— Президентът прекара няколко безсънни нощи заради бъркотията в Средния изток. Медиите непрекъснато се опитват да уронят престижа му. — Креншоу винаги говореше така, сякаш е в директен контакт с нещата. В този случай коментарът му създаваше впечатление за близки отношения с президента. Мартин реши все пак да не рискува.

— Знам.

— Имам идея как да отклоним напрежението.

— Целият съм в слух — подкани го Питър с нежелание. Креншоу имаше нюх за операциите и беше доста добър в занаята,

стига някой покрай него от време на време да го връща на земята. Идеите му бяха новаторски и смели и обикновено, поизчистени от това-онова (естествено след бурните му протести), можеха да се приложат на практика. Мартин винаги се беше удивлявал на интересните му хрумвания.

— Нека официално изтеглим хората си оттам. Да вдигнем шум в пресата, че се съобразяваме с вълната от критики и да позволим на движенията за мир да се развиват.

— И да оставим съюзниците си да се оправят, както могат?

— Не, не. Преди да се оттеглим, ще създадем нова организация. Няма значение как ще се казва, да речем Фронт за равенство. Нещо такова.

— И Фронтът за равенство е...?

— В него ще влизат хора от различни националности. Имаме обучени агенти, внедрени къде ли не — виетнамци, тайванци, кубинци, нигерийци, аржентинци и с каквито още там разполагаме. Ще ги оставим да изпълняват мисията вместо нас.

— Но те всички са наясно за кого работят, Том. Представяш ли си какво ще стане, ако заловят един от тях и той изпее: „ЦРУ“?

— Да, но те ще бъдат наново завербовани във Фронта и ще останат с впечатление, че са напуснали Управлението. Ще им предоставим сигурно прикритие и голяма заплата. Така ще си мислят, че работят за Фронта за равенство, без да знаят кой стои зад него.

Мартин се замисли. Идеята никак не беше лоша.

— Не мога да отрека, че има логика в това, което казваш, Том. Като изключим липсата на средства, останалото ми харесва. Продължавай с аргументите.

Креншоу въздъхна дълбоко. Палавата усмивка сигурно трябваше да покаже, че Мартин е изпуснал най-важното.

— Мисля, че разполагаме с достатъчно средства от частни и обществени сдружения, Питър. Както и да е, най-хубавото в цялата работа е, че ако се случи хеликоптер да бъде взривен или някой остане без крака след акция, медиите няма да притискат нас. На никого не му пука, ако виетнамец или тайванец загуби живота си.

— Прав си, това е още едно предимство. Защо не ми съставиш примерен бюджет и програма?

Така поне щеше да го остави на мира няколко дни.

Мигащата лампичка на телефона привлече вниманието му. Норма го търсеше на вътрешната линия, вместо както обикновено да използва интеркома. Сигурно беше нещо наложително.

Той вдигна слушалката.

— Питър, имаш две спешни обаждания. Луан Ръсел чака на другата линия. Казва, че е много важно. Търси те и секретарят на Държавния департамент. Всички са в паника.

[1] Забранено (нем.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 15 ОКТОМВРИ, 04:23:17

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

— Без съмнение компютрите контролират всичко — каза мъжът от Агенцията за национална сигурност. — От автоматичното запалване в двигателите до — както е и в нашия случай — телефонните връзки.

Агенцията за национална сигурност се намираше във Форт Джордж Дж. Мийд, Мериленд. Това беше разузнавателното управление с най-широк обхват на действие в света. Агенцията следеше всички радио, микровълнови и сателитни предавания, които бяха свързани по някакъв начин с националната сигурност. Тя разполагаше с най-напредналите технологии за кодиране и дешифриране на информация. Там работеха най-добрите експерти в съответните области или най-малкото бяха привлечени като консултанти.

Веднага щом стана ясно, че комуникациите между Съединените щати и Русия са прекъснати, Луан Ръсел се обади в Мериленд. Проблемът беше извън нейната компетентност. От агенцията ѝ изпратиха Рикардо Веласкес, шеф на един от компютърните им отдели. Той беше леко закръглен мъж с дълга кестенява коса и спокойни кафяви очи. Носеше очила с дебели стъкла и тъмни рогови рамки. Луан остана приятно изненадана от учтивото му сдържано поведение на семеен мъж.

Веласкес и Мартин бяха прекарвали цялата нощ в кабинета ѝ, разсъждавайки над проблема. Отделът по компютърни престъпления на Ръсел, или „компбригадата“, както я наричаха работещите в нея, заемаше целия трети етаж в сградата „Дж. Едгар Хувър“ на авеню „Пенсилвания“. И въпреки това мястото едва стигаше за всичките стъклени клетки, бюра и хора, натъпкани на всеки квадратен метър. В момента шестнадесет от общо тридесет и петимата ѝ подчинени бяха заети в централната зала. Компютърните терминали и телефоните се използваха с пълна пара.

Ръсел, Мартин и Веласкес седяха в остъкления ѝ кабинет в ъгъла на ярко осветената зала, така че тя можеше да следи отблизо дейността на „бригадата“ си. Мартин ѝ се виждаше доста изтощен. Умората му личеше: вече не я гледаше с онази недвусмислена дързост, която беше забелязала по време на вечерята им след Ню Мексико.

Тя можеше да разбере как се чувства след такава нощ.

— Може би преувеличаваме малко нещата — каза Мартин. — Нали всичко отново си е наред.

— Не съм чак толкова сигурен — отговори Веласкес.

— Рик е прав, Питър — съгласи се Ръсел. — Това беше поредната демонстрация на сила. Още веднъж той — или тя — ни показва, че може да нахълтва в системите ни, когато си пожелае. Същото беше и в Кловис.

— Онова, което ми разказахте за банката — продължи Веласкес, — никак не е маловажно. Унищожаването на цялата база данни е катастрофално. За обикновения гражданин това може би не е така. Поне докато не открие, че спестяванията му са на нула.

— Има едно нещо — обясни Ръсел, — което страшно ме притеснява. Всичко е прекалено очевидно. Обикновено хората, които се вмъкват в компютърните системи, го правят възможно най-дискретно. Опитват се да скрият следите си. В нашия случай обаче това не е така. Сякаш той иска да го хванем.

Веласкес кимна:

— Дано да си права. Най-големият кошмар е, че не можем да разберем как точно го прави.

— Не е ли вирус? — попита Мартин.

— В общи линии, да. Но изобщо нямаме представа каква е природата му. Другото, което ме смущава, господин...

— Питър е достатъчно.

Веласкес кимна и продължи:

— Засегната е държавната сигурност. А това е, или по-скоро беше, една високообезопасена система.

Ръсел погледна към копието на предупредителното съобщение. Беше изпратено по електронната поща на адреса на президента: president@whitehouse.gov. Не че той четеше лично цялата си кореспонденция. За това си имаше специален екип, който преглеждаше постъпилата информация и отговаряше, ако сметнеше за необходимо.

Такава беше философията на „откритостта“ на администрацията. Всеки трябваше да има достъп до президента. Същата практика се прилагаше, макар и по-ограничено, и в Сената. Обемът на получените съобщения беше удивителен, така че се налагаше въвеждането на специална процедура за пресяване на фалшивите данни и тематично обобщаване на останалите. Малко от тях стигаха до върха на пирамидата.

Предупреждението беше кратко: „ОБЕДИНЕНАТА БАНКА В КЛОВИС, НЮ МЕКСИКО, ЩЕ ПРЕТЪРПИ КАТАСТРОФА. ИЗПРАТЕТЕ НЯКОЙ ДА НАБЛЮДАВА КОМПЮТРИТЕ ИМ ПРЕДИ 15:00 ЧАСА НА 13 ОКТОМВРИ.“

Белият дом получаваше цяла камара заплашителни писма, но някой от екипа явно беше решил, че точно това е достатъчно сериозно, за да го пропусне нагоре. Може би, защото носеше символа на намръщаното лице, а не както обикновено съответния потребителски идентификатор. Но служителят, обърнал внимание на съобщението, в никакъв случай не беше сбъркал.

— За какво използваш компютъра си, Питър? — попита Веласкес.

Мартин се ухили:

— Имаш предвид, когато не го ползва Норма?

— Точно така.

— Често казано, не разбирам много от тая работа. Имам няколко електронни таблици, които ми помагат да следя развитието на проектите. Бюджетът и разпределението на сумите също са там. Често търся информация в базата данни на ЦРУ Изпращам доста неща по електронната поща. Получавам повече, отколкото ми се иска.

— Дай ми някакъв пример, и тъй като и тримата разполагаме с необходимото разрешително, мога да ви покажа копия на кореспонденцията ти, които пазим в Мийд.

— Вярвам ти.

— Добре. Поддържаш постоянни контакти с хора от Управлението. Това е първото ниво на засекретеност. От време на време излизаш извън тези рамки — или огнения кръг, както се изразяваме понякога, — за да се свържеш с някой друг. И тъй като вчерашният случай беше такъв, да вземем за пример руското министерство на сигурността.

Мартин се поколеба за момент, после каза:

— Генерал Жувармов.

— Адрес?

— Жув-процент-милнет-ет-руснет-точка-ру.

— Страшен си — усмихна се Веласкес. — Звучиш като специалист.

— Винаги съм искал да бъда.

Мъжът от Агенцията за национална сигурност написа адреса в бележника си върху бюрото на Ръсел:

zhuv%milnet@russnet.ru

— Това е директната връзка — обясни той.

Ръсел наблюдаваше минисеминара с известно забавление. Питър Мартин явно не гореше от желание да му показват подробностите. Той, както много като него, искаше да натисне копчето и колелото да се завърти. А ако нещо не вървеше, някой все щеше да го поправи.

— Как стига дотам съобщението ти?

— О, боже! Трябва ли да знам?

— Ако искаме да намерим решението заедно, това може да ти бъде от полза — каза Веласкес, като хвърли бърз поглед към Ръсел. Гледани отдясно, стъклата на очилата отразяваха ярката светлина и напълно скриваха очите му. Тя предположи, че той се притеснява дали не е прекалил малко с Мартин, като се има предвид, че той все пак е заместник-оперативен директор.

Тя изведнъж разбра, че отношението ѝ към Мартин се е променило. Неговата репутация, месторабота и пост вече не я впечатляваха ни най-малко. Прекараното време с него и, разбира се, вечерята бяха развенчали мита.

— По дяволите, Питър! — каза тя. — Някой в Белия дом е бил особено прозорлив, като е настоявал да присъстваш още от самото начало. Това фиаско в Държавния департамент е толкова твоя работа, колкото и моя.

Мартин повдигна едната си вежда. Имаше хубави очи.

— Е, добре. Нямам никаква представа. Чрез Интернет, предполагам.

— Отлично! — похвали го Веласкес. — Точно това биха си помислили повечето хора. Такава е и идеята. Работи без грешка! Същността на процеса трябва да бъде прозрачна за потребителя. Важно е усещането. Изпращаш съобщението, без да си даваш сметка за всичките сложни маршрути, изработвани от десетки компютри освен твоя.

— Значи не е Интернет?

— Не, не съвсем. Луан, ще му разкажеш ли малко история?

— Продължавай ти, Рик.

— Добре. Още в каменната ера — петдесетте, шепа прозорливи люде в страната смятали, че бъдещето на компютрите не е само в оръжейните системи...

Мартин изръмжа. Той явно не обичаше история, по-стара от десет години. Ръсел му се усмихна.

— ... Те сглобявали и разглобявали фантастични машини, много от които били големи колкото цели сгради. Такива е имало в Масачузетския технологичен институт, в Станфорд и прочие. После се случили няколко неща, които страхотно допринесли за развитието на компютрите. Едно от тях е разработването на пряк контакт с потребителя.

Мартин се намръщи.

— Преди, Питър, са били необходими няколко дебели купчинки с перфорирани карти, за да се вкара информацията в компютъра. После е трябвало да изчакаш една нощ и да провериш какво е изплюла машината на сутринта. Айвън Съдърланд от университета в Юта например започнал разработването на графичен интерфейс. Данните вече се появявали на екран. Така потребителят вече имал възможност да работи с клавиатура. Истинска революция.

Министерството на отбраната е финансирало и е било основен поддръжник на тези проекти. Те виждали приложението на компютрите само за военни цели. И тъй като машините все още били невероятно скъпи, а специалистите работели из цялата страна, министерството основало Агенцията за съвременни изследователски проекти — АРПА^[1]. Една от основните цели на АРПА била да свързва изследователите с огромните компютри, вместо да купува много такива. Първата голяма мрежа, наречена АРПАНЕТ, била създадена през 1969 година. С течение на времето към нея били присъединени

множество по-малки структури. Обособила се отделна мрежа — Милнет^[2], специално за нуждите на отбраната. Именно чрез нея твоето съобщение достига до генерал Жувармов. И понеже броят на присъединяващите се към централата непрекъснато нараствал, накрая тя станала известна като ДАРПА Интернет.

Натискът от страна на някои групи — независими изследователи, академици и частни лица, основали собствени мрежи — бил прекалено голям. В крайна сметка тези обединения, като това на потребителите — Юзнет^[3], или на компютърните специалисти — КСНЕТ^[4], също получили право на достъп до главната структура. През 1986 година били основани Националната научна фондация и мрежата НСФНЕТ^[5], която свързвала три суперкомпютъра. Тя постепенно изместила АРПАНЕТ, която била закрыта през 1990 година.

И така, гръбнакът на цялата система се нарича Интернет, но тя от своя страна е разделена на отделни подсистеми за обслужване на военните, космическите проекти и прочие. Те обработват информацията изключително бързо. Скоростта на трансферите нараства непрекъснато, като към момента е около четиридесет и пет мегабита, или пет хиляди страници за секунда. Няма да е далеч времето, когато ще можем да прехвърлим цялото съдържание на библиотеката на Конгреса за броени минути.

Към Интернет са свързани хиляди по-малки мрежи. Ако се включиш там и искаш да изпратиш съобщение на Луан например, нещата са от прости по-прости. Обръщаш се към нея на адрес...

— Луръс-ет-сисиес-точка-ефбиай-точка-гов — издекламира Ръсел.

— Което изглежда по следния начин — каза Веласкес и му показва бележника си:

lurus@ccs.fbi.gov

По всичко си личеше, че Мартин също го знае.

— Но ако искаш да изпратиш нещо по електронната поща на Жувармов, а той е към отделна система в Русия, съобщението ти първо минава през Милнет. Там компютър го насочва към неговата мрежа,

често наричана външна, и едва след това към крайния приемник. Такъв адрес се нарича входен. Цялата тази конгломерация, която никой не е в състояние да определи точно, защото се променя и разширява с часове, е просто Мрежата. Джон Куотърман я нарече в справочника си Матрицата.

— Не мога да разбера за какъв дявол ми беше... — започна Мартин.

— Още само две неща, Питър, и ще можем да кажем, че основата е положена. Пакетирането на данни.

— Пакетирането на данни! Винаги съм се чудел как става.

— Още една огромна крачка напред. Преди много години, когато телефонните линии били замърсени с всякакви смущения, информацията се придвижвала със скорост триста бита за секунда, или триста бода^[6]. Съобщенията се получавали силно изкривени. Единственият изход бил да се раздели текстът на по-малки пакети от по неколкостотин знака с отделни идентификатори и да се изпраща на части. Получателят сам сглобявал съдържанието на съобщението. Най-интересното в случая е, че пакетите не се движат непременно по еднакъв маршрут. Компютрите сами решават как да ги насочат. Ако някоя от линиите се разпадне, останалият текст спокойно може да бъде изпратен по друг път. Или чрез микровълнови и сателитни връзки. Потребителите не си дават сметка за това, компютърът взема решението вместо тях. Така процесът се ускорява неимоверно.

— Значи, ако изпратя на Луан писмо, дълго една страница, то може да се прехвърли на два или три пакета.

— Точно така.

— Разбрах. Ще пиша по-кратки писма.

Веласкес се ухили.

— Минаваме нататък. Трите най-употребявани услуги в Интернет, а и останалите мрежи са следните:

Първо идва електронната поща, която се използва най-често от потребителите. Още с включването на компютъра символът започва да мига. Извикваш съобщенията, оставени за теб на екрана, прочитай ги и отговаряш. Изчислено е, че общо дванадесет милиона души в четиридесет и пет страни имат електронна поща.

После стигаме до протокола за предаване на файлове — ФТП^[7]. Написано с малки букви — ftp — обикновено означава програма за

предаване на файлове.^[8] Те се използват за трансфер на информационни и графични файлове и дори на аудио и софтуерни програми от един компютър до друг.

За да направиш това обаче, използваш една друга услуга — дистанционното влизане в системата.^[9] Ако ти, като независим компютърен оператор, си свързан с някакъв друг компютър, можеш да влизаш в неговите програми, да бърникаш из директориите и файловете му и да прехвърлиш каквото ти трябва в твоята информационна памет или на диск. И обратно, възможно е да прехвърляш твои файлове в чужда памет.

— Това ли е всичко? — попита Мартин.

— В общи лиши. Ето защо глобалното свързване на компютрите е толкова възбуждащо, Питър. Знания, които са достъпни за всеки, независимо къде се намира. Огромен обем информация, която всъщност никой не може да прегледа. Съществуват и множество услуги, които само помагат на хората да търсят каквото им е необходимо. Ще ти разкажа някой друг път.

— Но не всеки може да влиза навсякъде, нали?

— За това са системите за сигурност, паролите и така нататък. Има кодове, които могат да ти дадат достъп до изключително поверителни бази данни. Но и ти, и всички останали в мрежата можете да ползвате общия обем без парола. Достатъчно е да „кажеш“ на компютъра да се свърже с интересуващата те система и да дадеш команда за прехвърляне на файла. От друга страна, ЦРУ, ФБР, Агенцията за национална сигурност и хиляди други корпорации са достъпни само за хора, които знаят необходимите кодове и пароли.

— Точно в това е проблемът, Питър — намеси се Ръсел. — Някой е разполагал с информация, която му е позволила да нахълта в системите на Държавния департамент, Обединената банка в Кловис и телефонните мрежи. И за мен, и за Рик е повече от ясно, че в компютрите е прехвърлен файл, който е нарушил нормалната им работа.

— Хакер? — попита Мартин.

— Думата често се употребява погрешно — обясни експертът от Агенцията за национална сигурност. — Хакер с уважение са наричали млад компютърен гуру от шестдесетте и седемдесетте. Именно на тях дължим всичко, с което разполагаме днес. Една от основните ни задачи

в Мийд е да откриваме различни кодове, нещо като самопроверка. Само дете за нас е законно. Точно с това се занимават и разни неориентирани манияци с персонални компютри. Те се вмъкват в университетските дневници, за да променят оценките си, или анулират сметките си в електрическите компании. Но тези хора, Питър, обикновено не разполагат нито със знанията, нито с нужната суперкомпютърна мощ и не могат да разгадават кодовете. В повечето случаи просто са се докопали до списъка на паролите.

— Списъците струват цяло състояние на черния пазар — допълни Ръсел. — При някои акции сме конфискували цели купища незаконно придобити кодове. Ще позволиш ли аз да попълня познанията му по философия, Рик?

— Ама разбира се.

— Философия?! — извика Мартин. — Какво общо има тук философията?

— Опитваме се да те научим на нещо за компютрите, Питър — отговори тя. — Не протестирай!

— Първо имам нужда от малко кафе.

Мартин събра трите чаши и излезе. На масата отвън сребрилата машина бръмчеше двадесет и четири часа в денонощието. Някой беше поръчал понички. Той сложи няколко в една от картонените чинийки, закрепил я върху пълните чаши и се върна обратно.

— Аз не искам кафе, благодаря — промърмори Ръсел и побърза да вземе поничката с най-дебелата шоколадова глазура.

Отхапа едно голямо парче, преглътна го и продължи лекцията си. За нея това не беше нищо ново. Същите проблеми бяха обяснявани многократно на най-различни аудитории.

— Става въпрос за виртуалното общество.

— Май съм чувал нещо подобно.

— Наричат го още свършената демокрация. По правило, а и според идеологията на онези млади учени, за които ти говори Рик (а повечето от тях са смятани за бунтари), почти всички мрежи са децентрализирани. Няма да повярваш колко от тях са били в основата на Хейт-Ашбъри по време на вьетнамската война или в комуните — например Хог Фарм в Тенеси. Питър, тези хора не просто са създавали компютърни системи. Те са изграждали, или поне така са си мислели, „глобалната общност“. Маршал Маклуън посочва същото в книгата си.

Те са искали да бъдат възможно най-независими от големите правителства.

— Може ли да те прекъсна за малко? — попита Мартин.

— Да, и бездруго не е възпитано да се говори с пълна уста. — Тя отново се зае с поничката си.

— Как така знаеш всичките тези неща?

Луан преглътна залька си и отговори:

— Работя в отдела по компютърни престъпления. Трябва да знам какво правя. А това означава да разбирам причината за различните мотивации. В миналото Федералното бюро се провали на няколко пъти. Проведоха се акции срещу така наречените хакери и се конфискува апаратура, без да се знае какво, по дяволите, става и защо е всичко това. Вбесихме доста хора, някои от които се оказаха важни. Те основаха Фондация „Електронни граници“, за да се пазят от намесата на ФБР и тайните служби. Мичъл Капор, който се прочу и забогатя с „Лотус 1-2-3“, Стив Вожняк — един от създателите на „Епъл“, и Джон Гилмор — човекът, който разви телекомуникациите „Юникс“, използвани в Интернет — това са бащите на тази фондация. Те застанаха срещу нас в съда. А ние нямаме нужда от подобни врагове, Питър.

— Добре де.

— Както и да е, в повечето случаи мрежите нямат централизирана администрация. Хората, които ги използват, независимо дали са десет или десет хиляди, определят как ще се управляват. Както е със Световната електронна мрежа „Уел“^[10], възникнала алтернативно в Сан Франциско.

— Ами Световният каталог?

— Създаден е от същите среди. Всъщност повечето от идеите са надживели контракултурата. Демократичният принцип при използването на мрежата е друг голям феномен. Когато включиш компютъра си и започнеш разговор или изпратиш електронна поща например на адрес: крейт-ет-питыемпи-точка-ейол-точка-ком, няма как да разбереш дали Крейт е мъж или жена, черен или бял, млад или по-стар. Крейт е просто човек и нищо повече. Не знаеш дали той или тя е на инвалидна количка. Ако адресът завършва с „яп“, може би означава Япония, но няма как да си сигурен.

— Виртуалното общество е без лице — допълни Веласкес.

— Напълно анонимно. Ще се изненадаш как тези хора се познават, как се грижат един за друг. Обикновено приятелите от мрежата могат да ти окажат спешна медицинска помощ или да решат възникнал криминален проблем. И това става доста по-бързо, отколкото ако се опиташ да звъниш в болницата или на 911.

— Медицинска помощ? — учуди се Мартин.

— Сред тях има лекари. Има полицаи, водопроводчици и автомеханици. Само че обществото не знае. Всички са абсолютно равни.

— Добре. Вече започвам да схващам. Потребителите смятат, че мрежата е най-демократичната структура.

— И то такава без много граници, без особени географски ограничения. Изградиха я само за две десетилетия, Питър. А тя непрекъснато се разширява. Сега можеш да говориш с приятели от Непал, Израел или Франция. Откъде събираше сведенията си по време на студената война?

— КГБ контролирало разпространяването на пресата и телефонните линии. Всъщност повечето бяха ръчно свързани телефонни комутатори. Както и да е... Радиовълните се заглушаваха. Поддържахме сателитна връзка с посолството, но наистина получавахме голяма част от информацията чрез Интернет.

— По-точно — прекъсна го Веласкес — данните са пристигали чрез Релком^[11] — малка комуникационна мрежа в Русия. Абонатите са събирали сведенията и са ги изпращали по Юнет-Хелзинки, която пък има връзка с Интернет.

— В крайна сметка — допълни Ръсел — имаме една голяма група добри хора, които се опитват да информират друга група добри хора. Те се грижат за себе си дори тогава, когато онези на върха не могат.

— Аха, започвам да разбирам накъде биеш — каза Мартин. — Искаш да си говорим за големите шефове.

— Не може и без това, Питър. И между другото, Луан, искам да изнесеш някоя и друга лекция в агенцията.

— Дадено, Рик. — Тя приключи с поничката си и едва успя да се пребори с изкушението да си вземе още една. Пък и Мартин далеч не знаеше всичко.

— Първо на първо, Питър, изпускаме нещо много важно. Голяма част от мрежата е създадена и финансирана от министерството на отбраната и Националната научна фондация. Това напомня ли ти нещо?

Този път Мартин отговори веднага:

— Правителството не притежава мрежата, тя е собственост на хората и се издържа от данъци.

— Точно така. Голям плюс в полза на принципите на виртуалното общество. Те си плащат за услугите, знаят как да ги използват и не искат никой друг да им се бърка. Още една особеност има в съкращенията, използвани най-често при писането на адресите. Забелязал ли си ги?

— Разбира се. Образователните институции използват „edu“^[12], правителството — „gov“^[13] и така нататък.

— Още от самото начало търговските организации са били изключени от Интернет.

— Чакай малко! — прекъсна я Мартин. — Виждал съм и съкращението „com“^[14].

— О, само че не в Интернет. Америка Онлайн, Продиджи, Компюсърв и други такива наистина са търговски компании, свързани с Интернет. Ако си техен абонат, имаш право да се свързваш с останалите. Но по мрежата не могат да се предлагат търговски продукти или информация. Само се следи за нивото на потребление на собствените им клиенти. Или те затрупват с рекламни съобщения.

— Ако съм разбрал правилно, голяма част от хората не искат търговските организации да се намесват в общността.

— Според мен е точно така. Тези структури, заедно с правителството са един вид заплаха за потребителя. А сега слушай внимателно. Поддържането на мрежата е много скъпо. Правителството постепенно намалява финансирането. Националната научна фондация официално прехвърли разходите по поддръжката на „Съвременни системи и технологии“, които и бездруго работеха с договор. А тази компания е създадена от „Ай Би Ем“, „Ем Си Ай“ и „Мерит“.

— Търговски организации.

— Наскоро и друга фирма също е закупила дялове.

— Още комерсиализиране.

— Което означава...? — попита тя и отпи от кафето.

— Че в цялата работа трябва да има някаква печалба.

— Това е едната страна на въпроса. А каква е другата?

Мартин мълчеше.

— Рик?

— Демографията.

— Не виждам връзката — учуди се Мартин.

— Ако аз знам кой си, знам и какво да ти продам. И можеш да бъдеш сигурен, че все ще успея да ти продам нещо — обясни Веласкес. — Когато се свържеш с Америка Онлайн, те научават нещичко за теб. И няма да се опитват да ти пробутват кожени шуби, ако живееш в Хавай. Фактически няма да те включат в списъка, който ще продадат на производителя на шуби. Но те получават информация и за потребителските ти навици, за финансовата ти стабилност и прочие, и прочие. Всичко това се записва в личното ти досие, а то се продава за страшно много пари.

— В „Уел“, а и в останалите мрежи — продължи Ръсел — хората се чувстват свързани един с друг. Те се засягат, когато се намеси правителството или някоя търговска организация. А на обикновения гражданин му харесва да си мисли, че когато се включи в Компюсърв и прочете информацията там, получава нещо. Само че той плаща много повече от месечната си такса. Неволно съобщава за себе си неща, които старателно се съхраняват. И някога, независимо кога, ще донесат печалба на някого.

— Има още една група особености във връзка с Продиджи — продължи Веласкес. — Когато подписваш договор с тях, трябва да се откажеш от някои права. Касае се за цензурата. Интернет страшно се гордее със своята свобода на словото. Там няма цензура, освен ако не си я наложиш сам. Продиджи обаче имаха доста проблеми, защото поддържат група от така наречени експерти, които орязват част от съобщенията. Така че дори и да не си съгласен с Първата поправка, подписвайки договора, щеш не щеш, я приемаш. Втората част от оплакванията са свързани с начина на функциониране на системата. Когато потребителят се включи в Продиджи, той също така позволява да се използва и част от неговия собствен компютър. Това е записано в договора. Но ако ти си член на виртуалното общество и си приел неговите принципи, работата веднага ще ти замирише. Няма да имаш никаква представа какво точно прави Продиджи в компютъра ти. Може

да копира данъчните ти формуляри, информация за банковите сметки, писмото до любовницата ти... Така се създава личното досие. И всичко това в името на търговията.

— Боже господи! — искрено се изненада Мартин.

Ръсел му се усмихна:

— Хайде стига, Питър. Нали и ти правиш същото.

— Това е различно. Националната сигурност и прочие! Ти не работиш по-различно.

— И аз — съгласи се Веласкес. — Но всички ние сме защитени по един или друг начин от политиката и указанията на президента или Конгреса. Съгласен съм, че не е особено справедливо. Но от време на време ми харесва да си мисля, че не нарушаваме закона.

— Самоволната кражба на данни от личния живот на хората е незаконна! — възпротиви се Мартин.

— А нима можеш да я докажеш? — попита го Ръсел.

— Вероятно не.

— Някой ден ще си поговорим за тези неща. А сега нека да се върнем към нашия човек. Той не прави нищо по-различно от Продиджи например — вмъква се в държавните системи, във файловете на банката в Кловис. Какви са неговите мотиви?

— По дяволите. Сигурно си мисли, че малко или много е прав.

— Може би това не е чак толкова далеч от истината, Питър.

— Само че онова с банката си е федерално престъпление.

— А нима разполагането с личните данни на хората не е? В този случай законът е доста разтегливо понятие — отговори тя. — Що се отнася до компютърните мрежи и системи, те се развиват с невероятна скорост. Правителството и агенциите просто не могат да се справят с това. Авторското право, патентите и правата за собственост са мъгляви понятия. Но поне се споменават в законите, отнасящи се до новите технологии.

— Значи търсим някой, който си мисли, че Бог и правото са на негова страна. Той определя правилата. А ако се опиташ да му играеш номера, ще извади душата на компютъра ти, нали така?

— Може и така да е. Още нищо не знаем. И докато не научим повече, това ще бъде профилът на търсения от нас човек. Рик, имаш ли да допълниш нещо?

— На този етап не, Луан.

Тя махна с ръка към прозореца, който гледаше към компютърната зала. Сътрудниците ѝ още седяха наведени над машините и се опитваха да изтръгнат от тях всичко, което можеха да се сетят. Към екипа непрекъснато се присъединяваха нови специалисти и веднага се включваха в работата.

— Търсим, Питър. Търсим между известните ни и/или осъждани компютърни... нека ги наречем активисти, а не хакери. Опитваме се да си обясним как точно го е направил. Тези хора никак не са малко, а някои от тях са истински гении.

— Добре, Луан. Такова е положението у дома. Ами ако той се окаже в Лондон? Или в Тел Авив? И намесата в работата на Държавния департамент е всъщност заплаха за националната сигурност?

— Това не ми влиза в работата — отговори тя. — Нали за това ви плащат на двамата с Рик?

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 15 ОКТОМВРИ, 11:22:47

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Когато Джером Уестин заряза добре платената си работа и основа собствена компания, той твърдо вярваше, че програмирането е по-добрият от двата варианта, които имаше пред себе си. Той беше убеден, че името на фирмата върху хардуера — или самия компютър — няма достатъчна тежест и е преходно. В крайна сметка компютърът беше само средство, оръдие за постигане на целите.

От първостепенно значение беше геният на създателя на системата, написал оперативните инструкции. Ако програмата е ефективна и творческа, компютърът я изпълнява и толкова. Много хора не си дават сметка, че единствената функция на машината е да извършва повтарящи се изчисления и задачи с невероятна скорост. Такава е нейната същност. Компютърът със сигурност не може да мисли.

Като изключим правителството и военните, банковата индустрия с множеството си периферни връзки с кредитни, финансови и бизнес-институции предлагаше най-големия потенциален пазар. Уестин беше решил да посвети таланта си именно на тази специализирана област. Освен това пренебрегването на министерството на отбраната като

клиент автоматично го освобождаваше от необходимостта да спазва многобройните сложни правила за защита на сигурността. Сега поне не беше нужно да си проправя път през джунглата на държавната бюрокрация. Винаги беше презирал писарушките и не понасяше някой да се бърка в личните му дела. Не можеше да се отърве от усещането, че всеки, който се рови из миналото или финансите, непрекъснато се опитва да оспори легитимността, етиката и морала му. А той смяташе, че животът му се крепи на тези три неща.

„Датекс“ беше създадена от Уестин, Дарла Самсън и Джийн Лафлин. В продължение на цяла година тримата упорито работиха по усъвършенстването на софтуера и едва тогава го предложиха на банките. Счетоводната система на „Датекс“ — „Дейтас“ — имаше четири огромни предимства на пазара. Не беше нужно банката да купува или заема нови компютри, за да се включи към нея. Системата работеше със скорост три пъти по-голяма от тази на съществуващия счетоводен софтуер. Цената на услугата се фиксираше предварително, като достъпът до нея не струваше почти нищо. И накрая — въвеждането на данните беше максимално опростено, а това пък намаляваше допълнителните разходи по обучението и преквалификацията на банковите чиновници.

След безплатните демонстрации и първата продажба на системата на една малка банка в Мариета, Джорджия, „Дейтас“ пожъна огромен успех. Поръчките завляха толкова бързо, че „Датекс“ едва смогваше да инсталира новия продукт. В централния офис на фирмата в Атланта вече работеха доста специалисти. Имаше най-различна апаратура. Бяха формирани и обучени три екипа, които разработваха многобройните идеи на неизчерпаемия Джером Уестин и се опитваха да ги доведат до успешен край.

Така се роди „Датауд“ — системата за редактиране, която закупиха почти всички национални финансови и счетоводни компании. После се появи „Датефт“ — за прехвърляне на фондове между институциите. Тя беше отлично приета на пазара и бързо прескочи границите на Атлантическия и Тихия океан. „Датпро“ беше модел за прогнозиране на финансите. „Датсек“ улесняваше сделките с ценни книжа и облигации. „Даткред“ пожъна не по-малък успех сред кредитните бюра в страната. Тя разработваше критерии за платежоспособност въз основа на минали задължения. Тази система

определяше кой може да получи персонално предложение за теглене на кредити до 5000,00 долара, безплатна пътническа застраховка, чекова книжка или кредитна карта „Шанс“...

„Датекс“ реализира стотици милиони долари печалба само от продажба на софтуер.

Компанията не продаваше компютри. Тя не се интересувахе с какви машини работи.

Тази политика на фирмата се следваше дори и в замъка в околностите на Цюрих. Джорджия Тейлър показваше на Нейтън Грей компютърния център, разположен в северната половина на най-горния етаж. Развеждаше го между светлосините, червени и сребристи бюра.

— За комуникациите разполагаме с два „Хюлет-Пакард“, като единия е само дублиращ. „Бъроуз“ извършват постоянните анализи и се комбинират с „Контрол Дейта“. „Ай Би Ем“ и „Харис“ се използват за контролиране на вътрешните операции. Имаме даже и няколко микрокомпютъра „Епъл Макинтош“ като терминали за графични продукти.

И Нат като Уестин не даваше и пет пари за компютрите. Вниманието му беше наполовина погълнато от краката ѝ в тесните дънки. А стегнатият ѝ задник развихряше въображението му до краен предел.

Джорджия рязко се обърна и Нат виновно вдигна погледа си нагоре. Тя се усмихна.

— Слушаш ли ме изобщо, Нат?

Той се ухили в отговор:

— И преди съм виждал компютри.

Очите ѝ за момент проблеснаха, но в тях отново се появи онова странно отчуждение.

— Мен също си виждал преди.

— Но не чак толкова скоро. — Той послушно огледа отново лабораторията и облечените в бяло техници, които се суетяха около апаратурата и следяха състоянието и работата на всяка една от машините.

— Искаш ли да разгледаш и залата за комуникации?

— Бас държа, че не е много по-различна от тази, която имам в Щатите.

Грей пръв беше изградил такава в Атланта. Имаше и още една в Омаха. В крайна сметка всички бяха създадени по основния модел, залегнал в първоначалните планове и прилаган както тук, така и навсякъде по света.

— Но едва ли имаш и контролен център?

— Не, такъв нямам.

Той я последва обратно през остъклената лаборатория по пътеката между компютърните терминали. Пресякоха коридора и влязоха в една огромна, около 1200 квадратни метра зала, покрита с дебел килим. Вътре имаше тапицирани кожени столове, а точно в центъра се намираше голяма маса с формата на ботуш. Покрай една от стените бяха наредени компютърните терминали, на другите две светеха електронни карти и информационни табла. Над картите, под самия таван висяха петнадесет първокласни монитора. Грей си помисли, че северноамериканското въздушно отбранително командване със сигурност щеше да умре от завист, ако можеше да види това.

Джорджия обясни:

— Оттук утре сутринта трябва да проведеш тестовете си.

— Дарла и Джийн пристигнаха ли вече?

— Дарла не успя да се измъкне от Кайро навреме. Самолетът ѝ ще пристигне едва към полунощ. А Джийн ще бъде на летището след два-три часа.

Дарла Самсън беше управителен директор на „Транс-Африка Инкорпорейтивд“. Фирмата ѝ изграждаше компютърна мрежа, и то на континент, където осемдесет процента от хората не знаеха какво е компютър. Нейната компания също беше основана и финансирана от „Датекс“-Цюрих — централния офис на империята на Уестин. „Датекс“-Атланта още съществуваше, но като дъщерна фирма.

Джийн Лафлин пък беше управител на „Бритиш Компюникейшънс“. Голяма част от тази организация принадлежеше на правителството, но имаше и други акционери. Лафлин беше един от тях.

— А какво става с Меоши?

Джорджия погледна часовника си.

— Вероятно вече е пристигнал в Рим.

Меоши Йошима също беше работил в „Датекс“. Сега ръководеше „Азиатската комуникационна корпорация“.

— Значи ще се срещнем най-рано на сутринта?

— Да, предполагам.

— Ще ме разведеш ли из Цюрих?

Тя се поколеба.

— Ами...

— Само за два-три часа. Можем да отидем да обядваме някъде.

— Добре. Само да се преоблека и да се обадя на Джером, че излизаме.

Грей беше очарован от града, от неговата старинност и традиции. Топлият октомврийски следобед и разходката из тесните улички го изпълниха с въодушевление, което скоро зарази и Джорджия. Когато седнаха да обядват на открито с бутилка хубаво вино, той осъзна колко много му е липсвала през цялото това време.

— Бих искал още да си в Атланта — каза той.

Тя работеше в офиса на „Датекс“ в Атланта още когато той беше централен за компанията, много преди Грей да напусне, за да основе „Компсистемс“.

— Времената се менят, Нат. Както и всичко останало. Ти можеше още да си в Монтана.

— Монтана е вече в миналото.

— Да, за мен Уичита също. Връщане назад няма. Нито за теб, нито за мен.

Но Грей осъзна колко далеч бяха отишли нещата за нея едва когато се върнаха в замъка. Той изкачи две стъпала и се обърна. Тя стоеше долу в тъмното.

— Не искаш ли да прием по едно кафе? — попита той.

— Не, благодаря. Ще се опитам да поспя малко, преди да са пристигнали останалите.

— Добре. Тогава ще те изпратя до стаята ти.

— Аз живея на първия етаж, Нат.

— О! — Усмивката му бавно се стопи. — Разбирам. Ще се видим по-късно.

Той също си легна, но сънят все му се изплъзваше. Стая 214 беше удобна, но прекалено тясна. Имаше и собствена баня. Грей стана и закрочи нервно из помещението. Липсваше му прозорец, за да може

да погледа новия свят наоколо. Бяха му се събрали прекалено много преживявания през този ден. Ето че най-после пристигна в Цюрих, но животът му някак не беше поел посоката, която очакваше.

Нейтън Грей се измъкна от Монтана и влезе във водовъртежа на големия бизнес абсолютно случайно. Бивш сержант от американската армия, той имаше собствено мнение за химическите оръжия, мините, бомбите и лаещите М-60. Когато се прибра у дома и влезе в университета, отказа да се присъедини към антивоенната кампания, въпреки че напълно споделяше идеята. За себе си беше поставил на първо място запазването на мира на технологично ниво. Това беше една от причините, поради които реши да говори с Уестин за създаването на „Компсистемс“ — неговата собствена компания за софтуерен дизайн и интегрирани системи. Така Грей виждаше начин за сближаването на хората, за тяхното сътрудничество независимо от териториалните, етнически и религиозни спорове. Уестин ентусиазирано прие предложението му и веднага се съгласи да го финансира. Всъщност начинанието толкова много му хареса, че той накара Самсън, Лафлин и Йошима да започнат работа в същата насока. Глоубнет излезе от прекия контрол на Грей и се превърна в програма от световен мащаб, доминирана от личността на Уестин. И от неговия гений, разбира се. Системите за сигурност „Касъл Моут“ и „Пелъс Гард“ бяха изцяло негови творения.

Грей беше твърдо убеден, че трябва да свърши своята част от работата. Не само за себе си, а по-скоро в името на бъдещето на света.

Размишлявайки за всичките тези неща, той отчаяно се опитваше да не мисли за Джорджия, въпреки че на няколко пъти образът ѝ успя да се промъкне в главата му. А когато най-после се предаде, спомените за нея нахлуха като късчета от мозайката на миналото. Центърът „Пийчтрий“... ръка за ръка по алеята... надстройката на „Хайът“... светлините на града... пламъчетата в ясните ѝ очи... смехът в напоената с аромат на жасмин нощ...

Абсурд. Между тях вече не беше останало нищо. След няколкото години раздяла нещата се бяха объркали. Тя беше работила в Африка, после в Швейцария и в други страни на Континента. Имаше само два-три писма, никакви обещания за вечна любов. Беше предпочела Джером. Грей можеше да я разбере, въпреки че от това болката му не намаляваше.

Грей отвори куфарчето си, намери лулата и тютюна, но после ги върна обратно. Ароматът можеше да се усети във филтрирания въздух на замъка, а това никак нямаше да се хареса на Джером. Той се мушна отново между чаршафите на единичното легло, затвори очи и се опита за мисли за предстоящата среща.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 15 ОКТОМВРИ, 11:17:02

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЧАТЛАС

от чатлас, четв 15 окт 11:17:02

(6.91+/ДДЕ-2.6.9 за юпитер)

15 окт 11:17:02

от: чък (catlas@csn.org)

съобщение: (21065187)

тема: осведомяване

до: jupiter@phildept.umd.edu

дата: четв, 15 окт 11:17:02 MOT

сс: файл-юпитер

Джъстин,

От файловете си разбирам, че не си се обаждал вече повече от седмица. Затова реших да проверя какво става. Как е Дорис? Надявам се, по-добре. Дано само лечението да не я е изтощило много. Чакам да чуя мнението ти за предложените от мен поправки на информационния код. Обади се веднага щом можеш. Бъди здрав!

Чък

Горната част от съобщението се изписваше автоматично от компютъра на Крейн. Това го освобождаваше от излишни усилия всеки път, когато искаше да драсне няколко реда на Джъстин.

Той натисна клавиша за изпращане и писмото му се изгуби в киберпространството. След секунди получи потвърждението, че е пристигнало на адреса. Утре или най-късно вдругиден щеше да има отговор от Джъстин.

През последните осемнадесет месеца, откакто се засели в планината, Крейн беше завързал приятелски отношения с над двеста души. Заедно обсъждаха най-различни теми — от защитата на информацията до стари коли или болести. Дорис например страдаше от левкемия.

Всъщност никой не го познаваше като Крейн. Всички те го смятаха за Чък Атлас, защото под това име той беше направил абонамента си в колорадската Супернет — собственост на минно-геоложкото училище в Голдън, Колорадо. А от Супернет не можеха да го открият по никакъв начин. Те получаваха чекове всеки месец от банковата сметка на Ч. Атлас в Лейкуд чрез електронен трансфер. Телефонният номер на Ч. Атлас всъщност отговаряше на една телефонна централа в Орора. Ако някога някой успееше да открие този факт, щеше да отнеме страшно много време да се установи линията, по която се насочваха обажданията му. Крейн беше препрограмираше системата на „Ю Ес Уест“ и сега тя прехвърляше разговорите на негова собствена линия.

Общата телефонна връзка, която му беше предоставена от компанията, не ставаше за информационен трансфер. За тази цел Джак Крейн си имаше цяла телефонна централа. Той беше инсталирал един микровълнов предавател високо в планината над хижата. Кабелът пълзеше надолу по склона и се свързваше с електронния шкаф под принтера и ксерокса. Така съобщенията му се изпращаха директно в кулата в Боулдър, без „Ю Ес Уест“ да подозира за съществуването им. Поне до този момент.

Още не му бяха изпращали никаква сметка.

А той ровеше из файловете им достатъчно често и знаеше, че засега няма опасност да го открият.

По едно време даже беше решил да се откаже от посредничеството на „Ю Ес Уест“ и да се включи в Супернет директно чрез микровълновата си антена. Само че имаше един проблем. Супернет не, разполагаше с възможности за микровълнов трансфер. А освен това понякога му се налагаше да се включва и към други системи.

Създаването на телефонната линия му беше отнело доста време и усилия. Кевин Митник, отличен компютърен специалист и бивш служител на ФБР, веднъж беше опитал да направи нещо подобно, но го

хванаха. Той беше сменил телефонните линии в Ралей, Южна Каролина. Така от „Джи Ти И“ смятаха, че разговорите му от клетъчния телефон идват от „Спринт“, а в „Спринт“ мислеха, че са от „Джи Ти И“. Но в крайна сметка той беше проследен от Цутому Шимомура — един от детективите в киберпространството — и ФБР го пипнаха.

Крейн беше свикнал да се учи от грешките на другите.

В продължение на осемнадесет месеца системата му работеше успешно, затова не смяташе скоро да я сменя.

Той поддържаше връзка и с някои от хората, които познаваше ПЛ. Преди Ломпок. През последните години много се беше променил и не предполагаше, че те могат да го свържат с човека ПЛ само по начина му на мислене. И въпреки това напоследък някои от тях като че ли започваха да подозират нещо. В съобщенията им се промъкваха фрази, които той си спомняше от разговорите им преди време. Те го провокираха с надеждата, че може да се издаде.

Крейн се изкушаваше да прекъсне играта с тях, но предизвикателството му харесваше.

В ранните години славата работеше в полза на собственото му его. Той беше известен надлъж и нашир в мрежата, но в крайна сметка точно това го провали. Този път Крейн беше решил на всяка цена да избягва каквато и да е популярност.

В кошмарите си често се връщаше към онази гореща августовска нощ, малко след като го бяха освободили от Ломпок. Тогава още живееше в Кънектикът. Седеше пред компютъра в спалнята си, а прозорецът беше широко отворен заради жегата.

Тя му показва картата си за самоличност направо през прозореца.

— Господин Конрад, аз съм специален агент Луан Ръсел. Вие сте арестуван. Компютърното ви оборудване ще бъде конфискувано.

Никога повече!

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 15 ОКТОМВРИ, 16:06:11

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Луан Ръсел седеше със заместника си Дарел Монтгомъри на масата точно пред кабинета. Двамата заедно преглеждаха списъка на

възможните извършители, изготвен след внимателно пресяване на имената, включени в базата данни. Водещият критерий беше извършеното в Кловис и Държавния департамент. Тепърва трябваше да получат сведенията от „АТ&Т“ за намесата в работата на външните им компютърни системи.

— Колко са, Дарел?

— Обещай ми, че няма да плачеш! — пошегува се той. Монтгомъри беше само на двадесет и осем години, но косата му вече започваше да пада. Той много се гордееше от мястото си в Бюрото. Както и повечето нови агенти той не беше завършил право. Технологиите се развиваха с такава скорост, че в разузнаването непрекъснато навлизаха все по-широк набор специалисти. Монтгомъри беше по компютърната част.

— Колко?

— Шестстотин двадесет и девет.

— По дяволите! И всичките са чак толкова добри!?

— От това, което знаем за тях, да.

— Добре. Сега ще трябва да ги намерим, да проверим къде са...

Боже!

— Да... Къде са били по това време, не би имало никакво значение. А ако са използвали програми с отложено действие, тогава разбираш какво се получава.

— Шефът направо ще полудее, ако го накарам да извърши разследване на шестстотин човека.

— Е, и какво ще правим сега? — попита той.

— Добре. Нека започнем с установяване на контакта. Накарай регионалните клонове да им изпратят по един агент за разговор. Само да проверят каква ще бъде реакцията им. Някои от тях може вече да са в затвора, да са изгубили компютрите си или да са направили нещо, което да ги извади от списъка. С малко късмет може имената да намалееят поне наполовина.

— Да, не е лошо като начало. Ами после?

— Изпрати копие на списъка заедно с досиетата, които имаме, на отдела по поведенчески науки. Да видим дали психолозите ще набележат някой с по-специално отношение към банките или Държавния департамент.

— Няма да имат кой знае колко изходна информация.

— Нищо не пречи да опитаме. Директорът вече обяви този случай за приоритетен, така че психолозите сигурно очакват да потърсим мнението им. Можем да изпратим електронна поща до най-големите хардуерни и софтуерни компании. Нека ги попитаме дали напоследък не са отказвали работа на някой с първокласна квалификация. Често се случва хакерите с криминално минало да не успеят да получат мястото, за което са кандидатствали.

— Но това означава публично да си признаем за проблемите в Кловис и Вашингтон.

— Да, прав си. Първо ще говоря с директора.

Ръсел взе списъка и влезе в кабинета си. Тръшна се на стола и натисна специалния бутон, който я свързваше с директора на ФБР. Когато той се обади, докладва накратко докъде са стигнали с разследването.

Докато разговаряше с него, очите ѝ се плъзгаха по имената в списъка. Много от тях познаваше лично, за други беше чувала. А някои ѝ бяха създавали доста проблеми в миналото. Разследванията и процесите се бяха проточили достатъчно дълго, за да може да ги опознае добре.

Боингтън... Брайтън... Кеш... Конрад... Икър... Фрийд... Гелуей...

Конрад.

— А, господин директор, имам един въпрос относно задържането на информация. До каква степен да се ограничаваме по време на разследването за случилото се в Кловис и Държавния департамент?

— Отличен въпрос. Ние, разбира се, не искаме да паникьосваме хората, нали? Не мога да взема такова важно решение сам. Ще се консултирам с Белия дом и ще ти се обадя за резултата.

— Благодаря, господине.

Ръсел затвори и потъна в размисъл.

Кърк Конрад. Кучият му син си беше истински гений. Хитър като самия дявол. Бъркаше се в комуникационните мрежи, крадеше софтуер, пароли, кодове. А мотивацията му... Правеше го по-скоро за да докаже на себе си колко е добър, а не заради завистта на останалите.

Тя се завъртя на стола си и извика базата данни на криминално проявени лица. Най-отгоре написа: „Кърк Кейси Конрад“.

Компютърът откри файла му почти веднага.

Освободен от Ломпок преди около две години. Не се е обадил в полицията в Кънектикът. Регистриран като беглец. Местонахождение — неизвестно.

Но тя беше сигурна, че не са го търсили кой знае колко старателно. В крайна сметка той бе престъпник от висока класа, такива като него ставаха любимци на хората. Въпреки че големите конгломерати, които бяха пострадали, едва ли му се възхищаваха особено. Доколкото им беше известно, Конрад не трупаше състояние от заниманията си. Полицаяте можеха да се закълнат, че е абсолютно безвреден и кротък като агне.

Беше излежал само деветнадесет месеца от присъдата „три до пет години“.

Ръсел затвори очи и хвана главата си в ръце. Опита се да възстанови случая. Беше прекалено уморена. Спомените непрекъснато ѝ се изплъзваха.

Тогава спомена ли нещо за отмъщение?

Например, че ще им го върне по някакъв начин?

Или друго подобно?

Неговият идентификатор беше *рenegат*. Успя да се сети само толкова, но знаеше, че той едва ли го използва сега. Ако не се забъркаше в някакъв проблем, щеше да е дяволски трудно да го открият. Беше напълно възможно даже да е напуснал страната. Можеше да е навсякъде по света, далеч от мрежите ѝ.

Нито един агент нямаше да го спипа, беше прекалено умен.

Освен ако не отговореше на пуснатата обява.

Имаше хиляди подобни бюлетини. Всеки компютър можеше да създава собствена система за оставяне на съобщения или изпращане на отговорите.

Тя се обърна, отвори най-долното чекмедже на бюрото си и изрови списъка с адресите на по-големите системи за оставяне на съобщения. Отрядът по компютърни престъпления често имаше нужда от актуализиране на сведенията за това с какви хора си има работа и разполагаше с имената на по-известните бюлетини.

Ръсел искаше да остави съобщението от свое име, така че произволно избра няколко адреса.

Върна се при компютъра си и бързо написа бележката:

ДО: Ренегата
ОТ: lurus@ccs.fbi.gov

Познаваш ме като специален агент Ръсел. Имам една интересна задача за теб. Нуждая се от помощта ти. Моля, обади се или пиши.

Само адресът ѝ беше достатъчен, за да изплаши повечето хора. Някой ден щеше да си купи домашен компютър и да си има свой адрес. Ако не беше сбъркала в мнението си за Кейси Конрад, той нямаше да се отдръпне от предизвикателството. Дори напротив.

Поне така се надяваше. Ако той не беше проблемът, можеше пък да стане част от решението.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 15 ОКТОМВРИ, 23:43:56

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ; АВТО

Ото фон Вернер, генералният директор на най-голямата банка в Дюселдорф, крещеше на своя заместник, който отговаряше за работата на информационните системи.

— Хер Кантор, обадихте ми се преди полунощ и ми казахте, че има някакъв проблем. Но аз не мога да разбера какво точно ви притеснява? Искам нещата да са наред до утре по обяд.

— Но, господин генерален директор, ако въпросът беше само в...

— Не искам никакви обяснения! Накарайте играчките си да работят както трябва!

— Хер фон Вернер, проблемът не е в моите играчки! Това по-скоро прилича на...

— Не искам да слушам повече! Или до утре ще оправите тази бъркотия, или ще си търсите нова работа!

[1] Advanced Research Projects Agency. — Б.пр. ↑

[2] От англ. militar — военен, свързан с армията. — Б.пр. ↑

[3] От англ. user — потребител. — Б.пр. ↑

[4] Computer Science Network. — Б.пр. ↑

[5] National Science Foundation Network. — Б.пр. ↑

- [6] Единица за скорост на предаване на данни. — Б.пр. ↑
- [7] FTP — file-transfer protocol. — Б.пр. ↑
- [8] ftp — file-transfer program. — Б.пр. ↑
- [9] Remote login. — Б.пр. ↑
- [10] WELL — Whole Earth 'Lectronic Link. — Б.пр. ↑
- [11] Reliable Communication. — Б.пр. ↑
- [12] Education. — Б.пр. ↑
- [13] Government. — Б.пр. ↑
- [14] Commercial — търговски. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ДАТА: ПЕТЪК, 16 ОКТОМВРИ, 05:35:26

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

... светлината на кръглата луна над трите големи бора. Лекият топъл вятър носи сладникав аромат от езерото и гали кожата ѝ с нежните си пръсти. Светлината се прецежда през клоните на боровете и се разпилява по тъмната гладка повърхност на водата.

Сребърни акули. Не. Водата се раздвижва, вълни. Слаб плясък, когато той се изправя и тръгва към белия пясък на брега. Тя го чака.

Гола.

Свободна, настръхнала от хладния нощен въздух.

Луната беше точно зад него, не можеше да види лицето му.

И все пак го виждаше. Спомени или просто игра на светлината?

Върху широкото гладко чело беше прилепнал мокър кичур стоманеносива коса. Малки, изразителни бръчици около сините очи. Очите бяха топли, загрижени, искрени, любознателни. Бебешко синьо, Синатра. Чувствена уста, понякога тъжна, сега с въпросително извита полуусмивка. Широки, широки рамене. Лунната светлина релефно извайваше мускулите на ръцете му.

Тесни бедра, стегнат корем.

Той излезе от водата. Приближаваше се към нея.

Беше възбуден.

Тя също.

Изправи се на треперещите си крака и тръгна да го посрещне.

Към гърлото ѝ полази топла вълна.

Изпъшка...

И се събуди. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци. Челото ѝ беше мокро от пот.

Ръсел се обърна по корем и зарови лицето си във възглавницата.

Господи! Само това ми трябва сега! Непрекъснато да сънувам Питър Мартин.

Само дето Мартин притежаваше всичко, за което можеше да се мечтае. Сигурно беше някъде към четиридесетте, зад гърба си имаше поне двадесет години служба при военните и ЦРУ. Но двадесет години с неговата професия означаваха натрупани знания за още четиридесет. Мартин излъчваше невероятна зрялост и мъдрост, които, прибавени към перфектния му външен вид, го правеха съвършен. Той не се и опитваше да го показва по някакъв начин, човек просто знаеше, че е така. Тя беше сигурна, че по време на работата си като агент той е убивал и е бил мишена. Но това само прибавяше към излъчването му и усещане за опасност и сила. Той притежаваше живота и смъртта, а постът, който заемаше, му даваше власт и влияние от световен мащаб.

Жените обожаваха силата и опасностите.

Или поне с нея беше така.

Нали за това си избра такава професия.

Дълбоко религиозният ѝ баща въобще не беше предвиждал военна кариера за дъщеря си.

Той изобщо не харесваше работата ѝ. Нямахме да хареса и Питър Мартин, особено ако чуеше и приказките по негов адрес.

Според легендите Питър беше преспал с половината млади красавици в щата. А те трябваше да са поне три пъти повече от красивите млади мъже, също минали през леглото му.

Глупави и безпочвени слухове, разбира се.

Но там, където има дим...

Ръсел се обърна и стана от леглото. Зърната на гърдите ѝ болезнено пулсираха след еротичния сън. Отвори вратата, влезе в банята и завъртя крановете. Подложи тялото си под горещата струя и след около три минути усети живителния ефект. После остана още тридесетина секунди под леденостудената вода. Накрая успя да се разсъни достатъчно. Изми си зъбите, среса косата (която между другото вече имаше нужда от подстригване) и се гримира.

Върна се в декорираната в розово и бледозелено спалня. Разрови се в гардероба и измъкна бежова вълнена рокля и чифт тъмнокафяви обувки. Взе си един сутиен и чорапогащник, седна на ръба на леглото и започна да се обува.

Стана, наведе се напред, за да сложи сутиена си, после се пресегна назад и го закопча. Когато беше на четиринадесет години, гърдите ѝ впечатляваха всички момчета, включително и нея самата.

Сега вече ѝ се искаше да не бяха чак толкова големи. Мъжете, с които ѝ се налагаше да работи, обикновено се разсейваха и не успяваха да се съсредоточат върху проблемите. Но може би това не беше чак толкова лошо. Понякога едно такова предимство никак не ѝ беше излишно.

Облече роклята, дръпна ципа и си обу обувките. Мина през хола и влезе в кухнята, където вече я чакаше каничката кафе, автоматично приготвена от кафе машината. Напълни си чашата, изключи машината и застана на прага. Забеляза покрития с прах шкаф до прозореца и реши, че апартаментът ѝ има нужда от почистване. Повечето от мебелите бяха от светло дърво, в стил близък до идеите на френските дизайнери. Майка ѝ много харесваше жилището, но Ръсел го беше обзавела, без да се съобразява с нейното мнение. Тя просто искаше да се отдалечи максимално от средата, в която беше отрасла. Мразеше спомените от детството си.

И все пак когато накрая приключи напълно с апартаментата, атмосферата носеше белега на силното влияние на почтената госпожа Елмър Ръсел.

Изобщо не успя да разбере защо се получи така.

Мога да се хвана на бас, че апартаментът на Питър Мартин е обзаведен с тежко дърво и сива кожа, а по стените висят военни реликви и медали за проявена храброст. А въздухът е пропит с миризмата на добро уиски и хавански пури.

Тя допи кафето си и остави чашата на плотта. После отиде в антрето, облече палтото си и измъкна от шкафа тъмнокафявата чанта, напълно в тон с обувките. Предварително беше прехвърлила вътре гримове, ключовете, няколко дребни монети, портмонето, кредитните карти, клетъчния телефон и един полуавтоматичен деветмилиметров Браунинг. Ръсел не обичаше малокалибрени оръжия.

Апартаментът ѝ беше на четвъртия етаж. Тя взе асансьора и слезе до приземния гараж, където беше оставила колата си. Тя също имаше нужда от почистване.

Нещата започваха да ѝ се изплъзват от контрол. Имаше да свърши толкова много неща, за които все не достигаше време — да отиде на фризьор, да почисти колата и апартаментата си... Малките всекидневни задължения започваха да я задушават.

Кварталът „Вирджиния Хайлендс“ се намираше на един хвърлей място (което шумът непрекъснато ѝ напомняше) от вашингтонското национално летище. Самолетите влизаха и излизаха от летището, използвайки късия коридор над река Потомак. За четирите години, прекарани тук, Ръсел се беше научила да не обръща внимание на постоянния шум на реактивните двигатели.

Пое към града по магистралата „Маунт Върнън Мемориал“, като пресече реката при моста „Арланд Д. Уилямс младши“. Нямаше никаква представа кой е бил този Уилямс, въпреки че минаваше по този мост почти всеки ден. Искаше ѝ се скоро да промени маршрута, защото беше започнал да ѝ омръзва, но само по този път можеше да достигне зашеметяващата скорост от петдесет километра в час в сутрешните задръствания. Напрегнато се взираше в светлините на колата пред нея. Намали, после пак потегли.

Мобифонът ѝ иззвъня. Тя бръкна в чантата си и го измъкна.

— Ръсел.

— Тук е Монтгомъри. Помниш ли Кловис?

Бяха свикнали много да внимават, когато говорят по клетъчните телефони. Разговорите лесно можеха да бъдат засечени.

— Как бих могла да го забравя.

— Случило се е почти същото в Дюселдорф.

— Какво знаеш по въпроса?

— Малко. ИНР — тамошното Бюро за разузнаване и разследване се е заело със случая. Изпратили са ни само обичайния сбит набор от информация. Става въпрос за голяма финансова институция. Има изтрити данни.

— Обади се на Мартин и го уведоми за случилото се — отговори тя, без да се замисля. Всъщност нищо не пречеше да говори с него лично.

— И още нещо, Луан. Назначено е съвещание под твое ръководство. Започва в десет часа тази сутрин.

— По дяволите! До гуша ми дойде от тези съвещания. И кой точно го назначи?

— Белият дом свиква всички под знамената.

ДАТА: ПЕТЪК, 16 ОКТОМВРИ, 09:51:33

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЧАГЛАС

Джек Крейн хвърли въдицата.

Вече не го правеше толкова често, защото сега не беше кой знае какво предизвикателство за него. Пък и нямаше значение за съществуването му. Е, може би съвсем мъничко...

Най-интересното в цялата тази работа беше, че човек никога не знае какво точно може да се хване. Дали само дребна риба, или пък някой огромен сом.

Беше сигурен, че именно това непреодолимо усещане кара мъжете с въдици, макари и разноцветни примамки да клечат с часове край бреговете на някоя река, нахлупили идиотските си шапки.

Само че в момента неговата въдица беше една дълга софтуерна програма, записана на устройство L — допълнително включено към основната памет. Програмата се изпълняваше от първия и третия компютър. Двата заедно имаха невероятна мощ. Втората машина се свързваше с чудовищната по обем сравнителна база данни, която Крейн беше създал и написал сам. Тя беше на устройство E и съдържаше 765 мегабайта информация, включваща имена, адреси и пароли, които беше събирал години наред. Тези данни непрекъснато се допълваха и актуализираха. Всъщност този компютър използваше втория модем и втората линия на международната телефонна и телеграфна компания на Джек Крейн и изпълняваше поддържаща функция. Съответната програма също беше създадена лично от него. Тя следваше доста оригинална идея, като междуременно осъществяваше телефонните му разговори, осигуряваше достъп до различни мрежи, бази данни и търсеше нови имена и пароли. Някои компании променяха паролите за достъп често, но програмата се справяше с кодовете и сама актуализираше данните. Ако автоматичното сондиране се сблъскаше с непреодолимо препятствие, като напълно обновена система за сигурност например, програмата прекъсваше работа и започваше търсенето в съвсем друга посока. Същевременно оставяше и съобщение в специално създаден файл, така че той лично да се заеме с въпросната система, когато има повече време. Защото по-голямата част от времето и интелекта му отиваха за разработването на нови програми, които можеха да се справят с различните защитни компютърни системи. За него това си беше хоби, при това далеч по-интересно от събирането на марки или пеперуди например.

Програмата, която се изпълняваше в момента от първия компютър, беше така наречената програма за електронен трансфер на фондове. Той често се възхищаваше от съвършенството, с което беше създадена и работеше тя. Дори беше стигнал дотам, че възстанови защитните ѝ кодове и я записа в собствените си архиви. Програмата разполагаше с графичен интерфейс, така че работата с нея беше детска игра. Трябваше само да щракне с мишката и избраната команда се изпълняваше.

Екранът беше светлосин, с бяло за цифровите данни. Изборът на потребителя пък светеше в жълто:

„ДАТЕФТ“
ТАЗИ ПРОГРАМА Е ЗАЩИТЕНА!
СОБСТВЕНОСТ НА „ДАТЕКС“, АТЛАНТА,
ДЖОРДЖИЯ

Това копие е предоставено на банката в Джорджия
Неоторизираното ѝ използване ще се наказва с цялата сила
на закона!

- ПРОДЪЛЖЕНИЕ
- ИЗХОД

Крейн премести курсора върху „ПРОДЪЛЖЕНИЕ“, щракна с мишката и изчака част от секундата, докато на екрана се появи следващото съобщение.

МОЛЯ, ВЪВЕДЕТЕ ПАРОЛАТА!

Той се обърна към втория си компютър, погледна списъка, предварително изкаран на екрана, и реши този път да посети Първа национална банка в Чатфийлд. Провери датата на последната актуализация. Беше от 14 октомври, което му се стори достатъчно приемливо. Едва ли бяха успели да сменят кода за толкова кратко време.

Въведе паролата:

a747blk

На екрана веднага се появи продължението:

ИЗБЕРЕТЕ ЕДНА ОТ СЛЕДНИТЕ ВЪЗМОЖНОСТИ

- КОМУНИКАЦИИ
- ТЪРСЕНЕ
- ПОСТЪПВАЩИ ФОНДОВЕ
- РАЗПЛАЩАТЕЛНИ ФОНДОВЕ
- ПОМОЩ

Той вече беше успял да прегледа какво съдържа индексът „ПОМОЩ“. Стори му се доста полезен при запознаването със софтуера. Програмата беше либерална; тя позволяваше да се правят някои грешки, с надеждата че потребителят постепенно сам ще схване какво точно се иска от него.

Избра си режим „ТЪРСЕНЕ“ и истинският лов започна. Първо посети няколко американски банки, после се прехвърли в Англия и Франция. Накрая откри една, която му се стори достатъчно интересна, пък и кодът за достъп беше включен в списъка, с който разполагаше. Влизането беше лесно — трябваше само да прекрати изпълнението на програмата и отново да се включи, използвайки новата банка като база. Защитните системи на банките бяха, меко казано, наивни. Те не позволяваха на никакви външни институции да навлизат в собствените им бази данни. Но за да избегне всякакво взаимодействие с чуждия компютър, Крейн просто работеше от името на банката, която го интересуваше. Обикновено програмата му вървеше паралелно на банковите оперативни системи. В този конкретен случай Крейн представляваше една мажа банка в Луизиана.

Проучи новото меню на екрана:

- НОВИ ВЛОГОВЕ
- РАЗПЛАЩАТЕЛНИ ВЛОГОВЕ
- СПЕСТОВНИ ВЛОГОВЕ
- ФИНАНСОВ ПАЗАР
- ЦЕННИ КНИЖА
- СРОЧНИ ВЛОГОВЕ
- КРЕДИТИ
- ИНФОРМАЦИОНЕН И ФИНАНСОВ ТРАНСФЕР
- ДРУГИ

Преди години Крейн често преглеждаше влоговете. Нередностите направо го шокираха. Голяма част от нещата се правеха през главата на надзорните съвети. Най-често се манипулираха кредитите. Оттам изтичаха огромни суми, използваха се някъде другаде и се връщаха обратно. Никой не подозираше за тези машинации.

Но Крейн знаеше.

Пазеше доказателствата в архивите си.

Когато беше на лов, както сега, той винаги избираше срочните влогове.

Разполагаше със списък, който включваше имената на вложителите, номера и вида на сметката, нейния баланс и последната дата на тегленията.

Прегледа данните и накрая намери това, което му трябваше:

ДОНАС, МЕЙБЪЛ ДЖ. 197653210 СП
\$2,645.97 10.11.88

Изкара на екрана развитието на сметката по дати и се намръщи за момент. Беше повече от ясно, че Мейбъл вече не е между живите. Госпожата беше внасяла малки суми на всеки три месеца в продължение на години, а после изведнъж беше спряла. Никой не беше предявил претенции за парите ѝ, а главният касиер още не беше започнал издирването на законните собственици. Банките често

протакаха разгласяването на такива сметки и междуременно използваха парите както намереха за добре.

Крейн избра командата за трансфер на фондове и прехвърли баланса на сметката във вида ѝ от 10 януари 1989 на името на Джонатан Корд в една банка в Пеория, Илинойс. Сумата възлизаше на \$2124,34 без лихвите. Крейн познаваше Джонатан много добре; той сам беше измислил името и номера на социалната му осигуровка.

Накрая изтри всички промени в сметката на Мейбъл от съответната дата и допълни: „Лихвите са в полза на банката, прехвърлено от главния касиер 1/21/89“.

Излезе от оперативната система. Тъй като беше използвал своята програма за трансфер, номерът на сметката нямаше да бъде включен в списъка на прехвърлянията на луизианската банка. Крейн знаеше, че „ДАТЕФТ“ автоматично изготвя подобен списък за всички банки, в които е инсталирана.

В края на деня счетоводният баланс на изплатените лихви и наличните фондове щеше да се отклони леко от предвидения. Имаше и нещо още по-лошо — тази разлика щеше да се отрази и няколко години назад. А това бяха години с приключено счетоводство. Някой вицепрезидент можеше да възложи на младши сътрудник да провери откъде идва грешката, но работата никак нямаше да бъде лесна. Имаше хиляди номера на сметки, които се променяха в рамките само на една година. А за такава малка сума банката можеше да си затвори очите и да приеме несъответствието. Крейн силно се съмняваше, че някой ще успее да стигне до сметката на госпожа Мейбъл като източник на това несъответствие. Но дори и при такова положение никой нямаше да се обади на държавните служби за проверка. Беше му се случвало само веднъж, и то преди много години. Компютрите караха хората да вярват само в това, което искат.

Бюлетините за финансовото състояние, които банките периодично публикуваха, забавляваха Крейн. Те бяха толкова изрядни, по нищо не можеше да се разбере за многобройните грешки, които се правеха с банковите сметки на хората. Вярно е, че и чиновниците, и клиентите не бяха застраховани и често допускаха неточности. Част от тях биваха поправяни, но повечето оставаха незабелязани и се включваха в графата: „Ние прецакахме вашата сметка.“

Преди да изключи програмата, Крейн реши да провери сметката на Джонатан в Пеория. Сумата вече възлизаше на \$36 821,19. Скоро щеше да му се наложи да я понамали малко. Големите сметки носеха повече вреда, отколкото полза. Рискът така някой педантичен служител да забележи какво става многократно се увеличаваше.

Крейн беше достоен собственик на шестдесет и две спестовни и разплащателни сметки в четиридесет и един щата. Той разполагаше и с шестдесет и две различни имена и номера на социални осигуровки. Беше разработил собствена счетоводна програма, която следеше балансите вместо него и го предупреждаваше кога трябва да прехвърли пари от някоя сметка или да си открие нова. Всяка година той плащаше данъци върху доходите си от лихви, въпреки че собствениците на влоговете бяха фиктивни. Попълваше данъчните си формуляри по електронен път. Никой не се интересуваше как точно става всичко, стига парите да пристигаха навреме. Част от депозитите бяха присвоени съвсем случайно и не му носеха никаква печалба. Всъщност от тях печелеше единствено банката, въпреки че Крейн си оставаше законният им собственик. Адвокатите на министерството на правосъдието така и не успяха да докажат обратното, колкото и да се ровеха във файловете на банката.

През ПЛ1 — или преди да влезе в Ломпок първия път — Крейн беше успял да създаде няколко програми, които се продаваха на черния пазар като топъл хляб. Основно това бяха програми, които разбиваха защитата срещу копиране на софтуерните продукти на „Епъл“, „Комодор“, „Ганди“ и „Ай Би Ем — Ем Ес-Дос“. Така потребителят можеше да си направи собствено копие на програмния продукт. Когато ченгетата го пипнаха първия път, той вече беше успял да натрупа едно малко състояние от продажбата на тези програми. Дори и сега, въпреки че те си бяха направо архаични на фона на светкавично развиващия се пазар, той продължаваше да получава малки чекове от дистрибуторите си. Е, само от време на време. Чековете бяха адресирани до едно малко предприятие в Кънектикът.

Когато го арестуваха първия път, Крейн откри един нов житейски закон. Нямаше никакво значение колко си добър в професията; времето, прекарано в затвора, отблъскваше хората и те бягаха от него като от чумав. Нито един собственик или дистрибутор, нито едно предприятие не му позволи даже и да припари до

компютрите им. Крейн така и не успя да си намери работа. Той прекара цели десет месеца сърдит на света, предприятията и на самия себе си. Именно тази омраза накрая го върна в Ломпок. И този път съдията му лепна шестмесечна присъда и програма, включваща дванадесет нива, която трябваше да му помогне да преодолее пристрастеността си към компютрите.

По дяволите! Мислеха се за много умни!

Крейн се научи да не мрази.

Научи се и да не обича. Чувствата непрекъснато му навличаха неприятности по един или друг начин.

В горния ляв ъгъл на екрана на втория компютър светеха малки сини цифри, които му показваха времето. Беше още много рано за обяд. Крейн превключи на програмата за комуникации — между другото също негово дело — и влезе в мрежата. Искаше само да провери дали има нещо интересно за него от хората такива, каквито им се искаше да бъдат. От време на време проверяваше всички съобщения и търсеше някое, адресирано до „чатлас“.

Някой беше написал много забавна история за един инцидент в Арканзас. В историята ставаше дума за компютри и Ку Клуks Клан. Не я дочете.

Това, което откри след малко, обаче истински го озадачи. Съобщението беше от Минесота.

ДО: Ренегата
ОТ: lurus@ccs.fbi.gov

Познаваш ме като специален агент Ръсел. Имам една интересна задача за теб. Нуждая се от помощта ти. Моля, обади се или пиши.

Крейн почти никога не говореше на глас в убежището си в планината. Понякога само си подсвиркуваше по време на работа. Случваше му се да каже нещо на някоя минаваща сърна, ядосан рис, миеца мечка или старата пума, която владееше планинския връх над хижата.

Но това съобщение заслужаваше да му отговори на глас.

— Кучка! — изсъска Крейн и изключи мониторите, като остави само втория компютър.

Днес щеше да обядва по-рано.

ДАТА: ПЕТЪК, 16 ОКТОМВРИ, 17:32:07

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Джером беше заел обичайното си място край стъклената маса. Компютърният терминал беше избутан малко встрани. Джорджия седеше точно срещу Нат и той не можеше да се въздържа да не я поглежда скришом от време на време. Спомни си деня, когато тя постъпи на работа в „Датекс“ — Атланта. Абсолютна новачка. Джорджия израсна във фирмата. Сега успехът сякаш се излъчваше от цялото ѝ същество. Обикновеното ѝ лице светеше с красотата, която само щастието от един по-добър живот можеше да ѝ даде. Несъзнателно Нейтън се опитваше да си ги представи двамата с Джером в леглото. Не се получаваше. Беше все едно да мисли за същите отношения между двамата си вече седемдесетгодишни родители. Това просто не можеше да е истина!

Нейтън седеше в самия край на бъбрековидната маса до Дарла Самсън. Тя беше висока, много красива жена, получила докторска степен по математика от университета във Фордъм. Ситните къдрици на късо подстриганата ѝ абаносова коса се виеха около главата в типична африканска прическа. Дарла често се шегуваше и се наричаше „черния демон“ на фирмата, но тя много добре знаеше колко огромен беше приносът ѝ за развитието на компанията. И днес тя им помагаше изключително много с африканските операции дори и след като създаде собствената си „Транс-Африка Инкорпорейтид“.

На другия край на масата седяха Меоши Йошима и Джийн Лафлин. Йошима беше толкова нисък, че трябваше да се подпира на самия крайчец на стола, за да е близо до масата. Той имаше тъмни, живи очи, които сякаш непрекъснато подлагаха всичко наоколо на подробен анализ и съмнение. Йошима заекваше от време на време, но щом човек откриеше веднъж огромния интелект, скрит зад вече пооголеното му чело, всичко останало преставаше да бъде забелязвано. Той беше на петдесет и пет години.

Лафлин имаше червеникава коса и докторска степен по математика от Оксфорд. Умът му работеше много бързо и той успяваше да запази доброто си настроение и оптимизма при почти всякакви обстоятелства.

Джером отпи глътка от кафето без кофеин и каза:

— Не сме се събираш заедно вече повече от година. Липсваха ми тези срещи.

Грей знаеше, че любовта на Джером към всички тях е съвсем искрена.

Лафлин се усмихна и спокойно отговори:

— По всяка вероятност ще мине цяла вечност, преди отново да се съберем.

— О, Джийн, да бъдем оптимисти! Хайде сега набързо да си свършим работата и да вечеряме заедно, преди да сте се пръснали по света. Нат, искаш ли да започнеш?

Грей се облегна на масата и поглади краищата на увисналите си мустаци.

— Разбира се. „Компсистемс“. Главният ни офис е разположен в Атланта, част от работата се извършва в Омаха. И на двете места всички трансмисии на петте сателита на Глоубнет са извършени без всякакви трудности.

Сателитната система на Глоубнет работеше със сателити „Джи И“, собственост на друга фирма. Всички компании — „Компсистемс“, „Транс-Африка“, „Бритиш Компком“, „Азиатската корпорация“ и „Датекс“ — плащаха огромни абонаментни суми за каналите на тези сателити. В крайна сметка конгломератът разполагаше със система за комуникации, по-бърза от всичко съществуващо досега. Грей скоро щеше да стигне обем на прехвърлената информация пет гигабайта за секунда. Джером сигурно щеше да продължава да доминира на пазара, като прекрати някои по-непечеливши производства.

— Нашите главни програмни продукти вече са разпространени и в най-отдалечените територии. Разполагаме с отделни кодове за по-големите населени места, така че абонатите да нямат проблеми с комуникациите. Почти навсякъде са инсталирани базови компютри с отделни кодове.

Потребителите обикновено не се интересуваха как се придвижват пакетите с информация, стига само да пристигаха

навреме.

Грей отпи от портокаловия сок и продължи:

— Тестовете, които проведохме, потвърдиха ефикасността на програмите. Те бяха инсталирани и позволяват достъп до данните за всички наши клиенти. Автоматично се създават и актуализират каталози с директории за всяка база данни. Никой не е правил подобно нещо преди нас. Каталогите се обновяват на всеки двадесет и четири часа. Компютрите ни са в състояние да идентифицират само за три секунди всеки потребител, включен в мрежата. Системите ни в Атланта ще продължават да актуализират данните за клиентите. Готови сме да прибавим и бази данни за събиране на таксите, които въведохме през юни. Така че когато най-после приключим с въвеждането на широкия набор от услуги, и то на символични цени, веднага ще издухаме конкурентите. Само след около година останалите търговски мрежи ще ни дишат праха. А след още пет години Интернет ще е само спомен.

Джером искаше да чуе точно това. Той се развълнува.

Грей също беше запален от идеята.

Джером му се усмихна:

— Проведе ли тестовете тази сутрин?

— Да. От контролната зала горе получих достъп до бази данни в Азия и Южна Америка. Средното време при използвани два сателита на Глоубнет е 6,3 секунди.

— Нали нищо не си прехвърлял по мрежата, Нат? — попита през смях Лафлин.

— Изкушението наистина беше много голямо, Джийн — отговори Грей. Фактът, че всички те бяха бивши служители на „Датекс“, при това прекрасно запознати с всички програми за трансфер на фондове, често ставаше повод за неуместни шеги. От етична гледна точка Грей приемаше подобни забележки като обида.

И все пак той много добре знаеше, че преди години, когато компанията имаше нужда от допълнителни капитали, Джером беше „заемал“ фондове от страните на третия свят. Там финансовите операции се движеха толкова мудно, че парите се връщаха на мястото си, без никой да е забелязал отсъствието им. Е, вярно е, че имаше и периоди на съмнение в правотата на действията им. Джером обаче

успя да го убеди, че след няколко успешни инвестиции парите наистина се връщат на законните им собственици.

— 6,3 секунди! — възкликна Джером. — Това е повече, отколкото бяхме очаквали! Гордея се с теб, Нат. Има ли нещо друго?

— Всъщност има един проблем, който изникна наскоро. Министерството на правосъдието ме извика като консултант. — Грей им разказа за случилото се в Кловис. — Знам, че излизам от рамките на дневния ред, но ударът беше наистина голям. Реших, че е по-добре да ви кажа.

Уестин се намръщи, после лицето му се проясни.

— Радвам се, че помагаш на правителството, Нат. Продължавай да ни информираш, ако има нещо, което ни засяга.

— Сигурно е бил някой вбесен вложител — каза Лафлин.

— Тази банка работеше ли с продукти на „Датекс“? — попита Самсън.

— „Датефт“ и „Датауд“.

— Джорджия — намеси се Уестин, — отбележи си да им се обадим по-късно. Искам да им направим предложение да подменим целия им софтуер безплатно, ако е повреден по някакъв начин. Трябва да разберем как е преодоляна защитната им система. Това би могло да засегне всичките ни продукти.

— Разбира се — съгласи се тя.

— Добре. Какво става във Великобритания, Джийн?

Лафлин веднага започна с доклада си. Останалите го последваха. Джером беше повече от възхитен.

ДАТА: ПЕТЪК, 16 ОКТОМВРИ, 17:03:11

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Първоначално съвещанието беше насрочено за десет часа сутринта. После го отлагаха два пъти, за да се съобрази времето с възможностите на участниците.

Мартин остана с впечатлението, че тази среща наистина е от голямо значение. Президентът очакваше всички те просто да зарежат това, с което се занимават в момента, и да бъдат на разположение. Само че явно някой беше създавал проблеми с времето. Мартин не знаеше заради кого се отлага срещата. Той беше прекарал достатъчно

време сред тези надуты бюрократи и предполагаше, че може да е всеки един от тях.

Бяха се събрали в една от залите за конференции на третия етаж на сградата „Дж. Едгар Хувър“. Надолу по коридора бяха офисите на отдела по компютърни престъпления. Ръсел беше сложила на масата пред всеки от тях табелка с името му, така че разговорът да не се затруднява.

Луан носеше вълнена рокля и според него изглеждаше очарователно. Тя седеше начело на масата. Заместникът ѝ, Монтгомъри, седеше от дясната ѝ страна, въпреки че не беше член на комитета. Мартин вече познаваше Рик Веласкес от Агенцията за национална сигурност. Там бяха и Гари Хамър, и Стив Рос. Двамата работеха съответно в администрацията на Сената и правителствената комисия по разузнаването.

Четиримата, които не познаваше, бяха Брус Бауърс от търговското министерство, Хауърд Зоерн от федералната комисия по комуникациите, Роланд Омото от федералната търговска комисия и Дел Симънс от Държавния департамент. Всички те бяха от такъв ранг, че можеха да се приемат като преки представители на големите шефове. Евентуалните поражения от този комуникационен срив можеха да засегнат всички аспекти на правителствената дейност. Ето защо агенциите бяха силно заинтересовани от бързото решаване на проблема.

Нат Грей не присъстваше на съвещанието, въпреки че името му беше включено в списъка, който Ръсел им раздаде. Вероятно още не се беше върнал от Европа.

На Мартин вече му беше пределно ясно, че нещата започват да излизат от контрол. Той беше живял достатъчно дълго и знаеше, че изходът от дадена ситуация се отлага във времето с всеки нов ентузиаст, готов да я реши. Преди се надяваше всичко да приключи до Коледа. Сега и 4 юли му се виждаше доста оптимистично.

Ръсел откри съвещанието, като ги представи един на друг и накратко изложи фактите. Мартин усети, че всички предварително са се запознали с проблема. Никой не изглеждаше изненадан.

До момента, в който Ръсел извади един лист и започна да чете:
— Кловис, Ню Мексико, разрушаване на банковите системи.

Държавният департамент на Съединените щати, прекъснати компютърни системи и комуникации.

Тампа, Флорида, принтерите на „Бетър Бизнес Бюро“ започват да бълват плакати с надпис: „Стига собственост за черните!“ Изключили са всички системи, спрели са принтерите, сменили са хартията. Всеки път, когато ги пускали, се появявали същите плакати. Изгубили са всякакъв контрол над компютрите, затова са решили да ги откачат от комуникационната мрежа. С това моментално всичките им бази данни били изтрети.

Денвър, Колорадо. Един поверителен доклад на общинския съвет, отнасящ се до политиката за наемане на хора от малцинствата при строежа на денвърското международно летище, бил изпратен с електронна поща в редакцията на „Денвър Пост“.

Палм Спрингс, Калифорния. Четири голф клуба, често обвинявани в тесногърдие при подбора на членовете си, изгубили всичките си телефонни и компютърни връзки, включително и покритието за клетъчните телефони. Комуникациите още не са възстановени.

Пайндейл, Уайоминг, ранчото на Джон Барлоу, който, ако не знаете, е компютърен журналист, един от основателите на Фондацията за електронни граници. Господин Барлоу получил повишение. Бил назначен за флотски адмирал в Небраска. Това е голяма чест. Само дето Барлоу не живее в Небраска, а оттам си нямат и понятие за случилото се. Както вече споменах, Барлоу е компютърен експерт и решил, че е по-добре да ни уведоми. Бил сигурен, че не става въпрос за обикновена шега.

Литъл Рок, Арканзас. Член на Ку Клукс Клан се обадил в полицията, че някой се е вмъкнал в собствения му компютър. Всъщност вирусът засегнал общо седемдесет компютъра. На екраните непрекъснато се появявали снимки на смесени двойки. Голи, и то в най-различни пози.

Брус Бауърс се засмя.

— Полицията в Литъл Рок — продължи Ръсел — веднага го арестувала. Те пък получили по електронната поща списък на целия инвентар автоматични оръжия, притежавани от местния Ку Клукс Клан, както и точните местоположения на тайните складове.

— Някой май работи за нас — не се сдържа Мартин.

— Ню Йорк, сградата на ООН. Днес, в два и половина, на общо събрание на членовете системата за автоматичен превод отказала да работи. Проверих какво е положението преди двадесет минути. Още не бяха успели да разберат какво става.

Тук, в този списък, са включени още дванадесет подобни случая, господа. Можете да ги прочетете в почивката. Нещата не вървят на добре. Късно този следобед получих доклада на господин Мартин. Проблемите не засягат само Съединените щати.

Мартин се облегна на масата. В стаята беше много задушно. Искаше му се да свали сакото си, но останалите явно не се притесняваха особено от топлината.

— Най-голямата банка в Дюселдорф е извън строя. Не могат да се извършват никакви финансови операции, нито да се правят промени в банковите сметки. Фондовите трансфери са замразени. Към единадесет говорих с генералния директор Ото фон Вернер. Човекът е в паника. Уволнил е всичките си компютърни специалисти.

— И с право. Подобни проблеми отблъскват вложителите от банките — вметна Бауърс. — Ако това се разчуе, хората ще загубят доверие и банката на Вернер вече няма да е най-голямата в Дюселдорф.

— Точно така — съгласи се Мартин. — Продължаваме с Амстердам. Най-големият всекидневник не е могъл да излезе тази сутрин. Като основна причина била посочена отказ в работата на компютрите. Един от нашите хора успял да се вмъкне вътре и да разговаря с репортерите. Компютрите контролират всички операции по печатането. Оказало се обаче, че каквито и данни да въвеждат, на първа страница винаги се появявала статия, разкриваща финансови и сексуални престъпления във висшите политически кръгове. Вестникът просто не е искал името му да бъде замесвано в подобен скандал.

Лондон. От паметта на компютрите във всички полицейски участъци е изтрита цялата информация за мъже и жени, арестувани за проституция. Скотланд Ярд е на мнение, че данните не могат да се възстановят.

Буенос Айрес. Цялата комуникация между правителствените организации била блокирана за четири часа.

Претория. Всички радио и телевизионни станции, обвинени в пристрастност при представяне на новините, били свалени от ефира.

— Пристрастност от чия гледна точка? — попита Хауърд Зоерн от федералната комисия по комуникациите.

— В интерес на истината, от наша — призна си Мартин.

— Нима си позволявате да взимате страна по случая?

— Повечето от специалистите ни са на същото мнение, господин Зоерн. Аз просто се съгласявам с тях.

Ръсел предвидливо се намеси, преди разговорът да е прераснал в безсмислен спор.

— Има ли още нещо, господин Мартин.

— О, да, около двадесет подобни случая. По-късно ще направя копия от доклада за всички.

— Аз ще се заема с това, директоре — предложи Монтгомъри. Взе папката от Мартин и излезе.

Хауърд Зоерн — едрият, мургав представител на федералната комисия — поясни:

— Причината не е в компютърните системи. Техниците не са регистрирали видимо вмешателство в комуникационната мрежа. Няма претоварване, изтичане на информация или недостиг на такава.

— Ами сателитите? — попита Мартин.

— Комуникационната мрежа използва хиляди канали. Увеличихме броя на наблюдаваните, но не разполагаме с достатъчно хора, за да ги покрием всичките.

— Я ми обяснете още веднъж как точно стоят нещата. Хич не ги разбирам тия технологични истории. — Брус Бауърс имаше вид на застаряващ професор по икономика. Преди време той наистина преподаваше в „Сити Колидж“ в Ню Йорк. Сега беше третият по важност човек в Министерството на търговията.

Ръсел драскаше нещо в жълтия си бележник. От мястото си Питър не можеше да види рисунките ѝ. Той знаеше, че понякога такива драсканици разкриват неподозирани черти на характера.

Тя вдигна глава и погледна Бауърс.

— Много ми е трудно да отговоря на въпроса ви, господин Бауърс. Като специалист в случая мога да правя само предположения. Сигурно е само едно — престъпленията са извършени с помощта на компютър. След днешния доклад започвам да си мисля, че не става въпрос само за едно устройство. Ако това е така, много е вероятно техните действия да се координират отнякъде. Значи би трябвало да

имаме и комуникационна мрежа, също контролирана по някакъв начин.

— Значи един човек седи в основата на всичко? — попита Бауърс.

— Може би. И все пак първоначалният анализ не показва никаква връзка между отделните инциденти. Единственото общо нещо между тях е времето. Всичките са се случили през последните няколко дни. В момента работим по изграждането на психологическите профили.

Мартин харесваше изражението на лицето ѝ, когато се обсъждаха сериозни неща. Твърдо стиснатите ѝ устни му се струваха особено съблазнителни.

Бауърс изпъшка:

— По дяволите, все още нищо не мога да разбера. Значи този главен компютър може да се намира в другия край на света?!

— Или дори в космоса, ако искаме да бъдем съвсем точни — намеси се Рик Веласкес. — Агенцията за национална сигурност и НАСА проверяват всички правителствени и частни хардуерни устройства в орбиталното пространство, включително и чуждестранните сателити. Издирваме сведения за всичко, изстреляно през последните пет години. До утре ще разполагам с пълните сведения и ще изпратя копие по факса на всеки от вас.

— Ако това е организирано само от един човек — обади се Мартин, — той трябва да е голяма работа, нали така?

— Да, профилът, с който се занимават в отдела по поведенчески науки, вероятно ще покаже висок коефициент на интелигентност — съгласи се Луан.

— Имайте предвид — продължи Веласкес, — че инцидентите може да са били програмирани преди доста време, да кажем година, и сега само да се изпълняват. Ако предположим, че това е дело на един човек, независимо дали е мъж или жена, не е задължително той още да седи пред клавиатурата. Реално това не би имало никакво значение.

— Мога ли да попитам — намеси се и Роланд Омото, — какво точно очаква от нас президентът?

— Още не съм получила инструкциите от Белия дом — отговори Ръсел. — Директорът обаче ми намекна, че оттам ще искат имена.

— Имена?! — учуди се Хамър.

— Като използваме потенциала на всичките ни агенции, трябва да успеем да изградим профила на престъпника, или престъпниците; да определим мотива и да предложим линия на поведение. Федералната комисия по комуникациите например може да прегледа проблемите в комуникационната система и да им направи анализ. Министерството на търговията може да събере информация за нередностите във функционирането на компютърната система в Щатите.

— Ами правителственият разузнавателен комитет и Сенатът? — попита Стив Рос.

— Предполагам, че вие с господин Хамър трябва да бъдете готови, когато успеем да научим нещо повече.

— И кога ще стане това? — попита Бауърс.

Мартин реши, че бившият професор е станал човек на действието. Питър обичаше да наблюдава финансовия си асистент по време на работа с колеги от другите отдели. Хората, занимаващи се с бизнес, можеха да включат в дневния си ред списък от четиридесет и шест различни задачи и да приключат с тях само за един час. И обратно, академиците, които Управлението наемаше за някои специализирани проучвания, можеха да се мотаят цяла година с решаването само на един проблем.

За да подкрепи енергичната позиция на Бауърс, той попита:

— Луан, разполагаш ли вече с някакви данни по психологическия профил?

— Успяхме да съставим списък от седемстотин души. Всички те са потенциални извършители. Сега се опитваме да намалим броя им. Психолозите усилено преглеждат досиетата и скоро ще имаме някакви резултати.

— Но сигурно в главата си вече имаш някакво предположение?

В красивата си глава...

— Ами... Добре, ще ви разкажа за един от случаите, с които съм запозната. Кърк Кейси Конрад, за Интернет само „Кейси“. Известен е още като Ренегата. Такъв беше и потребителският му код. Не сме му правили тестове, но съм сигурна, че коефициентът му на интелигентност е сред най-високите. Има научна степен по компютърни науки от „Сити Колидж“ в Ню Йорк. Роден и израсъл в Кънектикът...

Бауърс хареса споменаването на колежа в Ню Йорк. Той се усмихна.

— След колежа е започнал работа като програмист в „Хюлет-Пакард“ в Сан Хосе. Само след осем месеца са го уволнили. Според изготвената характеристика не е успял да се приспособи към работата във фирмата. Не се е подчинявал на нарежданията. Един от шефовете спомена, че е обичал да се занимава повече със собствените си програми и не е обръщал внимание на фирмената политика.

Мартин познаваше доста програмисти. За себе си знаеше, че ако му се наложи да прекара осем часа, преглеждайки хиляди редове, за да открие накрая сгрешена запетая, със сигурност ще полудее. Затова напълно разбираше защо някой може да предпочете да се занимава със странични неща.

— Накрая е решил да започне собствен бизнес. Основал е компанията „Кейси фрийк софтуер“. — Ръсел продиктува името буква по буква. — Доколкото си спомням, успял е да спечели около един милион долара без данъците, които платил за осем или десет различни програми. Сигурно е щял да постигне огромен успех.

Неговата голяма страст са компютрите. По време на разследването се установи, че още през втората си година в училище е можел да дешифрира строго секретни кодове. Било е голям майтап. Намалил е всички оценки на съучениците, с които е имал проблеми.

Има слабост и към телефонните системи. Обаждал се е на служители в телефонните компании, представяйки се за шефа им, и е измъквал от тях пароли и кодове за достъп. Влязъл веднъж в системата, е имал възможност да научи всички кодове и да разшири територията на електронното си пътешествие.

— Мисля, че си спомням този случай — прекъсна я Зоерн. — Не беше ли прекъснал телефоните на „Хюлет-Пакард“?

— След уволнението му имаше подозрения, че е препрограмирал телефонните им линии. Разговорите с директора били насочвани към поддържащия персонал. Секретарките вдигали слушалката и чували следното съобщение: „Всички международни разговори са отложени с двадесет години. Моля, опитайте пак след двадесет години...“ Така и не можахме да докажем, че Конрад има пръст в тая работа. Обаче успяхме да открием, че той подслушва телефоните на ФБР и тормози следователите, които се опитват да съберат доказателства срещу него.

— И за какво го пипнахте? — попита Мартин.

— Първия път аз не работех по случая. Беше обвинен в кражба на софтуерни програми от голяма компютърна фирма и от компания за клетъчни телефони.

— Сигурно е направил цяло състояние от това — каза Омото. — Тези кодове вероятно струват милиони в Далечния изток или Европа.

— Доколкото разбрах от досието му, Конрад не е спечелил пари от действията си. Освен ако няма задгранични сметки, които не сме успели да открием. Очевидно го прави само за да докаже на себе си, че е добър. И в двата случая той се защитаваше сам, защото отказа да плаща на, както той сам се изрази, „алчната законодателна система“. За първия случай обясни, че само е взимал назаем софтуера, за да го прегледа и обогати собствените си познания. Както да вземеш книга от библиотеката. Каза, че е имал намерение да върне програмите. Или поточно да изтрие копията си.

— За какво се отнася вторият случай? — попита Бауърс.

— С него се занимавах лично. Получихме сведения, че някой се е ровил из базата данни на нюйоркската полиция и телефонните компании на Източното крайбрежие. Конрад беше включен начело на списъка на заподозрените. Хванахме го по време на действие в апартамента му в „Бриджпорт“, Кънектикът. По-късно успяхме да прегледаме всичките му файлове. Имаше богата колекция краден софтуер, част от програмите бяха на министерството на отбраната.

— Господи! — възкликна Гари Хамър. — Той се е ровил в системите на министерството на отбраната!

— По всичко личи, че не се е затруднил особено — поясни тя. — Ренегата е един от най-добрите. Разбира си от работата. Делото му се разглеждаше от федерален съд. За незаконно влизане в компютърни системи получи присъда „от три до пет години“.

— Струва ми се — намеси се Мартин, — че той тип отново е на свобода. Прав ли съм?

— От почти две години, Питър. Пуснали са го, но не се е подписал в полицията в Кънектикът нито веднъж.

— Но сигурно знаете къде е сега?

— Не.

— Каза, че е спечелил един милион долара. Още ли ги има?

Тя му се усмихна. Мартин харесваше усмивката ѝ.

— Когато влезе в затвора втория път, имаше около четиристотин и тридесет хиляди долара в банката. Останаха му само защото не плащаше на адвокати. Аз също се сетих за тези пари, така че реших да проверя сметката му. Докато е излежавал присъдата си, сумата е нараснала до четиристотин седемдесет и няколко хиляди долара. Два дни след излизането му парите са изчезнали и сметката е закрыта. Напълно е възможно сега да размахва дебелия си портфейл някъде из Таити.

— Проблемът на тази проклета страна е — обади се Бауърс, — че годишно плащаме по тридесет и пет хиляди долара от парите на данъкоплатците, за да държим хора като него в затвора. А той може да изкара много повече навън. Защо съдията не му е определил по-висока гаранция?

— Не зная, господин Бауърс. Наистина нямам никаква представа.

Ако Бауърс е решил да се заяжда, нека си избере по-подходящ момент, а не да губи времето на всички, помисли си Мартин. Той се намеси в разговора:

— Луан, едно от нещата, които каза, ми се стори доста интересно. Защо Конрад се е ровил в телефонните компании?

— Така и не ни каза. Предполагам, че просто му харесва да си играе на шпионин. Ако си спомняш, той е влизал във файловете на полицията, на агентите на ФБР, намесвал се е в телефонните разговори и прочие.

— Това май е по твоята част, Питър — каза Стив Рос. — Можеш да го наемеш. Така поне ще работи на наша страна.

— Ще си помисля по въпроса, Стив. Това ли е главният ни заподозрян, Луан?

— Не. Споменах Конрад само за да илюстрирам профила, базиран на информацията, която имаме. Всъщност той не би могъл да бъде типичният пример — прекалено е умен. Психолозите могат да ви предложат напълно различен модел по случая.

— Нашият човек единак ли е?

— Конрад е. Както и повечето от тях. Предпочитат да общуват само с киберпространството.

— Какво ще кажеш за егото му? — попита Делбърт Симънс. Той правеше впечатление на вечно съмняващ се човек. Сигурно пренасяше

скептицизма си и в политиката. Защо арабинът иска това? Французинът каза така, но какво всъщност имаше предвид?...

— Добър въпрос, господин Симънс. Много от тях се опитват да си изградят някаква репутация. Например, че могат да надхитрят правителството. Преди време Ренегата имаше многобройни почитатели. Откакто влезе в затвора, не сме чували нищо за него.

— Имах предвид самохвалството — поясни Симънс. — Много от терористичните групировки, с които си имаме работа, обичат да поемат публично отговорността за деянията си.

— Единственото, за което се сецям, е съобщението до Белия дом, което ни предупреждаваше за проблема с банката в Кловис. Не беше подписано, вместо код на потребителя имаше само намръщено лице.

Мартин мислено си отбеляза да провери дали при задграничните случаи също не е имало някакво предупреждение или поемане на отговорността. Как не се сети по-рано!

— Значи все пак имаме предупреждение — каза той. — Този, който го изпраца, ни уведомява, че може да пътува в света на компютърните и комуникационни системи без никакви ограничения. Мерките за сигурност не могат да го спрат.

— Има и още нещо — съгласи се Ръсел. — След случилото се в Кловис и флоридската фирма „Бетър Бизнес Бюро“ вече знаем, че ако не правим това, което иска, трябва да платим жестока цена. Базата данни изчезва от паметта на компютрите.

— Може ли да стане по-лошо? — попита Зоерн.

— И още как! — обади се Веласкес. — Изнудване в киберпространството. Ако си имаме работа с мистър Добро сърце, надявам се все пак да ни предупреди, ако смята да ни лиши от Държавния департамент, Централното разузнаване или министерството на отбраната. Може да реши да подари на някого половин милион долара от сметката на „Рокуел интърнешънъл“ или да му изплати ипотеката. Не мислите ли, че „Ес & Ел“ също са застрашени? Какво ще стане, ако всеки вложител получи върху парите си петнадесет процента лихва със задна дата и после данните бъдат изтрети? Ще отнеме години, докато успеят да се съвземат.

— Но, разбира се, трябва да има някакъв изход? — попита Бауърс.

Веласкес кимна:

— Можем да инсталираме нови компютри, които не са свързани с телефонните комуникации. Машините могат да работят паралелно, докато постепенно успеем да извадим старите от системата.

— И наричаш това решение? — учуди се Омото. — Аз не мисля така.

— Да, наистина. От финансова гледна точка държавата ще трябва да плати милиарди долари за оборудване, препрограмиране и преквалификация. Повечето институции не разполагат с подобен капитал. Освен това не разполагаме и с необходимото количество за подмяна. Този начин на действие ще ни върне назад с поне две десетилетия. Пак ще трябва да разчитаме на пощите за банковите трансфери. Във финансовите среди вече са свикнали на моментално обслужване. Всяка година се прехвърлят около триста трилиона долара. Финансистите са готови да приемат предложение за стотици милиони долари, ако банката им предложи само четвърт процент повече от фиксираната лихва. Промени ли се процентът, те просто прехвърлят парите си другаде. Тези хора правят цяло състояние само на базата на потока финансови средства. Времето, което им се дава за работа с чужди капитали, варира от половин час до половин година.

— Значи целият свят ще се парализира? — попита Хамър.

— Може би точно това е целта — отговори Ръсел.

Мартин не мислеше така. Сега, когато беше сигурен, че тези компютърни истории са далеч от обикновените шегички, някак не му се вярваше да са насочени към разрушаването на съществуващия ред. По-скоро случилото се беше чисто и просто демонстрация на сила.

Налагаше се да обсъди с Ръсел тази идея по-подробно.

Може би на вечеря с чаша в ръка.

ДАТА: СЪБОТА, 17 ОКТОМВРИ, 04:43:56

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: :-(

ПРОТОКОЛ ЗА ПРЕДАВАНЕ НА ФАЙЛОВЕ
LOOKUP.ADDR.LIST
Влизане в системата?
LOOKUP.LOG.LIST

Парола?
LOOKUP.PASS.LIST

Имената на приемащите компютри изпълват екрана, когато програмата автоматично претърсва базата данни за адреси, кодовете и паролите за достъп до всеки от тях.

„Ай Би Ем“... „Саутийст Бел“... „Сюрете“... Италия, Министерство на информацията... Народна република Китай, Министерство на отбраната... „Ю Ес Уест“... Австралия, кабинетът на министър-председателя... Шри Ланка, Национална полиция... Колумбия, Върховен съд... „Аероспейшъл“... „Бритиш Лейлънд“... Сан Франциско, руско консулство... Израел, Министерство на търговията...

Списък от 640 адреса. За две минути.

Изпратено.

Четири минути.

Потвърждение.

Трансферът на файла е потвърден... Файлът е приет... Carp4 е инсталиран... Трансферът на файла е завършен...

След десет минути част от света ще разбере какво значи истинска власт.

EXIT

ГОЛЯМОТО ТЪРСЕНЕ

ШЕСТА ГЛАВА

ДАТА: СЪБОТА, 17 ОКТОМВРИ, 07:20:16

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Целият свят се парализира от ужас. Отначало реакцията не беше особено силна, защото управляващите се опитаха да скрият фактите от широката общественост. После журналистите успяха да надушат историята, заровиха носове в нея и се започна. И малкото, което откриха, беше достатъчно, за да хвърли хората в паника.

Отначало никой не обърна внимание на времето, защото събитията се случиха в различни часови пояси. После разбраха, че всичко е започнало в 12:01 източно време и е продължило точно седем часа.

Някой се опита да търси символика и в датата — 17 октомври, но така и не се доказа нищо.

Мъже и жени с различна вяра, различни професии и дори тези, които си изкарваха хляба с предсказване на бъдещето, останаха като гръмнати.

Това бяха хора, които се бяха вкопчили в долара, лирата, франка, йената или марката и се кълняха в тяхната стабилност. Те се осланяха на могъществото на многомилionните корпорации, на силата на ценните си хартийки и властта, която те им даваха. Да се разклати тази религия, и то с очевидна лекота, беше като удар с нож в сърцето.

За някои вероятността да попаднат на отровна стрела на сред улицата в Стокхолм или превантивното притежаване на ядрено оръжие за подсигуряване на държавната граница бяха реално възможни. Дори изстрелването на разрушителен лазерен лъч от масивен комплекс в Калифорния, отразяването му от огледалото на орбитален сателит и насочването му към балистична ракета, скрита в уралските планини или полуостров Шандун, беше в кръга на нормалното. А стабилността и прогресът изискваха жестоки жертви.

Това, което хората упорито отказваха да повярват, беше, че тези действия могат да бъдат замразени.

И то само с натискането на един клавиш.

В Токио министърът на търговията се срещна с няколко души, които при нормални обстоятелства не биха се събрали заедно. Тук бяха председателите на банковите и индустриални гиганти, висши офицери от министерството на отбраната, служители от разузнаването и политически съветници, които макар и в сянка разполагаха с реалната политическа власт в страната.

Министърът не желаше да губи никакво време. Той започна направо:

— Господа! Днес получихме инструкции, които, веднага щом е възможно, ще бъдат потвърдени и с извънредна заповед на правителството. Те се отнасят до всички производители, финансови институции и военни формирования. Службите за сигурност ще следят за стриктното спазване на заповедта. Инструкциите са следните: незабавно да бъдат прекратени всички търговски операции, свързани с износа на страната!

Такамо Ямура, главен изпълнителен директор на най-голямото автомобилно предприятие, не се съдържа:

— Но, господин министър! Тази политика е самоубийствена! Помислете само за безработицата, ако производството бъде намалено! Помислете за положителния платежен баланс! Хората ще излязат на улиците, ще започне революция!

Министърът глухо отговори:

— Вие се докоснахте до същината на проблема, господине — платежният баланс на плащанията. След продължилото седем часа прекъсване на комуникациите и компютърните операции този баланс вече не съществува...

В Либия дребничкият полковник беше бесен:

— Бяхме обещали тези оръжия!

Секретарят трепереше.

— Но, господине...

— Значи ще ги доставим! Чрез посолството ни в Западна Германия, както беше планирано.

— Но калашниците не са на разположение — възрази секретарят. Той вече се страхуваше за продължителността на скромния си живот. И добави това, което отчаяно се надяваше някой най-после да разбере: — Грешката не е моя.

— Не са на разположение! Не са на разположение! И защо не?

— Защото не можем да ги платим, уважаеми господин полковник.

Лицето на полковника почервения от гняв. Той процеди саркастично:

— А, ясно. Хазната ни е празна. Нима толкова скоро?

— Не, не, имаме много пари, господин полковник. Но няма как да ги прехвърлим зад граница...

Когато телефоните в Мадрид отново започнаха да функционират, уредникът на музея „Прадо“ веднага се обади във вътрешното министерство. Той искаше да излее гнева си на някого, но попадна само на дребен чиновник.

— Предайте на господин министъра — каза той, — че хиляди часове човешки труд отидоха на вятъра! Изчезнал е целият ни компютъризиран инвентар от паметници на културата!...

В административните офиси на „Селюлър Уан“ в Ню Йорк скоро бяха открили нов софтуер, който можеше да се справи с кражбите на клетъчни телефонни и серийни номера от електронните крадци, които дебнеха непрекъснато с високотехнологичните си скенери. Управителят въздъхна с облекчение, когато необяснимото прекъсване на излъчванията най-после от само себе си спря. Лампите на таблото светеха, хората искаха някакво обяснение за случилото се, но управителят беше доволен. Той смяташе, че ще успее да запази работата си. Тогава главният програмист го уведоми, че новият софтуер е изчезнал...

Във Великобритания Харолд Торънс от престижната лондонска Търговска банка не можеше да бъде притиснат до стената от идиотските технологични щуротии. Той беше сигурен, че нещо такова рано или късно ще се случи.

Сега разговаряше с вицепрезидента, който отговаряше за междубанковите трансфери.

— Много добре. Ако не можем да прехвърлим парите — които между другото бяха двадесет милиона лири — по електронен път, тогава ще го направим както в доброто старо време. И това, по мое лично мнение, въпреки всичко си е за предпочитане. Наемете подходяща фирма за охрана и дайте необходимите нареждания.

— Сър Харолд, страхувам се, че това е абсолютно невъзможно.

— Е, млади човече, забравяте, че аз съм от старата школа. Няма невъзможни неща, стига човек да иска да намери решението.

— Би било добре, ако наистина е така, сър Харолд. Но разбирате ли, ние всъщност не разполагаме с двадесет милиона лири. Това количество надвишава обичайния ни резерв. Фондовете трябваше да постъпят по сметките ни от „Чейс Манхатън“, а те не могат да ни ги преведат...

„Чейс Манхатън“ също беше в безизходица. Бил Фореш, ръководител на компютърните операции, няколко пъти опита да извърши трансфера, поискан от Търговска банка, Лондон. Беше стигнал дотам, че би им изпратил двойно по-голямо количество, ако можеше да го направи.

Всъщност трансферът не беше толкова проста работа. Половината от парите бяха вложени в девет банки в Южна Африка, а балансът се разпределяше между седем европейски финансови институции.

Фореш свика извънредно заседание. Присъстваха всички вицепрезиденти, техните съветници и съветниците на съветниците.

— Дами и господа, аз лично нищо не разбирам. Разговарях по телефона с всички банки, от които зависи трансферът. Те са готови да сътрудничат. Съгласни са с обема на сумите в нашите депозити до последната нула и въпреки всичко всеки път, когато подадем команда за електронен трансфер на фондовете, тя се отхвърля.

— И кой по-точно я отхвърля? — попита изпълнителният вицепрезидент.

Фореш не се опита да скрие истината.

— Откъде, по дяволите, да знам?!...

В щабквартирата на НАТО в Брюксел шефове от различни националности, които се славеха с хладнокръвие и студен разум, сега бяха обхванати от паника. Цели седем часа те бяха слепи и глухи, без да имат представа какво може да се случи във вражеските територии, за които носеха отговорност. Информацията от разузнавателните операции не можеше да достига до тях. Разработването на военни стратегии беше замразено. Телефоните предлагаха само гробовно мълчание. Портативните радиостанции работеха, но големите предаватели можеха да приемат само обикновени радиовълни. Сателитните връзки се разпадаха. Може би бяха подложени на атака.

Нямаше как да разберат. Побеснелите офицери пришпорваха техниците чак до ранните сутрешни часове, но отговорът така и не се намери.

Когато работата на системите беше възстановена, машините забълваха купища съобщения, които трябваше да се декодират. Висшите офицери получиха още толкова информация, предназначена за няколко европейски столици и военни организации.

В целия цивилизован свят репортерите, които първи разбраха какво става, се видяха в чудо. Те просто нямаше как да го съобщят в редакциите. А когато най-после успяха да се свържат с „Поуст“, „Хералд“, „Таймс“ и „Диспетч“, историята вече не беше тайна за никого.

Но един репортер на „Лос Анджелис Таймс“ все пак откри нещо, което замести търсената сензация. Той случайно затиснал ръката си с вратата на автомобила, решил да се обади в болницата и така изненадващо установил, че телефоните за връзка със службите за спешна медицинска помощ функционират без всякакви проблеми.

Други няколко милиона души щяха да открият колко са зависими от телефоните си.

ДАТА: СЪБОТА, 17 ОКТОМВРИ, 07:47:35

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

След пътуването Нейтън Грей поспя само пет часа, после веднага се върна в кабинета си в центъра „Пийчтрий“. „Компсистемс“ заемаше четири етажа от високата сграда. Грей се беше разположил на най-горния. Само за себе си той разполагаше с почти толкова пространство, колкото беше малката къща на родителите му в Монтана. Понякога този факт гризеше съвестта му.

Тежките сиви мебели в кабинета — избрани специално, за да впечатляват клиентите — бяха стрували на компанията повече от годишния доход на родителите му, и то ако годината беше добра и цените на добитъка — високи. Грей имаше широка душа и можеше да си позволи да се притеснява и за това.

Югоизточната стена на кабинета беше цялата от стъкло. Така можеше отвисоко да наблюдава един град, който с всички сили се опитваше да бъде приятен за окото. Есента беше прибавила малко

кафяво към пейзажа, но то почти не се забелязваше. Затова пък в кабинета кафявото преобладаваше, но то беше резултат от лулата, която Грей пълнеше още в седем сутринта. Тя му помагаше да се съсредоточи.

Грей дойде по-рано, за да има време да прегледа брошурите и информацията за пресата, които трябваше да бъдат предадени на 20 октомври. Те щяха да представят на световната компютърна общност една нова, по-бърза и по-евтина магистрала за общуване, въпреки че думата „магистрала“ не беше особено подходяща. Тя предполагаше движение само в две посоки, а компютърната мрежа можеше да осигури достъп по хиляди начини. Грей реши да остави погрешната терминология на политиците.

За да отнеме пазарните дялове на „Продиджи“, „Джени“, „Компюсърв“, „Нетуърк Ем Си Ай“, „Интернет Ем Си Ай“, „Делфи“ и прочие, първоначалните такси на „Компсистемс“ за достъп до Глоубнет бяха много по-ниски от тези на конкурентите. Освен това „Компсистемс“ предлагаше директна връзка със системите в Африка, Великобритания и Япония, а чрез „Датекс“-Цюрих и Европа. Всички те работеха със собствени версии на Глоубнет.

Досега тази информация не беше разпространявана, така че компютърната общност щеше приятно да се изненада. Частните компании на Самсън, Лафлин, Йошима, Уестин и Грей така и не прибягнаха до оправдаване на цените с внимателно съставени изявления в пресата през нито един от етапите на икономическото развитие на проекта.

Малко след седем Грей разбра за комуникационното и компютърно затъмнение и веднага забрави за пресата. Телефоните звъняха почти непрекъснато.

Първото обаждане беше точно в седем и пет. Секретарката му го прехвърли с обяснението:

— Господин Грей, настояват, че разговорът е много важен.

— Добре, Бела.

Той почеса мустаците си и натисна светещия бутон.

— Нат Грей.

— Здравсти, каубой! Обажда се Бил Фореш. Сещаш ли се?

— Разбира се, Бил. Ти си от „Чейс Манхатън“.

— Имаме проблеми с „Датекс“.

— С „Датефт“? Бил, аз вече не работя в „Датекс“.

— Не можем да се свържем с „Датекс“ — обясни Фореш. — Не могат да приемат всички обаждания. Спомни си, че точно ти ни инсталира „Датефт“. Имаме нужда от помощ.

— Какъв е проблемът?

— Не приема командата за трансфер. Сега вече всичко е наред, но цяла нощ отказваше да изпълни инструкциите.

Грей се учуди.

— Това е много интересно, Бил. Провери ли кодовете за достъп?

— Няколко пъти.

— Може би номерът на сметката е бил сгрешен?

Фореш въздъхна.

— Не става въпрос само за една сметка, Нат, а най-малко за седемдесет. Или поне толкова успях да проверя.

— Консултира ли се с ответните институции?

— Разбира се. И те имаха точно същия проблем. Честно казано, Нат, всички, с които говорих, хвърлят цялата вина на софтуера на „Датекс“.

— По дяволите! Това не може да е вярно! — Нейтън наистина се уплаши. Той лично беше отделил няколко години от живота си за разработването и продажбата на тази трансферна програма. — Виж, ще се опитам да се свържа с някои хора. Да видим какво мога да разбера по въпроса. Ще ти се обадя веднага щом науча нещо.

— Ще ти бъда много задължен — отговори Фореш. — Не мога да позволя случилото се да се повтори.

Грей едва успя да постави слушалката на мястото ѝ, когато телефонът отново иззвъня. Бела делово съобщи:

— Търси ви онази жена от ФБР. Ръсел.

ДАТА: СЪБОТА, 17 ОКТОМВРИ, 06:53:21

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЧАТЛАС

Затъмнението не беше засегнало голяма част от мрежата.

Няколко търговски обединения от Уърлд Уайд Уеб — още едно от разклоненията на Интернет — бяха блокирани, но Крейн успя да говори с много от хората, които прекарваха цели нощи пред мониторите си. Те бяха истински манияци.

Когато го хванаха втория път, федералният съдия мотивира присъдата си с пристрастяване към компютрите. Той му определи и програма на дванадесет нива, съставена по образец на дружеството на анонимните алкохолици.

Програмата нямаше ефект, защото отношението му към компютрите едва ли можеше да се нарече „пристрастеност“. Крейн гледаше на машините само като на средство, с което може да подобри живота си, а може би и този на останалите.

Международната телефонна и телеграфна компания на Джак Крейн — връзката между хижата и микровълновата антена в планината — и „Ю Ес Уест“ не бяха засегнати ни най-малко, така че той остана да наблюдава мрежата. Седя до три часа сутринта. Понякога, когато не можеше да заспи, той ставаше посред нощ, хвърляше някое дърво в печката и включваше компютъра за малко.

Реакцията на хората по повод случилото се не можеше да се определи еднозначно.

Бюлетините най-често бяха откривани, за да задоволяват нуждите на тясно специализирана част от обществото. Те предлагаша безплатен достъп за един от членовете на определена дискуссионна група, наричан „сисоп“^[1]. Стари автомобили, гувернантки, почитатели на Шекспир, еротични филми, юридически проблеми — всичко това можеше да бъде обект на бюлетините. Много хора ползваха тези услуги, някои доста активно, други се спотайваха в киберпространството и само следяха съобщенията.

Тази сутрин основната тема във всички бюлетини беше спонтанното прекъсване на голям брой телефонни и компютърни системи от неизвестен извършител. Прекъсването беше толкова всеобхватно, че дори и Крейн се впечатли от перфектната организация. Той също предполагаше, че интервенцията е била планирана от доста време, програмата е чакала скрита в избраните системи и се е задействала едва тази сутрин.

Половината от съобщенията в бюлетините бяха в подкрепа на случилото се. В тях се казваше, че е крайно време някой да покаже на правителството и големите монополисти, че не са толкова неуязвими, колкото си мислят. Крейн също поддържаше това мнение. В крайна сметка той беше пострадал именно от смешните правила и закони, които Вашингтон налагаше в киберпространството. Политиците и

бюрократите нищо не разбираха от компютри и нямаха право да се намесват.

А на останалата половина от хората просто им беше дошло до гуша от всичко. Не че подкрепяха правителството или фирмите. За тях това беше въпрос на солидарност. Мрежата съществуваше, за да направи живота им по-добър, отколкото е бил вчера. Така че всеки, който я използва с намерението да навреди на компютрите и комуникационните системи, вреди и на останалите.

Едно от съобщенията беше от Непал, подписано от човека, който познавах като Хеър — сигурно бивш хипар:

Този задник ще изпорти цялата работа!

Ако искате повече контрол и цензура в мрежата, това е начинът да си го получите.

Крейн беше изненадан от тази реакция. Той по-скоро подкрепяше противоположното становище. Преди време, когато беше известен като Ренегата, голяма част от действията му бяха насочени именно срещу правителството. Той искаше да унизи така наречените власти, да им покаже колко са невежи и неспособни да контролират мисълта. Виртуалната реалност беше чертата, зад която човек можеше да прояви истински индивидуализъм. Но когато въпросните благодетели усетеха, че някой се забавлява или се опитва да научи нещо, или просто помага на себе си и на останалите, веднага налагаха проклетите си изкуствени ограничения. ФБР и тайните служби направиха много глупави грешки, предявявайки обвинения, които не можеха да докажат в съда.

Според Крейн така нареченият суперчип беше поредното доказателство за некадърността на правителството. През 1994 година вицепрезидентът Ал Гор и директорът на ФБР Луис Фрийч се опитаха да прокарат в Конгреса законопроект за дигиталната телефония и използването на суперчипа. Когато електронният чип се вкареше в телефоните, факсовете и компютърните модеми, той можеше да декодира гласови и текстови данни с помощта на специален алгоритъм, разработен от Агенцията за национална сигурност и наречен „скипджак“. И в това по принцип нямаше нищо лошо, само дето така се отваряше вратичката на капана. Правителството под предлог, че търси държавни престъпници или е застрашена националната сигурност, щеше да получава подробна информация за абонатите.

Разузнавателните служби лесно можеха да си издействат разрешително и да получат и двете половини на шифъра, които щяха да се съхраняват във финансовото министерство и Министерството на търговията.

Агенцията за национална сигурност и ФБР се кълняха, че единственото, което ги интересува, е безопасността на държавата. Ураганите от протести не спряха чак до момента, когато някакъв инженер от лабораториите на „Бел“ доказа, че алгоритъмът може да бъде разрушен. Скандалът постепенно отшумя. Агенцията за национална сигурност продължи да търси съвършения алгоритъм. И въпреки всичко експортните стоки задължително бяха с внедрен суперчип. Като че ли някой щеше да ги купува. Правителствените агенции също използваха такива уреди. Бяха паднали в собствения си капан.

Въпросният законопроект се сдоби с доста странни поддръжници. Фондацията за електронни граници — специалист по правата на личността в киберпространството — започна съвместна работа с Федералното бюро за разследване. След много компромиси законът най-после се прокара. Първоначалният текст беше изменен така, че забраняваше на правителството да се меси в Интернет. Споровете доведоха до проблеми в рамките на фондацията. Някои от членовете ѝ се преместиха във Вашингтон и създадоха Центъра за демокрация и технология.

Крейн следеше развитието на тези закони и теории с интерес и известно безпокойство. Страхуваше се, че рано или късно свободата на Интернет изцяло ще бъде погълната от онези задници във Вашингтон.

А бъдещето лежеше именно в киберпространството. Всяка година все повече и повече хора се ползваха от услугите на телекомуникациите. Много хора предпочитаха да работят от домовете си, като по този начин намаляваха замърсяването на околната среда с вредни автомобилни газове, спестяваха си разходите за гориво и напрежението от постоянните задръствания. Така имаха и време да се грижат по-пълноценно за децата си. Някои проучвания доказваха, че се повишава и работоспособността, тъй като пътуването обикновено отнема между десет и петнадесет часа всяка седмица. Крейн беше склонен да се съгласи с това изследване. Той познаваше мъж, който живееше близо до Естес парк, Колорадо, и поддържаше телефонна и

компютърна система във Флорида. Нима някой с нормален разсъдък щеше да приеме да живее във Флорида?

Разбира се, в мрежата се срещаха и пълни идиоти. Те говореха за порнография, превъзходството на бялата раса и цял куп подобни глупости. Мнението на Джак за тях беше като за книгите или лошите телевизионни програми. Ако не ти харесват, просто не ги купуваш или сменяш канала. Но ако едно дете не прочете „Хъкълбери Фин“, как, по дяволите, ще се научи да взема решения само? Никой няма нужда от праведен сенатор или родител, който да нарежда какво може и какво не може да чете.

Струваше му се, че през целия си живот е наблюдавал как правителството постепенно поглъща дните му. Всеки градски съвет, общинска и щатска комисия непрекъснато налагаха все нови и нови правила и закони и после ги подплатяваха с допълнителни данъци. Когато в Англия се опитаха да направят същото, няколко души се вдигнаха и го нарекоха революция. А когато го направи правителството на Съединените щати, никой даже и не забеляза.

Това беше една от причините, поради които Крейн потърси убежище в мрежата. Именно там той намери сродни души, които споделяха жаждата му за свобода. Сприятели се с тях бързо и все пак всички си даваха сметка, че правителството и корпоративният свят бавно ги поглъщат. Непрекъснато ги облагаха с допълнителни данъци и такси за информация, достъпът до която би трябвало да е безплатен за всички. Уърлд Уайд Уеб даваше убежище на хиляди търговци на продукти и услуги. Беше повече от лесно да се изгубиш в света на продажбите.

В интерес на истината, Чък Атлас се въздържаше от покупки, но часовете, прекарани в разговори с далечни събеседници и ровичкането в платена информация, оказваха своето влияние върху бюджета му. Чък плащаше около четиристотин долара на месец от кредитната си карта в Лейкуд само за абонаментни такси. Джак Крейн имаше доста екстравагантни информационни нужди.

Всъщност той спокойно можеше да си спести голяма част от тази сума, като просто прониква нелегално в базите данни, но обикновено избягваше да го прави. Преди да влезе в дадена система, Крейн много внимателно преценяваше възможните рискове. Споменът за онази

женска ръка, която се протегна през прозореца му с карта за самоличност на ФБР, не го оставяше на мира.

Дългата ръка на закона? Глупости!

След като помисли малко, той реши да не спори с Хеър и се премести в колорадски бюлетин за радиолюбители. Там също се споменава за сутрешния инцидент. Някой от Берлин с не особено добър английски беше написал, че много източногерманци са на ръба на паниката и могат да започнат улични безредици. Компютрите в Западна Германия бяха изгубили данните за социалните им помощи.

Така им се пада!

Крейн не смяташе, че държавата е длъжна да се грижи за всички. Той беше намерил начин да се справя сам и смяташе, че и останалите трябва да опитат. Конгресът на Съединените щати беше създал отвратителна система. Имаше хора в градовете, които бяха изцяло зависими от седмичните помощи за семейства с деца и изобщо нямаха намерение да си търсят друг източник на доходи. Сега времената се промениха и държавата трудно се справяше с тази допълнителна тежест в бюджета.

Проклетите политици и бюрократи!

Крейн можеше да побеснее само при споменаването на Вашингтон или съдебната система.

Той погледна следващото съобщение:

ДО: Ренегата
ОТ: lurus@ccs.fbi.gov

Времето лети. Дадената възможност също...

По дяволите! Ето пак!

Какво иска от него тази кучка? Да го измъкне от убежището му? Сигурно има заповед за залавянето му, след като не се беше явил за подпис в полицейското управление.

Но тя едва ли би го търсила за това.

Или може би...

Не.

Той много добре знаеше защо тя иска да говори с него. Ръсел сигурно си мислеше, че той е свързан по някакъв начин с последния инцидент в телефонните компании. Сигурно психолозите са работили върху профила и накрая са изплюли неговото име.

Крейн стана и отиде до кухнята, без да изключва компютъра. Сложи вода на печката, изчака я да заври и чукна вътре две яйца. Разбърка жълтъците с една лъжица, за да се сварят добре. Напълни чашата си с кафе и извади хляба. Направи си два сандвича с яйцата, облече се, взе чашата и излезе навън.

Отдавна не беше валял сняг. В кратките часове, когато огряваше хижата, слънцето беше оставило големи кални петна по ливадата отпред. Крейн започна обичайната си сутрешна разходка. Тръгна бавно по пътеката, мина край цепнатината в билото на планината и стигна до каменния мост. Седна на широкия парапет, за да довърши закуската си и да погледа обраслите с борове сиви скали на каньона. Вятърът беше много слаб и освен лекия шепот на клоните не се чуваше нищо друго. Въздухът беше толкова чист, че Крейн сякаш гледаше към близкия хоризонт с бинокъл.

Тук горе той нямаше нужда от никого.

И никой нямаше нужда от него. Освен може би Ръсел.

На нея изобщо не пукаше за невявяването му в полицейското управление.

Не, тя го беше набелязала заради проблемите на телефонните компании.

И искаше да знае къде се намира сега.

Но това беше смешно.

Той можеше да изпрати съобщение откъде ли не. Така нямаше да успее да го намери.

Крейн се сети за „търсачките“. Базите данни на Интернет бяха толкова обширни, че дори и за най-квалифицираните потребители беше трудно да открият нужните им сведения. За това някои компании предлагаха услугите на „търсачките“. Тези електронни работи бяха създадени само за издирване на информация. Потребителят казваше от какво точно има нужда и „търсачките“ влизаха в мрежата, ровеха се из базите данни, докато изпълнят задачата. Накрая само уведомяваха къде може да се намери информацията.

Крейн беше разработил собствени „търсачки“. Можеше да продаде идеята, но, по дяволите, това бяха само пари. Крейн вече нямаше такава нужда от пари. Трябваша му само колкото да продължи със заниманията си.

Други компании пък бяха създали програми за дигитално търсене. Скоро щеше да дойде денят, когато нито един потребител на мрежата нямаше да е сигурен в своята анонимност. Всеки компютър оставяше дигитална следа, различна от тази на останалите, на принципа на матрицата на ДНК. Програмите за търсене можеха да идентифицират именно тези следи.

Може би ФБР вече разполага с такава програма.

Не, това беше малко вероятно. Тази организация беше толкова мудна, че виртуалната общност щеше да открие заплахата много преди да е станала реалност.

Възможност?

Какво, по дяволите, означаваше това?

Ръсел много добре знаеше, че неговите възможности са вече минало. Птичето каца само веднъж.

Нали така?

ДАТА: СЪБОТА, 17 ОКТОМВРИ, 13:35:05

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: УЕСТИН

Джером Уестин често се измъкваше от леглото още в ранни зори, като внимаваше да не събуди Джорджия. Той беше от хората, за които четири или пет часа сън бяха напълно достатъчни.

Именно по това време той беше създал най-успешните си програми. Страхуваше се да промени навиците си. Струваше му се, че така ще изгуби контрол над творческите си възможности. Но ранното ставане не беше само въпрос на суеверие, а и на дисциплина. През последните няколко месеца свикна да си поспива около половин час следобед. Действаше му като допълнителна таблетка витамини. Така беше максимално работоспособен през целия ден.

Спалнята им беше много мажа. Джером стана, отиде до кухнята за кафе без кофеин. Изчака в каничката на машината да се събере поне колкото за половин чаша и отиде в кабинета си. Слънцето вече се беше

показало над езерото и лъчите му хвърляха сребърни отблясъци върху набраздената от студения северен вятър повърхност.

Обичаше да гледа езерото. То беше различно всеки ден. Имаше известна ирония във факта, че именно собственото му правителство беше причината да открие езерото и замъка и да стане гражданин на света, а не на Америка.

Той включи компютъра, отпи от кафето си и се загледа в езерото.

Когато отново се обърна към монитора, екранът беше пълен със съобщения, при това спешни.

Дежурният оператор беше направил списък с учудващо голям брой инциденти, случили се около пет часа тази сутрин. Джером набързо го прегледа, за да добие представа за какво точно става въпрос. Няколко пъти едва се сдържа да не се разсмее.

Натисна бутона за връзка с контролната зала и изчака две секунди.

— Тук е Адам, Джером.

— Изпратил си ми цял каталог, Адам.

— Май на някого му е избил балансът, господине.

Адам Мур беше англичанин и обикновено му личеше.

— Никаква намеса по Глоубнет, разбира се?

— Никаква, Джером.

Сигурност. Безопасност. Явно това беше.

— Ако Джорджия е горе, помоли я да слезе при мен.

— Добре.

След няколко минути Джорджия Тейлър се появи. Беше ядосана и изнервена. Носеше тесните си дънки, плътно прилепнали към задника и краката ѝ. Синият пуловер с бяла лента подчертаваше извивката на гърдите.

Тя дръпна един стол до бюрото и седна.

Уестин ѝ показа монитора.

— Погледна ли списъка?

— Изпипана работа, Джером.

— Програмата или програмистът?

— И двете, предполагам.

Той се облегна на стола си.

— Къде е успял да влезе?

— От това, което проучих до този момент — без определени ограничения. От обикновената Пи Джи Пи^[2] до някои високо охранявани търговски програми.

Пи Джи Пи беше съкращение за защитна програма и буквално означаваше „много добра сигурност“. Тя беше създадена от един умен мъж, на име Филип Цимерман, и съдържаше отлични криптографски алгоритми, пригодени за обща употреба с няколко прости команди за потребителите. Оперативната система или процесорът не бяха проблем за Пи Джи Пи. Но откакто Цимерман я пусна за безплатна употреба в мрежата, тя се използваше навсякъде по света. Всеки, който разполагаше с Ай Би Ем-съвместим компютър или „Макинтош“, използващ „Уиндоус“, „Юникс“ или „ДОС“, можеше си да я запише от Интернет и да я използва безплатно.

Пи Джи Пи позволяваше кодиране на личните файлове или на електронната поща. Изпращаната информация се записваше с дигитален код, който преставаше да бъде валиден, ако съобщението се промени по маршрута. Само получателят можеше да разбере съдържанието. В основата на приложението на програмата седеше личен и общ ключ. Общата версия беше достъпна за всички, с които човек нормално комуникира. Ако обаче съобщението се кодираше с личен ключ, притежателите на общия ключ можеха да прочетат оригиналния текст само ако разполагат и с личния.

Общата версия на Пи Джи Пи беше позната като Ар Ес Ей (Ривест — Шамир — Едълман) от „Ар Ес Ей Дейта Секюрити“. Оттук идваше и големият проблем. Безплатният модел на Пи Джи Пи беше създаден и се разпространяваше без лиценз за Ар Ес Ей, който се изискваше в Съединените щати. Продажбата на същата програма се реализираше от „Виакрипт“ и включваше и лиценза за използването на Ар Ес Ей. Масачузетският технологичен институт пък произвеждаше по-новата версия на продукта. Поради законите за експорта нито една от утвърдените програми не се разпространяваше извън Съединените щати. Правителството искаше да има контрол над шифъра и формално не позволяваше на чужди компании да работят с нелегални продукти, като им отказваше лиценз. Това беше поредният пример как Интернет не признава националните граници и така създава неприятности на бюрократите.

Хората обичаха оригиналната версия на Пи Джи Пи, защото тя можеше да се пригоди към различни нужди, а и правителството нямаше как да я контролира. Освен това тя наистина предлагаше защита на данните. Използваше не само Ар Ес Ей, а и международните алгоритми за кодиране на информация (ИДЕА)^[3] и Ем Ди 5. Но експортните ограничения спъваха онази част от потребителите, които искаха да работят хем законно, хем в международен мащаб.

Ето защо Уестин трябваше да се премести в Швейцария. Той не искаше да се ограничава само в Съединените щати заради старите бюрократични закони, регламентиращи изнасянето на кодирана информация. Схемата на „Касъл Моут“ — защитната програма на „Датекс“-Цюрих в Глоубнет беше разработена именно в Швейцария. Съвсем „случайно“ в Съединените щати се появи и беше патентована подобна програма, наречена „Пелъс Гард“. Тя принадлежеше на „Компсистемс“ и Нейтън Грей. Дарла, Джийн и Меоши също имаха подобни системи, но с различни имена. Съвпаденията явно биеха на очи, но Уестин въобще не го беше грижа.

— Минал е и през „Лок“ — добави Джорджия.

— В министерството на отбраната?! По дяволите! Чудна работа. Досега се е случвало само два пъти. Сигурна ли си?

— Аз също хвърлих едно око.

Той изобщо не се съмняваше, че тя може да мине през системата за охрана, наречена „Лок“, и да прегледа операциите на министерството на отбраната. Самият факт, че е назначена в „Датекс“, предполагаше блестящ ум, когато става въпрос за компютри и програмиране. Сегашният ѝ статут на вицепрезидент и главен асистент на Уестин подсказваше на служителите, че интелектът ѝ е оценен по достойнство и от шефа.

— Има ли някакви поражения?

— Доколкото забелязах, не. Оставени са следи, вероятно за да се види дали компютърните гении на Пентагона ще успеят да ги открият.

— Какви следи?

— Например в програмите за танковете М-1 думата танк навсякъде е написана погрешно.

Уестин се ухили.

— Сещам се за няколко генерали и адмирала, на които никак няма да им е смешно, Джером.

— Сигурно ще се уплашат до смърт. Какво пък, няма да им се отрази зле.

— Може би и нас също. Сигурно правителството ще се обърне към Нат за нова система за сигурност.

— Нямам никакво намерение да се тревожа за правителството на Съединените щати. Съсипаха ни цял куп програми. Но може и да си права. Всичко това се случи в особено подходящо за нас време. Когато на двадесети октомври Глоубнет отвори врати за фирмите, кандидатите може и да са повече, отколкото очакваме.

— Ако повярват в гаранциите ни.

— Ще повярват, скъпа, ще повярват. Този инцидент ще ги накара да си потърсят по-сигурно място за бизнеса.

ДАТА: СЪБОТА, 17 ОКТОМВРИ, 11:19:40

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Сутрешният брой на „Вашингтон Пост“ днес излезе доста по-късно от обикновено. Питър Мартин погледна заглавието на първа страница: КОМПЮТРИТЕ ПОБЕСНЯВАТ!

Светът на киберпространството и телекомуникациите най-после отново се нормализира след седемчасовото необичайно зловещо мълчание. Повечето експерти говорят за „технически затруднения“, но това едва ли обяснява цялостното...

Въпреки енергичните обвинения репортерите не бяха в състояние да предложат по-вероятен отговор от този на експертите. Мартин прочете цялата статия много внимателно. За момент дори си помисли колко хубаво ще бъде, ако някой друг успее да реши загадката вместо него.

Откакто дежурният офицер на Агенцията изпрати куриер да го повика от апартамента му в четири сутринта, Мартин не беше спирал да мисли. От Ленгли не можеха да се провеждат никакви телефонни разговори. Когато таблото отново светна в седем, той изпита известно

облекчение. И въпреки всичко над столицата сякаш беше надвиснал невидим облак.

Кога ли ще се случи отново?

От седем часа насам той беше говорил с всеки, за когото можа да се сети. Непрекъснато изпитваше странното усещане, че разговорите му се подслушват. Веласкес от Агенцията за национална сигурност му каза, че те не са били засегнати от затъмнението. Може би защото системите им са много добре подсигурени от „непробиваеми“ защитни алгоритми.

Мартин говори с колегите си и разбра, че на научния отдел на Агенцията е било наредено веднага да зареже текущата си работа и да се заеме с проучването на възникналите проблеми в комуникациите.

Няколко пъти се опита да се свърже и с Ръсел, но не успя да я открие. Вече започваше да си мисли, че тя го отбягва нарочно. Миналата вечер отказа поканата му да излязат, а той не беше свикнал на такова отношение.

Докато преглеждаше вестника, го потърси директорът на Централното разузнаване. Той не само беше негов пряк началник — човекът над заместник-директора и изпълнителния директор, но и ръководеше цялото разузнаване на Съединените щати. Това включваше всички от Бюрото за разследвания при Държавния департамент до военното разузнаване.

Мартин вдигна слушалката на секретния телефон, въпреки че вече изобщо не беше сигурен в механизмите срещу евентуално подслушване.

— Да, сър?

— Питър, линиите вече прегряват от обаждания.

— Мога да си представя. — Мартин погледна купчината доклади, които беше получил от почти всички началници в ЦРУ. Светът беше в паника. Анализите бяха по-скоро отчаян опит да се оцени потенциалната заплаха за президента.

— Какво знаем до този момент?

Мартин обобщи сведенията от заместник-директора на научния отдел и Веласкес.

— Още търсят навсякъде. Веласкес ми каза, че в компютрите на телефонните мрежи е вкарана някаква програма. Тя непрекъснато се

възпроизвежда, така че линиите не могат да се затворят. Или поне ефектът е такъв.

— Добре, Питър. Много се разтревожих от случилото се. Не можех да се свържа с никого.

— Честно казано, аз също се уплаших. Връзката на президента с военните не беше засегната. Пентагонът също разполагаше с няколко радио и сателитни канала — около четиридесет процента от нормалната ефективност на комуникациите. Ако някой в този момент беше предприел атака срещу „Конус“^[4], не знам какво щяхме да правим.

— Това само потвърждава казаното от административния директор. Неговите специалисти твърдят, че министерството на отбраната също е пострадало от вирусните програми в комуникациите, но секретните файлове не са засегнати. От друга стана изглежда, че потенциалните ни врагове са имали подобни проблеми. Така че са били прекалено заети със собствената си сигурност и не са се сетили за нас.

— Ще се радвам, ако наистина е така.

— А какво ще кажеш за вътрешния фронт?

— Още не съм говорил с Ръсел. Очаквам да ме свържат всеки момент. Получих няколко доклада. Никак не са приятни.

— Разкажи ми повече!

— Добре. В единия от трите случая момчетата от отдела по стратегически науки в Джорджтаун са решили да се изхитрят и да откачат машините от мрежата. Цялата им текуща информация е изчезнала.

— Господи!

— Някой явно се опитва, и то доста успешно, да демонстрира превъзходството си над нас.

— Засега пораженията са незначителни — отговори директорът. — Току-що се върнах — той предпочиташе сегашния си кабинет пред централния офис в Ленгли — от едно съвещание на съвета за национална сигурност. Военните твърдят, че след затъмнението няма никакви драстични промени в международен мащаб. Руснаците и китайците са повишили бойната си готовност с една степен. За щастие ние съвсем навреме успяхме да разубедим нашия президент.

— Да. Съобщението, което ви изпратих по куриера, беше в същия смисъл. Хората ни успяха да открият липсата на заплаха четири часа след началото на кризата, но нямаше как да разпространим сведенията.

— Има и още нещо, Питър. Налага се да заминеш за Лондон.

Нима Мартин искаше да заминава за Лондон? Категорично не!

— В духа на световното сътрудничество президентът предложи да вземем участие в международния съвет, свикан във връзка със случилото се.

Значи още едно проклето съвещание. По всяка вероятност поредното, в което никой не можеше, а и не искаше да постигне съгласие с останалите.

— Кой още ще присъства?

— Ще има представители на Великобритания, Франция, Израел и Русия. Предполагам, че по-късно ще се присъединят и от други държави. До тази сутрин президентът успя да говори с ръководствата само на тези четири.

— Надявам се броят им да не стане прекалено голям.

— Ще направя всичко възможно да огранича участието. От теб искам да се заемеш с това, и то бързо.

Мартин затвори телефона и отново насочи вниманието си към вестника. По-голямата част от написаното предлагаше само вариации на основната тема. Имаше няколко анекдота за това как някой не се обадил до дома си навреме; имена на летища, чиито системи за резервация на полетите са напълно съсипани, и списък на юридическите фирми, лишени от възможността да следят счетоводството си.

Натискът от страна на пресата вече не можеше да се избегне. Хубавото беше, че журналистите се намесиха сравнително по-късно, отколкото беше очаквал. Проблемите на банката в Кловис и държавния департамент така и не станаха достояние на големите всекидневници, или поне не в истинския им вид. Банкерите, правителството и военните имаха интерес да държат тази история далеч от пресата. Сега обаче американският президент и колегите му по света трябваше да си стиснат ръцете и заедно да изфабрикуват някакво приемливо обяснение за репортерите и обществеността.

Можеше даже да им се наложи да кажат истината.

— Спомняте ли си случая Шимомура преди няколко години? — попита Ръсел.

— Не. Тогава още не бях назначен. Разкажи ми.

Директорът на Федералното бюро за разследване беше тук по политически причини. Иначе човекът притежаваше пъргав ум. От време на време обаче му се налагаше да поиска информация за работите на Бюрото. Ръсел и Рик Веласкес бяха повикани в кабинета му именно във връзка с последния инцидент. Рик присъстваше съвсем случайно. Той просто беше в кабинета на Ръсел, когато директорът се обади и го помоли също да присъства на срещата.

— Цутому Шимомура е един от асовете в света на компютърните защитни системи. Работи в Суперкомпютърния център в Сан Диего.

— Значи е много добър.

— Агенцията за национална сигурност би дала какво ли не, за да може да го наеме — каза Веласкес.

Ръсел случайно знаеше, че Агенцията за национална сигурност вече е наела Шимомура и го използва като консултант. Военновъздушните сили и ФБР също бяха работили с него.

— Точно на Коледа през 1994 година — продължи Ръсел — някой е преминал през защитата на домашния му компютър и оттам е получил достъп до Суперкомпютърния център. Успяхме да открием, че е използван компютър от университета „Лойола“. След двадесет и осем часа...

— Двадесет и осем часа?! — учуди се директорът.

— Точно така. За това време от центъра са измъкнати над двадесет хиляди файла. Почти всички се отнасят до документацията и непубликувания софтуер в сферата на компютърните защитни системи. Включително и файлове, в които се посочват големи дупки в сигурността на Интернет.

— Успяхте ли да откриете кой го е направил?

— По случая беше арестуван Кевин Митник. Той ни се изплъзваше цели две години. Шимомура ни помогна да го заловим.

Той заложи капана и после само издебна Митник — или някой друг — да влезе във файловете на „Нетком“.

— „Нетком“? — попита директорът.

— „Нетком комюникейшънс“. Служба с достъп в Интернет чрез Сан Хосе, Калифорния. Някой беше откраднал от файловете им най-малко двадесет хиляди номера на кредитни карти на клиенти.

— Господа!

— Номерата на картите, както и останалият краден софтуер бяха записани и съхранявани в „Уел“ в Сосалито. Митник просто не е разполагал с достатъчно дискова памет. Или не е искал тази информация да бъде открита в неговия компютър.

— Какъв софтуер?

— Оперативни програми за клетъчните телефони на „Нек“, „Нокиа“, „Новател“, „Моторола“, „Оки“ и „Куалком“.

— Продължавай.

— Шимомура отдели голяма част от свободното си време, за да ни помогне да пипнем Митник. Накрая откри разклонение на клетъчен телефон в Рали, Южна Каролина. С помощта на насочваща се антена, настроена на същата честота, Бюрото успя да открие апартамента на Митник. Веднага го задържахме.

— Радвам се, че всичко е свършило добре.

— Господин директор — прекъсна го Веласкес, — важното тук е, че нашественикът не само е открил слабите места на Интернет, но е получил достъп и до последните открития в областта на шифроването на информация. Никой не знае с кого още е споделил плячката си, нито къде може да е изпратил копия от нея. В нашия случай би било добре да приемем, че освен Митник и друг е получил тези важни технологии. Това му дава възможност да преминава през най-съвършените защитни системи, използваш от правителството и големия бизнес. Далеч по-сигурни от тези, в които хакерите нормално проникват за удоволствие или печалба.

— Като „Лок“?

— Агенцията за национална сигурност използва някои от механизмите на Шимомура за проверка на „Лок“. Успяхме да проникнем в охраняваните системи, затова предложихме подобрения за подсилване на сигурността. Струва ми се обаче, че който и да се е

ровил във файловете на Пентагона снощи, явно е имал предвид и откритията на Шимомура.

— Боже! И какво още?

— По това време — продължи Ръсел — кражбата забави осъществяването на няколко търговски операции, които трябваше да се извършат по електронен път. Хората се разтревожиха за сигурността на съхраняваната информация. Бизнесът по Интернет беше застрашен.

— Защо?

— Вие бихте ли продиктували номера на кредитната си карта на някакъв невидим продавач по Интернет, ако не сте сигурен кой още може да го получи?

— Не, разбира се — отговори разсеяно директорът.

Той внезапно се намръщи и Луан Ръсел разбра, че се опитва да си припомни дали някога е използвал номера на кредитната си карта, когато е работил с компютъра.

— Малко след кражбата от Шимомура имаше няколко инцидента, които показаха, че липсващата информация вече се използва. Част от файловете се появиха в паметта на компютрите в университета в Лойола. Освен това беше преодоляна и защитата на компютрите в университета в Рочестър. После постепенно всичко отшумя и се забрави.

— До тази седмица.

— Точно така. Рик и хората от Агенцията за национална сигурност смятат, че работата на Шимомура стои в основата на всичко това.

— И какво може да спре този човек? Или организация може би? — попита директорът.

— От една страна — започна Веласкес, — криптографията. Това ще рече, че ако не сме в състояние да обезопасим мрежата, можем поне да защитим информацията. През последните шест-седем години усилено се работи по проблема. От тази гледна точка вече не е нужно да се тревожим за мрежата. Ако някой се опитва да шпионира и да краде информация, ще поучи само неразгадаема и безсмислена комбинация от букви и цифри. Според мен кодирането може да се окаже единственото приемливо и сигурно решение. Що се отнася до бизнеса, много от фирмите, които продават по Интернет, и бездруго прибягват до телефона, когато се стигне до номера на кредитната

карта. Една компания, „Фърст Върчуъл“, по своята същност е виртуална банка. Покупките обаче се осъществяват извън мрежата. Трудно ми е да кажа точно кое от двете ще се окаже в крайна сметка окончателното разрешение на проблема с кражбите.

— Но това не ни засяга в момента — прекъсна го Ръсел.

— Някой се опитва да разруши компютърния свят — съгласи се директорът. — Нашия свят, ако трябва да бъдем съвсем точни. — Изведнъж той се вцепени. — Боже мой! Нашите машини засегнати ли са?

— Още търсим следи — отговори Ръсел. — По всичко изглежда, че телефонната система включително и секретните директни линии за комуникация са засегнати. Засега не сме открили нищо в базите данни.

— Искаш да ми кажеш, че не трябва да говоря за поверителни неща, свързани със сигурността, по телефона?

— Опасно е да използвате даже и защитените линии.

— По дяволите! Ще трябва да побързаме с изясняването на проблема.

— Да, наистина. Отделът по компютърни престъпления успя да елиминира шестдесет и пет имена от списъка с профилите, но ни остават още много.

— Нима можете да кажете със сигурност, че нашият човек фигурира в списъка?

— Не. Със същия успех той може и да работи извън страната. Част от следите ни насочват към Канада, Великобритания и Франция.

— Нека все пак да не...

— Разбира се. Ще предам сведенията на директор Мартин. Той може да ги представи на международния съвет, свикан по въпроса.

— Много добре.

На директора никак не му стискаше да настъпва политическите интереси. Луан напълно го разбираше, въпреки че не можеше да се съгласи с подобно поведение. Всеки добър детектив иска да реши задачата си докрай, без да се съобразява с въображаемите, често спорни ограничения на пълномощията.

Тя представи пълен доклад за последствията от инцидентите в рамките на Съединените щати, а Веласкес ги осведоми за събитията, които Агенцията за национална сигурност следеше на международно ниво. Обикновено различните агенции пазеха ревниво информацията,

която притежават. Желанието на Веласкес да сподели сведенията си с тях само доказваше сериозността на проблема.

По всяка вероятност обаче той не казваше всичко, което знае. Луан трябваше да си държи очите отворени и да провери данните по свои канали.

Двамата напуснаха кабинета на директора и се върнаха с асансьора до нейния етаж. Всичките ѝ агенти бяха заети с настоящата задача, без да се интересуват от работното време. В залата нямаше никой. Повечето се занимаваха с издирването на известни престъпници в района на Вашингтон. Помагаха им назначените по случая агенти от вашингтонския градски оперативен отдел. Сътрудничеха и отделите в Ню Йорк, Далас, Атланта, Лос Анджелис и Сан Франциско.

Монтгомъри ги посрещна на вратата.

— Закарахме Чу в стаята за разпити на втория етаж. Искаш ли да говориш с него?

— Да вървим.

— Може ли и аз да дойда? — попита Рик.

— Защо не?

Тримата слязоха по стълбите до втория етаж. Ръсел вървеше между двамата мъже. Усещаше миризмата на парфюма на Рик. Струваше ѝ се, че го беше сменил от последната им среща.

— Къде намерихте Чу?

— Томпкинс и Стивънсън го откриха почти веднага. Беше в дома на родителите си. Пак си играеше с компютъра.

— Мислех, че му забраниха да притежава компютър.

— Така нареди съдията. Явно не го е разбрал. Конфискувахме му и този, макар да твърди, че е на баща му.

— Беше ли включен?

— Всъщност да, беше. — Монтгомъри ѝ подаде доклада и тя го прегледа набързо.

— Открихте ли нещо в паметта?

— Само стандартните програми — отговори Монтгомъри. — Нямаше скрити файлове, изобщо нищо, което може да е откраднато отнякъде.

— Кой е този приятел? — попита Веласкес.

— Ким Чу. Натурализиран кореец, активист с много дълго досие. Много е добър. Получил е докторат по математика, когато е бил само на двадесет и две.

Монтгомъри отвори вратата на стаята и тримата влязоха. Вътре имаше само една дълга маса от ламинирана пластмаса в орехов цвят и шест стола. Чу беше слаб, с кръгло лице и дълга сплъстена коса. Когато ги видя, той се облегна назад и се усмихна.

— Здравей, Ким! — поздрави Ръсел.

— Здравейте, агент Ръсел. Приятелите ме наричат доктор Чу.

— Не се и съмнявам. — Тя седна точно срещу него, а Монтгомъри и Веласкес се настаниха от двете ѝ страни.

Чу, изглежда, никак не се притесняваше от това височайше посещение.

Тя реши да го притисне веднага. Нямахше време за любезности.

— Да не би случайно гаджето ти да е в „Джолиет“?

Лицето на Чу се сгърчи от ужас.

— Какви ги говорите?

— Май доста ти се иска да се върнеш там. Не се притеснявай, ще видя какво може да се направи.

— Вижте, агент Ръсел...

— Нарушил си съдийското нареждане и условията за пускането ти под гаранция.

— Но това беше най-невинно...

— Слушай внимателно, задник такъв! Изобщо не ме интересува какво си мислиш. Беше ти забранено да се докосваш до компютър. Щом си нарушил закона, ще те върнем в затвора.

Веласкес се беше вцепенил от изненада. Той никога не беше виждал другото лице на специален агент Луан Ръсел.

Чу наведе глава и впери празен поглед в плота на масата.

Тя продължи с малко по-любезен тон, колкото да привлече отново вниманието му.

— Какво правеше в мрежата?

Той я погледна изненадано. В кафявите му очи проблесна искрица надежда.

— Нали знаете, прегледах това-онова.

— Къде?

— Нищо интересно — няколко бюлетина, линиите за разговори...

— Без трансфер на файлове?

— Честно! Нито един. Не съм се ровил никъде. Ако не вярвате, прегледайте хард диска. Чист съм.

Тя погледна доклада.

— Пуснали са те преди девет месеца. Не ти ли се иска да си прехвърлиш малко фондове от „АТ&Т“ на сметката?

Той беше задържан по обвинение за кражба. Беше прехвърлил половин милион долара от сметките на „АТ&Т“ на свое име. Защото „АТ&Т“ имали много пари, а той нямал. Успя да похарчи само петнадесет долара, преди да го пипнат.

— Не.

— Къде работиш сега?

— При баща си. Той има магазин за хранителни стоки. Никой друг не иска да ме наеме.

— Не ме е грижа, Ким. Бяхме ти дали право на избор, ти не се възползва.

— Кълна се, че не съм направил нищо нередно.

— Какво прави последните четири дни?

Той завъртя очи и се опита да си спомни.

— Ами... Нищо интересно. Работа. Ядене. Спане.

— Сега ще ти дам един лист. Искам да ми напишеш с точност до петнадесет минути къде си бил и какво си правил. Започни от тринадесети октомври. Пресметни колко часа си прекарал пред компютъра.

— Нали не мислите, че съм отговорен за онази бъркотия в мрежата? Стига, агент Ръсел! Нямам нищо общо с това!

— Ти веднъж наруши правилата, Ким. Е, ще го напишеш или не?

— Това ще ме спаси ли от затвора?

— Ще видим. Може и да помогне.

— А компютърът на баща ми?

— Ще го задържим.

— По дяволите! — Той отново наведе глава.

Тя изчака малко, после попита:

— Ким?

— Ще го направя.

— Искам също да знам с кого си говорил? Ренегата? Пауъртауър? Чикша?

Той я погледна право в очите.

— Говорих с Пауъртауър. Ренегата не се е обаждал от четири години. Никой не знае къде изчезна Чикша.

— Добре. Напиши ми имената на всички, с които си успял да се свържеш. Плюс истинските им имена, ако случайно ги знаеш.

— Не искам да се връщам в „Джолиет“.

— Ще видим.

Тримата станаха и излязоха в коридора. Монтгомъри затвори вратата.

— Какво мислиш, Дарел?

— Не е нашият човек.

— Съгласна съм. Но може да е свързан по някакъв начин с него.

— Нали не мислиш, че ще издаде приятелите си? — попита Веласкес.

— Не и съзнателно. Но може случайно да ни даде име или код на потребителя, който нямаме. Така ще разширим собствените си данни.

— Да наредя ли на агентите да използват същата техника при разпитите? — попита Монтгомъри.

— Направи го, Дарел. Човек никога не знае от кой храст ще изскочи заекът.

Монтгомъри тръгна веднага. Веласкес се обърна към нея.

— Ти си опасна жена, Луан.

— Ами, кротка съм като котенце.

— На което не са изрязали ноктите.

— Точно така — засмя се тя. — Опитвам се никога да не го забравям.

— Какво ще кажеш за една вечеря?

— Разбира се. Умирам от глад.

[1] Системен оператор. — Б.пр. ↑

[2] Pretty good privacy. — Б.пр. ↑

[3] International data encryption algorithm. — Б.пр. ↑

[4] Континенталните Съединени щати. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 18 ОКТОМВРИ, 07:09:14

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Свръхзвуковият „Конкорд“ леко се отдели от пистата на международното летище „Дълес“ само една минута след посочения в разписанието час. Снежинките се завъртяха за момент пред кръглите прозорци и бързо изчезнаха. Скоро пилотът съобщи, че са стигнали височина десет хиляди метра. Голямото дигитално табло, на което се изписваше скоростта, престана да сменя цифрите така бързо. Мартин вече се беше заровил в купчината документи, които носеше със себе си.

Томас Креншоу беше готов с бюджета за операцията, която сам беше нарекъл „Македония“. Ставаше въпрос за разузнавателния фронт в Средния изток. Редовете и колоните бяха кодирани много внимателно, в противен случай Питър едва ли би си позволил да ги чете в самолета или изобщо да ги вземе със себе си. В интерес на истината, предложените разходи бяха повече от приемливи. Идеята можеше да се окаже по-евтина от всички досегашни предложения. Мартин отдели доста време за проучването на разходите за заплащане, преди да разбере какво всъщност е направил Креншоу. След като прегледа и списъка, всичко му стана ясно. Креншоу беше намалил броя на агентите до минимум. Новата организация щеше да привлече само най-добрите и най-умните. Голяма част от старите им пионки, които не бяха допринесли почти с нищо за развитието на операциите, а продължаваха да ги врънкат за пари, щяха да бъдат зарязани във вакуума след оттеглянето на ЦРУ.

Мнението му за Креншоу неочаквано се подобри. Освен това работата върху нещо различно от онази объркана компютърна история му се отрази много добре. През последните пет дни не беше мислил за нищо друго. Докладът на Креншоу му помогна да слезе на земята и да си спомни, че освен виртуалния свят на Ръсел и Веласкес има и друг — истински.

Той остави бюджета настрана. Още не беше решил дали ще го приеме. После се зае да преглежда купчината писма, които Норма Уайлд му беше приготвила. Започна да ги подписва, като предвидливо закриваше с лявата си ръка адресите. Нямаше намерение да парадира с името на агенцията, в която работи.

Възрастната, но очевидно богата госпожа — ако се съди по кожената яка от норка, която от суета не беше свалила, — седяща до него, крадешком се опитваше да надникне в кореспонденцията му. Мартин не понасяше любопитството.

Норма обикновено му резервираше мястото до прозореца. Той хвърли поглед през пътеката и усилията му бяха възнаградени. Точно насреща седеше момиче като от „Космополитен“, или поне четеше списанието. Беше зашеметяваща брюнетка. Мартин неволно си спомни популярната кънтри песен „Умирам за брюнетки“.

— Обзалагам се — каза той на съседката си, — че ви се иска да погледнете през прозореца.

— Ами аз всъщност...

— Така и аз ще мога да поработя на спокойствие.

Жената не улови сарказма.

— Да, разбира се. Много мило от ваша страна.

Двамата разкопчаха коланите, станаха и размениха местата си. Разстоянието между седалките в конкорда беше прекалено малко и Питър с удоволствие протегна краката си на пътеката.

Движението привлече вниманието на момичето. Мартин улови погледа ѝ и топло ѝ се усмихна.

Тя се усмихна в отговор.

Стюардът се появи тъкмо когато беше успял да се настани удобно на мястото си.

— Ще желаете ли нещо за пиене със закуската, господине? Конкордът поне разполагаше с много добра кухня. Нали все пак нещо трябваше да оправдае високата цена на билетите.

— В Лондон вече е следобед, нали така?

— Да, господине.

— Тогава ми дайте „Блъди Мери“.

Съседката му си поръча сок от грейпфрут.

Момичето крадешком му хвърли един поглед и също поиска „Блъди Мери“.

Когато стюардът се отдалечи, Мартин се наведе през пътеката и протегна ръка.

— Питър Мартин — представи се той.

Тя стисна топло ръката му.

— Кони Андерсън.

— По работа или за удоволствие отивате в Лондон, Кони?

— И двете.

— Аз също.

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 18 ОКТОМВРИ, 11:23:46

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: :-(

ОТ :-(НЕДЕЛЯ 18 ОКТОМВРИ 11:23:46
ПОЛУЧЕН: СПРАВОЧЕН ФАЙЛ 47, КОД 1L79324
(<7.23+/DDE-3.8.2>)
18 ОКТ 11:23:46
ОТ :-(<:@ORCIT.ORG>
КОД. НА СЪОБЩЕНИЕТО:<4273422>.
1L79324@LOOKUP 47>
ОБЕКТ:
ДО: СПРАВОЧЕН ФАЙЛ 47
ДАТА: НЕДЕЛЯ, 18 ОКТ 11:23:46

Справочният файл 47 съдържаше над 17 000 адреса. Програмата щеше да набере всеки от тях поотделно и да изпрати съобщение по електронната поща. Освен това тя ще изтрие адреса orcit.org, преди да изпрати съобщението. Адресът, разбира се, беше измислен, но защо трябваше да им се дава надежда, била тя и лъжлива.

ДО ВСИЧКИ!
ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: ОПИТИТЕ ДА
ПРЕКЪСНЕТЕ ВРЪЗКАТА СИ С МРЕЖАТА ЩЕ
ДОВЕДАТ ДО РАЗРУШАВАНЕ НА ОПЕРАЦИОННИТЕ,
ПРИЛОЖНИТЕ ПРОГРАМИ И ИНФОРМАЦИОННИТЕ

ФАЙЛОВЕ НА СИСТЕМИТЕ ВИ. ЗА ПОТВЪРЖДЕНИЕ
СЕ СВЪРЖЕТЕ С УНИВЕРСИТЕТА В ДЖОРДЖТАУН
ИЛИ „БЕТЪР БИЗНЕС БЮРО“, ТАМПА, ФЛОРИДА.

:-)

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 18 ОКТОМВРИ, 09:17:53

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Ръсел искаше да говори с Мартин, но когато се обади в кабинета му, секретарката ѝ каза, че рано сутринта е заминал за Лондон.

Двамата се разхождат в Хайд парк. Вятърът си играе със сухите оранжеви и златисти листа. Ръката ѝ търси сигурност в неговата. Очите му блестят, когато я гледа. Хладният въздух приятно гали зачервените им лица.

Треперят от мисълта за предстоящото. Топлината на огъня в камината, брандито и...

Луан разтърси глава, за да се отърве от тези натрапчиви видения. Вече ѝ беше доста трудно да контролира чувствата си. Умът ѝ работеше като прожекционен апарат на фестивал на чужди филми.

Тя прегледа още веднъж съобщението, което светеше на екрана:
... си отива. Край. Много жалко. Мислех, че ще ти бъде интересно.

Натисна клавиша и го изпрати в киберпространството.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Дарел Монтгомъри. Той току-що беше влязъл в кабинета ѝ.

— Защо си тук днес?

— Само военните почиват в събота и неделя, Луан. Аз не съм военен. — Той се тръшна на стола до бюрото.

— И все пак имаш нужда от няколко часа...

— Ще се наспя по-късно. Какво изпрати по електронната поща?

— Опитвам се да се свържа с Ренегата. Само дето нищо не се получава.

— Той е само един от деветстотинте, които не можем да открием — оплака се Монтгомъри.

— А тези, които намерихме?

— Момчетата в Далас и Лос Анджелис се справят много добре. Досега са разпитали около осемстотин души. Лошото е, че след интервютата с тези умници успяхме да се сдобием с още шестдесет имена.

— Стари познати ли са?

— Може би не всички са имена. Някои са идентификатори. Обаче до един пасват на първоначалния ни профил.

— Докъде стигна отделът по поведенчески профили?

— Снощи говорих с доктор Крол. Още са по средата на анализите. Обещаха да представят пълния профил най-късно във вторник.

— И за да си спасят шибаната репутация, ще ни представят толкова обширен профил, че ще трябва да разширим списъка си с още пет хиляди имена.

— С възрастта ставаш особено цинична.

— Нима възрастта ми си личи?

Той се ухили.

— Не, разбира се.

— Какво измъкнахме от Ким Чу?

— Повече, отколкото очаквахме. Направил си е няколко екскурзии в системите на „Смитсън“ и „Дженерал Илектрик“. Още проверяваме, но явно няма никакви поражения. Било е само въпрос на навик.

— Пусна ли го?

— Да. Сигурен съм, че не е нашият човек. Освен това сега ни е толкова признателен, че няма да ни откаже някоя дребна услуга, ако го помолим.

— Каза ли имена?

— Около четиридесет. Повечето са идентификатори. Само „чатлас“ ни е непознато. Вече го дадох на Джими.

Джими Морган ръководеше набързо събраната група в рамките на отдела. Тя включваше седем агенти, които се занимаваха с издирването на новите имена и идентификатори. Те преглеждаха различните мрежи и бюлетини и ако срещнеха някое от имената на заподозрените, проследяваха съобщенията. Част от тях бяха писани преди няколко години. Агентите четяха всичко и търсеха уличаващи становища и мнения. Все още не бяха открили нищо конкретно, но

пазеха информацията за бъдещи разследвания. Можеше да се окаже доста полезна.

— Получаваме много заплашителни съобщения — каза Монтгомъри. — Кресльовците са в стихията си.

Имаше хора, които се занимаваха само с изпращането на жлъчни съобщения по мрежата. Те използваха какви ли не епитети по адрес на хора, чието мнение се различаваше от тяхното. Луан обаче никак не се смущаваше от такива послания.

— Нас ли не харесват, или липсата на напредък в решаването на проблема?

— Осемдесет-деветдесет процента се изказват в полза на нашественика.

— Глупаци! — отговори тя. — Те не виждат реалната заплаха, радват се, че е засегнато правителството.

— Какво друго можем да направим? — попита Монтгомъри.

— Да се молим. Вторият рунд едва ли ще се забави.

— Сигурна ли си, че ще има втори рунд?

— И още как.

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 18 ОКТОМВРИ, 03:21:32

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Сър Харолд Торънс нямаше достатъчно търпение за бюрократичните канали. Затова пък беше влиятелен човек. В петък той беше отишъл направо при министър-председателя, който в резултат на една злощастна сватба преди няколко столетия се оказа негов далечен братовчед.

Министър-председателят увери сър Харолд, че ще отдаде на проблема цялото дължимо внимание и скоро ще му представи решението. Сър Харолд обаче си тръгна неудовлетворен.

Някои неща се нуждаеха от време. Затова, когато представителите на съвета, парламента и разузнаването успяха да се съберат на „Даунинг Стрийт“ 10, вече беше неделя.

Сър Чарлс Дантън, министърът, който отговаряше за разузнавателните операции, изслуша оплакванията от страна на вътрешното и външното министерство. Той прояви толкова търпение и внимание, колкото преди два дни беше проявил и министър-

председателят по отношение на сър Харолд. Накрая предложи следното:

— Случилото се не е обикновен шпионаж или разузнавателна операция, насочена срещу сигурността ни. Признавам, че ни хвана напълно неподготвени. От познатите ни организации не дойде никакво предупреждение. Това, от което се нуждаем най-напред, е повече информация. И тъй като пораженията са в международен мащаб, бих препоръчал на външното министерство да назначи комисия по въпроса. Аз, естествено, не се наемам да изказвам предположения само на базата на малкото, което ни е известно до този момент.

Министър-председателят се обърна и каза:

— Вече дадохме съгласието си да изпратим представител на международната среща, която ще се състои тук утре. Ще приемете ли тази чест, сър Джонатан?

Сър Джонатан Уилъби, шефът на външното разузнаване, беше говорил с Чарлс Дантън и предложението всъщност беше негово. Ето защо той веднага се съгласи.

— Да, разбира се. Вече помолих господин Содъби да ме придружи.

Той кимна към Хенри Содъби, който веднага стана и самоуверено се усмихна на министър-председателя.

Уилъби го изчака да седне и продължи:

— Господин Содъби ръководи електронното разузнаване и компютърните операции в нашата служба. Той наистина няма опит като действащ агент, но сър Чарлс преди малко спомена, че проблемът е необичаен и изисква по-различен подход. Господин Содъби има обширни познания в областта на технологиите. Бих го препоръчал за председател на комисията по случая. Не очаквах такова международно сътрудничество, но ние сме длъжни да си свършим работата.

Хенри Содъби беше безличен мъж, висок само метър и шестдесет. Сивият вълнен костюм беше специално съобразен с ниския му ръст — тънките кафяви райета визуално увеличаваха височината му с няколко сантиметра. Оредялата му кестенява коса беше внимателно пригладена, а сутринта маникюристката се беше погрижила и за ръцете му. Той беше изключително суетен по отношение на външността си, но не и на професионалната си компетентност. Хенри беше уверен в уменията и качествата си. Ето защо не изпитваше

необходимост да разкроява тази част от личността си. В резултат на професията си (а може би именно за това я беше избрал) той се чувстваше по-удобно в присъствието на машините, отколкото в компанията на големи групи хора. И особено на такива влиятелни политици.

Содъби не отговори, но мислено си отбеляза две неща: Ако се справи със задачата успешно, титлата му е в кърпа вързана. Тази бленувана награда беше много по-важна за социалното му положение, отколкото едно увеличение на мизерната заплата.

Освен това върху широкото, намръщено лице на сър Хю Мъри се изписа такава кисела гримаса, че решението дойде от само себе си. Като шеф на вътрешната безопасност сър Хю трябваше да се лиши от един изключително апетитен залък.

По всичко си личеше обаче, че тази операция никак нямаше да бъде приятна.

В докладите за проникването в системите оценките варираха от обикновена шега до истинска катастрофа.

Ако не успееше да се справи, кариерата му щеше да е свършена. Светът на компютрите също.

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 18 ОКТОМВРИ, 03:49:52

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Андре Голоаз беше избран за председател на френския вариант на британската експертна група по най-различни причини. Той беше изключително самодисциплиниран и бе превърнал изучаването на хората в своя професия. Катерил се бе по стълбицата на SDECE — френската разузнавателна служба — цели двадесет и четири години.

Красив, мургав мъж с очарователна усмивка, той предразполагаше събеседниците и ги подтикваше да му разкрият и най-интимните си тайни. Чекмеджетата в главата на Андре бяха претъпкани с какви ли не пикантни истории.

Той с носталгия си спомняше времената, когато съобразителността, логиката и анализът на човешките емоции бяха в основата на професията. Голоаз беше разкрил много престъпления срещу френските военни и политически бастиони, поставяйки се на мястото на престъпника и предугавайки бъдещите му ходове.

Той ненавиждаше разширяващото се подценяване на човешкия ум и дух за сметка на студената логика на компютъра. Мозъкът, съставен от жици и силикон, беше чужд на обикновените човешки слабости.

Голоаз обясни на шефа си:

— Каквито и средства да са използвани, в основата на всичко стои човек. Само един човек, *top anti*^[1]. Той може да е изключително интелигентен, може да е събрал край себе си десетки специалисти и цяла планина от чипове, но си остава човек. А човекът може да бъде намерен. И съден, разбира се.

Жан Дювалие се съгласи с него:

— Точно това се иска от теб, Андре. Намери го. Ще получиш неограничени пълномощия, но разследването трябва да остане в рамките на нашата агенция. Можеш да се консултираш с експерти от полицията.

— Не мога да се ангажирам с определен срок — предупреди Голоаз.

— Това не е проблем. Ще ти помогна. Имаш тридесет дни.

Андре въздъхна. Е, добре, той работеше най-съсредоточено под напрежение.

— Денят на онази смешна среща в Лондон брои ли се?

— Естествено. Президентът вече даде съгласието си за участие, а аз не съм човекът, който може да оспорва решенията му.

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 18 ОКТОМВРИ, 04:18:22

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Министър-председателят на Израел се срещна с Исак Липцин, не особено популярния шеф на Мосад (Централния институт за разузнаване и технологии) и младият му сътрудник Давид Вайзнер.

Младежът много му напомняше за Ари от киноверсията на „Изходът“ на Леон Урис. Той беше слаб, мургав, с къдрава коса, светли очи и прекалено самоуверен.

Министър-председателят изгони неподходящото сравнение от главата си и внимателно започна:

— Първото и по всяка вероятност най-мощното оръжие, с което разполагаме, е икономиката. Технологиите, които поддържаха

икономическата ни независимост, бяха парализирани за момент. Сигурен съм, че и двамата си дават сметка до каква степен това застрашава съществуването ни.

Израел почти непрекъснато беше на ръба на заплахата не само от агресивните си съседи, но и от оскъдните запаси енергия, недостатъчния годишен доход и паричен поток. Компютрите регулираха икономическите системи. За това правителството се вцепени, когато научи за инцидента. Цели седем часа страната се люлееше в неизвестността и никой не искаше да го преживее отново.

Липцин беше стар и мъдър евреин с отдавна побеляла коса. Той кротко отговори:

— Всички осъзнаваме опасността, господин премиер.

Вайзнер беше прекалено млад и неопитен. Светлокафявите му очи се разшириха и той не се сдържа:

— Е, ако банките спрат работа поне за един месец, инфлацията чувствително ще намалее.

Министър-председателят не повярва на ушите си. Що за несериозно отношение! Опита се да проумее какво беше накарало Исак да спре избора си на този младок. Ако не вярваше сляпо на неговата преценка, щеше да ликвидира Вайзнер на място.

Нима бъдещето на Цион щеше да зависи от действията на този идиот?

Липцин сякаш прочете мислите му и избута Вайзнер навън.

— Хайде, Давид, ще закъснееш за самолета.

Вайзнер се ухили:

— Не бих го изпуснал за нищо на света.

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 18 ОКТОМВРИ, 11:37:30

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Докато пресичаха моста „Куинсбъро“ в Манхатън, Грей продължаваше да мисли за проблема. Преди да хване самолета, се беше обадил в „Датекс“-Атланта. Бившите му колеги казаха, че е засегната цялата страна. Получили са обаждания от „Кемикъл Банк“, „Уелс Фарго“, „Фърст Интърстейт“. Програмата „Датефт“ просто е отказала да работи.

Когато Грей спомена, че е повикан в „Чейс Манхатън“, от „Датекс“ обещаха да му платят като на консултант, ако ги уведоми за разкритията си.

Лимузината пое по „Франклин Рузвелт“ надолу към Долен Манхатън. Шофьорът явно беше забравил, че на покрива няма синя лампа и сирена. Той натискаше педала на газта докрай, минаваше от едната лента в другата, като подканяше по-недосетливите с клаксона. Грей се чудеше кой беше номерът на полицейския код. Може би две?

Шофьорът беше олицетворение на паниката и чувството на безнадеждност, които бяха обхванали финансовия район.

Подминаха отбивките за моста „Бруклин“ с пълна пара и завиха към „Мейдън Лейн“ така, че гумите изсвириха. Грей едва не се просна на седалката. Колите предвидливо се отдръпваха пред сивия линкълн, който накрая зави по „Уилям Стрийт“ и рязко спря. Нат Грей слезе и изчака на тротоара, докато шофьорът измъкне от багажника тежкото му дипломатическо куфарче.

Погледна нагоре. „Чейс“ имаше цели шестдесет и пет етажа, пет от които под земята. Банката заемаше първите тридесет и пет, включително и най-горния. Беше наистина впечатляващо. Нещо повече, нейната история започваше още преди сливането на Националната банка „Чейс“ и компанията „Манхатън“. Нейтън Грей тайничко се гордееше, че е поканен в институция, сред чиито основатели са и имената на Арон Бър и Александър Хамилтън. Истински революционери! А нима това, което се беше случило вчера, не беше революция?

Може би скоро Салмън Чейс — сенатор от Охайо, губернатор, министър на финансите в правителството на Линкълн и съдия във Върховния съд — щеше да стане много популярен. Не само защото банката носеше неговото име. Ликът му беше на банкнотите от десет хиляди долара. Ако банките се откажеха от електронните канали за извършване на сделките си, плащането в брой щеше отново да дойде на мода.

Бил Фореш беше свикал около двадесет банкови чиновници — всичките свързани с информационните операции на банката — в голямата съвещателна зала близо до компютърния център. Фореш беше едър, прям и интелигентен блондин. Ръцете му бяха прекалено

големи за клавиатурата и човек би си помислил, че работи доста тромаво. Което, разбира се, изобщо не беше вярно.

Той стана и стисна ръката на Грей.

— Благодаря ти, че дойде толкова бързо, Нат.

— Ще се радвам да ви помогна, ако мога.

Фореш му представи колегите си и Грей седна.

— Добре. Доколкото разбрах, проблемите са засегнали всички електронни сделки, нали така? — попита той.

Всички поклатиха глава, а вицепрезидентът поясни:

— Не, не всички. Когато не успяхме да осъществим първите няколко сделки, проверих банковите автомати. Там всичко вървеше абсолютно нормално. Хората продължаваха да правят депозити, използваха кредитните си карти, теглеха пари и сметките им автоматично се актуализираха по електронен път. Когато вестниците и сутрешните телевизионни програми гръмнаха за инцидента, обемът на теглените суми се увеличи многократно. Хората бяха изключително внимателни, но продължаваха да използват компютрите. Всички теглеха максимално възможните количества. Искаха да получат парите си, преди корабът да е потънал — обобща той. — Така че се върнах в кабинета си и проверих по-големите трансфери. Всичко под половин милион минаваше. Останалото не се помръдваше.

Грей сви устни.

— Значи може и да е обикновена грешка в програмата, която отхвърля трансфери над половин милион.

— Въпреки че никога не се бяхме сблъскали с подобно нещо, това беше първата ни реакция, Нат — отговори Фореш. — Девет от най-добрите ни програмисти не откриха никаква грешка в програмата. Странното е, че същият проблем е засегнал цялата страна. Ако трябва да бъдем точни, и целия свят.

— Целият свят?! — Грей учудено вдигна вежди. — Нямах представа. Хората от „Датекс“ ми казаха само, че подобно нещо се е случило в Тексас и Калифорния. Засегнати ли са други системи освен „Датефт“?

Фореш отговори:

— Да. Малко попрекалихме, когато за всичко обвинихме „Датекс“. Всички са пострадали. Телефонните системи, резервациите на летищата и прочие.

Грей обаче не се съгласи:

— И все пак, ако някой е пробил системите ви, „Датефт“ би трябвало да го отхвърли впоследствие.

— Ами ако е вирус? — попита вицепрезидентът. — Нарочно или не, но може да ни убие.

Вирусите бяха истинско проклятие за компютърните системи, които общуват една с друга. Те бяха самоконтролиращи се програми, анонимно вкарани в софтуера. Обикновено започваха да действат след известно време. Можеха да трият информация, да фабрикуват фалшиви данни, дори напълно да унищожават дадена програма.

— Подобренията, които „Датекс“ инсталира на всички трансферни програми миналия февруари, би трябвало да повишат устойчивостта срещу вируси — припомни Грей.

— И аз си помислих същото. Нат, преди да продължим нататък, искам да те попитам за „Компсистемс“. Секретарката ми те откри именно там.

Грей се усмихна.

— Това е моята нова компания.

— Твоя собствена? Каква е основната дейност?

Нат погледна датата на часовника си и поясни:

— Е, съобщението ще се появи чак вдругиден, но това вече е без значение. Ще открием нова комуникационна мрежа.

— Доколкото те познавам, ще е нещо наистина добро.

— Точно така. Ще покрием Съединените щати, Канада, Мексико и Централна Америка. Напълно сме отделени от съществуващите мрежи и имаме договори за директна връзка с подобни системи в световен мащаб. Търговските ѝ предимства са повишената сигурност и ниската цена.

Фореш махна с ръка към папката с материалите за „Датефт“.

— Сигурност? Нима има някакво значение?

— Проблемът, с който се сблъскваме сега, не може да се случи в Глоубнет. Това е повече от сигурно.

— Трансферите на фондове се извършват само по специализирани линии.

И по-точно тромавите системи, известни като T-1s.

— Глоубнет предлага по-голяма сигурност от специализираните линии, Бил. Нали все пак някой вече проби защитата им.

— Разкажи ми по-подробно.

— Ще ти изпратя информацията допълнително.

— Добре. Сигурен ли си, че искаш да продължим?

— Известно време не съм се занимавал с програмиране. Но ще се опитам да помогна.

— Чудесно! Да се захващаме за работа!

Грей и около половината от мъжете в стаята станаха и се отправиха към компютърния център. Започнаха с проверката на интерфейса. Фореш извади копия от „Датейт“ на „Чейс“. Като изключим някои малки промени за пълно покриване на специфичните операции на банката, тя се използваше в същия вид навсякъде. Всяка от две хиляди и седемдесет и двете тридесетсантиметрови страници бледозелена компютърна хартия съдържаше петдесет и осем реда инструкции. Грей и останалите експерти прегледаха всички трансфери. Около шест часа им донесоха сандвичи с телешко месо и голяма кана кафе.

В осем и половина един от принтерите в залата неочаквано изплю някакво съобщение. Операторът веднага им го донесе.

ДО ВСИЧКИ!

**ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: ОПИТИТЕ ДА
ПРЕКЪСНЕТЕ ВРЪЗКАТА СИ С МРЕЖАТА ЩЕ
ДОВЕДАТ ДО РАЗРУШАВАНЕ НА ОПЕРАЦИИТЕ,
ПРИЛОЖНИТЕ ПРОГРАМИ И ИНФОРМАЦИОННИТЕ
ФАЙЛОВЕ НА СИСТЕМИТЕ ВИ. ЗА ПОТВЪРЖДЕНИЕ
СЕ СВЪРЖЕТЕ С УНИВЕРСИТЕТА В ДЖОРДЖТАУН
ИЛИ „БЕТЪР БИЗНЕС БЮРО“, ТАМПА, ФЛОРИДА.**

:-)

Грей го прочете два пъти и се обърна към Фореш:

— Бил, защо не се обадиш на няколко банки. Да проверим дали са получили същото съобщение.

След десетина минути Фореш потвърди опасенията му.

— Какво е това за Джорджтаун и Тампа?

— От ФБР ми казаха, че са изгубили базите данни, когато са отделили системите си — отговори Грей.

— По дяволите!

— Това може да ни извади от бизнеса — обади се един от програмистите.

— Значи война?! — ядоса се Фореш.

Грей си помисли същото. Само дете не разполагаха с никакво оръжие.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 19 ОКТОМВРИ, 01:15:11

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Барът на „Шератон Парк Тауър“ беше пълен с хора, чийто късмет в казиното не беше проработил тази вечер. Уискито обаче беше изключително. Мартин допиваше вече втората си чаша.

Беше отсядал в „Шератон“ само веднъж. Той лично предпочиташе „Кларидж“ или „Конот“, но новата политика на агенцията изключваше възможността да се порадва на удобствата в тези суперлюксови хотели. Собствената му банкова сметка също едва ли щеше да успее да покрие разликата. Исканията на Мери-Ан, удвоени с тези на Дороти, стопяваха парите му доста по-бързо, отколкото можеше да ги печели. Не беше сигурен точно с каква сума разполага в момента, но знаеше, че е на косъм от разоряването.

Особено след тези омари в „Уилтънс“, които щяха да блокират неговата „Мастъркард“ за няколко седмици напред. Управлението със сигурност щеше да откаже да възстанови сумата като оправдани разходи.

— Цялата вечер непрекъснато ме разпитваш за живота ми — каза Кони Андерсън. — Кога ще ми разкажеш нещо за себе си?

Тя пиеше мартини с водка, без това да ѝ се отразява ни най-малко. Единственото нещо, от което искрено се изненада, след като слязоха на „Хийтроу“, беше, че и двамата са отседнали в един хотел. Всъщност Мартин взе решението в последната минута. „Шератон Парк Тауър“ изискваше задължителна резервация най-малко две седмици предварително. Или дискретно проучване на документите му. Администраторът веднага предложи свободна стая.

От летището Андерсън беше заминала на следобедната сесия на конгреса си. Мартин успя да свърши всичко преди нейното завръщане.

Сега двамата седяха приведени на малката масичка, избутали свещта встрани. Атмосферата беше особено предразполагаща. Кони имаше искрящи тъмни очи, които поглъщаха алчно пламъка на свещта. Питър хареса резултата.

— Биографията ми ще те отегчи до смърт — настоя той. — Много по-вълнуващо е да слушам за живота ти на търговец на модна конфекция.

— Глупости! — отговори тя. — Струва ми се, че пътуваш доста. Банкер ли си? С какво се занимаваш?

— Внос-износ.

— Законно ли? — ухили се тя.

— Почти винаги.

— Хващам се на бас, че работата ти е свързана с компютри.

— Боже, защо го каза!

— О! Значи съм права.

— Всъщност се занимавам с други неща. Просто напоследък компютрите ми причиняват големи главоболия.

— Да, четох вестниците. Вътрешното ни министерство е имало някакъв проблем, но вече всичко е наред.

— Много си осведомена. Значи си тук, за да купиш дрехи?

— Основно ще гледам. Утре следобед има едно ревю. Не искаш ли да позяпаш малко кльоцави жени със странна походка?

— С удоволствие. Но шефовете ми очакват да прекарам деня в компанията на далеч не кльоцави господа, дискутирайки вечната тема за печалбата.

— Боже! Финанси!

Мартин отпи от пълната си с кубчета лед чаша.

— Възможно е. Още не знам.

— Каза, че идваш тук по работа и за удоволствие. Кога ще започне удоволствието?

Той улови погледа ѝ и я дари с най-искреното си изражение.

— Може би още тази вечер.

Момичето се усмихна.

Мартин отвърна на усмивката ѝ. С периферното си зрение вече беше фиксирал младия мъж с официален костюм, който влезе в бара откъм казиното. Мъжът застана на входа и огледа хората в бара.

Естествено, той можеше да бъде красив и вероятно богат наследник на някоя кралска фамилия, дошъл просто да разгледа Лондон. Но имаше нещо в стойката му, в линията на брадичката и острия поглед на тъмните очи, които предполагаха връзка с нещо далеч не толкова невинно. Мартин можеше безпогрешно да идентифицира типа.

Твърдо решен да избегне контакта, Питър съсредоточи вниманието си върху Кони Андерсън. Тя продължаваше да си играе с маслината в празната чаша.

Младият мъж го забеляза, усмихна се съучастнически и тръгна право към него.

— Какво ще кажеш да минем на шампанско?

— Обзалагам се, че имаш една бутилка в стаята си.

— Ако не, нали е въпрос на едно обаждане по телефона.

— Тогава да вървим.

Мартин стана и заобиколи масата, за да ѝ помогне със стола. Когато мъжът стигна до масата, тя вече беше станала и държеше чантата си.

— Господин Мартин?

Добре, че поне беше използвал истинското си име пред Андерсън.

— Потърсете ме утре в кабинета — отговори той и тръгна след момичето.

— Боже, как само го отрязва — прошепна му тя.

— Сигурно се интересува от компютри.

— Ами ти?

— Аз ли? Със сигурност не и в момента.

[1] Приятелю (фр.). — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 19 ОКТОМВРИ, 08:55:52

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Генерал Виталий Жувармов по принцип беше студен и самоуверен човек. Пет минути след началото на съвещанието той вече се чувстваше особено некомфортно. Питър Мартин предполагаше колко му е трудно да превъзмогне основните принципи, насаждани в съзнанието му в продължение на цели тридесет години. Жувармов беше научен да мрази мъжете в тази стая. Променените обстоятелства едва ли се отразяваха на отношението му. Няколко години Мартин беше правил всичко възможно, за да го извади от черупката му, но и сега го познаваше толкова малко, колкото и в самото начало.

Жувармов сигурно изпълняваше директната заповед на своя президент, но изглеждаше крайно недоволен от инструкциите. Той не беше от хората, които биха си признали, че имат нужда от помощ, още повече от страна на Америка или Израел. Питър напълно влизаше в положението му. Той самият не бе особено щастлив и със сигурност не му беше приятно да моли за сътрудничество агенти от другата страна на Атлантическия океан.

Бяха се събрали в една приятна вила с големи прозорци, които гледаха към отскоро занемарена градина. Настъпващата есен вече беше попарила цветята. Някой трябва да ги подреже, помисли си Мартин. Спомни си как майка му всяка есен с часове оправяше градината си. Вилата се намиреше в Челси и принадлежеше на една от британските разузнавателни служби. В камината горяха дъбови цепеници и хвърляха весели червени и сини отблясъци наоколо. На полицата плътно един до друг бяха наредени томове с кожена подвързия. Мъжете се бяха разположили точно срещу камината върху износените кожени столове с високи облегалки. Лицата на всички бяха мрачни.

Пръв взе думата Андре Голоаз. Започна на английски, защото този език се говореше от всички присъстващи.

— Господа, предлагам първо да изберем един от нас за председател на събранието.

— Добра идея — съгласи се Хенри Содъби, техният домакин.

— Ние, разбира се, разполагаме с дневния ред, съгласуван от нашите лидери. Методологите обаче са толкова различни, че предполагат безкрайни и безсмислени спорове. Ще се наложи някой да преодолее миналата ни... завист и разбираемите ни интереси, за да има срещата някакъв смисъл. Едва ли имаме друг избор; всеки от нас е дошъл след пряко разпореждане от страна на правителството си.

Содъби също не се чувстваше добре. Непрекъснато опъваше с показалец прекалено стегнатата си яка. Мартин разбра, че той е дребен чиновник, избран да присъства, защото никой от шефовете му няма понятие от компютри. Но вероятно той беше единственият в тази стая, който познава работата на тези мистични машини. Мартин знаеше само това, което му бяха казали Ръсел и Веласкес.

Той беше сигурен, че останалите гледат на задачата си със същите резерви като него самия. Французин, британец, руснак, израелец и американец не можеха да си имат пълно доверие. Френското, британското разузнаване, Мосад и ЦРУ често бяха работили заедно, за да се противопоставят на бившия Комитет за държавна сигурност, или КГБ. Но дори и тези приятелски настроени една към друга служби не горяха от желание да споделят трудно събираната информация. Беше повече от абсурдно една операция, проведена в такава атмосфера на недоверие, да постигне някакви положителни резултати.

Мартин позна в израелеца Давид Вайзнер младия мъж, който се опита да говори с него миналата нощ в бара на „Шератон“. Той обаче с нищо не показа, че го познава. Беше седнал в самия край на тъмнозеления диван и любопитно оглеждаше останалите. Ако имаше някакво отношение към темата, явно предпочиташе засега да го задържи за себе си. По всяка вероятност се чувстваше като тийнейджър, принуден да се примирява със слабостите на възрастните.

Мартин внимателно започна:

— Бих искал да кажа нещо, ако не възразявате.

— Моля! — подкани го Голоаз.

Мартин махна с ръка към обзаведения с тъмно дърво и кожа кабинет, в който се бяха разположили.

— И петимата сме принудени да споделяме британското гостоприемство само защото големите шефове са се договорили по червените си телефони. Както се изрази Хенри преди малко, едва ли имаме някакъв избор. Трябва да намерим начин да се сработим. Това беше споменато най-изрично в указанията.

Мартин отпи глътка кафе от изящната чашка от китайски порцелан и продължи:

— Времето, с което разполагаме, никак не е много. Целта на операцията е изключително важна. Някои от нас са работили заедно в миналото. Познавам Виталий и Андре. Уверявам ви, че не съм натоварен с изпълнението на друга, задача. Просто искам отговора на този проклет проблем. Готов съм, ако се наложи, да ви запозная със съдържанието на особено секретни документи. Имам разрешение от страна на своето правителство да споделя с вас всичко, което може да ни бъде от полза. С изключение, разбира се, на шифрованите файлове. В името на успешната ни съвместна работа предлагам генерал Жувармов за ръководител на малката ни група.

Да сложим вълка начело на стадото и да видим дали ще ни попречи взаимно да си прегризем гърлата.

Жувармов се обади:

— Доколкото знам, на Запад председателят трябва да бъде неутрална фигура и да играе ролята на арбитър между различните мнения в групата. У нас, в Русия, този пост често има малко по-друго значение.

Мартин знаеше — въплъщение на абсолютната власт.

— Приемам отговорността — продължи генералът. — Ще се опитам да не забравям западната дефиниция.

— Някой има ли нещо против? — попита Мартин.

Останалите само поклатиха глави.

— Слушаме те, Виталий.

— Откъде ще започнем? — попита Давид Вайзнер.

Дебеловратият генерал седеше почти на ръба на стола, скръстил ръце върху стомаха си. Не беше изправен, но и не смееше да се отпусне. Руснакът явно още се чувстваше леко напрегнат, но се опитваше да не прави такова впечатление на останалите. Неподвижните му зеници издаваха, че той никога няма да преодолее недоверието, което изпитва към мъжете в тази стая.

— Нека всеки от нас последователно запознае колегите с инцидентите в страната си. Моля ви да бъдете кратки — каза Жувармов.

— Питър, имаш ли нещо против да ни запознаеш с проблемите в Америка?

Питър извади списъка, който беше използвала Ръсел по време на съвещанието, и започна. Останалите продължиха. Навсякъде беше едно и също. Голяма част от инцидентите вече му бяха известни от докладите на шефовете на отдели в Управлението, но реши да не споделя този факт с колегите си.

— Смея да предположа — започна Жувармов, когато всички приключиха с докладите си, — че поради обстановката в страните и изискванията на правителствата ние самите сме изключително загрижени за политическите последици и тяхното влияние върху отбраната. Но след като се запознах със специфичните проблеми, не мога да не забележа огромния социален и икономически ефект на инцидентите.

— Абсолютно вярно! — обади се Содъби. — Правителството на нейно величество е притиснато от представители на големия бизнес. Банкерите и адвокатите предлагат какво ли не, за да се запази старото положение на нещата. Предполагам, че с всеки изминал ден те виждат как печалбите им изтичат в канала.

— Добро сравнение, Хенри — каза Голоаз. — Някой наясно ли е със случилото се в Червения кръст?

След отрицателния отговор Голоаз продължи:

— В централата в Женева се е получило съобщение, в което се твърдяло, че настоящата дейност на Международния червен кръст не отговаря на идеите на организацията. Ето защо всички фондове били прехвърлени в страните от Третия свят, без значение дали са в криза или не. Цитирани са няколко племенни общности в Кения. Подпомагането на икономически развити страни, пострадали от наводнения или земетресения, според нашественика трябва да се поема от засегнатите правителства, а не да се покрива със средства на Червения кръст.

— Този човек иска да прекрои света според собствения си идеализъм — обади се Мартин.

— Трябва обаче да се съгласите, че разполага с най-подходящото средство — подчерта Вайзнер.

— Струва ми се, че идеята е плод на болно съзнание — каза французинът.

Жувармов ги прекъсна:

— Струва ми се, че от всички ни Хенри е най-запознат с технологиите. Хенри, ще бъдеш ли така добър да ни запознаеш накратко с проблемите?

Содъби отдавна очакваше този въпрос.

— С удоволствие, генерале.

Той скочи, угаси повечето от светлините и включи проектора. Мартин усети как му прилошава само при вида на дългата редица компютърни символи, които се появиха върху екрана в ъгъла на кабинета.

Самотната лампа върху масичката в другия ъгъл изобщо не смущаваше Хенри Содъби. Той размахваше показалката си от слонова кост и неумолимо им разкриваше чудесата на компютърното програмиране, минавайки последователно по редовете на екрана. Облечен беше в ослепително бяла риза и безупречно ушит бежов костюм. Продължи лекцията си повече от час, като почукваше от време на време с показалката върху различните групи цифри.

— Ред 260075 казва на компютъра да отпечата на екрана: „Въведете сумата, която ще бъде преведена!“ Програмата е била въведена точно на този етап. Нарушителят е използвал свой собствен команден ред, вероятно 260076, така че ако въведената сума надвишава...

Мартин стана и отиде да напълни чашата си с кафе.

Върна се и застана зад Жувармов.

Голоаз се наведе и потупа генерала по ръката. Жувармов се сепна, сякаш беше полузадрямал. Андре му прошепна:

— Не научи ли вече достатъчно за компютрите, Виталий?

Той изненадващо се ухили:

— Аз самият се превърнах в компютър.

— Може би ще успеем да убедим Хенри, че вече сме наясно със същността на програмирането.

— Нима?

— Разбира се, че не, приятелю. Обаче си губим времето, разглеждайки проблема само от техническата му страна.

Жувармов потисна усмивката си, кимна и се обърна към проектора.

— Извинявай, Хенри, мисля, че всички вече получихме необходимата основа, за да продължим. Имате ли някакви въпроси?

Мартин затвори очи.

Въпроси нямаше. Давид Вайзнер стана и запали осветлението. Хенри спря апарата. Изглеждаше малко разочарован. Той очевидно беше планирал още поне три часа за семинара си.

Генералът примига срещу ярката светлина и се обърна към Андре:

— Какво мисли SDECE?

— Сигурно е много важно да знаем какво точно се е случило с тези компютри. Аз обаче трябва да си призная, че мозъкът ми веднага блокира, когато стане въпрос за нещо по-голямо от джобен калкулатор.

— Той ги дари с една от най-очарователните си усмивки и продължи:

— Винаги съм смятал, че тези чудовища от пластмаса и метал са работа на дявола. И като се има предвид абсолютната ми техническа непросветеност, реших да заложа на друга карта и да потърся конкретната личност. За мен така е по-лесно. Достатъчно е да дам необходимите нареждания и хората ми сами се оправят с компютрите.

Мартин попита:

— На какъв профил се спряхте, Андре?

— Като начало ще се опитаме да издирим всички криминално проявени пацифисти. Те поне фигурират в картотеките ни. Вашето Федерално бюро за разследване сигурно ще се опита да направи същото. След управлението на Никсън поне не можете да се оплачете от липса на досиета.

Мартин се ухили.

— Предполагам, че голяма част от тях вече са закрити. Но на теб изобщо не ти трябва компютър, Андре. Мога да се обзаложа, че целият списък вече е в главата ти.

Голоаз прие комплимента с кимване на глава и продължи:

— Вярно е, но знанията ми са доста ограничени. Разполагам само с френски и няколко европейски имена. А инстинктът ми подсказва, че нашият човек не е французин.

— Защо търсиш пацифисти?

— За себе си почти съм изградил образа на нарушителя. В момента той се опитва да демонстрира сила. Съвсем скоро обаче ще се представи като идеалист с мечтата за съвършен и мирен свят. Вземете например случилото се в Червения кръст или знакът, с който се подписва — намръщено лице.

— Намръщено лице ли? — попита Вайзнер.

— Съобщенията бяха подписани именно така. Някой явно е недоволен от съществуващия световен ред.

Питър направи кратко резюме на профила, който развиваше Ръсел.

— Ще я уведомя и за твоята гледна точка.

— Добре, но те предупреждавам, че се осланям единствено на инстинкта си.

— Що за мнение е това? Защо да не е замесен французин? — попита Вайзнер.

Той беше най-небрежно облечен от всички. Носеше маркови дънки и лъскава копринена риза, наполовина разкопчана. Върху голите му почернели от слънцето гърди висеше голяма златна древна монета, закачена на дебела верижка. Ако Мартин не го беше видял в официален костюм предната вечер, щеше да си помисли, че хлапето изобщо не знае как да се облича.

— Французинът е по-емоционален, по-пряк. Той по-скоро би взривил банка, за да защити каузата си. Спомнете си за противниците на аборти, които убиват лекарите специалисти. Действията му невинаги са логични. Не, мисля, че трябва да търсим по-хладен ум, склонен към рационални действия. Някой, който не търси известност. Именно този факт прави работата ни толкова трудна.

— Съгласен съм — каза Мартин. — Ще проверя какво могат да направят нашите служби. Има ли още нещо, Андре?

— Ако на този етап разполагам с имената на заподозрените, бих отделил тези с компютърни познания. Естествено, в случая те не са задължителни. Специалистите може и да са били наети. Да се надяваме, еднократно. — Андре млъкна, погледна всички последователно и продължи: — И сега стигнахме до най-важното. От опит знам, че ако ми се предостави възможност да проуча досиетата на

заподозрени по даден случай лица, в крайна сметка интуитивно отделям това на извършителя.

— Да, но сега става въпрос за огромен брой досиета, Андре — каза Мартин.

— Това е без значение. Може да са хиляда или петдесет хиляди. Само че имената ми трябва. Затова предлагам всеки да определи списъка за собствената си страна. Накрая ще обобщим резултатите и ще съставим една интернационална група, която вероятно ще включва и търсения от нас човек.

— Само че ние представляваме само пет нации — отбеляза Жувармов.

— Е, да. Но всички разполагаме с досиета и на чужди граждани. Нима не събираме информация за терористичните групировки? Има ли разузнавателна служба, която не съхранява данни за ООП, Червената бригада или японските анархисти? Сигурен съм, че никой не би изпуснал възможността да натъпче джобовете си с бележки за участниците в различни протести. — Андре говореше на всички, но гледаше към Жувармов.

Шефът на руското разузнаване започна с нежелание:

— Като говорим за националност, сигурен съм, че не е замесен и руснак. Извън разузнавателните служби и новоизлюпените бизнесмени използването на компютри е твърде ограничено. Обикновените граждани нямат възможност да работят с тях. Така че нашият човек не е руснак, вероятно не е и французин. Колкото до досиетата, нямам представа дали разполагаме с информация за чужди граждани. Ще направя запитване.

Мартин беше сигурен, че никой от мъжете в стаята не повярва на руския министър. Едва ли Русия можеше да се оплаче от оскъдни данни, освен ако не са ги унищожили при разпадането на КГБ. По-важното беше Жувармов да не откаже да сътрудничи.

— Предполагам — намеси се Хенри Содъби, — че заедно ще успеем да съберем доста имена. Ако искаме да работим с тях ефективно, ще трябва да разчитаме на компютър.

— И да оставим воинът от киберпространството да стигне до тях? — попита Вайзнер.

— Разбира се, че не. С позволението на нашето външно министерство вече съм осигурил самостоятелна система. Ще се радвам

да се заема с администрацията на комитета.

Жувармов ги огледа един по един. Явно никой не беше против. Той каза:

— Добре, Хенри. Трябва да се съставят две неща — каталог на инцидентите и списък на всички заподозрени.

— Никакъв проблем, генерале.

— Чудесно. Имам доверие в способностите ти.

— Предполагам — каза Питър, — че ще трябва да изпращаме информацията с куриер, а не по Интернет.

— Да, така е по-сигурно. Върху дискета или лента, ако е възможно. Така ще мога да прегледам магнитните носители за вируси, преди да ги заредя в системата.

— Несъответстващите формати ще представляват ли някакъв проблем? — попита Вайзнер.

— Мога да се справя с всичко, което ми изпратите — увери го Содъби.

— Задачата никак не е лесна — каза Жувармов. — Особено от езикова гледна точка. Ще ви бъде ли възможно да изпратите екип от чиновници и преводачи в помощ на Хенри?

Всички се съгласиха.

— Колко време ще отнеме? — попита Мартин.

— Трудно е да се каже, но с цялата тази помощ едва ли ще продължи дълго. Можем да се срещнем отново след около седмица, може би десет дни.

— Много добре — съгласи се Жувармов. — Има ли още нещо, господа?

Мартин отчаяно се молеше никой да не задава допълнителни въпроси. Копнееше да се върне в хотела и да научи повече за модните специалисти.

Явно всички споделяха настроението му, защото никой не се обади.

Когато излязоха от вилата и тръгнаха към колите, които вече ги чакаха, Давид Вайзнер тръгна редом с Мартин.

— Извинете ме, господин Мартин...

— Питър.

— Питър. Съжалявам, ако снощи съм ви притеснил. Предполагам, че съм малко емоционален. Все пак не вярвам срещата

ви да е била професионална.

— Просто не исках прикритието ми да отиде по дяволите. За какво трябваше да говорим?

— Ако имаш малко свободно време, ще се радвам да обсъдим някои алтернативи.

— Алтернативи?

— На работата ни тук.

— Не те разбирам, Давид.

— Компютърният гений, който обърна света надолу с главата, разполага с невероятно мощно оръжие.

— И какво от това?

— Ами ако това оръжие попадне в други ръце?

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 19 ОКТОМВРИ, 09:41:20

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЧАТЛАС

Централната улица в Боулдър бързо се пълнеше с жени и мъже, чиито половинки вече бяха заели местата си зад бюрата в лабораториите на „Ай Би Ем“, „Сторидж Тек“, „Бол Аероспейс“ или университета в Колорадо. Те работеха, за да спечелят пари, които малко по-късно щяха да се превърнат в потребителски разходи за този социален сегмент.

Кейси Конрад... По дяволите! Отново мислеше за себе си като за Конрад! Та той изобщо не се интересуваше от икономическия цикъл. Не беше от хората, които биха обикаляли магазините в търсене на последния модел дънки или машина за еспreso. Е, може би проявяваше известна суетност по отношение на хардуера, но то си беше напълно разбираемо. Тази индустрия се развиваше с шеметна бързина. Първата фаза беше продължила тридесет години, втората — само десет. Третото поколение схеми бяха заменени с четвърто след още пет години. Не беше далеч времето, когато хората, които сериозно се занимаваха с компютри, щяха да подменят оборудването си няколко пъти годишно.

Конрад не обичаше да зяпа по витрините. Той мина по дългия коридор, без даже да погледне малките котенца или зимните модни аксесоари. Зави наляво по главната пряка. Когато пазаруваше, той

никога не се отклоняваше от набелязаното. Днес трябваше да свърши две неща. Може би и трето. За последното още се колебаеше.

Кабелът и свързващите елементи за триметровата секция на Международната телефонна и телеграфна компания на Джак Крейн, които вятърът беше повредил, вече бяха купени от „Макгъкинс“ — магазин от известната верига за хардуерни продукти.

Той мина по алеята и се отправи директно към магазина „Уолдънбукс“. Влезе вътре и без да се оглежда, отиде до щанда и попита за последната книга на Хауърд Рейнголд. Продавачът хвърли един поглед на брадясалото му, съсредоточено лице и веднага каза:

— Сега ще я донеса.

Рейнголд беше журналист, който работеше за „Уел“ в Сосалито. Той неуморно бдеше за правителствени и търговски намеси в мрежата и беше отявлен защитник на виртуалното общество. Конрад с интерес следеше работата му.

Той плати за книгата в брой, тръгна към хранителния сектор и си купи чаша кафе. Хората се блъскаха край него и засилваха клаустрофобията му. Вече отдавна беше разбрал, че не е социално същество. Не искаше да бъде една от многото човекомравки. Предпочиташе да ги наблюдава отстрани. И сега гледаше щастливите им лица, когато носеха найлоновите си чанти с надписи „Гап“, „Сиърс“ или „Кинис“.

Откъде идват всички тези хора? Наистина ли има нужда от тях?

Той се настани на една от малките масички и се опита да помисли за бъдещето си, докато отпиваше от кафето си. Перспективите изобщо не му харесваха.

Като Джак Крейн той вече беше успял да получи известна стабилност. Не му се ходеше никъде, камо ли пък в затвора. Животът му беше еднообразен, но за това пък предвидим. Тъкмо започваше да се забавлява и не искаше усложнения.

Мислех, че може и да ти хареса.

И точно сега изскочи оная кучка Ръсел и започна да го предизвиква.

Няма нужда да доказвам способностите си на някого.

По дяволите, нима не им беше показвал многократно на какво е способен?! Имаше време, когато държеше останалите да се възхищават

на начина му на действие. Не и сега.

Единствено неговото мнение беше от значение. Останалите не го интересуваха.

Нали така?

Допи кафето си, хвърли чашката в кошчето за боклук и тръгна към изхода. Когато видя телефона, краката му омекнаха. Веднага се разколеба. Погледна към телефона.

Тръгна към вратата.

Погледна към телефона.

Обърна се, измъкна малък бележник от джоба на шубата си и вдигна слушалката. Намери един телефонен номер и номера на кредитната карта на Макс Едълман, който имаше сметка в Канзас Сити, Мисури.

Набра цифрите и пъкна няколко монети в процепа.

— Добър ден. Тук е Джим. С какво мога да ви помогна?

— Бих искал да си открия сметка при вас.

— Много добре. Кажете номера на кредитната си карта? Конрад използва личността и номера на картата на Едълман, както и допълнителния телефонен номер, открит специално за случаи като този. Мъжът в Купъртино, Калифорния, прилежно ги записа и попита:

— Как да се обръщаме към вас?

— Ренегата.

Пауза.

— Знаете ли, че името е използвано?

— Знам.

— Нали не сте...

— Записахте ли всичко, което ви трябва?

— Да, шефе.

Той затвори. Чувстваше се някак особено.

Не беше планирал това обаждане.

Не съвсем.

Наистина ли не беше?

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 19 ОКТОМВРИ, 11:10:37

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

— По дяволите!

Ръсел тръшна слушалката.

Монтгомъри стоеше до вратата и чакаше да приключи разговора.

— Какво има пак?

— Обади се шефът. Някой е прецакал входните вериги на „Саутуестърн Бел“ в Арканзас.

— Много ли е зле?

— Всеки разговор от администрацията и кабинета на губернатора се насочва директно към службата за семейно планиране, хуманитарните служби, специалните горещи телефонни линии за самоубийства и други социални организации.

— Някой е решил, че в Арканзас трябва да обръщат повече внимание на нуждите на хората.

— Да, Дарел. Проблемът обаче е, че не е бил нашият човек. Монтгомъри влезе в кабинета.

— Имитатор?

— Точно така.

— Е, рано или късно щеше да се случи.

— Ако продължава, ще ни провали разследването — взмути се тя. Щяха да преследват толкова фалшиви следи, че накрая истинската можеше да се изгуби.

— Как разбрахте, че не е бил той?

— Инженерите от „Бел“ са наблюдавали системите непрекъснато. Явно случилото се преди два дни им е дало добър урок. Така са успели да забележат натрапника. Проследили са телефонния номер, от който се е обадил. Полицията го е хванала на местопрестъплението. Бил е само на тринадесет години.

— По дяволите!

— Хлапето е убедено, че действията му са в полза на социалната справедливост. Претендира, че не е извършено никакво престъпление.

— Може би, ако живееше в Литва.

Тълкуването на подобни случаи наистина можеше да се окаже проблем. Мрежата не признаваше национални граници. Голяма част от страните изобщо не разполагаха със закони, предвиждащи наказания за престъпления като намесата в компютрите на телефонна компания например. Дори някои от световните суперсили отказваха да признаят, че техни граждани се занимават с пиратски записи на защитен софтуер, както и други литературни и художествени произведения. А

ако съществуваха подходящи закони, правителството на Съединените щати едва ли можеше да преследва чужди граждани извън собствената си територия. Опитите да се охранява мрежата можеха да се сравнят с усилията на петгодишно дете да хване двестакилограмово прасе.

— Ако има господ — каза агент Монтгомъри, — ще ни даде закони, които биха позволили да осъдим родителите. В крайна сметка именно те носят отговорността за деянията на детето си.

— Двамата с теб няма да го доживеем, Дарел.

Малкият Джими е толкова умен! Страшно се гордеем с него! Луан беше чела докладите. Малкият Джими беше пораснал, без даже да подозира, че е възможно да се живее и без компютри. Киберпространството беше неговият истински дом, което обаче не можеше да се каже за родителите му. Те бяха твърде объркани и изобщо не разбираха какво точно се случва, когато Джими седи пред клавиатурата до четири-пет часа сутринта. По-лошо, те не искаха и да разберат.

— Тази седмица ме научи никога нищо да не планирам.

— Добра идея. Как върви работата? — Ръсел кимна към залата.

— Горещо-долу. Още сме в процес на опознаване.

Тя и Веласкес бяха решили да обединят силите си за решаване на проблема. Отначало идеята не се прие от преките им шефове. После се намесиха Белият дом и директорът на Централното разузнаване и нещата се оправиха. Ръсел беше изпратила половината от хората си в Агенцията за национална сигурност. Оттам пък бяха дошли около двадесет от учените на Рик. Към тях се бяха присъединили и няколко души от научния отдел на ЦРУ Пентагонът твърдо стоеше зад гърба на административния директор, който пък имаше влияние върху самия президент. В министерството на отбраната твърдо бяха решили да се оправят сами. Не можеха да позволят на никого да се рови в супертайните им.

Кое то си беше направо смешно. Един полковник на своя глава беше подшушнал този факт на директора на Централното разузнаване. Полковникът сигурно никога нямаше да види генералски звезди на пагоните си.

— Получи ли списъка? — попита тя.

— Само част от него.

Монтгомъри отиде до бюрото и ѝ подаде листа, после се настани на един от столовете.

Ръсел го прегледа набързо.

— Включени ли са и хората от Мийд?

— Да. Преди четиридесет минути говорих с Рик. Съгласен е.

Бяха решили да съставят петнадесет екипа от по трима души. Агент от отряда по компютърни престъпления с изследователски познания и влияние върху изпълнителните органи, компютърен специалист от Агенцията за национална сигурност, запознат с методите на декодиране, и представител на ЦРУ Екипите трябваше да започнат работа в петнадесет от най-важните управлявани от компютри центрове — Федералния резерв, Суперкомпютърния център в Сан Диего, „Пасифик Бел“, информационния център в Белия дом, системата за резервации на „Юнайтид Еърлайнс“ и прочие.

Целта беше да се открие евентуалното нашествие навреме, без натрапникът да може да ги забележи.

— Надявам се все пак да постигнем нещо — каза тя.

— Идеята ти никак не е лоша, Луан. Ако се бяхме опитали да наблюдаваме системите отгук, едва ли щяхме да успеем. Мисля, че той ни наблюдава, когато се включим в мрежата.

— Мислиш ли, че имаме някакъв избор, Дарел? Чака ни цял куп рутинна работа.

— Ще се справим. Защо не поискаш хора от другите отдели?

— Ще го направя. — Тя записа идеята в бележника си.

Телефонът иззвъня.

Тя вдигна слушалката.

— Ръсел.

— Крейг Мофит, специален агент в Сиатъл. Заместник-директорът ми каза да ви се обадя.

— Не искам да слушам още лоши новини, Крейг.

— Електрическата мрежа на „Пасифик Нортуест“ току-що беше изключена.

— О, по дяволите! Много ли е зле?

— Намирам се в центъра на Сиатъл и гледам навън през прозореца. Тук е малко след седем сутринта, има и мъгла. Обаче не виждам никаква светлинка. Светофарите също не работят.

— Колко голям е засегнатият район? Имате ли информация?

— Според първоначалните доклади Монтана и Айдахо са в същото положение. Може би и северната част на Невада. Електрическите компании правят каквото могат, но са сигурни, че проблемът е в компютрите.

— И още как.

— Много е страшно — каза Мофит. — Животът на хората е в опасност.

— Знам.

— Тогава направете нещо — каза Мофит и затвори.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 19 ОКТОМВРИ, 11:23:16

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Автобусът докара Тим и Ърлийн вкъщи много преди времето за обяд. Децата бяха развълнувани, защото днес училището беше приключило по-рано.

— Няма осветление, мамо! Нищо не свети! Госпожица Дикерсън не можа да включи прожекционния апарат.

Шарлийн Ингерсол вече беше разбрала. Ранчото се намираше на шестнадесет мили от Тедфорд, Небраска, и също беше без електричество. Хладилникът не работеше, въпреки че това едва ли имаше някакво значение. Беше преместила млякото, сладоледа и месото на задните стълби, където температурата по обяд беше двадесет и три градуса под нулата и северният вятър навяваше снега срещу стената на къщата.

Готварската печка беше електрическа, така че вечерята щеше да бъде студена, освен ако Майк не запали грила навън. Той работеше на газ.

Това, което истински я тревожеше, беше отоплението. Парното също работеше на газ и се захранваше от големия резервоар до хамбара. Тя провери. Котелът си беше наред, но помпата не помръдваше.

А в къщата започваше да става студено.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 19 ОКТОМВРИ, 13:52:21

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

— Обсъждали сме тези неща многократно, господин председател.

— Не и пред тази комисия, доктор Веласкес — каза председателят на бюджетната комисия. — Ако се съди по случилото се, време е да се заемем сериозно с проблема. И то бързо.

Рикардо Веласкес вече не помнеше колко пъти беше говорил пред най-различни държавни комисии за компютрите и нуждата от сигурност на системите. Фактът, че влиятелната бюджетна комисия беше решила да се земе със случая, означаваше, че засегнатите избиратели бяха попритиснали представителите в Конгреса. Конгломератите притежаваха милиарди долари и заплашваха да бойкотират изборната кампания, ако някой не защити търговските им интереси в мрежата и телефонните системи.

Веласкес беше повикан пред комисията съвсем изненадващо едва в девет и половина сутринта. Може би същото се отнасяше и за представителите на ЦРУ Пентагона и министерството на финансите, които седяха зад него от дясната му страна.

Отляво бяха представителите на другия фронт. Веласкес позна Джо Вилапанда от комитета за защита на данъкоплатците, създаден от Ралф Нейдър и познат повече като ТАП^[1]. Имаше също хора от фондацията за електронни граници и от организации, които бяха готови да се противопоставят при най-малкия намек за контрол на мрежата. Никой от тях вероятно не беше поканен или призован като Веласкес, но те разполагаха с източници на информация почти навсякъде. Всеки път, когато думата Интернет беше дори и прошепната на Капитолийския хълм, те сякаш се материализираха от нищото.

Преди години имаше една предприемчива конгресна комисия, чиято изборна кампания се финансираше от „Уест Пъблишинг“. Издателството се занимаваше с юридическа литература и вероятно по негово настояване комисията успя да вмъкне един мъничък текст в невинния на пръв поглед законопроект за съкращаване на администрацията. Текстът предлагаше приватизирането на някои правителствени бази данни. По-точно правителството трябваше да ги продаде на „Уест Пъблишинг“, а то от своя страна щеше да предостави информацията на заинтересовани клиенти срещу заплащане. Законопроектът получи одобрението на представителите и беше

прехвърлен в комисията в Сената, която подготви гласуването му само след рекордните четири дни. Непрекъснато бяха изтъквани положителните му страни, а именно премахването на някои съществуващи бариери и ускоряването процеса на правораздаване. Никой не си направи труда да забележи, че законопроектът е в противоречие със закона за свободата на информацията и че въпросните бази данни се изграждат с парите на данъкоплатците. Хората не искаха да плащат два или три пъти за информация, която правителството събираше с техните пари и която по право вече им принадлежеше.

Измамата обаче не убягна от острия поглед на комитета за защита на данъкоплатците и на служителите във вашингтонския филиал на американската библиотекарска асоциация. Чрез мрежата, използвайки всички Интернет-организации те незабавно алармираха обществеността. Сенатската комисия беше залята от протестите на една изключително влиятелна група — избирателите. Спорната част от законопроекта веднага беше премахната.

И деветимата членове на бюджетната комисия, седнали пред Веласкес, бяха наясно, че разширяването на Интернет създаваше едно изключително мощно лоби. Дори не беше задължително неговите членове да живеят близо до Вашингтон. Те не се страхуваха да се изправят и срещу най-силните поддръжници на всяка индустрия или професионална група.

Рик знаеше, че предложенията на Агенцията за национална сигурност много пъти бяха променяни и отхвърляни заради хора като Джо Вилапанда.

Ето защо той започна предпазливо:

— Комисията, разбира се, си дава сметка за огромните размери на мрежата и за пробивите в системите за сигурност през последната седмица?

— И още как! — отговори председателят. — Едва ли има телевизионно предаване или вестник, които непрекъснато да не напомнят случилото се, и то с най-болезнени подробности. Въпросът е какво правите вие?

— Господин председател, Агенцията за национална сигурност работи в тясно взаимодействие с ФБР и тайните служби за по-бързото разкриване на човека или хората, отговорни за случилото се. Според

мен вече е постигнат известен успех. Няма да споменавам подробности, защото заседанието е открито и съществува риск да се попречи на разследването. Ние...

— А министерството на отбраната? — прекъсна го един от младите членове.

— Министерството провежда собствено разследване — отговори Веласкес. — Сигурен съм, че генерал Ногорд сам ще ви обясни причините по-късно.

Девет чифта очи пронизаха седналия зад Веласкес генерал. Истинско възмездие!

Ако не искат да се включат в отбора, опитай се да ги прецакаш!

— Добре, доктор Веласкес. Днес сме се събрали, защото искаме да създадем подходящо законодателство и да се предпазим от подобен хаос занапред. Държим да чуем и вашето мнение по въпроса.

— Да, господине. Като начало искам само да отбележа, че Интернет, както обикновено я наричат, не се контролира нито от правителството, нито от някоя подправителствена агенция. Няма дори наблюдатели като комисията за ценните книжа на стоковия пазар. Несъмнено съществуват редица предимства — каза той, за да угоди на Вилапанда и да го привлече на своя страна. — Свободната обмяна на информация и идеи допринасят за изграждането на едно по-образовано и социално насочено общество.

Но на тази отворена политика винаги противостои малка група, която по различни причини се опитва да вреди на останалите. Най-често под формата на някаква измама — с цел извличане на печалба или чист вандализъм. Именно тази група подтиква Агенцията за национална сигурност и други организации към създаването на някаква форма на задължителен контрол.

— Можете ли да ни кажете дали някой от скорошните инциденти е довел до финансови загуби?

— Доколкото знам, не, господине. Поне мога да твърдя със сигурност, че извършителят не се е облагодетелствал материално. Засегнатите учреждения, естествено, са понесли известни загуби. Възстановяването на щетите ще отнеме време и човешки труд. Разходите ще се поемат от правителството на Съединените щати.

Всички агенции, с които сме свързани, работят извънредно. Мобилизирани са служителите от други, по-маловажни проекти.

— Благодаря.

— Ако можехме по някакъв начин да съберем всички комуникационни и информационни трансфери на Интернет, които пресичат границите на Съединените щати, в своеобразни контролни пунктове, проблемът щеше да се реши от само себе си. Това, разбира се, не е възможно. Такава е красотата и слабостта на мрежата. Тя наистина е световен феномен и не може да се подчинява на закони, създадени само от американското законодателство. От тази гледна точка осигуряването на контрол и безопасност може да се осъществи единствено на международно ниво.

Тъй като киберпространството е свободна зона и вероятно ще остане такава още дълго време, сигурността се превръща в основен проблем.

Веласкес млъкна и отпи глътка вода. Хората зад гърба му се раздвижиха неспокойно.

— При тези условия една защитена комуникационна мрежа би била истински рай както за търговските организации, така и за обикновените граждани. Съществуват няколко подобни системи, но всички имат недостатъци от друг род. Компютърният отряд за извънредни престъпления (козип) е правителствена организация, която се опитва да осигурява поне минимална сигурност в Интернет. Те могат да ви представят списък на рисковите пунктове.

Днес сме се събрали тук, защото обществеността силно е разтревожена от инцидента миналата седмица. Хората от отряда за извънредни компютърни престъпления обаче могат да ви кажат, че подобни пробиви не са рядкост в Интернет. Много от жертвите от гиганти като „Локхийд-Мартин“ и „Ем Си Ай Комюникейшънс“ до обикновени граждани така и не разбират за проникването в системите им. Това се случва непрекъснато. С разрастването на мрежите компютърните престъпления също прогресивно се увеличават. Отрядът по принцип не обича да дава гласност на видовете и детайлите на криминалните пробиви.

Председателят вдигна ръка и го прекъсна:

— Тези пробиви са дело на така наречените компютърни гении, нали така?

— Не е задължително, господине. Необходима е само паролата. Ако хакерът успее да се добере само до една, тя ще му осигури достъп до системи, откъдето ще си копира още. Всяко нормално десетгодишно дете може да го направи.

Веласкес не беше женен и нямаше деца, но реши, че примерът е подходящ.

— Моят син вероятно вече го е правил — съгласи се конгресменът.

— Докато не създадем безопасна система, която задоволява нуждите на всички организации, ползващи услугите на Интернет, аз ще поддържам позицията на Агенцията за национална сигурност. Знам, че господин Вилапанда няма да е съгласен с мен. В тази ситуация ние сме изправени пред един вид компютърно изнудване. Първо, мрежата не се контролира по никакъв начин. Второ, това едва ли ще се случи скоро. Трето, всеобхватната система за сигурност е само сън. При това положение не мога да не поддържам мнението на агенцията.

Наистина решението идва доста късно и няма да спре напълно компютърните престъпления. И все пак Съединените щати могат да приемат предложението всички комуникационни уреди — от телефона до модема, — използвани от местни фирми и от такива, които провеждат търговска дейност на наша територия, да бъдат оборудвани със суперчипа или някаква негова версия. Така ще успеем поне да ограничим престъпленията. Достатъчна гаранция за защита на личността ще бъде изискването на съдебно решение за подслушване с чипа.

— Обяснете по-подробно! — помоли председателят.

— С одобрението на съда Агенцията за национална сигурност може да получи личните кодове, пазени от финансовото министерство и Министерството на правосъдието. С тяхна помощ можем да проследим компютъра, използван от хакера.

— Добре, докторе. Ако тази система беше въведена, сега престъпникът щеше ли да бъде заловен?

— Да, ако е на територията на Съединените щати. В противен случай зависи от комуникационната система, която е използвал. Може тя да не е оборудвана с чипа.

— Но все пак е някакво начало.

— Точно така.

Веласкес отговаряше на въпросите им в продължение на още двадесет минути. Накрая го освободиха. Той събра документите, които беше донесъл, натъпка ги в дипломатическото си куфарче и отстъпи мястото си на генерала. Човекът никак не изглеждаше доволен.

Когато излизаше от стаята, Вилапанда го потупа по ръката. Веласкес спря и се наведе.

— Можем пак да спрем тези глупости, Рик.

— Сигурно. Въпросът е дали искате?

— Положението не е розово, съгласен съм.

— Съвсем скоро, Джо, ти и аз ще трябва да намерим някакъв компромис.

— Членовете ни ще ме екзекутират. Ще остана без работа.

— Виждаш ли онези деветимата, седнали на гравираното бюро? Те също могат да останат без работа. Кой ще се натиска, повече да запази мястото си, как мислиш? Просто нямаш шанс.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 19 ОКТОМВРИ, 20:12:51

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: УЕСТИН

Уестин прекара един приятен следобед. Беше си пуснал дебатите в американската Камара на представителите. Гледаше заседанието, което „Си-Спан“^[2] беше избрала да предава. От време на време проверяваше на монитора си и записите от обсъждането в Сената.

Джером беше защитник на демократичните средства за решаване на проблемите, но пръв щеше да се съгласи, че извънредните ситуации оправдават всякакви методи. Незабавният отговор на възникналата криза всъщност можеше да отнеме месеци. Натискът върху американските политици ги беше накарал както никога да се интересуват повече от намирането на изход от ситуацията, а не от набирането на актив пред телевизионните камери.

Джорджия влезе в кабинета му с две чаши ликьор.

— Наближава осем и половина — каза тя.

— Значи е време да започваме. Какво си донесла?

— „Айриш Мист“.

— Чудесно! — Той вдигна едната чаша. Джорджия придърпа стола си по-близо. — Добре, скъпа. Имаш честта.

Тя се усмихна и се настани удобно пред стъкления плот на бюрото. Сложи клавиатурата пред себе и натисна няколко клавиша.

Плъзгащите се записи от заседанието на американския Сенат изчезнаха от екрана на компютъра. На тяхно място се появи надписът:

ГЛОУБНЕТ
ДИАЛОГОВ КОМУНИКАЦИОНЕН РЕЖИМ

Въведете адресите:

Тя написа:

montana@compsys.globenet.com
samson@tai.globenet.eg
laugh@bcomp.globenet.uk
yosh@anc.globenet.jp

После натисна клавиша за изпращане и изчака десетина секунди. Индикаторът на менюто в горния край на екрана започна да мига. Цифрите се сменяха, докато и четирите връзки не бяха направени.

ДЖОРДЖИЯ: Тук са Джорджия и Джером. Има ли някой на линия?

НАТ: Включвам се от Ню Йорк.

ДАРЛА: Черният континент е достойно представен.

МЕОШИ: Уморен съм.

ДЖИЙН: Съдбата никога не е с мен.

— Попитай Нат какво прави в Ню Йорк! — каза Уестин на Джорджия.

ДЖОРДЖИЯ: Нат, защо си в Ню Йорк?

НАТ: „Чейс Манхатън“ ме помолиха да им помогна с програмите за електронен трансфер.

Тейлър погледна Джером. Той я помоли:

— Бъди така добра да разбереш дали ще се прибере в Атланта за началото!

ДЖОРДЖИЯ: Нат, утре в девет сутринта имаме важна работа!

НАТ: Не съм забравил.

ДЖОРДЖИЯ: Хардуер и софтуер?

МЕОШИ: Номер едно!

ДАРЛА: Готови за старта!

ДЖИЙН: Без грешка!

НАТ: Готови сме!

ДЖОРДЖИЯ: Сигурност?

НАТ: Не мисля, че изобщо знаят за нашето съществуване. Разполагаме с връзка с Интернет от три месеца, но още никой не е опитал да ни потърси.

ДАРЛА: Заех една външна система. Дори и аз, вашият най-добър специалист, не успях да припаря вътре.

ДЖОРДЖИЯ: За кое ниво говориш?

ДАРЛА: За най-външната защита. Непробиваема е!

ДЖИЙН: Накарах Дарла да опита с „Компком“.

Пълен провал!

ДАРЛА: Ха-ха! Много ти благодаря!

МЕОШИ: Аз съм първият ни клиент. Открих банкова сметка на свое име и направих няколко опита от апартамента си. Не бях допуснат на забранените места, каквото и да правех.

ДЖОРДЖИЯ: Много добре, Меоши. Значи вече имаме приходи.

МЕОШИ: Грешка. Те са за Азиатската комуникационна корпорация.

ДЖОРДЖИЯ: Извинявай.

Джером с умиление гледаше редовете на екрана. Всички бяха страхотни!

— Какво става с рекламните кампании, Джорджия?

ДЖОРДЖИЯ: Рекламите ви готови ли са?

НАТ: Масова атака. Утре сутринта имам по една страница във всички големи всекидневници. В бизнес-раздела. В основните пазарни сегменти пускаме петнадесетсекундни телевизионни клипове. Струваше ми цяло състояние. Освен това точно в девет големите бюлетини и информационни групи ще получат рекламно съобщение. Имаме и готова страница за Уърлд Уайд Уеб.

— Може ли да я покаже?

ДЖОРДЖИЯ: Имаш ли някое копие подръка, Нат?

НАТ: Изчакай секунда. Трябва да отида до бюрото.

Няколко секунди след обещаната на екрана се появи голямата жълта пеперуда, символ на Глоубнет.

После очертанятията ѝ се размиха и излезе следното съобщение:

„Компсистемс“

Атланта, Джорджия

Имате ли някакви проблеми с комуникациите?

„Компсистемс“ може да ги реши.

Гарантирана безопасност за вашата лична служебна кореспонденция!

Графичен интерфейс!

Опростен режим и най-важното: месечните и почасови такси са чувствително по-ниски от тези, които плащате сега.

Това също е гарантирано!

НАТ: Просто е. Само основното.

— Харесва ми! — каза Джером.

ДЖОРДЖИЯ: Впечатлени сме.

Останалите също представиха мострите на рекламните си съобщения. Меоши и Дарла трябваше да им помогнат с превода. Промоциите на Йошима щяха да се състоят в Япония, Корея, Китай, Филипините и в цяла Индонезия и Югоизточна Азия. Дарла също беше затрупала с работа рекламната си агенция в Кайро. Бяха създадени варианти на дузина различни племенни африкански езици, както и версии на арабски и еврейски за кампанията в Средния изток. Джорджия отговаряше за разпространението в Европа и беше подготвила реклами за Гърция, Италия и Австрия.

Когато приключиха, Джером дръпна клавиатурата пред себе си и написа:

ДЖЕРОМ: Продължавайте в същия дух, направете света по-добър и ще спечелите много пари! Видът на валутата е без значение.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 19 ОКТОМВРИ, 18:23:44

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Във Феникс, Аризона, седемнадесетте членове на Централното аризонско компютърно общество (ЦАКО) седяха край дългата маса в малката заседателна зала в мотела „Сендс“. Повечето довършваха топлите сандвичи с говеждо, останалите вече се потяха над черешовия пай.

Дик Маури, тазгодишният президент, каза:

— Аз мисля, че е много опасно, по дяволите!

Боб Флейк отговори:

— Не мислеше така, преди да говориш с жена си, а, Дик?

— Добре де! Това не ви влиза в работата.

— Колко пъти си бил във файловете на пътната полиция? — попита Флейк.

Маури смутено го погледна.

— Май не е само веднъж, а?

— Не съм променял нищо.

— Още ли няма нито едно нарушение в досието ти?

Маури не отговори.

— И сега някой просто е влязъл в твоите файлове, изтрил е цялата информация за спестяванията ти и ти няма да направиш нищо?!

Тази сутрин Маури се беше събудил рано. Всеки понеделник, преди да отиде на работа в завода за рециклиране на отпадъци в Солт Ривър, той включваше компютъра и отваряше счетоводната си програма. В понеделник въвеждаше всички чекове, написани през уикенда.

— Цели седем години си водя счетоводство. Нищичко не е останало! Цялата информация за данъците!

Едва ли сумата е била голяма, помисли си Флейк.

— Какво искаш да направим сега, Дик? — попита секретарката Мерилу.

— Трябва да свалим този нахалник от мрежата!

— Само ми кажи кой е и веднага ще напиша писмо до... кого?

— Полицията във Феникс едва ли ще го пипне — каза Флейк.

— Глупости! Това не е малка работа. Федералните ще го поемат — настоя Маури.

Флейк го посъветва:

— По-добре напиши писмо до своя конгресмен.

Съветът не беше лош, но Флейк и за секунда не повярва, че ще помогне.

ДАТА: ВТОРНИК, 20 ОКТОМВРИ, 04:17:36

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: :-(

име на файла?
DIR
201.1 персонал, администрация
201.2 персонал, професионалисти
201.3 персонал, досиета
201.4 персонал, договори
201.5 персонал, агенти (строго секретно)
201.6 персонал, агенти (поверително, код десет, само
за четене)
ОТВОРИ 201.6
парола?
JUNKET79NAT4
име на файла?
МАРТИН, ПИТЪР

Ето го. След кратък преглед на информацията става ясно защо досието е погребано именно тук с най-висок гриф на секретност. Нима мястото на един обикновен оперативен заместник-директор не е при администрацията? Нека да го копираме на флопито в устройство А и да го сложим под друга графа — убиец.

[1] Taxpayer Assets Project. — Б.пр. ↑

[2] Телевизионен канал предимно за политика. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

ДАТА: СРЯДА, 21 ОКТОМВРИ, 04:48:29

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Предния ден Конрад не се беше докоснал до компютъра. Подобно въздържание никак не му беше присъщо. Успя да смени повредения кабел към микровълновата антена на склона зад хижата, после се изкачи високо в планината. Прекара часове в безплодни опити да открие леговището на пумата, която живееше наоколо. Попадна само на няколко следи от лапите и видя дългите дири там, където беше влачила опашката си през топящия се сняг. В крайна сметка остана доволен, че не е намерил жилището ѝ. Планинският цар имаше право на свой живот.

Нали Конрад беше избрал планината по същата причина.

И нищо на света не можеше да го накара да се забърка в тъпите социални проблеми на агент Ръсел.

Следобед пъкна няколко сандвича и термоса с кафе в малката си раница, измина половин миля по протежението на каньона и продължи нагоре към хижата на съседа си от Чикаго. От време на време предприемаше този поход. Не само за да не губи форма. Трябваше да се увери, че никой не е влизал в хижата.

Всичко си беше наред. Вратата и прозорците бяха непокътнати. Миешите мечки редовно обикаляха наоколо в търсене на нещо за ядене из боклуците. Няколко сойки и свраки прелитаха от дърво на дърво и разтревожено крещяха при вида му.

Хижата беше подобна на неговата. През прозорците се виждаше, че вътре още не е напълно завършена. Мъжът от Илинойс идваше за две-три седмици през лятото и уплътняваше времето си с ремонта.

Конрад седна на верандата и извади обяда си. Започна да вали. Снегът непрекъснато се засилваше. Тежките мокри снежинки бързо покриваха земята. Помисли си, че сигурно от такъв сняг стават най-хубавите снежни топки. Всъщност нямаше никаква представа. Като

дете никога не беше участвал в редовните зимни битки на улицата. Приятелите му обикновено бяха на другия край на телефонната линия.

На поляната излязоха шест сърни. По-точно четири кошути с две малки. Пристъпваха бавно и пасяха малкото останала трева. Забелязаха го едва когато стигнаха на десетина метра от верандата. И шестте сякаш го видяха едновременно. Трепнаха уплашено, но не побягнаха. Конрад седеше абсолютно неподвижно. Държеше наполовина изядения си сандвич в ръка и не помръдваше. След малко те продължиха да пасат. Две от сърните усърдно скубеха листата на червения храст френско грозде.

Лятото беше сухо и повечето от дивите животни вече се бяха преместили по-надолу в планината. Конрад с мъка приемаше фактите. Голяма част от Колорадо, от Форт Колинс на север до Колорадо Спрингс на юг, се заселваше с шеметна бързина. Новите поселища никнеха като гъби почти всяка седмица. Заедно с тях се появяваха и нови улици, шосета, магистрали. Броят на убитите по пътищата животни — бобри, лосове, диви овце — непрекъснато нарастваше. Гладните пуми все по-често стигаха чак до покрайнините на Денвър.

Конрад остана на верандата и в продължение на четиридесет минути неподвижно наблюдаваше сърните и падащия сняг. Нямаше закъде да бърза. Скоро сърните напуснаха поляната и изчезнаха в обраслата с дървета клисура. Четиридесет минути той си наложи да не мисли нито за агент Ръсел, нито за Ренегата.

Накрая събра хартиите от сандвичите, вдигна пластмасовата чашка и ги пхна обратно в раницата. Отправи се към дома, като със задоволство тътреше краката си през тънкия слой сняг, покрил земята. Каньонът, по който вървеше пътеката, изглеждаше недокоснат от отровата на човешкия свят. Надяваше се това да си остане така.

Когато се прибра, хвърли шубата и ботушите и веднага се зае с почистването на хижата. След цял час неуморна работа с парцала, четката и прахосмукачката стаята светна. Той смени чаршафите, изпра мръсното бельо и кърпите в умивалника на кухнята и ги просна навън да се сушат. После прочете няколко страници, стопли си малко чили за вечеря и изгледа новините. Легна си рано.

И се събуди в четири часа сутринта.

Опита се да заспи отново, но не успя. Стана, навлече си дънките, тениска и пуловер с надпис в подкрепа на Аризонските диви котки.

Обу си дебели вълнени чорапи и запали печката. Докато огънят се разгори, свари кафе, седна пред прозореца и се загледа в тъмнината. Снегът продължаваше да вали. Вече беше натрупал петнадесетина сантиметра. Чувстваше се отлично, после си спомни, че чаршафите и кърпите все още са навън. Нищо, все някога ще се изсушат.

Наля си кафе в голямата керамична чаша и започна да крачи нагоре-надолу пред печката. Стаята вече се затопляше.

Можеше да почете още малко. Оставаше му почти половината от последния роман на Стивън Кунц.

— О, по дяволите! — изпъшка той, мина през банята и влезе в стаичката с компютрите.

Третият беше включен, за да може да получава електронната си поща и други съобщения. Включи и останалите и се настани удобно на мекия си стол.

Остави чашата върху малката масичка и прегледа пощата си, докато компютрите загреят. Имаше шест съобщения за „чатлас“. Нито едно не беше кой знае колко спешно.

Около десетина минути се колеба дали да използва новия телефонен номер. Връзката щеше да му излезе доста солено, тъй като трябваше да мине през Ингълуд до „Портъл Ком“ в Купъртино, Калифорния. Телефонната линия, която използваше, можеше да бъде проследена до Ингълуд, но оттам следите се губеха. Все още никой не подозираше намесата на Международната телефонна и телеграфна компания на Джак Крейн в телефонните системи на страната.

Той набра номера и на екрана веднага светна въпросът:

Влизане в системата?

РЕНЕГАТ

Код за достъп?

ОТКРИВАНЕ НА СМЕТКА

Минават няколко секунди. Машината проверява досието и телефонния му номер.

Прието. Напишете кода за достъп.

46blip64

Това ще бъде вашият код за достъп в системата, освен ако не решите да го промените.

Добре дошли в „Портъл Ком“.

Получава достъп до Интернет. Няма да ходи далеч. Това беше първата му разходка под името Ренегат от четири години насам. Само ще провери бюлетините.

Добре дошли в „Блу Брадърс“.

Имате три възможности:

Да оставите съобщение.

Да прочетете адресирано съобщение.

Да разгледате.

Ще разгледа.

Използва клавиша със стрелка надолу, за да прочете съобщенията. Пълни глупости. Някои идиоти си мислеха, че са дар за жените, щом те не могат да ги виждат. Нищо от „луръс“. Сигурно тя използваше идентификатор, който не издава пола ѝ, точно за да избегне посланията на тези идиоти. Повечето от жените, нови за мрежата, не бяха запознати с капана, който криеше адрес с името шарън или лунда. Луръс беше друга работа. Само че беше изтрила всичките си съобщения. Сделката си е сделка. Имаше реклама на някаква нова мрежа. Глоубнет на „Компсистемс“ от Атланта. Гарантирана безопасност? Как не! Да проверим тогава.

sys.info@compsys.globenet.com

О! На екрана се появява рисунка. Хубава малка пеперуда.

„Компсистемс“

Атланта, Джорджия

Вие сте на входа на мрежата Глоубнет, създадена и притежавана от „Компсистемс“.

- Въвеждане на парола
- Информация за системата
- Откриване на абонамент

Използваме мишката, избираме Информация за системата и щракаме. Изображението се стопява, точките постепенно се събират и оформят думите. Не е лошо.

Глоубнет предлага на търговските предприятия и на индивидуалните потребители безопасност на цялата информация, която се придвижва в системата. Имаме сателитна връзка с британски, европейски, африкански и азиатски мрежи, които използват същите технологии. Глоубнет предлага световни комуникации и трансфер на информация и МОЖЕ ДА ЗАМЕСТИ ИНТЕРНЕТ.

Сигурността е гарантирана с кодиране на информацията още при самото ѝ създаване, а не при прехвърлянето ѝ. Тя може да се декодира само от приемника. Софтуерният пакет на „Компсистемс“, предлага няколко нива на сигурност: при създаването сигурност на системата (защитна стена) и при самия вход (вторична защитна стена).

Софтуерът на „Пелъс Гард“, създаден от „Компсистемс“, е лицензиран и се предлага на потребителите при първоначална такса 150\$.

Таксите за учреждения и търговски организации са 10\$ на месец при петнадесет часа употреба, и по 2\$ за всеки час повече. За частни лица месечната такса е 7\$ за първите петнадесет часа и по 1,5\$ за всеки час след това.

При телефонни услуги за по-големите пазари, плюс още 800 номера за отдалечени пазари, таксите за достъп ще

бъдат равни на цената на местната телефонна услуга. Повече информация може да се получи от „Компсисистемс“ на телефон (404) 555–2266 и факс (404) 555–2267. Сметки могат да бъдат откривани веднага от главното меню. Нови сметки ще се откриват извън мрежата с обаждане по телефона или информация за кредитната карта. Когато сметката е открита и софтуерът е инсталиран, данните за кредитната карта могат абсолютно безопасно да се движат по мрежата.

Главно меню

Изход

Не звучи лошо. Тези момчета моментално ще лапнат пазара. Тогава да изравним точките. Към главното меню! Щрак! Въвеждане на парола. Щрак!

Моля, въведете паролата!

???

Свързваме първия и втория компютър за по-голяма мощност. Избираме устройство G и търсещата програма. Програмата е заредена, готова да намери какво се крие зад „???“ — поредица от букви или цифри. Тя проверява три комбинации всяка наносекунда. Понякога процедурата отнема пет-десет минути, друг път час или два. Няма какъде да се бърза. Времето е...

Съжалявам, приятелче! Програмите за дешифриране на кодове не вървят в Глоубнет.

Достъпът е отказан.

Думите останаха на екрана само три секунди, колкото да ги прочете, и изчезнаха.

Директорът на централното разузнаване беше изключително интересен човек с кариера в дипломатията и политиката. Той беше педантичен по отношение на облеклото си и абсолютен перфекционист. Ето защо недостатъците на другите често го разочароваха. А когато тези други бяха негови началници, той страдеше още повече, защото нямаше възможност да поправи грешките им.

Питър Мартин знаеше, че директорът има невероятен ум. Но за неговата професия това беше съвсем естествено и задължително изискване. Той непрекъснато пришпорваше армията асистенти и секретарки, които работеха за него във Вашингтон и Ленгли.

Двамата седяха край масата в огромния кабинет на директора. Мартин току-що го беше информирал за подробностите около срещата в Лондон.

— Да, добре. Какви са впечатленията ти, Питър?

— Жувармов е много нервен, но едва ли защото крие нещо.

Директорът вдигна добре оформените си вежди.

— Нима си подозирал руснаците?

— И още ги подозирам, до доказване на противното. Но генералът просто се притеснява да работи с нас. Вайзнер, представителят на Израел, е прекалено млад. И неопитен. Голоаз, е, знаете. Хенри Содъби прави всичко възможно, за да се хареса. Далеч не е толкова опасен, колкото са например шефовете му.

— А под повърхността?

— Две неща. Първо, те искрено са загрижени и уплашени след компютърните инциденти, въпреки че правят всичко възможно да го скрият. Предполагам, че натискът е страхотен.

— Белият дом е под обсада — каза директорът. — Всички институционни и корпоративни шефове чукат на вратите. И, разбира се, президентът чука на моята. Какво е второто?

— Вайзнер говори с мен след срещата. Исква да пипне програмата за себе си.

Директорът не беше изненадан.

— Да, Питър. Мисля, че точно това става и в министерството на отбраната. Те продължават да се спотайват, но мисля, че това е една от причините, поради която не искат да работят с нас.

— Да, същото ми хрумна и в самолета вчера. Изправили сме се срещу някого, може би цяла организация с невероятен софтуер. И най-секретните кодове явно не представляват никакъв проблем.

— Невероятно наистина — съгласи се директорът.

— Предполагам, че и ние, и Агенцията за национална сигурност не бихме имали нищо против да го притежаваме.

— Без съмнение.

— Какво да правя тогава? — попита Мартин.

Директорът огледа лявото си копче за ръкавели, изтри полираната златна повърхност с палеца си и вдигна глава.

— Ако се вярва на думите на президента, нашата първа работа е да хванем кучия син. Това е задача номер едно. Няма да обръщаме внимание на администрацията.

— Ами ако случайно успеем да се докопаме до софтуера? Да кажем, преди Пентагона?

— Това е задача номер две.

ДАТА: СРЯДА, 21 ОКТОМВРИ, 10:19:20

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Нат Грей пристигна по-рано в залата за конференции в „Хувър“ и прекара десетина минути в разговор с някои от членовете на комитета, преди да пристигне Ръсел. Хауърд Зоерн от федералната комуникационна комисия се пошегува, че оплакванията, които комисията е получила, били толкова много, че се наложило да отворят нова база данни. За нейното съществуване не били взети никакви мерки за сигурност с тайната надежда, че някак случайно ще бъдат изтрити. Брус Бауърс се оплака от постоянния натиск, който оказваха влиятелни бизнесмени и политици върху Министерството на търговията.

Ръсел също изглеждаше доста обезпокоена. Беше облякла поредния си костюм, този път с цвят на карамел. Нат се възхити от начина, по който подчертаваше тялото ѝ. После си спомни за дънките и

карираните ризи на Джорджия и реши, че небрежният ѝ стил му харесва повече.

Когато Ръсел се появи, всички се придвижиха към масата и заеха местата си.

Заседанието започна с преглед на дневния ред. Питър Мартин отсъстваше.

Ръсел представи Грей:

— Ако още ле сте се срещали, Нат работи като консултант за Бюрото. Ние много ценим неговия опит. Както разбирам, Нат, твоята нова мрежа е била активирана вчера.

— Да. През последните няколко дни бях много зает.

Което си беше абсолютно вярно. След завръщането си от Атланта в Ню Йорк почти не беше спал. Но Глоубнет вече беше факт и парите започваха да се стичат, макар и не в количествата, които беше очаквал.

— Предполагам, че още не сте се сблъскали с проблема, който засегна Интернет?

Грей огледа мъжете край масата и обясни:

— Трябва да знаете, че Глоубнет няма никаква връзка с Интернет. Нашата програма за сигурност е истинско произведение на изкуството. Не съм уведомен за възникването на такива проблеми, но съгласете се, че мрежата съществува едва от двадесет и четири часа.

Грей се въздържа от коментар за състоянието на продажбите. Ако някой искаше повече информация, трябваше да попита. В крайна сметка като консултант на Бюрото не можеше да си позволи да проявява лични търговски интереси.

— Има ли нещо друго? — попита тя.

— Преди два дни прекарах известно време с компютърните специалисти на „Чейс Манхатън“. — Той разказа за засичането на програмата за трансфер на фондове. — Накрая успяхме да открием нещо много интересно.

Вероятно знаете, че по-голямата част от вирусите се вкарват в системата като файл, който често се прикрепва към някоя програма или поддиректория, вече съществуваща в компютъра. Обикновено това са скрити файлове, тоест те не могат да се открият, когато потребителят преглежда съдържанието. В „Чейс“ не успяхме да открием никаква промяна в програмата за трансфер на файлове. Нямахме и скрити

файлове. Така че от целия обем на дисковото пространство извадихме онази част, която използват оперативните системи, приложните програми и файловете с данни. Получи се разлика от почти двадесет мегабайта.

Рикардо Веласкес, експертът от Агенцията за национална сигурност, сви ъгълчетата на устата си. Вероятно това вече му беше известно.

— За система с размерите на „Чейс“ този обем е незначителен. Страхувам се обаче, че е от изключителна важност. Според нас — продължи Нат — към главната оперативна система като тумор е прикрепена скрита директория.

— Невидима, но не съвсем, така ли? — попита Веласкес.

— Да. Предполагам, че в тази скрита директория има програма, която наблюдава останалата част от системата и се намесва, когато някой прецени за нужно.

— А не убеди ли хората от „Дейс“ да се преместят в твоята нова мрежа? — попита Брус Бауърс.

Грей се усмихна.

— Може и да съм. Подозирам обаче, че няма да успеят да напуснат сегашната си мрежа без сериозни последици.

— Нали не си опитал да изтриеш скритите файлове? — попита Ръсел.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Освен това хората от банката се притесняват, че могат да изгубят всичко само ако опитаме. Засега не сме предприели нищо. Ще продължат работата си и така. В крайна сметка с програмата за трансфер на фондове отново всичко е наред.

— Допускате ли — попита Гари Хамър, — че същото се е случило и със системите на електроцентралата „Нортуест“? Електричеството беше прекъснато за десет часа, но за това време сенаторите от района са получили десет хиляди телеграми, факсове и телефонни обаждания.

— Повече от сигурно е! — отговори Грей. — Може би няма да е лошо този комитет или ФБР, или някое друго учреждение да изпрати съобщение, в което да обясни на потребителите как да проверят системите си за скрити директории. С необходимата предпазливост, разбира се.

— Веднага ще се погрижа — предложи Веласкес. — Всъщност така само ще потвърдим предупреждението, подписано със символа на намръщеното лице.

— Нат, ще ми нахвърлиш ли най-същественото? — помоли Луан.

— Разбира се.

Нейтън видя как вратата тихо се отвори и в стаята се промъкна Питър Мартин. Всички вдигнаха поглед към него.

— Съжалявам за закъснението. Изникна нещо неотложно.

Луан му се усмихна и му подаде копие от дневния ред. Мартин го взе и се настани на мястото си. Грей забеляза някаква промяна в Луан Ръсел. По време на пътуването им до Кловис тя му беше направила впечатление на студена и решителна жена, напълно отдадена на кариерата си. Дори и тази сутрин тя се държеше доста резервирано. След появата на Мартин поведението ѝ стана съвсем друго. Грей поклати учудено глава. Не можеше да си обясни с какво Мартин може да предизвика подобен ефект. Накрая се върна към обмислянето на поведението на машините. То му беше по-близко.

Грей никога не си беше имал работа с високите етажи на властта. Джером му беше казал, че при наличието на някакъв проблем първата им работа ще бъде да създадат комисия. Така бюрокрацията се оплиташе в собствените си мрежи. Можеха да минат години, преди да намерят изход от ситуацията. Уестин беше уверен, че всички правителства са засегнати в еднаква степен. И беше абсолютно прав. А тази комисия все още се занимаваше с изясняването на собствения си статут.

— Питър — помоли Ръсел, — ти току-що се върна от Лондон. Ще ни кажеш ли какво стана на срещата?

— Разбира се. — Мартин разкопча сакото си и облегна ръце на масата. Той беше от хората, които можеха да носят костюм за хиляда долара толкова естествено, сякаш изобщо не ги интересуваше как точно са облечени. Грей винаги се беше чувствал неудобно в официален костюм, дори и сега, когато можеше да си позволи личен шивач.

Мартин изреди имената на присъстващите на срещата и продължи:

— Всички са се сблъскали със същите трудности като нас. Вече говорихме за това по-рано. Руснаците вероятно са по-малко засегнати,

но само защото разполагат с ограничен брой системи и бази данни.

Що се отнася до решенията, вариантите са различни. Британците вероятно ще се заемат с хардуера. Французите ще търсят престъпника. Що се отнася до Жувармов, според мен той просто ще изчака да види нашата реакция. За израелците не съм много сигурен. Като начало решихме да създадем база данни с вероятните заподозрени. Идеята не се различава особено от твоята, нали, Луан?

— Искаш ли копия от файловете ми?

— Да, ако обичаш.

Тя се усмихна:

— Значи французинът ще я кара постарому?

— Така казва. Трябва да се запознаеш с него. Мисли, че може да се търси елемент на пацифизъм.

— О?!

Мартин им разказа за случилото се в Международния червен кръст.

— Било е подписано със символа на намръщено лице? — учуди се Зоерн. — Точно както и предупредителното съобщение.

— Не съм видял съобщението, но мисля, че символът е същият.

Грей каза:

— Не знам дали е насочено срещу войните, но по някакъв начин засяга общественото съзнание. Спомнете си за инцидента в Литъл Рок с членовете на Ку Клуks Клан.

— Или голф клубовете в Палм Спрингс — допълни Гари Хамър.

— Може да се наложи да разширим кръга на заподозрените — съгласи се Ръсел. — Току-що получих доклада на отдела по поведенчески профили. Пред всеки от вас има копие. Профилът не се различава особено от предвидения. Отделът не смята, че нашият човек има някакво отношение към мира.

— Докладът ще стесни ли обръча около престъпника? — попита Брус Бауърс.

— Възможно е. Още не знам.

Телефонът в другия край на стаята иззвъня. Веласкес стана и вдигна слушалката. Каза името си, изслуша човека отсреща и съобщи:

— Луан, отделът по компютърни престъпления е останал без базите си данни.

ДАТА: СРЯДА, 21 ОКТОМВРИ, 04:41:43

Давид Вайзнер беше прекарал цялата нощ в кабинета си. Успя да подремне за около час след полунощ.

Кабинетът му беше разположен близо до тайната квартира на Централния институт за разузнаване и технология. Той се намираше на гърба на една пътническа агенция във фоайето на „Хилтън“ в Тел Авив. Повечето му приятели и познати смятаха, че Давид работи в туристическата индустрия. Пътуванията му бяха достатъчни, за да поддържат това мнение.

Очите му вече сами се затваряха и той поглеждаше от време на време към кожения разтегателен диван до стената. Едва успяваше да си наложи да върне вниманието си отново към екрана.

Мониторът беше част от компютър Ай Би Ем, свързан само с електрическата мрежа. Информацията на екрана идваше от едно от дванадесетте флопита, предоставени от директора на архивите. При това предоставени с хиляди предупреждения и резерви. Директорът никак не беше доволен от факта, че тази информация може да излезе от прекия му контрол. Вайзнер знаеше, че всъщност данните далеч не покриват всички досиета в института. Базата данни му даваше само онези имена, които са свързани по някакъв начин с компютрите или високотехнологичните престъпления.

Вече преглеждаше досиетата под буква „Г“. До обяд щеше да е приключил. Тъкмо навреме, за да изпрати дискетите до Лондон с куриера на посолството.

На вратата не се почука. Всъщност щеше да е доста странно в четири часа сутринта. Вайзнер чу как в ключалката се превъртя ключ и веднага се разсъни. Стана от стола и отвори чекмеджето, в което държеше беретата си.

В кабинета влезе Исак Липцин и затвори вратата след себе си.

Вайзнер с облекчение се отпусна и затвори чекмеджето.

— Добро утро, Давид. Впечатлен съм, че работиш толкова рано.

— По-скоро късно, шефе. Силите ми са на привършване.

Възрастният човек махна със слабата си ръка към компютъра.

— Как върви задачата?

Давид взе бележника, чиито страници бяха покрити със ситно изписани имена.

— Това са файловете, които изтрих от диска.

Липцин прегледа набързо първата страница и обърна втората.

— Осемдесет имена?

— Да, господине.

— Много добре. Не мисля, че някой трябва да знае за досиетата на тези хора.

Изтритите файлове от дискетите за Лондон включваха имената на учени и администратори, които работеха за някои от най-големите компютърни и софтуерни корпорации в света — „Ай Би Ем“, „Хюлет-Пакард“, „Майкрософт“, „Диджитал“, „Сторидж Дейта“ и други. Вайзнер разбираше защо институтът събира подобна информация и нежеланието на Липцин да популяризира този факт.

Но едва ли само това можеше да бъде причина за личното посещение на шефа в кабинета му, и то по такова време.

— Има ли някакъв проблем, господине?

— Да, така изглежда. Направи ли копия на файловете, преди да ги изтриеш?

— Не. Директорът на архивите ме увери, че това не са единствените екземпляри.

— Да, но това беше вчера сутринта.

— Какво?!

— Изглежда, че сега ти притежаваш цялата ни електронна база данни и току-що си изтрил осемдесет от най-важните ни файлове.

ДАТА: СРЯДА, 21 ОКТОМВРИ, 19:32:17

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ ИДЕНТИФИКАТОР: :-(-

Секция?

А/ Първа В/ Начин на живот С/ Бизнес D/ Спорт

Място?

СТРАНИЦА 1 КОЛОНА 1

Пълномощие?

GKL

Статията беше кратка, но интересна. Щяха да изникнат доста противоречия. Ефектът можеше да е зашеметяващ.

АТ&Т НАМАЛЯВА ЦЕНИТЕ

Служители от Американската телефонна и телеграфна компания, пожелали да останат анонимни, съобщиха днес, че дългосрочните планове включват преизчисляването на проект за допълнителна отстъпка. Без да признае, че през последните десет години компанията е надписвала сметките на клиентите си, бордът на директорите на корпорацията установил, че обемът на печалбите надхвърля възможното. На финансовите служители на фирмата било възложено да изчислят ефекта от въвеждането на 1% отстъпка. Тъй като точният период на надписване не може да се определи еднозначно, наши източници изчислиха, че това ще струва на компанията над един милиард долара. Разбира се, отстъпката няма да се върне на гражданите под формата на чекове. Тя ще се изразява в намаляване на сметката ежемесечно. В зависимост от анализа на паричния поток проектът може да се изпълни за няколко месеца при намаление от около седемдесет и пет долара на човек. Източниците ни бяха така добри да отбележат, че бивши клиенти на АТ&Т, които вече са прехвърлили обслужването си на „Ем Си Ай“ или „Спринт“, няма да бъдат включени в проекта.

Продължение?

Не.

Сега остава само да се прехвърли в оперативната система. Трансфер на файл „Глиган“. Добре. „Ю Ес Ей Тудей“ ще си има доста проблеми, ако се опита да не отпечата тази статия. Ако искат да я изтрият, няма да могат да отпечатаат нищо друго.

ДАТА: СРЯДА, 21 ОКТОМВРИ, 15:00:00

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

СЪОБЩЕНИЕ: ИЗКЛЮЧИТЕЛНО СПЕШНО

ЗА: Всички американски бюлетини и системни оператори

ОТ: федералното бюро за разследване, Агенцията за национална сигурност

СЪС СЪДЕЙСТВИЕТО НА: Фондацията за информационна свобода, Компютърния отряд за извънредни престъпления, Комитета за защита на данькоплатците

ТЕМА: За защита на вашите бази данни гореспоменатите федерални агенции препоръчват следните процедури за всички системи, свързани с Интернет:

1/ Не се изключвайте от мрежата. Не правете никакви опити в тази насока. Предупреждението, разпространено в началото на седмицата, подписано със символа на намръщеното лице, е абсолютно вярно.

2/ Ако е възможно, правете копия на цялата си информация, преди да я вкарате в системата.

3/ Не се опитвайте да копирате информация на устройство, свързано с мрежата.

4/ Ако забележите някакви аномалии в системата си, потърсете отряда по компютърни престъпления на адрес: projadmin@ccs.fbi.gov или по телефона. Копие от оплакването с кратко и подробно описание на проблема трябва да бъде изпратено на адрес: projadmin@cert.gov, тъй като отрядът за извънредни компютърни престъпления също събира информация за инцидентите.

Досега разследванията на ФБР и Агенцията за национална сигурност са установили, че системите администратори, които са се опитали да се изключат от мрежата, са изгубили цялата си база данни и/или всички оперативни системи. Нещо повече, копирането на информацията върху преносими носители също унищожават базите данни. Това се получава и при изключването на хард диска от компютърната система. ФБР и Агенцията за национална сигурност ще направят

всичко възможно да открият разрешение на проблема. Ще бъдете уведомявани за всеки напредък в разследването.

Ръсел внимателно прочете съобщението и го върна обратно.

— Добре, Дарел. Изпрати го.

— Да се надяваме, че нашето компютърно чудовище няма да го изяде.

— Да се надяваме.

— Добре е, че успя да накараш другите също да го подпишат. Трябваша й почти три часа, за да убеди представителите на виртуалното общество, че е в техен интерес този път да застанат на страната на правителството. Компютърният отряд за извънредни престъпления искаше да играе по-голяма роля. В замяна на това обеща да представи списък на пробивите в сигурността на компютърните системи за всички засегнати агенции.

— Как върви работата?

Монтгомъри погледна към работната зала. Хората се бяха пръснали на малки групи. Включваха новите компютри, зареждаха приложния софтуер и правеха копия на дискети. Върху бюрата и пода бяха разхвърляни кашони, целофан, стиропор и малките книжки с упътвания за работа.

— Тези компютри стопиха целия ни бюджет, Луан.

— Ще се намери кой да ги плати.

— Извадихме страшен късмет, че копирахме повечето от файловете си на дискети за разузнавателните екипи. Според мен ще успеем да възстановим всичките си досиета.

— Нареди на екипите да държат компютъра с данните далеч от мрежата. Нека се свързват в системите само с устройство, което не съдържа никаква информация.

— Вече го направих.

— Извинявай. Този тип ме прави истинска параноичка.

— Вярвам ти.

Монтгомъри се върна в работната зала. Ръсел вдигна телефона и набра Ленгли.

— Кабинетът на господин Мартин.

— Норма, тук е Луан. Шефът ти там ли е?

— Ще го открия.

След няколко минути Луан най-после чу гласа му. Стомахът ѝ се сви. Питър често я караше да се чувства така.

— Здравсти, Луан.

— Съжалявам, че не можахме да поговорим повече сутринта.

— Много ли е лошо? — попита той.

— Ще се оправим. За щастие почти цялата информация за заподозрените беше на дискети.

— Обаче здравата се уплаши, нали?

— Повече ме е яд. Толкова съм свикнала, че съм в безопасност, че данните ми са в безопасност. Дори и не се сетих да се защитя.

— Да. Момчетата от отдела по наука и технологии са в кабинета ми. Искаме да защитим някак Управлението.

— И вие ли сте загазили?

След дълга и звучна въздишка Мартин продължи:

— Да, така е. Опитват се да ми кажат, че в оперативната ни система има двадесетмегабайтов файл, който не могат да открият. Не само че не знам какво е това мегабайт, а и изобщо не разбирам за какво, по дяволите, говорят!

Ръсел се опита да му обясни за какво беше говорил Грей преди появата му сутринта.

— Знаеш ли къде е отседнал Грей?

— В „Мейфлауър“.

— Ще накарам някое от тези момчета да му се обади.

— Добре, тъкмо ще си поделим таксата за консултация.

— Значи може да ми излезе много скъпо — предположи той.

— Той взима по долар на година.

— Боже, ще обеднея с половин долар.

— Струва си. Ще ме заведеш ли на вечеря?

Той изобщо не се поколеба.

— Ще те чакам пред сградата в пет и половина.

— Ще бъда там.

Тя затвори и се наслади на предстоящото. Не беше много сигурна какво точно очаква. Знаеше, че е нещо хубаво, а в момента наистина имаше нужда от нещо такова.

Завъртя се на стола си и погледна навън през прозореца. Късното следобедно слънце се криеше зад бетонните сгради. Сигурно след час

щеше да започне да вали сняг. Гледката обаче ни най-малко не понижи настроението ѝ.

С периферното си зрение видя мигащата лампичка на компютъра. Завъртя се отново с лице към монитора. Имаше електронна поща.

Извика съобщенията на екрана.

Първото беше от Веласкес. Искаше да се срещнат в десет сутринта на другия ден. Бързо написа отговора си и го изпрати.

Второто беше с номер 6AB11897, но останалото нямаше никакъв смисъл. Няколко минути тя се взираше в безсмислиците и се опитваше да разбере какво означават.

```
21b2e a20a1eo1sn1e at a2htm 0egriu
ocardn aifc rliwntes
ybpi rniplng eov peroy plertf efinent
eoi'slw mtl w imyauit
nlrgo oner
```

Колкото и внимателно да се взираше, не успя да проумее нищо. За това продължи да чете:

```
от: <renegade@cup.portal.com>
съобщение номер:
<6ab11845>.oc21118@ccs.fbi.gov>
тема: кодиране
до: lugus@ccs.fbi.gov
дата: сряда, 21 октомври, 14:08:19
комуникационният ти файл вече включва и ключ за
декодиране
използвай го на 6ab11897
```

Ренегата!

Луан бързо извика комуникационната си програма. Щракна върху менюто с файлове и прегледа съдържанието. Там беше, файл с

име „rep“.

Прекара съобщението през декодиращата програма, като използваше ключа „rep“. Буквите веднага се подредиха:

ела сама при 21 изход на „американска еърлайнс“
1021 часа 22 окт
донеси нужната информация на дискета
чакам две минути
не повече

По дяволите!

Никак не ѝ се искаше да отлага срещата си с Питър.

ДИСТАНЦИОННО ВКЛЮЧВАНЕ В СИСТЕМАТА

ДЕСЕТА ГЛАВА

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 22 ОКТОМВРИ, 02:11:45

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Андре Голоаз измъкна плоската бутилка от най-долното чекмедже на бюрото и си наля един пръст коняк във високата чаша с плоско дъно, в която обикновено пиеше чай.

После се настани удобно в старомодния стол с облегалка от дървени дъсчици, който в продължение на двадесет години беше мъкнал със себе си от кабинет в кабинет, и вдигна краката си на бюрото.

Измъкна една пура от сребърната кутийка, която държеше във вътрешния джоб на самото си, и я запали с клечка кибрит. Отгоре и отстрани върху махагоновата повърхност на бюрото му си личаха следите от хиляди кибритени клечки.

Малкият му кабинет беше потънал в планината досиета. Те го изпълваха целия — по пода, върху бюрото, на масата до стената и върху двата дървени стола. Някои от купчините бяха високи повече от метър и застрашително се поклащаха.

Над три хиляди досиета, и той беше прегледал внимателно всяко едно от тях. Винаги беше предпочитал сигурния допир на хартията между пръстите си. Ровенето из тънките, измачкани страници, прикрепени с кламер към папката, определено му се струваше далеч по-човешко, отколкото натискането на някаква стрелка и четенето върху екрана. Ръчно написаните бележки носеха информация както за обекта, така и за следователя. Той се огледа наоколо и със задоволство си помисли, че лично е прегледал всички папки.

Но все пак се чувстваше неудовлетворен.

Нещо липсваше.

Казаха му, че цялата тази информация е събрана в малката дискета в най-горното чекмедже на бюрото му. Именно тя щеше да пътува за Лондон, не папките.

Голоаз се наслаждаваше на пурата и коняка си.

И се чудеше какво може да липсва.

От една страна, знаеше, че папките и дискетата съдържаха всичко, с което Френското разузнаване разполагаше по въпроса. Малко след десет, тоест преди около четири часа, записаната в компютрите информация беше престанала да съществува. Знаеше, че това не бива да го изненадва. Рано или късно щеше да се случи. Всичките им любими компютри не можаха да се справят с един човек!

Сега съществуваха само той и тези папки срещу неизвестния противник. Беше му се случвало стотици, не, хиляди пъти в миналото.

И все пак инстинктът му подсказваше, че тези три хиляди досиета — на терористи, електронни експерти, анархисти и антивоенни активисти — не бяха достатъчни. Престъпникът не беше сред тях.

Инстинктът никога не го беше лъгал.

Е, почти никога.

Може би щеше да се почувства по-добре, когато се разрови и в досиета, които е събрал Хенри Содъби.

А може би не.

Содъби, Жувармов и Мартин разполагаха със същия тип заподозрени, каквито имаше и той в задимения си кабинет. Те можеха да му предложат само полицейски досиета на осъдени, обвинени или заподозрени в престъпления срещу високотехнологичния им свят.

— Марго!

След няколко минути тя отвори вратата и се опита да изгони с ръка гъстия дим, който се стелеше наоколо. Беше дребничка жена към четиридесетте, но лицето ѝ все още беше гладко като на тийнейджър. Беше негова секретарка от двадесет години, свикнала да работи и нощем, когато шефът ѝ е притеснен от някакъв случай.

— Андре? Вие не сте добре.

— Разбира се, че не съм.

— Защо ми крещите?

Той се усмихна. Беше ѝ обещавал хиляди пъти през годините да не крещи.

— Съжалявам.

— Карате ме да седя часове наред, без да върша нищо, а сега изведнъж се сетихте, че има работа и за мен.

— Знаеш как е. Трябва да изпратиш съобщение — нека да бъде по факса — на генерал Жувармов, директор Содъби, директор Мартин и Вайзнер. Не мисля, че последният има някаква титла. Нека разширят базата данни с имената и цялата налична информация за всички компютърни шефове, известни програмисти и техници. Помоли ги да съберат всичко, с което разполагат.

Тя завъртя очи.

— Предполагам, че аз трябва да събера същата информация за Франция.

— Ще ти помогна — каза той.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 22 ОКТОМВРИ, 03:10:17

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: УЕСТИН

Уестин не виждаше пълнолунието от прозореца си. Луната осветяваше снега навън и неравностите и дърветата край езерото изглеждаха тъмносини. Често му се искаше да е художник, за да може да улови тази неземна красота върху платното.

Телефонът иззвъня и той се обърна да вдигне слушалката. Единственото осветление в кабинета бяха промъкващите се през прозореца лунни лъчи, но Джером можеше да се оправи дори ако беше абсолютно тъмно. Той често работеше в мрак.

— Джером, тук е Нат. Пейджърът ми иззвъня и реших, че може и да е спешно.

— Исках да говоря с теб преди края на работния ти ден, Нейтън. Как вървят продажбите?

— Проверих само преди двадесет минути. За първите два дни сме подписали девет хиляди и шестстотин договора с частни лица и сто и дванадесет договора с различни компании.

— По дяволите! — Джером рядко си позволяваше да ругае.

— Знам. Това е с около седемдесет процента по-малко от очакваното. Как са останалите?

— Дарла е най-близо до предвижданията. Джийн и Меоши изостават с около шестдесет и пет процента. Джорджия твърди, че продажбите за Европа са още по-слаби.

— Налага се да изчакаме с плановете за навлизане и в пазарите на Южна Америка, Джером. Поне докато продажбите не се

нормализират.

— Бях сигурен, че след настоящите проблеми в компютърните комуникации всички ще се втурнат към нашата мрежа. Очаквах, че досега ще сме поне десет-петнадесет процента напред. Напразни надежди, а, Нат?

— Има още един фактор срещу нас, Джером. Нямахме как да го предвидим в плановете.

— И той е?

— Говорих с Бил Фореш. Помниш ли го?

— Разбира се.

Грей му разказа за скритата директория в системите на „Чейс“.

— Нямам представа какво има там вътре, но ако бях на мястото на Фореш, щях да съм изплашен до смърт. Страх го е да напусне системата и да се включи в Глоубнет. Възможно е да загуби цялата си информация.

— Не може да няма копия — каза Джером.

— Всичките му файлове до тридесети септември са на дискети. Но оттогава с всеки изминал ден опасността става все по-голяма. Сигурен съм, че същото важи и за останалите компании, които очаквахме да привлечем.

— Говорил ли си и с други?

— С десетки, Джером. Знаеш, че се отказахме от агресивната концепция и решихме да не пришпорваме продажбите. След рекламата в „Уолстрийт Джърнъл“ получихме неколкостотин обаждания. Повечето искаха да знаят дали можем да ги откачим от мрежата, без да ги унищожим. Не можем да им гарантираме подобно нещо.

— Нейтън, ние сме на ръба. Забавянето на печалбите може да ни убие.

— Да, знам, Джером.

— Как върви разследването? ФБР?

— Правят онова, за което им се плаща. Опитват се да открият престъпника.

— Трябва да направиш всичко възможно, за да им помогнеш, Нат. Ако не излезем от мъртвото вълнение скоро, авантюрата ще ни излезе доста солена.

— Правя каквото мога, Джером.

Уестин остави слушалката на мястото ѝ и се облегна на стола.

Проблемът беше, че му харесваше да бъде милиардер. Обичаше да мисли за себе си като за затворен в себе си, ексцентричен богаташ. Така журналистите непрекъснато се опитваха да разберат нещо повече за него и продължаваха да пишат какви ли не щуротии. Беше много забавно.

Той, разбира се, веднага можеше да им покаже приходите си. Беше сигурен, че в момента са доста над един милиард долара. Моментното забавяне едва ли им се беше отразило особено. Без да броим няколкото блестящи инвестиции — той притежаваше няколко важни сгради в Ню Йорк, Чикаго и Лондон, — беше вложил стотици милиони във фирмите на Нейтън, Джийн, Дарла и Меоши. И ако те не започнеха да се изплащат скоро, месечните му приходи щяха да стигат само за поддържането на някой неизвестен укротител на змии.

Е, ако всичко се провалеше, щяха да му останат няколко мизерни милиона. Това не беше достатъчно за Уестин. Милиардерът винаги трябва да поддържа имиджа си.

Джорджия сякаш се материализира в очертанятията на вратата. Беше гола и лунната светлина съблазнително очертаваше всички извивки на тялото ѝ. Пак му се прищя да е художник.

— Има ли някакви проблеми, Джером?

— Вчера говорихме за това. Нисък обем на продажбите.

— Ще се оправи.

— Надявам се. Много си красива, Джорджия.

Тя заобиколи бюрото и застана пред него.

— Знаеш ли какво ще направим?

— Какво?

— Ще се махнем за няколко дни.

— Джорджия...

— Точно от това имаме нужда. Не си излизал от замъка с месеци.

Вярно беше. Последните няколко месеца беше прекарал в очакване на двадесети октомври. Не можеше да се сети за нещо позитивно или творческо, което беше правил напоследък. Само чакаше.

— Трябва да разберем как ще потръгнат продажбите, Джорджия. Едва тогава можем да излетим за някъде.

— Все едно, не можеш да направиш нищо в момента.

— Можем да заминем за Ню Йорк и да се опитаме да помогнем.

— Нат ще се оправи. Да заминем за Париж.
— Ами...
— За три дни.
Уестин въздъхна дълбоко и взе ръцете ѝ в своите.
— Само три.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 22 ОКТОМВРИ, 06:03:56

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Кейси Конрад паркира колата си в пристроения гараж от западната страна на терминала, взе раницата си и заключи вратата. Като се има предвид окаения вид на автомобила, едва ли някой щеше да си направи труда да го разбива.

Той хвана раницата си в ръка и тръгна към терминала. Токовете на ботушите му отекваха в огромното помещение. Ботушите бяха направени от кожа на гърмяща змия. Беше се изръсил триста долара за тях. Освен това носеше тесни „Левис“, карирана каубойска риза тип „Гарт Брукс“ с разкопчана яка, дебело вълнено сако и бяла „Стетсън“ с широка периферия. Беше направил всичко възможно, за да се превърне в истински каубой.

Напусна хижата в три часа сутринта и през по-голямата част от пътуването непрекъснато се улавяше, че опипва бузите си с ръка. Чувстваше се доста странно без брада. До такава степен беше свикнал с нея, че сега сякаш бе гол. Трябваше да напегне волята си до краен предел, за да държи ръцете си далеч от лицето.

При това се оказа доста трудно да се отърве от нея. Бяха му нужни пет самобръсначки и почти цял час, и то след предварителната работа с ножицата.

Хвана асансьора до шестото ниво и се отправи директно към гишетата. Беше си резервирал билета още предния ден с помощта на компютъра, затова застана направо пред гишето на „Юнайтид“.

— Мейнърд Уилсън — представи се той на служителя.

Мъжът написа името му в компютъра си и попита:

— Ще пътувате до Далас с нас, нали?

— Да, господине. Еднопосочен билет.

Плати в брой за билета, взе найлоновата си раница и влезе в голямата зала, която носеше името на Джебесън — един от пионерите

в авиацията, конструктор изобретател. Спря да разгледа високия таван, който трябваше да символизира Скалистите планини и да пропуска повече светлина в интериора. Конрад реши, че изобщо не му пука за тавана. Много пари, хвърлени на вятъра от суета.

Слезе по стълбите до четвъртото ниво, където трябваше да почака около минута пристигането на специалната мотриса. Тя се движеше на всеки две минути. Само единият от двата вагона струваше 1,6 милиона долара. Качи се в мотрисата заедно с още около четиридесет пътници, намери свободно място и спокойно изчака да минат трите минути, след които трябваше да пристигнат в чакалня В. При скорост от петдесет километра в час изобщо не успя да разгледа направата на тунела. Беше чел някъде, че там са вградени 5280 огледала, и то във всяко едно от нивата.

В чакалнята видя, че има още шест минути до полета.

Цялото това проклето броене на всяка минута!

След Ломпок си беше обещал, че никога повече няма да се съобразява с времето. Никакво бързане! А сега чака тук, готов да се отпрати към поредната си щуротия, този път в Тексас.

Вкопчил се в идеята, че може да има доверие на Ръсел.

Що за глупости! Та нали точно тая кучка го беше вкарала в затвора!

Сигурно полицаите ще го чакат. И ще го върнат в Ломпок за още някоя и друга година. А някой задник ще разбие хижата му и ще открадне всички компютри.

Как не!

Конрад извади билета си и съвсем сериозно се замисли дали просто да не го скъса.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 22 ОКТОМВРИ, 05:04:13

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Фредерик Делоринг стоеше на задната палуба на товарния кораб и чакаше Йън Ричардсън да отвори всеки един от проклетите сандъци и да провери съдържанието им.

Вятърът в пристанището беше доста студен. Валеше силен сняг, но светлините на отдалечения на осем мили Стокхолм въпреки всичко

се виждаха. Наоколо се мотаеха няколко рибарски лодки и туристически моторници.

Делоринг пхна ръце дълбоко в джобовете на палтото си и търпеливо зачака. Според международните стандарти сделката не беше кой знае какво. Само 1,7 милиона американски долара. Но той беше доволен и от малко.

Най-после Ричардсън кимна и отиде при него под навеса на палубата. Посочи двата големи куфара.

— Ще ги преброите ли, господин Делоринг?

— Не, благодаря. Сигурен съм, че сумата е точна.

Така и беше, разбира се. До последния долар. И то в дребни банкноти, не повече от сто долара на цяло, основно в двадесетачки. Ирландската републиканска армия събираше средства от поддръжниците си в Америка само по този начин. Струваше си човек да носи неудобните тежки куфари.

Делоринг взе куфарите и се прехвърли на борда на наетата лодка. Вече можеше да се върне в Стокхолм. Товарният кораб на Йън Ричардсън се приготви да вдигне котва.

Радваше се, че сделката приключи. Калашниците АК-47, ракетните гранати, пистолетите „Макаров“, пластичният експлозив С-4 и амунициите бяха приготвени преди пет седмици. Не обичаше да затваря парите си за толкова дълго време.

Делоринг се върна в „Грандхотел“-Стокхолм за обилна закуска, плати сметката си и се отправи към летището. Замина от международното летище „Арланда“ на борда на собствения си „Гълфстрийм II“.

Пристигна в Женева около десет сутринта, а в единадесет вече беше в кабинета на банкера си. Изчака търпеливо пристигането му. Двата куфара лежаха на пода до стола му. Поднесоха му отлично кафе.

Когато банкерът най-после се появи, изглеждаше малко нервен. Лявата му буза силно потрепваше.

— Хер Фромберг? — поздрави малко разтревожено Делоринг.

— Добро утро, хер Делоринг.

Мъжът потупа двата куфара.

— Нося депозит за сметката си.

Сега балансът му щеше да стигне шестдесет милиона долара. Делоринг обичаше големите, кръгли цифри.

— А, хер Делоринг, страхувам се, че, а-а, имам лоши новини за вас.

— Лоши? В какъв смисъл?

— Имаме известни проблеми с вашата сметка.

Сепнат, Делоринг скочи от стола.

— Какво, по дяволите, искате да кажете?

— Ами вашата сметка вече не съществува. — Тикът на Фромберг се усили.

— Не съществува? Как така?

— В момента вашият баланс е равен на нула.

— Нула! Вървете по дяволите! Къде са парите ми?

Фромберг сви рамене и отстъпи назад.

— Ами изглежда, как да ви кажа, вашите пари са прехвърлени на Международния червен кръст.

— Червеният кръст! Не може да бъде! Аз не съм се разпореждал за подобно нещо!

— Знаем, хер Делоринг.

— Върнете ги обратно! Веднага!

— Страхувам се, хер Делоринг, че в момента това е невъзможно...

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 22 ОКТОМВРИ, 09:11:16

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

— Какво мислиш за новата мрежа на Грей? — попита Мартин, когато двамата с Веласкес излязоха от асансьора и тръгнаха по дългия коридор. Коридорът беше доста мрачен, с традиционните светлобежови стени. Вратите обаче бяха боядисани в червено, синьо, жълто и оранжево, сигурно за да се борят с естествената потиснатост на това място. Отстрани един върху друг бяха натрупани големи кашони и чакаха някой да ги прибере на по-подходящо място.

— Да не е опитвал да ти продаде абонамент?

— Не, не директно. Видях рекламите във вестниците. Снощи пуснаха съобщение и в новините на „Ен Би Си“. Такава промоция сигурно им струва доста пари.

— Да, и аз ги видях. За съжаление не мога да ти кажа нищо повече, Питър.

— Мислиш ли, че говорят сериозно за сигурността?

— Досега никой не е успял да го постигне. Може те да са първите.

— Преди Агенцията за национална сигурност?

— Случвали са се и по-странни неща. Луан знае ли нещо за Глоубнет?

— Как, по дяволите, да разбере?! Трябваше да се срещнем снощи, но тя се обади, че не може да дойде.

— Да, мен също ме отрязва тази сутрин — каза Веласкес.

Мартин беше много ядосан. Наложил му се да отмени уговорената вечеря с Джаред и Мери-Ан Мур. Мартин направо побесня. Вечерта два пъти звъня да му трие сол на главата.

— Спомена нещо за някакъв полет до Далас — добави Веласкес.
Далас? Каква работа имаше тя в Далас?

Мартин мина през отворената врата с надпис: „Директор, компютърни операции“.

— Лем, водя ти посетител.

Лем Крайдър беше нисък, но добре сложен мъж. Той стана и стисна ръката на Веласкес. Очите му автоматично потърсиха задължителния за посетители стикер, закачен на джоба.

— Мисля, ле сме се чували по телефона няколко пъти, Рик.

— Така е. Идвам да хвърля едно око на скрития ви файл.

— Заповядай.

Двамата тръгнаха към компютърния център. Мартин остана назад.

— Може ли да използвам телефона ти, Лем?

— Давай. Струва долар на разговор.

Когато вратата се затвори, Питър вдигна слушалката и набра някакъв номер.

— Стая 406.

— Тук е Мартин. По някое време снощи една жена на име Луан Ръсел — руса, зелени очи, около метър и шестдесет и пет, към тридесетте — е хванала самолета от „Дълес“ или националното летище за Далас. Искам да знам с кого ще се срещне. Или се е срещнала, по-вероятно.

— Аз съм Роджър. Ще проверя двете летища, после ще се обадя на Кенеди в Тексас.

Мартин остави слушалката и тръгна към компютърния център. Това беше светло и приятно място, с боядисани в приятни цветове шкафове. Всички служители тук имаха на табелката с името си и знака за най-висока секретност в Управлението.

Веласкес и Крайдър бяха наведени над един от асистентите. Мартин застана зад тях и се заслуша, обаче всяка трета дума му беше абсолютно непозната. Тримата гледаха някаква разклонена диаграма на екрана. Единственото, за което можеше да се сети Мартин, беше родословното дърво.

След малко те се изправиха, видяха го и се обърнаха към него.

— Е? — попита той.

— Не можеш да го видиш — каза Веласкес, — но е там. Заема двадесет мегабайта памет. Напомня на рибите паразити, които живеят с акулите.

— Махнете го!

— Не е толкова просто, Питър — каза Крайдър. — При нормални обстоятелства, ако човек иска да се отърве от файла X, той просто въвежда командата: „Изтрий файла X“. Ние обаче не знаем името на файла. Нито директорията.

— Ако не броим името, повече от сигурно е, че има и някакви пароли — допълни Веласкес. — Ако се опитаме да му пуснем декодиращата програма, може и да загазим.

— Значи е капан? — попита Питър.

— По всяка вероятност. Не можем да рискуваме да унищожим цялата система.

— Имате ли такъв проблем в Агенцията за национална сигурност?

— Доколкото знам, не. Сигурно защитата ни се е оказала по-добра. Поне така се надявам, иначе ударът върху самочувствието ни ще е жесток. — Веласкес поклати глава. — Нямам представа колко дълго можем да издържим. Този тип е дяволски добър.

— Интересна работа — каза Крайдър. — Това е като да си болен от рак. Не знаеш още колко ще живееш. Трябва всички да стъпваме на пръсти.

— Ами файловете?

— Бил е и там.

— По дяволите! До какво ниво е стигнал?

— До най-високото. Според наблюдаващата система някой е копирал досието ти, Питър.

— Моето досие? Защо?

— Не знам. Следи вестниците.

Господи! Какъв ден само!

— Защо точно аз?

— Копирани са още няколко.

— Шефът няма да е във възторг. Трябва да се връщам на работа. Имате ли нужда от мен тук?

— Не мога да си представя, че точно ти можеш да ни бъдеш от полза — ухили се Лем Крайдър.

— Благодаря.

Мартин напусна центъра, взе асансьора до първия етаж и мина през рутинната проверка. Десет минути по-късно вече беше в кабинета си на петия етаж.

— Десет обаждания — уведоми го Норма. — Нищо важно.

— Провери дали ще можеш да откриеш Давид Вайзнер. На секретната линия.

След десет минути телефонът му иззвъня. Мартин вдигна слушалката и чу младежкия, боботещ глас на Вайзнер. Не можеше да си представи какво толкова поддържа настроението му винаги добро.

— Здравей, Питър! Да не си намерил престъпника?

— Още не. Ще опитам пак утре.

— Обичам оптимистите!

— Слушай, Давид, получи ли съобщението от Андре?

— Да. Мисля, че идеята никак не е лоша.

— И аз от това се страхувам. Събираш ли данните?

— Точно това правех, когато се обади секретарката ти. Ти ще се присъединиш ли?

— Предполагам. — Трябваше първо да поговори с Луан и да уточнят кой ще се заеме с тази работа.

— Как се справят руснаците?

— Преди малко говорих с Жувармов. Каза, че ще се опита да събере нещо.

— Хващам се на бас, че в списъка му с компютърни специалисти ще има само американски имена — каза Вайзнер.

Мартин се засмя. В интерес на истината, руснаците бяха откраднали повече компютърни технологии, отколкото сами бяха създали.

Опипваше почвата внимателно. Искаше да провери какво може да се измъкне от Вайзнер.

— Виталий ми каза, че базата данни в неговото министерство е почти унищожена. Ще му се наложи да състави списъка на ръка.

Младокът веднага реагира:

— Разбирам го напълно. На мен също ми се наложи да повикам десетина специалисти от други отдели, за да прибавя новите имена в дискетите за Содъби.

Мартин беше готов да заложи десет долара срещу сто, че компютрите на Мосад също са пострадали. Всички бяха на борда на една лодка. Освен това не можеше да не забележи, че Давид следва неговата предпазливост и не се отпуска дори и по секретната телефонна линия. Нито един от двамата не спомена за какви точно имена става въпрос в искането на Андре.

— Добре, Давид. Щом всички сте съгласни, май и аз трябва да се заема с работа.

— Преди да затвориш, Питър! Помисли ли си за онова, което ти споменах след срещата?

— Разбира се, Давид. Ще ти се обадя.

— Чудесно!

Мартин се обади в административния отдел и нареди на шефа да започне да събира данни за всички американски компютърни специалисти. Обикновено този отдел се занимаваше с цялата вътрешна работа, тъй като ЦРУ официално нямаше право да действа на територията на Съединените щати.

Като чу нареждането, мъжът започна да се смее и спря чак когато разбра, че Мартин говори сериозно.

Две минути след десет му се обади Норм Спенсър, чийто кабинет беше с номер 406.

— Позвъних в Далас и изпратих Кенеди на летището. После проверих полетите от Вашингтон. Тръгнала е рано сутринта със самолет на „Делта“. Хей, шефе, нали разбираш, че тя е от ФБР?

— Да, знам.

Кучка! Щом е заминала чак сутринта, защо ѝ трябваше да отменя срещата! Можеха да вечерят заедно, след това да отидат в апартамента му... Кой знае? Вероятно щяха да пристигнат там тъкмо навреме за злобното обаждане на Мери-Ан.

— Преди малко ми се обадиха от Далас. Мотае се в чакалнята на „Америкън Еърлайнс“. Пие кафе, четете вестници...

— Значи чака някого?

— И нашият човек мисли така.

— Обади ми се веднага, щом направи контакта.

— А после какво? Да проследим ли човека? Ако искаш да наблюдаваме и двамата, ще ми трябват още хора там.

— Не. Щом срещата се състои, оставете я на мира и поемете новото лице.

— Ясно.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 22 ОКТОМВРИ, 10:23:17

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Двете минути минаха.

Или часовникът ѝ не беше верен?

Ръсел сгъна вестника и го остави на пластмасовата седалка до себе си. Стана и отиде до кошчето да хвърли празната си картонена чашка. Говорителката с мек и провлачен южняшки акцент съобщи, че самолетът на „Америкън Еърлайнс“ е готов за излитане.

Хората зад гърба ѝ вкупом станаха и се наредиха пред изход 21. Изчака тълпата да се поразреди и огледа чакалнята. Нямаше го.

Десет и двадесет и пет.

Беше я изиграл.

Върна се на мястото си и остави чантата на коленете си.

Две минути по-късно едно момченце изтича до нея, хвърли ѝ един полупразен плик с пуканки, изкикоти се и избяга.

— Благодаря, хлапе.

Тя започна да събира разпилените пуканки в плика.

Случайно забеляза, че отстрани беше написано нещо. Прочете го, докато вдигаше останалите пуканки от пода:

Някой те следи. Дано само да не е от твоите хора. Изчакай девет минути, после влез в първата дамска тоалетна вляво по коридора към мотрисите.

Кабината до ботушите.

Господи! Той има ли представа колко хора в Тексас носят ботуши?!

Тя хвърли плика в кошчето и продължи да чете броя на „Вашингтон Пост“, който беше донесла със себе си. Сега, когато компютърните инциденти вече бяха поотшумели, първата страница не предлагаше нищо интересно. В крайна сметка бомбардировките и убийствата винаги са били тема номер едно. Освен ако читателят не е останал без банковата си сметка.

Тя се опита да разбере кой я наблюдава. Не успя. Имаше прекалено много хора. А и човекът явно беше професионалист.

Ренегата наистина си го биваше!

Кой, по дяволите, може да я следи?! Веднага щом приключи с Ренегата, ще се заеме с тази работа.

Девет минути по-късно тя стана и се отправи към тоалетната.

Вътре имаше една жена, която съсредоточено оправяше грима си пред огледалото. Една от кабините беше затворена. Под вратата се виждаха чифт ботуши от змийска кожа. Луан влезе в съседната кабина и седна на чинията.

След няколко минути жената приключи с тоалета си и излезе. Хидравличната брава със съскане затвори вратата.

— Който и да е той, не е от моите хора — прошепна тя толкова тихо, че сама едва успяваше да се чуе.

Измина цяла минута, преди той да отговори:

— Налага се да ти вярвам.

— Как си, Кейси?

— Бях много добре, преди да започнеш малката си игричка.

— Нали знаеш, че си в нарушение на...

— Знам. За това ли си тук?

— Не. Интересувам се от друго.

— Чист съм. Не съм се занимавал с нищо нередно.

— Сигурно е така — каза тя. — Иначе щях да знам.

— Какво искаш?

— Не се ли досещаш?

— Тия щуротии напоследък не са моя работа.

Някой влезе и двамата млъкнаха. Успяха да продължат разговора чак след десетина минути.

— Вярвам ти, Конрад.

— Предполагам, че искаш да ти помогна.

— Точно така. — Тя извади дискетите от чантата си, наведе се и му ги подаде.

Конрад ги взе. Сега кариерата ѝ беше заложена на карта. Беше прекарала почти цялата нощ, включително и времето на отменената вечеря пред клавиатурата. Тези седем дискети съдържаха цялата информация, с която разполагаше отделът ѝ в момента. При копирането беше използвала само два преносими компютъра, свързани един с друг.

— Предполагам, разбираш, че с това рискувам работата си — обясни тя. — Данните са секретни.

— Ясно. И каква полза ще имам от всичко това?

— Каквото поискаш. Пари? Мога да се опитам да измъкна...

— Не пари! Искам спокойствие!

— Добре, мога да отменя условната ти присъда.

— Чудесно.

— Предизвикателството е голямо, нали?

— Ще погледна дискетите. Нищо не обещавам.

— Разбира се — съгласи се тя. — Как ще поддържаме контакт?

Той протегна ръка под преградата и ѝ подаде кутия кибритени клечки. Вътре имаше листче с електронния адрес, който беше използвал при първото си съобщение. Явно нямаше намерение да издава физическото си местонахождение.

— Не го давай наляво-надясно.

— Ще го запазя за себе си — обеща тя.

— И по-добре си намери нов адрес. Системите на ФБР приличат на швейцарско сирене.

— Знам. Изгубихме много информация. Как изглежда онзи човек?

— Кой? А, да. Около метър и седемдесет, сламеноруса коса, подпухнало лице, сив каубойски костюм и черни ботуши. Носи големи

очила с рогови рамки, но стъклата са без диоптър. Няма белези по лицето.

— Много си наблюдателен.

— Научих се в Ломпок. Благодаря за образованието.

— Съжалявам, че се получи така.

— Не, не съжаляваш.

Прав беше. Системата изискваше типове като него да стоят зад решетките, въпреки че често това се оказваше недостатъчно.

— Просто си вършех работата.

— Да. И как ще се измъкнем оттук?

Тя му обясни.

И тръгна първа точно когато вътре влязоха три жени. Явно беше кацнал поредният самолет.

Отправи се по широкия претъпкан коридор към вагоните, които кръстосваха между отделните чакални. Вървеше бавно. Нямахше закъде да бърза. Спря до една от будките, купи си новия брой на „Нюзуик“ и го разлисти. Погледна над ръба на списанието надолу по коридора.

И го видя. Чакаше зад една от колоните пред дамската тоалетна.

Виждаше се, че е раздвоен. Чудеше се дали да последва Ръсел, или да провери тоалетната.

Ръсел не помръдваше.

Мъжът също.

Трите жени излязоха от тоалетната.

Луан бързо се шмугна сред поредната тълпа пътници. Измина около десетина метра и се обърна тъкмо навреме. Конрад излезе. Мъжът с очилата с рогови рамки също го видя. Луан застана зад една от колоните.

Извади огледалцето и червилото си и под предлог, че си оправя грима, хвърли един поглед по коридора. Изненада се от вида на Конрад. Дългата тъмна коса се подаваше под периферията на бялата каубойска шапка. Страните му бяха доста бледи. Тя можеше да се хване на бас, че съвсем скоро е обръснал брадата си. Носеше синя платнена раница и вълнено бяло сако, праметнато през ръката. И преди си беше едър, но тя го помнеше като непохватен, сто и четиридесет килограмов дебелак. Огромен пояс тлъстини около кръста, увиснали бузи... Вярно е, че в Ломпок спазваха известен режим, но той явно беше продължил с упражненията и след това. Дънките и ризата му

стояха много добре. Фигурата му можеше да уплаши някои хора, особено вечер в някоя тъмна алея на парка.

Колкото повече се приближаваше към нея, толкова по-ясно се виждаше полуусмивката на лицето му. В очите му имаше мекота, която не бе забелязала преди. Може би просто не я е имало.

Тя смени ъгъла и забеляза мъжа със сивия костюм, който го следваше двадесетина метра по-назад.

Щракна огледалцето, пусна го в чантата си и я затвори.

Конрад вървеше, без да я поглежда.

Тя започна да брой крачките.

Стигна до дванадесет.

Видя сивия костюм.

И се хвърли напред.

Силно го блъсна и го събори на земята.

Когато мъжът падна, тя се поколеба, после скочи върху него. Започна да маха с ръце и крака, да търси чантата си и да се опитва да се изправи.

Той изпълзя встрани.

— Какво, по...

— Боже! Много съжалявам, господине. Не исках...

Мъжът се притесни малко, когато я позна, но не можеше да си позволи да провали прикритието си.

— Не, не, аз съжалявам, госпожо. Ето, дайте да ви помогна.

Той стана и ѝ протегна ръка.

Истински професионалист.

Огледа се наоколо в опит да открие обекта си.

Който отдавна беше изчезнал.

— Ужасно съжалявам — продължи Ръсел. — Трябваше да гледам къде стъпвам.

— Няма нищо. Добре ли сте? — Мъжът явно се съобразяваше с многото хора, спрели да погледат.

Тя опипа ръцете и краката си. Много бавно.

Той беше този, който трябваше да бърза.

— Нищо изкълчено. Нито драскотина.

— Извинете ме, но имам важна работа.

Ако не намереше друг начин, Ръсел твърдо беше решила да извади документите си от чантата и да повика охраната.

— Можехте поне да ме почерпите чаша кафе — предложи тя.
— Наистина бих искал, но...
— Чудесно!
Той погледна към спирката.
— Влаковете вървят постоянно.
Мъжът я погледна.
Тя вдигна чантата си и започна да я отваря.
Той разбра.
И въздъхна:
— Да, наистина, постоянно.
Следващите минути щяха да бъдат особено неприятни за него.
Тя беше сигурна, че знае коя е. И че не иска да разбере кой е той.
Затова трябваше да играе ролята си.
Докато хубавичко запомни лицето му.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 22 ОКТОМВРИ, 11:06:53

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Нейтън Грей седеше на малко бюро в залата на отряда по компютърни престъпления. Беше получил преносим компютър и собствен терминал, свързан с мрежата на ФБР.

В залата беше тихо. Повечето от екипите, събрани от ФБР, Агенцията за национална сигурност, ЦРУ и тайните служби бяха изпратени в различни части на страната, за да възстановят компютърните операции. Бяха останали само дванадесет души, които работеха по събирането на данните за Содъби. От агентите в страната непрекъснато се получаваха телефонни обаждания с нови сведения.

Бяха стигнали до седемстотин заподозрени.

Грей никак не беше доволен от положението си. Беше потърсил Джорджия, но Адам Мур му каза, че двамата с Джером са заминали за Париж.

О, Джорджия, в Париж сега трябваше да сме аз и ти...

Позвъни и в Атланта. Имаше нови продажби, но нещата вървяха прекалено бавно. Хубавото беше, че системата си оставаше непокътната въпреки новите клиенти.

— Как си, каубой?

Грей вдигна глава. Монтгомъри тъкмо влизаше в залата.

— Здравсти, Дарел. Исках да се срещна с Луан, но агент Амброуз — той посочи към една наперена брюнетка — ме попита дали мога да работя с компютър. За нещастие казах да, и тя веднага ме избута пред монитора.

— Имаш ли някаква идея?

— Ами Луан...

— Тя има друга работа. Не съм сигурен кога ще се върне.

Монтгомъри явно нямаше намерение да го посвещава в тайните на Бюрото.

— Хрумна ли ти нещо?

— Ами мислех си за „Бетър Бизнес Бюро“ в Тампа.

Очите на Монтгомъри светнаха. Той грабна един стол от съседното бюро, завъртя го, седна и провеси ръце над облегалката.

— Разказвай.

— Всъщност операцията е малка, пък и бездруго те вече са изгубили данните си, нали така?

— Всичко, включително и счетоводството си.

— Какво е останало в сървъра им?

— Приложните програми. Текстобработка, формати, базата данни на персонала и данъчната програма, ако си спомням правилно.

— Добре тогава. Обади им се и им кажи, че ще влезем в системата им. Ако изгубят още нещо, ще им го подменим.

Монтгомъри се наведе и дръпна телефона от съседното бюро. Трябваша му десет минути да открие телефонния номер и да получи одобрението им. Нат включи терминала, взе адреса от Монтгомъри и влезе в системата в Тампа.

Намери помощната програма и изкара списъка на директориите.

— Ще ни трябва всички директории, Дарел.

Грей извикваше имената на екрана, докато Монтгомъри старателно си ги записваше.

— Системата е „Уиндоус“ и може да работи в режим „ДОС“. Минавам на „ДОС“.

Дисковата операционна система беше основна за „Ай Би Ем“ и съвместимите с тях компютри. Беше разработена от „Майкрософт“ и носеше пълното име „Ем Ес — ДОС“.

Когато на екрана остана само символът на хард диска „С:“, Грей написа:

```
C:>del/wpc/ * . *  
ВСИЧКИ ФАЙЛОВЕ И ДИРЕКТОРИИ ЩЕ БЪДАТ  
ИЗТРИТИ!  
СИГУРНИ ЛИ СТЕ? (Y/N)  
Y  
c:>rd wpc
```

— Аха! Искаш да изтриеш всички файлове и директории — разбра Монтгомъри.

— С изключение на „ДОС“. Така ще останем само с въпросната скрита директория.

Не след дълго в системите на „Бетър Бизнес Бюро“ нямаше нищо освен базовата операционна програма.

Грей провери използваната памет.

— Достатъчна е за „ДОС“ и скритата директория — каза Монтгомъри.

Прегледаха хард дисковото устройство.

— Няма нито един файл и все пак използваната памет надвишава с 19,8 мегабайта необходимата само за „ДОС“, Дарел.

— Добре, знаем, че е там. Какво ще правим сега?

Грей извади една дискета от джоба на сакото си.

— Случайно имам тук една декодираща програма.

— По дяволите! Откъде я взе?

— Сам съм я писал. Някога обичах да си играя с тези неща.

Той зареди програмата в паметта на терминала. На екрана се появи надпис за въвеждане на команда.

Грей набра адреса на „Бетър Бизнес Бюро“ и предполагаемия път до скритата директория. Натисна клавиша „Enter“.

Хиляда и едно... Хиляда и две... Хиляда и три... Хиляда и...

Хард дискът на „Бетър Бизнес Бюро“ се самоунищожи.

А свършеният, високотехнологичен монитор на ФБР просто изгоря.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 22 ОКТОМВРИ, 11:17:34

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Норма му прехвърли телефонния разговор точно когато двамата с Креншоу тръгнаха на обяд с шефа.

— Чакай малко, Том.

Вдигна слушалката.

— Тук е Спенсър.

— Слушам те.

— Ами, шефе, нещата малко се объркаха...

— По дяволите! Какви ги говориш!

— Тя го пипна.

— Я стига! В края на краищата нали сте професионалисти!

— Тя също, шефе. Изкарала е акъла на Кенеди.

Кенеди беше много добър. Мартин не очакваше, че някой изобщо може да го разкрие. Не и след операциите в Никарагуа, Гватемала и Сан Салвадор.

Спенсър му разказа подробностите поне от гледната точка на Кенеди.

— Накрая го принудила да ѝ купи две чаши кафе. Докато го изпие, успяла да го разпита за работата, семейството, очакванията му от живота и прочие. Каза му, че си търси съпруг.

— Само не казвай, че е изплюл всичко.

— Разбира се, че не. Кенеди много добре знаел какво се опитва да направи тя. Било ясно, че е разбрала, но се страхувал да не извика охраната. Не искал да се стига до показване на документи.

— И правилно.

— Обаче мъжът успял да избяга.

— С нищо ли не разполагаме?

— Само с описание. Тук пред мен е.

— Ще разберете ли кой е?

— Работим по въпроса. Само дето имаме малко проблеми с компютърната идентификационна система.

— Да, знам.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДАТА: ПЕТЪК, 23 ОКТОМВРИ, 07:06:47

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Кейл Аймри занесе бекона, яйцата, сиренето и кафето на една от масите и се тръшна на пластмасовия стол. Скъса капачката на чашата кафе и отпи първата глътка, разлиствайки броя на „Ю Ес Тудей“ до подноса.

Тъй като беше брокер, смяташе за задължително първо да прегледа бизнес-страниците. Намери икономическия раздел и прегъна вестника. Прочете началната статия още докато разопаковаше закуската си.

По дяволите!

Остави всичко на масата.

Втурна се към беемвето на паркинга, разрови жабката и измъкна клетъчния телефон. Набра домашния номер на брокера си. Аймри не се занимаваше със собствените си акции. Беше прекалено зает.

— Джеф, веднага щом стигнеш в кабинета си, продай акциите ми на „АТ&Т“. — Той имаше две хиляди акции в компанията.

— Хей, Кейл, да не си полудял?

— Прави каквото ти казвам, човече!

Прекъсна връзката и се обади на телефона за информация на „АТ&Т“. Беше се прехвърлил в „Ем Си Ай“ още преди седем месеца, но смяташе, че ако успее бързо да се върне обратно, ще може да се включи в плащанията. Това щеше само да улесни удара, който смяташе да предприеме на борсата.

Още тридесет и пет хиляди американци чакаха като него отварянето на пазара, за да се освободят от акциите си. Почти триста хиляди бяха взели твърдото решение веднага да напуснат „Ем Си Ай“ и „Спринт“.

Повечето от хората, прочели статията за „АТ&Т“, така и не стигнаха до втората страница, където вестникът беше отпечатал с големи букви:

ОПРОВЕРЖЕНИЕ

Поради повреда в компютърните системи издателите не бяха в състояние да контролират съдържанието на първата страница в икономическия раздел. За да можем да ви представим актуалните новини от света на бизнеса, страницата трябваше да бъде отпечатана. Читателите трябва да знаят, че информацията за „АТ&Т“ не е потвърдена. Говорителите на компанията отричат всякакви слухове за съществуването на подобна програма.

А тези, които прочетоха опровержението, така и не му повярваха.

ДАТА: ПЕТЪК, 23 ОКТОМВРИ, 09:20:32

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

— Как, по дяволите, е възможно да се случи! — чудеше се Мартин. — Нали казвахте, че вирусът може да разрушава само софтуера — информация или програма.

Двамата с Рик Веласкес бяха в кабинета на Ръсел и слушаха обясненията на Рик за експеримента на Грей и Монтгомъри.

— Аз самият щях да постъпя по същия начин — каза специалистът от Агенцията за национална сигурност. — Но да се върнем към въпроса ти. Нещата стоят горе-долу така: Вътре в компютъра има електронна част, наречена видеокарта. Тя свързва системата с монитора. Сам по себе си мониторът има голям брой характеристики. Две от тях са хоризонталното и вертикално разгръщане, или така наречената честота, да кажем тридесет килохерца хоризонтално сканиране. Тези две характеристики определят диапазона. Един добър монитор може да има диапазон около сто например.

— Правиш всичко възможно, за да се почувствам като пълен глупак, нали? — попита Мартин и се ухили на Ръсел. Тя изглеждаше много добре тази сутрин. В нея сякаш имаше нещо различно, но то все му убягваше.

Луан също му се усмихна.

— Не се разсейвай, Питър. Ще схванеш за какво става въпрос. За да могат всички компоненти на хард диска да работят заедно, съществуват софтуерни програми, наречени видео драйвъри. Те изравняват несъответствията, така че програмата за текстообработка, играта или графичната приложна програма да излизат на монитора правилно. С точните хоризонтални и вертикални честоти. Видео драйвърът не може да увеличава диапазона на монитора, без това да предизвика някакви нарушения. — По време на този монолог Мартин съсредоточено зяпаше Луан и от време на време кимаше с глава на Рик. Тя все още му дължеше обяснение за пътуването си до Далас. Беше пристигнала на „Дълес“ още вчера следобед. — Причината за повредата е — продължи Веласкес, — че те са използвали за защита специално създаден видео драйвър, който умишлено е увеличил диапазона на монитора с цел да го унищожи.

— Значи са можели да причинят и по-големи щети — обясни Луан.

— Точно така. Ако програмата се използва срещу цяла компютърна система, може да я изкара от строя за известно време. Възстановяването може да струва милиони долари.

— За един монитор? — попита Мартин.

— В научните кръгове има монитори от много висока класа, Питър. Те нямат нищо общо с онези за домашна употреба, които струват триста-четирисотин долара. Тук говорим за цени от хиляда и петстотин до четири хиляди долара на монитор.

Питър можеше да си представи реакцията в Конгреса, ако всяко учреждение с правителствен договор предяви искания за възстановяване на подобни щети с парите на данъкоплатците.

— Ами дисковото устройство?

— В Тампа ли?

— Да. Нали Грей каза, че е въвн от строя.

— Дарел взе двама техници и замина за Флорида да хвърли едно око — каза Ръсел. — Възможно е да е свързано със софтуера и да е изтрита оперативната програма. Не ми се вярва проблемът да е чисто механичен. Ще разберем повече днес следобед.

— Значи — започна Мартин, — когато са се опитали да открият този... скрит файл, той се е самоунищожил и е взел със себе си

толкова, колкото е могъл.

— Може и така да се каже — съгласи се Рик. — Ако в системите имаше и други файлове, по всяка вероятност те също щяха да бъдат изтрити. И все пак сега знаем едно много важно нещо.

— И какво е то?

— Аз също забелязах — каза Луан.

— Давай тогава — подкани я Веласкес.

— Нат е успял да изтрие файловете, без това да предизвика по някакъв начин скритата програма.

— Това е.

— Нима е важно? — попита Питър.

— Да видим какво знаем до този момент — започна Луан. — Първо, най-големият ни проблем е, че има пробиви в сигурността на компютърните системи. Е, такива винаги е имало. Но някой се е научил да го прави с учудваща лекота — даже банковата система T-1 не му се опъва.

— Чакай малко, Луан!

Тя се усмихна.

— Банковите трансферни системи използват специални линии, не тези на Интернет. Тези тромави системи са наречени T-1. Натрапникът е успял да се справи и с тяхната защита. Вероятно е използвал компютър, свързан с някоя банка, и оттам е получил достъп навсякъде.

— Добре.

— Второ, щом натрапникът влезе в системата, той прикрепва към нея скрита програма. Тя няма име, нито вероятен адрес. Изпълнява няколко функции. Ако обобщим всичко, което знаем до този момент, можем да кажем, че основната ѝ функция е защитната. След това идва възможността за осъществяване на диалог...

— С какво? Или кого? — попита Мартин.

— С този, който я е инсталирал. Тя му позволява да влиза в системата по всяко време и да я променя. Следва наблюдението. Програмата следи задачите, с които е натоварен съответният компютър, и му позволява да изпълнява само основните команди. При опит да се въведе непозволен режим на работа резултатите са катастрофални. Друга функция е свързана със специфична вторична програма за разрушение. Ако тя е внедрена в телефонните системи,

може да обърка насочването на разговорите. В банката блокира трансфера на фондове. Изпълнява се или в момента с активното участие на нарушителя, или в предварително заложено време. Освен това тя не позволява на потребителите да правят каквито и да е промени в системата.

— Като изтрива цялата информация, щом компютърът се откачи от мрежата? — предположи Мартин.

Беше подстригала косата си! Ето какво му беше убягвало досега. Не много. Пак се полюляваше тежко, когато тя разтърсваше глава, пак изглеждаше ужасно женствена.

— Точно така — каза Луан. — Но ние току-що открихме, че е допуснал грешка.

— Не те разбирам — призна си Мартин.

— Изтриването на файловете! — подсети го Рик. — Не е кой знае какво, но нарушителят би трябвало да го предвиди. Това е пропуск от негова страна.

— Значи предполагате, че може и да не е единственият?

— Аха. Ако има още, ние ще ги открием.

— Възхищавам се на самоувереността ти, Рик — каза Мартин.

— Последната функция на скритата програма — продължи Ръсел — е самоунищожението. Ако нищо друго не помогне и някой, тоест ние, се опитаме да го открием, файлът се разрушава. Дизайнерът е напълно защитен.

— Как така?

Отговори му Веласкес:

— Ако си чел „Моби Дик“, знаеш какъв е стилът на Мелвил. Тук се получава същото. Програмистите често проявяват собствен стил, когато пишат програмите си. Понякога не е толкова лесно той да се определи, защото законите на програмния език са строго регламентирани. Възможно е софтуерът да е създаден от група хора, работещи заедно. И все пак, ако успеем да влезем в скрития файл и разберем как са написани кодовете, какъв език е използван, основния формат, същността и философията на дизайна, можем да се насочим в правилната посока.

— Към нарушителя?

— Би било много добро начало за нас, Питър — отговори Луан.

Абсолютно вярно. Можеше да започне, като обясни тайната си мисия.

И да продължи с нова покана за вечеря.

ДАТА: ПЕТЪК, 23 ОКТОМВРИ, 14:53:33

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: :-(-

Администрация, „Ем Си Ай“. Влизане в системата?

РЪКОВОДСТВО

Парола?

LNKWRAPTRAP

Достъп до отдел?

ДОКУМЕНТАЦИЯ ЗА АБОНАТИТЕ

Парола?

СК554TPL9

Ниво?

ПЕТО

Функция?

ДОКЛАДИ

Тип?

АНАЛИЗ НА АБОНАМЕНТА

Изчакайте

Брой на настоящите клиенти: 26 984 728

Промяна за 24 часа: 16 821

Супер! През следващите няколко дни цифрата драматично ще набъбва. Електронна поща за управителя.

Ще оставите ли съобщение?

ХА-ХА, ЗАДНИК

ДАТА: ПЕТЪК, 23 ОКТОМВРИ, 11:16:14

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Когато Веласкес излезе, Ръсел каза:

— Съжалявам, че не можахме да вечеряме заедно, Питър. Изглеждаше толкова сърдит, като малко момченце, на което са взели играчката.

— Аз също. Трябва да е било много спешно, а?

— Служебна задача. Знаеш как е.

— Разбира се. Какво ще кажеш за довечера?

— Дадено. Позволи ми да се реванширам, като ти сготвя. Обичаш ли мексиканска кухня?

— Обожавам я — ухили се той. — Аз ще донеса текилата.

— Добре. Нека да е бира „Карта Бланка“.

Сега вече беше доволна от работата си след завръщането от Далас. Радваше се, че е успяла да се срещне с Конрад, и особено се гордееше от начина, по който беше успяла да се справи с оня мъж.

От летището беше отишла направо при фризьора си за нова прическа. После се отби в автомивката и супермаркета. Когато се прибра се зае с прахосмукачката, препаратата за почистване на стъкла и мебели. До единадесет беше успяла два пъти да зареди пералнята и веднъж сушилнята. Сложи чисти кърпи в банята и смени чаршафите.

Искаше всичко да свети от чистота. Просто за всеки случай.

— Слушай, какво беше онова за Голоаз?

— Той мисли, че нашата международна база данни би трябвало да включва не само престъпници. Помоли за имената на магьосниците в компютърната индустрия.

Тя помисли малко и се съгласи:

— Може и да е прав, Питър. Работата никак не е малко, но според мен е хубаво да се свърши.

— Нашите служители вече събират информацията.

— Как ще подходите?

— Лем Крайдър ще изготви досиетата на автономен компютър. Изпратили сме хора във всички професионални компютърни и комуникационни асоциации. Първоначалните данни могат да се вземат от разните му там годишници, журнари и прочие. Крайдър ще отсее плявата и ще прехвърли останалото на дискети.

— Не ти ли се струва, че задачата е извън компетенцията на Управлението? Все пак нямате право на дейност на територията на страната?

— Пет пари не давам! — ядоса се той. — Ситуацията е повече от критична. Пък и в крайна сметка досиетата ще се използват зад граница.

— Защо не поискаш сътрудничество с ФБР? Така поне ще си имаш извинение, ако журналистите успеят да надушат нещо.

Усмивката му изчезна за момент.

— Защо ми се струва, че съвместната работа между Управлението и Бюрото отива прекалено далеч?

Луан едва се сдържа да не избухне. Понякога Мартин беше наистина арогантен!

— Питър, аз също се тревожа за станалото. Прав си. Искан да изпратя агентите си при теб, за да получа достъп до информацията. Но ако държиш да не я споделяш с нас, проблемът си е твой.

— Аз...

— А и с твоя ранг едва ли ще искаш да обсъждаш нещата с дребен, служител като мен. По-добре говори с шефа.

— Луан...

— Заета съм. Ще се видим по-късно.

Двамата се гледаха няколко секунди, после той кимна и излезе.

На вратата веднага се появи Сесили Амброуз.

— Имам новини.

— Добри или лоши?

— Не са добри.

— Продължавай.

— Прегледа ли сутрешния брой на „Ю Ес Ей Тудей“?

— Не.

Агент Амброуз описа статията за „АТ&Т“ и опровержението на втора страница.

— Обадах се на издателя, отговорен за икономическата информация. Той твърди, че днес имат пълен контрол над ситуацията. Утре проблемът ще излезе на първа страница.

— Провери какво става на борсата!

— Добре. Има и още нещо. От „Ем Си Ай“ се обадиха и докладваха за пробив в управленските файлове. Оставено е съобщение.

— Съобщение?

— За управителя. Цитирам: „Ха-ха, задник.“

— Включи това в досието, Сесили. Ако не е имитатор, имаме късмет. Това е един от редките случаи, когато е показано отношение и емоционалност. — Останалите бяха инцидентът с Швейцарския червен кръст и предупреждението. Поне толкова бяха отбелязани със символа на намръщаното лице.

— Съобщението подписано ли е по някакъв начин?

— Не мисля.

— Значи може и да е имитатор.

— На кого да изпратя копие от доклада?

— На Мартин от Управлението. — Ръсел хвана облегалките на стола си и се изправи. — Ако някой ме търси, ще се върна след около двадесет минути.

Мина през залата и се отправи към асансьорите. След четири минути вече беше в контраразузнавателния отдел.

Специален агент Майкъл Уингстром беше в кабинета си. Луан почука на рамката на вратата и той вдигна глава.

— Хей! Та това е Луан!

— Здравсти, Майк. Ще ми отделиш ли секунда?

— За теб винаги. Влизай.

Тя седна на един от двата свободни стола.

— Имаш ли подръка нещо за писане?

Уингстром взе една химикалка и драсна в полето на бележника си.

— Да, пише.

— Метър и седемдесет, сламеноруса коса, подпухнало лице — повтори тя описанието на Конрад. — Наближава петдесетте, около седемдесет и пет килограма. Мисля, че е американец, акцент от средния запад — Индиана, Охайо. Видян за последен път на летището в Далас, облечен в сив костюм и черни ботуши.

— Шпионин ли е? — попита Уингстром, докато записваше подробностите.

— Точно това бих искала да разбера.

— Каква е историята?

— Следеше ме.

— Без майтап?

— Без майтап. Имах среща с информатор. Наложих се да притисна малко мъжа, за да успее моят човек да се измъкне.

Уингстром се ухили.

— Сигурен съм, че оня никога няма да го забрави.

— Той знаеше коя съм. Чакаше ме.

— Добре. На кого се обади, че отиваш в Далас?

— Ами на Монтгомъри. На шефа. На Рик Веласкес от Агенцията за национална сигурност. — Беше ли споменала за Далас на Питър? Не. — Това е.

— Много ли ти трябва отговорът? Тоест сигурно ще се наложи да говоря с Монтгомъри и Веласкес. Обаче съгласи се, че не мога да разпитвам директора.

— Опитай се да избегнеш всякакви разговори, Майк. Виж дали ще можеш да измъкнеш нещо от регистрацията на колата.

— Пълна си с изненади!

— Проследих го до паркинга. Сив олдсмобил седан, нов, тексаска регистрация. — Тя издиктува номера.

— Ще видя какво мога да изровя.

— Моля те.

— Само защото те обичам, нали знаеш?

Вярно беше. Тя го отрязва и той се ожени за една адвокатка от Министерството на правосъдието.

— И аз те обичам, Майк.

ДАТА: ПЕТЪК, 23 ОКТОМВРИ, 14:11:08

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Кейси Конрад не се качи на мотрисата. С огромно нежелание смачка шапката си за двеста долара и я хвърли в едно от кошчетата за боклук. Влезе в магазинчето за сувенири и си купи преоценена бейзболна шапка на „Далас Каубойс“.

Обърна сакото си така, че да се вижда тъмнокафявата подплата, праметна го през ръката си и се върна в чакалнята.

Когато минаваше край кафенето, видя Ръсел.

В компанията на мъжа, който я следеше.

Пиеха кафе.

Смееха се.

Какво, по дяволите, означаваше това?

Никой от двамата не го видя. Стигна до изход 19, седна на един от столовете до стената и зачака. Вече си беше купил билет за Атланта на „Боинг“-737 на „Америкън Еърлайнс“. Предполагаше, че може да възникнат усложнения, и предварително си подготви няколко маршрута за бягство.

Единственото, което му идваше наум, беше, че Ръсел е решила да се подсигури и сама е организирала наблюдението. Нищо друго не се връзваше. Ако някой беше разбрал за срещата им, едва ли щеше да вложи толкова усилия по залавянето му. Полицията да го издирва толкова настоятелно? Как не!

Но нали именно Ръсел му помогна да се измъкне! Значи дори и да е организирала всичко, направи всичко възможно да го оставят на мира.

Предполагаше, че просто трябваше да ѝ се довери. Но и да си държи очите широко отворени.

След четиридесет минути обявиха полета му. Той се качи на боинга и излетя за Атланта.

Цели два часа обикаляше международното летище в Атланта. Искаше да провери дали някой не проявява интерес към скромната му особа. Когато се увери, че не го следят, се почувства много по-добре.

Само дето никак не понасяше компанията на толкова много хора. Те миришеха, бяха груби, говореха прекалено високо. И занимаваха всеки, който им се изпречи на пътя, с жалките си житейски проблеми.

От Атланта се качи на самолета на „Саутуест Еър“ за Албъкърк. Пристигна към пет часа следобед. Винаги беше харесвал местното летище с неговите тухлени, пясъчножълти постройки.

Изчака десетина минути и хвана фирмения микробус на „Хилтън“ до хотела на булевард „Юнивърсити“. Пренебрегна любопитния поглед на администратора, взе си раницата и се качи в стаята. Взе душ и се обръсна. „Пфу, пак старата история с бръсненето.“ После слезе до ресторанта „Каза Чако“ и си поръча телешко и сирене.

Върна се в стаята и си пушна телевизора за компания. Не му обръщаше особено внимание. Започна да го измъчва някакво особено усещане. Не беше докосвал компютър почти цял ден. Ако в момента имаше отворен магазин, веднага щеше да излезе и да си купи някой преносим.

Искаше да провери какво има на дискетите, които му беше дала Ръсел. Отново ги прегледа. Беше ги номерирала. Диск едно, диск две и така нататък. Все едно да получиш коледен подарък и да не можеш да го отвориш. Макар да си даваше сметка, че съдържанието едва ли ще оправдае очакванията му.

Почеркът ѝ му харесваше. Буквите „о“ и „д“ бяха големи и закръглени. Не беше специалист, но реши, че вероятно това би означавало открит и пряк характер. Може би всеотдайност?

Кой, по дяволите, знае със сигурност?

Беше доволен, че е в Албъкърк. Далеч от нея.

Все пак разговорът им не му беше неприятен. Помнеше я различна по времето, когато го арестува.

Но кой беше оня тип?

Щеше да я попита направо. Да видим как ще се измъкне.

Прекара цял час в премисляне на работата си през следващите няколко дни. Накрая реши, че ще му е нужно допълнително оборудване. Планира всичко до най-големите подробности.

Легна си рано, но не можа да заспи веднага. Имаше нещо в цялата тази история, което дълбоко в себе си намираще за изключително вълнуващо. Тайна среща на непознато летище... Шпиони, които дебнат наоколо... Агенти на ФБР, които му помагат да се измъкне... Цял куп секретна информация на дискети... Като на филм!

Сутринта слезе в ресторанта на хотела и си поръча голяма закуска. Наденички, яйца и палачинки. Когато пътуваше извън дома си, обикновено ядеше много.

Точно в девет влезе в банката. Представи шофьорска и банкова книжка на името на Едуард Мейси Кук и изтегли девет хиляди и петстотин долара в брой. Така избягна излишните усложнения, защото банките бяха задължени да докладват за изтеглени суми над десет хиляди. Натъпка пачките банкноти от по сто и петдесет долара в джобовете си и излезе. Касиерът не го удостои с по-особено внимание.

Върна се в „Хилтън“ и разпредели пачките на различни места. Плати сметката и взе микробуса обратно до летището. Следващият полет беше чак след два часа и половина.

Пътуването мина сравнително гладко, като се изключат последните няколко минути успоредно на планините. Най-после беше

в познатата прегръдка на седалката на собствения си автомобил. Двигателят изръмжа без допълнително подканяне. Остави го да позагрее. Междувременно пъкна касетата на Сузи Богъс в касетофона.

От колоните се разнесе „Някой ден скоро“. На излизане плати такса осемнадесет долара за престоя на колата в гаража.

Мина по булевард „Пина“, излезе на междущатски път 70 и пое на запад. Страшно му се искаше да се прибере направо в Боулдър при планините, но отби по магистрала 25 към Денвър и спря в компютърния център.

Отдели необходимата сума в джобовете си, за да не му се налага да рови из пачките в магазина. Не обичаше да се мотае, когато пазарува, затова направо потърси продавача.

— Мога ли да ви помогна, господине?

— Надявам се. Включете терминала си.

Мъжът мина зад щанда и натисна няколко клавиша.

— Явно сте от хората, които знаят какво искат.

— Точно така. Два 1,2 гигабайтови външни хард диска. Марката няма значение. От най-евтините.

— Две? Боже, трябва да имате тонове информация!

— Да. Компютър „Пентиум 200“. Искам 128 мегабайта памет и триметрови кабели.

— Да, господине. Какъв монитор?

— Монитор не ми трябва.

— О! А видеокарта?

— „Трайдънт“. Два мегабайта памет.

— Ясно. Ще си купите ли някакъв софтуер?

— Имам каквото ми е необходимо.

Продавачът успя да сглоби поръчката чак след четиридесет минути. Конрад плати, натовари всичко в количката и го прехвърли в колата си.

Продължи по магистрала 25 на север и излезе на разклонението Денвър-Боулдър-Търнпайк. Щом Боулдър остана зад гърба му и изкачи каньона, почувства приятната близост на дома си. Когато пое по черния път, вече беше тъмно. Намали скоростта и превключи задвижването и на четирите колелета.

Снегът почти се беше стопил. Само в сянката на скалите и дърветата бяха останали големи буци лед. Конрад внимателно ги

заобикаляше. Мина по каменния мост и излезе на полянката пред хижата. На светлината на фаровете огледа внимателно постройката. Имаше следи само от посещенията на миещите мечки и сърните. Отдъхна си.

Паркира под навеса, угаси двигателя и пренесе кашоните на верандата. После отключи катинара, светна лампите и ги прехвърли на масата вътре. Накрая се върна в колата за раницата.

Вътре цареше неописуем студ, затова първо се зае с печката. Докато огънят се разгори хубаво, свали сакото си и измъкна една бира от хладилника. След петнадесет минути вече беше разопаковал покупките си. Смачка кашоните, пъкна ги в печката и прехвърли новите компоненти в специалната стая.

Сложи новия компютър на пода до шкафа с останалите три машини. Качи устройствата на полицата при другите, издърпа кабелите отдолу и ги свърза с третия компютър. Следващите три часа прекара в подробен преглед на цялата си информация. Прехвърляше данните на хард дисковите устройства, доколкото позволяваше обемът на паметта им, после ги свързваше с новия компютър. Той нямаше да е включен в мрежата. Вторият монитор и клавиатурата също бяха прикачени към него. Пъкна кабелите във втория модем, записващите устройства и флопитата. Когато свърши, трите компютъра бяха свързани паралелно и притежаваха изключителна мощност. Двата нови хард диска бяха включени в системата. Устройствата съдържаха само програмите, които не му бяха необходими за работа в мрежата. Всичко останало можеше да се рискува.

Ако възникнеха някакви проблеми, поне щеше да запази програмите и данните, които беше събирал години наред. Който и да тормозеше компютърните системи, очевидно изобщо не се интересуваха от „чатлас“. Конрад не срещна проблеми при прехвърлянето на файловете си на автономна машина.

Когато свърши, отиде в кухнята за нова бутилка бира, изукаубойските си ботуши и се върна в стаичката по чорапи. Тръшна се на стола и превключи системата на „Юникс“. Обикновено работеше в режим „Дос“, но сега искаше по-голяма мощност. После зареди файл X, графичния интерфейс на „Юникс“, който му позволяваше да използва мишката.

Щракна върху менюто с игрите, избра си „купа“ и започна да играе карти срещу останалите три компютъра.

Боже, колко е хубаво да се прибереш у дома!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 25 ОКТОМВРИ, 08:21:14

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

— Оплакванията стават все по-настойчиви — каза президентът.

Да, но чии, зачуди се Жувармов? От почти всеки сектор на икономиката постъпваха толкова много жалби, че им беше трудно да ги обработват. Беше сигурен обаче, че президентът има предвид bankerите и новоизлюпените капиталисти с техните наскоро закупени компютърни системи. Вероятно западните компании и консултанти, които наводняваха Русия и се опитваха да я издърпат до технологичното ниво на настоящото столетие, също бяха изпращали ултиматуми до администрацията. Той можеше да назове поне пет чужди фирми, които бяха пострадали от пробива в базите данни.

— Не мога да контролирам оплакванията — отговори генералът. С носталгия си спомни за времената, когато това беше част от задълженията му. — Правителството също е под обсада. Едва ли в момента е особено разумно да се тревожим за някаква си банка.

— Какво ще правим тогава?

— Имаше строго секретен файл с досиетата на дисиденти, събирани от КГБ още преди...

— Имаше?

— Беше унищожен. Данните са объркани до неузнаваемост.

— Може би така е по-добре.

— Останали са ни само писмените доклади, а те не са подновявани от 1988 година насам. В разузнаването ни има огромни пропуски, и то само защото се предоверихме на компютъризираната информационна система.

Президентът обаче явно беше на различно мнение и не се притесняваше особено от пробивите в компютрите.

— Защо тогава се ровите из старите папки?

Жувармов отговори:

— Мислех си, че част от тях могат да бъдат предоставени на международната база данни.

— Как върви работата?

— Изпратих им екип от преводачи и компютърни специалисти за първия етап от създаването ѝ. Хенри Содъби ще предостави част от хората си на наше разположение.

— Разбирам. Нуждаем ли се от тази помощ?

— Те разполагат с нов, по-ефективен скенер. Всъщност с няколко. Те ще улеснят работата по прехвърлянето на досиетата върху електронни носители.

Президентът не откъсваше очи от него.

— Не ви е приятно да споделяте проблемите с чужденците. Нали, генерале?

— Разбира се, господин президент.

— Нашата република има толкова много затруднения, че поредното ще остане почти незабелязано. Кажете ми, вашите досиета могат ли да ни доведат до човека, който причини тези световни катаклизми?

— Искрено се съмнявам — отговори Жувармов.

— А имат ли изобщо някаква стойност?

— Сега ли? Вероятно почти никаква. Подозирам, че голяма част от фигуриращите в тях вече са покойници или имигранти. Но в бъдеще, кой знае?

Президентът свали очилата си и разтърка уморено очи. Изглеждаше доста изтощен. Остави очилата и погледна Жувармов. Сега очите му изглеждаха по-големи.

— Най-важното за нас сега е изграждането на положителен имидж, Виталий.

Поредният страничен ефект на капитализма — връзките с обществеността.

Жувармов не отговори.

— Предайте им всички досиета.

— Но, господин президент...

— Нали сам казахте, че са без значение.

— Анализите могат да покажат...

— Че старият режим е бил пълен с изстъпления, Виталий. И двамата го знаем. Така поне ще мога да обясня на онези, които ни

притискат, че правим всичко по силите си за залавянето на престъпника и сме предали досиетата си на Запада. Направете го!

Жувармов се уплаши. Много скоро в този свят нямаше да има никакви тайни.

После си напомни, че за човека, който стои зад тези престъпления, тайни отдавна не съществуват.

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 25 ОКТОМВРИ, 12:21:55

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Петъчната вечер беше много приятна.

Целият следобед Ръсел търпеливо беше слушала докладите на комбинираните екипи, които наблюдаваха операциите в Сиатъл, Сан Хосе, Феникс, Денвър, Омаха, Чикаго и къде ли още не. Веднага след последния телефонен разговор тя повери работата на дежурния агент и предприе ежедневното си пътуване до Вирджиния.

Апартаментът ѝ миришеше на свежо, мебелите блестяха. Да не повярваш! Изкъпа се набързо, облече дънките и ръчно бродираната блуза, която си беше купила при едно пътуване до Санта Фе. Застана пред огледалото и пооправи деколтето. Май беше прекалено изрязано. Провокативно? О, по дяволите!

Помисли си, че Мартин сигурно не е от хората със строги музикални предпочитания. Зареди уредбата с дисковете на Мантовани, Дийн Мартин, Пати Пейдж, „Милс Брадърс“ и Бет Мидлър, без да определя реда на пускане.

Следващия един час прекара в рязане, кълцане и белене под съпровода на Пейдж и Мидлър. Наля фъстъчено масло във фритюрника и затопли чилито, което беше приготвила преди два месеца. До седем и половина успя да почисти цялата бъркотия след готвенето. Имаше домати, сирене, лук, салата, кълцано телешко, чушки и тортили. Тестото беше готово.

Мартин закъсняваше.

Пристигна в осем без десет и прилежно се извини.

— Шефът не ни пусна навреме. Натискът наистина е огромен.

— Да, директорът ми се обади днес. Защо не свалиш сакото и вратовръзката? Вечерята е неофициална.

Той ѝ подаде стекчето бира, свали палтото и сакото и ги остави на един от столовете.

Луан сложи четири бутилки в хладилника и измъкна две високи чаши от шкафа.

Мартин отвори двете бири и напълни чашите, като внимаваше да няма много пяна. Беше облечен в сиви панталони и синя риза с разкопчана яка. Ръсел за пръв път го виждаше така отпуснат и без вратовръзка. Тъмните косми на гърдите му я влудяваха.

— Харесва ми апартаментът ти, Луан.

— Не прекарвам много време тук. Не съм готвила от няколко седмици.

Той заобиколи плота и седна на един от високите столове.

— Аз пък не съм ял домашно приготвена храна горе-долу от около година.

— Нима не си прикрит чревоугодник? — Тя уви една чушка в тесто и я пусна във фритюрника. Маслото изсъска. Пусна и следващата.

— Аз изобщо не съм прикрит.

— Представях си те в някоя тузарска къща, само кожа и дърво, с невероятна кухня с медни тигани. Нима приготвянето на изтънчени френски ястия не ти е хоби?

Той се засмя.

— Имам обзаведен двустаен в „Уесли Хайтс“, с гледка към „Америкън Юнивърсити“. Откакто Мери-Ан ме изхвърли от къщи, не съм имал време да си купя нови чаршафи и кърпи.

— Охо, истински Джеймс Бонд.

— Не е вярно.

Тя сложи чилито в микровълновата.

— Надявам се, че нямаш язва и обичаш люто. Когато готвя с подправки, не си поплювам.

— Забравяш, че съм работил години наред в страните от Третия свят. Стомахът ми не реагира на никакви провокации. Пък и майка ми винаги ми е казвала да си изяждам каквото имам в чинията.

— Аха, една от онези майки.

— Същата. А твоята?

— Жена на свещеник. Възможно най-типичната.

Тя се облегна на хладилника и отпи от бирата си. Въпреки всичко Питър изглеждаше малко притеснен. Имаше нещо, което не му позволяваше да се отпусне напълно. Вероятно шефът му е поставил някакви срокове.

— И къде живее твоята деспотична майка?

— С големия диктатор във Вермонт.

Двамата продължиха разговора в същия дух. Тя извади чушките от фритюрника и пусна вътре още две. Звънецът на микровълновата я подсети да извади купата с чили. Когато всичко беше готово, подреди две чинии и надвеси соса над тях.

— Имаш последен шанс, Питър.

— Сипвай спокойно.

Тя заля ястията.

Преместиха се на малката маса. Луан сложи чиниите върху дървени подложки. Мартин донесе чашите.

— Изглежда вкусно.

— Видът често лъже — отговори тя.

Той ѝ помогна да се настани, после сам седна и опита.

— Не и в този случай, Луан. Страхотно е.

— Благодаря, господине.

Тя набоде една чушка на вилицата си. Наистина беше вкусно.

По някое време Питър стана и отвори още две бутилки бира. Когато приключиха с вечерята, Мартин настоя да зареди чиниите в машината. Луан занесе чашите в хола и се настани на дивана. Облегна се в ъгъла. Защитна поза? Може би.

Защо? Не беше съвсем сигурна.

Когато приключи с почистването на масата и плота, Питър влезе при нея в хола и седна в другия край на дивана.

— Не беше в реда на нещата ти да чистиш след вечеря.

— Напротив — усмихна се той.

Тя харесваше малките бръчици край очите му. В работата си Луан често се беше сблъсквала с компетентни и сигурни в себе си мъже, но Питър просто излъчваше самоувереност. Така и трябваше да бъде на поста, който заемаше.

Отново започна да вали. Големи снежинки се блъскаха в стъклата. Луан съжали, че няма камина, нещо, пред което да се съблечеш.

— Е — попита той, — какво става с „Редскинс“?

— Изобщо не гледам футбол. В службата често се развиват далеч по-интересни двубои.

— Така е наистина.

Започнаха предпазлив разговор за променящата се политика на правителството и за нещата, които бяха константа в бранша — вечната битка за надмощие и законодателна подкрепа; желанието да се завреш на някое топло местенце в Конгреса. Тя не се движеше в тези среди, но предполагаше, че на него не са му съвсем чужди. Питър стана да напълни чашите, върна се и седна до нея.

Холът на малък апартамент във Вирджиния не беше романтичен колкото морски бряг при пълнолуние, но какво пък. Тя постави ръка на по-близкото му рамо. Струваше й се, че усеща вибрациите на магнитно поле.

И проклетият телефон иззвъня.

Неговият мобифон.

Той стана, измъкна слушалката от джоба на самото си и дръпна антената.

— Нали ви казах да не ме безпокоите за глупости!

Пауза.

— Така ли? Кой?

Друга, по-дълга пауза.

— О, по дяволите! Добре, дайте ми петнадесет минути. По-добре двадесет, в този сняг...

Мартин пхна мобифона обратно в джоба си. Луан попита:

— Нужен си в службата?

— Предполагам, че и на теб ти се е случвало.

— Разбира се.

— Съжалявам, че развалих хубавата ни вечер. Налага се да отида в Ленгли и да се обадя по секретния телефон. Между другото, готвиш страхотно.

— Само един от многобройните ми таланти.

Той се поколеба как да приеме забележката й.

— Ако успея да заблудя пазачите си, можем да се видим в неделя към три следобед.

— Добре.

— Ще дойда да те взема.

Тя го изпрати до вратата и му помогна да си облече палтото. Раменете му бяха силни и топли.

Тази нощ дълго не можа да заспи.

В събота прекара целия ден в кабинета си. Нямаше нови инциденти.

В неделя спа до късно — лукс, който не си беше позволявала от много време насам. Измъкна се от леглото в девет и половина. Дълго стоя под горещата вода, изми косата си, оправи си ноктите, обръсна си краката, даже използва овлажнителя за тяло.

Очакваше следобеда с голямо нетърпение. От време на време стомахът ѝ се присвиваше.

Питър се обади към единадесет да потвърди срещата.

— Предупредих ги, че ако се опитат да ме безпокоят след три, ще бъдат екзекутирани.

— Искат ми се и аз да имах такава власт.

— Не обличай кой знае какво. Имам една вила в Мериленд, на брега. Какво ще кажеш да отидем там?

— По дяволите!

— Нещо не е наред ли?

— Знаех си, че някъде все ще има кожа и миризма на пури. Да донеса ли нещо?

— Не, накарах да ми приготвят храна за двама.

Пак власт.

До обяд тя вече беше облечена, а шубата, ботушите и ръкавиците бяха пригответени до вратата. Следващите три часа щяха да се точат изключително бавно.

Двадесет минути по-късно телефонът иззвъня.

— Извинявай, че те безпокоя в неделя, Луан. Обажда се Майк.

— И бездруго нищо не правех. Какво има?

— Нали помниш оная кола в Тексас? Проследих регистрацията. Колата е собственост на някаква компания в Далас, „Екзотик Ънлимитид“. Внасят разни неща. Или поне така казват.

— Което означава?

— Фирмата е прикритие на ЦРУ.

Тя млъкна. Трябваше ѝ малко време да асимилира информацията.

— Сигурен ли си?

— Наблюдавали сме ги няколко години. Доколкото си спомням, осигурявах помощ за операциите в Централна Америка.

— А мъжът?

— Агентът ни в Далас успя да изрови името. Джералд Кенеди, вицепрезидентът на „Екзотик“. Работи в Управлението почти двадесет години. Естествено, те не го признават.

— Нали не си ги питал?

— Разбира се, че не. Може би трябваше да кажа, че не биха си го признали даже и ако направим запитване.

— Благодаря ти, Майк. Много ми помогна.

— Така ли?

— Задължена съм ти.

— Няма да го забравя.

Тя бавно остави слушалката на мястото ѝ.

Стомахът вече не я присвиваше.

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 25 ОКТОМВРИ, 14:39:19

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Мартин бавно намали и спря корвета на „Маунт Върнън Мемориал“. Обядът им беше на задната седалка в кутии от стиропор. Имаше филе, всъщност полуготово. Бяха го инструктирали: за пет минути в микровълновата фурна на средна температура. Носеше и омари. Тях знаеше как да ги приготви. И вълшебната салата на мама.

Следобедът обещавахе да бъде изключителен.

Не като петъчната вечер. Беше се върнал в Ленгли в отвратително настроение и разговорът му с Исак Липцин не можеше да се отличи с особена продуктивност. По всичко си личеше, че Вайзнер се е обърнал към него, за да попритисне Мартин. А едно телефонно обаждане от шефа на Мосад едва ли можеше да се отклони току-така.

— Здравсти, Исак. Как си?

— Задоволително, Питър. Как вървят работите?

— Както винаги. Какво мога да направя за теб?

— Говорил ли си с моя нетърпелив млад приятел?

— Няколко пъти.

— Харесва ли ти идеята му?

Липцин говореше с пълното съзнание, че секретната телефонна линия не може да му осигури защитата, която би задоволила двете им разузнавателни служби. Питър напълно разбираше неговата резервираност. Напоследък той също нямаше доверие на нищо електронно.

Помълча известно време, после каза само:

— Ами доста е интересна.

— Това ли е всичко? Интересна?

— Исак, не може да не си даваш сметка, че при сега съществуващия хаос нашата първа задача е да хванем копелето и да възстановим реда.

— Разбира се. И аз мисля така. Но човек трябва винаги да мисли и за бъдещето. Възможностите не бива да се изпускат.

— Не виждам как можеш да наричаш случилото се възможност. За мен то е по-скоро поражение.

— Питър, отбраната ни има общи интереси.

— Ами... идеята ви няма да остане без отговор — отстъпи Питър. — Тя вече беше обсъждана на най-високо ниво.

Сигурно ония говеда от Пентагона още се занимават с това, след като директорът ги уведоми за предложението.

— Дискусиите често се проточват със седмици и месеци. Ние трябва да действаме сега.

— Първо ще открием виновника за сегашното положение. Остави плановете за после.

— Късогледството не е предимство, Питър. Приятна вечер.

Липцин сигурно си мислеше, че Съединените щати отдавна вече се занимават с проблема. И са решили да пипнат софтуера само за себе си. Всъщност Питър Мартин изобщо не можеше да допусне съществуването на някакъв друг вариант. Не виждаше смисъл да споделя плячката нито с чужда разузнавателна служба, нито с ония идиоти в Пентагона.

Чудеше се само с кого още са говорили Вайзнер и Липцин. Когато стигнеха по-близо до решението, ще трябваше да държи останалите членове на международната група под око. Може би всички без Андре Голоаз. Човекът наистина не понасяше компютрите.

Паркира пред блока на Ръсел, слезе и заключи колата. Температурата се колебаеше някъде около нулата. Слънцето беше

стопило леда по главните улици, но страничните все още бяха покрити със сняг. Спортният автомобил едва ли беше подходящият избор за едно такова пътуване. Последните няколко километра към брега на Чесапийк бяха по несигурен черен път. Ако имаше много сняг, колата трудно щеше да се справи.

За подобни преходи Мартин притежаваше прекрасен джип „Форд Експлорър“, но изобщо не можеше да се докопа до него. Мери-Ан Мур Мартин смяташе за особено важно Джаред да има собствена кола, въпреки че той изобщо не шофираше в Ню Йорк. Така че в крайна сметка джипът прекарваше най-хубавите си години в един гараж, а Мартин трябваше да плаща допълнителни шестстотин долара на месец само за такса.

Питър прескочи локвата киша пред входа, влезе в сградата и позвъни на Луан. Ключалката избръмча почти веднага. Тя дори не попита кой я търси. Щеше да поговори с нея за това.

Хвана асансьора до нейния етаж и почука тихо, но настоятелно. Вратата се отвори.

— Ти, кучи сине!

Зелените очи святкаха гневно. Той с мъка успя да сдържи усмивката си.

— О! Нещо не е наред ли?

— Накарал си да ме следят!

— Ами виж сега...

— Изобщо не ме интересува нито кой си, нито за какъв се мислиш...

— Изслушай ме, Луан. Не знам за...

Изведнъж страхотно му се доця да я прегърне. Идеята вероятно не беше много добра.

— Аз съм професионалист. Работя за страната си и няма да позволя на някакъв самодоволен скептик да поставя под съмнение мен и моите методи и мотиви. Ясно ли ти е?

— Да, разбира се. Виж, трябва да има просто обяснение за...

— Довиждане.

Тя понечи да затвори, но Мартин не ѝ позволи.

— Хей, в колата има омари!

— Яж си ги сам!

И хлопна вратата под носа му.

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Нейтън Грей се чувстваше ужасно самотен. Стаята му в „Мейфлауър“ го потискаше. Както и повечето места в източната част на Съединените щати. Изтокът имаше по-дълга история и по-голяма доза цивилизация. Тук сградите бяха по-стари, улиците — по-тесни, стаите — по-малки и хоризонтите — по-близки. За човек като него, израсъл сред хиляди километри засята пшеница и разтягащи се във вечността равнини, всичко на изток от Мисисипи действаше клаустрофобично.

Следобед цели три часа говори по телефона с управителните, финансови и оперативни ръководители в Атланта. Доколкото можеше да прецени, те правеха каквото трябва, и то добре. И въпреки всичко клиентите не се редяха на опашка пред вратата им. Отделът по маркетинг го отдаваше на съобщението на ФБР и Агенцията за национална сигурност, което предупреждаваше хората да не се опитват да се отделят от съществуващите системи. Хората му бяха провели стотици телефонни разговори, разпратени бяха около двадесет хиляди брошури без допълнително поръчаните. Интересът беше огромен, но нямаше продажби.

Грей знаеше за предупреждението и пръв щеше да се съгласи, че е напълно логично. Оперативният директор го увери, че до този момент в Глоубнет не са прониквали вируси. Бяха регистрирани 764 опита за нелегално влизане. Повечето от тях вероятно бяха дело на разни аматьорчета от Интернет, нетърпеливи да се заемат с новото предизвикателство. Успяха да разочароват всички.

Грей се надяваше, че ако хората разберат колко сигурна е новата мрежа, веднага щяха да си купят абонамент. Както вървяха нещата, май всяка покупка можеше да бъде от значение. Проучванията им показваха, че около тридесет милиона потребители — частни лица, организации и търговски предприятия в Северноамериканския континент — имат връзка с Интернет. Целта на „Компсистемс“ през първата година — до края на декември — беше да привлече в Глоубнет поне една шеста от тях. От петте милиона клиенти половин милион се полагаше на фирмите.

Приходите само от първоначалната такса трябваше да достигнат 750 милиона долара. Месечните вноски варираха около 38 милиона долара. Това не бяха джобни пари.

Текущите разходи по поддържането на системата — сумите за възнаграждение на персонала, таксите за сателитните канали, базите данни и техническата част — възлизаха на 40 милиона на месец. Това оставяше два милиона долара пасив, ако не се броят парите от първоначалната такса. През втората година клиентите трябваше да достигнат десет милиона и балансът щеше да стане положителен. Предвидената за годината печалба беше седемдесет милиона долара. През третата година, когато „Компсистемс“ вече щеше да притежава по-голям пазарен дял, можеше да си позволи да увеличи цената на месечната услуга с десет процента.

Първоначалните загуби щяха да се покриват от 750-те милиона долара, събрани през първата година, и от печалбата от продажбите и лицензирането на софтуер. Голяма част от тази сума щеше да отиде за покриване на дълговете. Той дължеше двеста милиона долара само на Джером. Половин дузина банки чакаха да им напише чекове за още осемдесет милиона. Трябваше да покрива и разходите по амортизацията и развитието, отрицателния баланс, производството на софтуера, непрекъснато нарастващия персонал по поддържането на разширяващата се система и подготвянето на южноамериканския пазар. Трябваше да плати на Джером и стоте милиона за кодирането с „Пелъс Гард“. Всъщност голяма част от тези пари бяха за Джорджия, тъй като тя беше работила по първоначалния проект — „Касъл Моут“.

И все пак, ако всичко вървеше добре, Нейтън Грей щеше да прибере в джоба си около двеста милиона долара само за първите две години. Без данъците. След пет години щеше да бъде милиардер, а притежаваше само шестдесет процента от компанията. Шефовете на отдели си разделяха останалите четиридесет. По собствените му изчисления Джером щеше да прибере пет милиарда от печалбите на „Датекс“, плюс изплатените дългове на Меоши, Джийн, Дарла и него самия.

Очакванията бяха, че след шест до седем години Интернет ще престане да съществува. Когато там останеха само ограничен брой неподатливи потребители, правителството и големите икономически структури щяха да оттеглят подкрепата си. Глоубнет със своята

гарантирана сигурност и ефективен контрол щеше да остане единствената възможност за всеки, който иска място в киберпространството.

И Джером, естествено с подкрепата на Нат, Джийн, Дарла и Меоши, можеше да диктува условията си на правителствата. Глупавите митнически ограничения щяха да отпаднат в името на свободната световна търговия. Хората от Испания до Нова Зеландия щяха да могат да общуват помежду си, да споделят и обменят националните си богатства. Мрежата щеше да се превърне в един огромен магазин. Уърлд Уайд Уеб трябваше или да престане да съществува, или да води преговори за прехвърлянето си в Глоубнет.

А явлението електронни терористи беше обречено на гибел. Една от хубавите малки вторични програми в „Пелъс Гард“ можеше да идентифицира кретените, чието хоби е да тормозят останалите. Програмата щеше да бъде активирана през третата година. Тогава всички, които нарушаваха нормалните правила на етиката, моментално щяха да бъдат лишавани от абонамент. Тогава спокойно можеха да се върнат в Интернет и да изчезнат заедно с нея.

За хакерите също идваха тежки времена. Беше невъзможно да се дешифрират кодовете, а всеки опит щеше да бъде регистриран и нарушителят — временно отстранен. Така че този вид занимания също бяха обречени.

Ако след шест месеца хакерът пожелаеше да се върне, беше добре дошъл. Но вторият опит се наказваше по-сурово.

Грей вече виждаше в мечтите си как с помощта на Глоубнет светът се смалва и хората стават по-близки. Отдавна копнееше това да се случи.

Именно тази мечта беше основният му мотив. Не го беше грижа особено за парите. Всъщност мислеше, че вече си има достатъчно. Не беше от хората със слабост към лукса. Притежаваше един апартамент близо до Лейкуд парк в Атланта и петгодишен „Джип Уегъниър“. Изобщо не можеше да си се представи в лимузина. Беше особено щастлив, че след като спечели първите си половин милион долара, успя да изплати ипотеката на родителите си. Не им каза веднага. Първо изчака да пристигне писмото от банката.

Не че не се тревожеше за изоставането в продажбите. Ужасно му се искаше Глоубнет и Джером да постигнат голям успех. Един милион

абонати нямаше да свършат работа. Нито два милиона.

Трябваше да се направи нещо за решаването на световната криза в компютърните системи, и то скоро. Повтаряше си го непрекъснато. Само да можеше да преодолее депресията, която го измъчваше последните няколко дни... По дяволите, трябваше да се вземе в ръце!

Но какво можеше да направи в шест часа следобед, и то в неделя?

Не беше гладен. Напоследък нямаше апетит.

Искаше му се да излезе, но разходката във Вашингтон след залез-слънце не беше особено здравословна.

Крачеше нагоре-надолу из стаята и се опитваше да мисли за скритата директория.

Но изобщо не можеше да се концентрира.

Спря до леглото, вдигна слушалката и позвъни в замъка.

Адам Мур му каза, че Джером и Джорджия още не са се върнали от Париж.

Грей беше сигурен, че ще съкратят пътуването си. През последните няколко години Джером не обичаше да си губи времето със сантименталности.

Обади се в отряда по компютърни престъпления и се представи. Дадох му домашния телефон на Луан едва когато му позвъниха обратно в хотела, за да се уверят, че наистина е той. Набра цифрите веднага, преди да ги е забравил.

— Какво има? — сопна се тя.

— О, боже! Май не си в много добро настроение.

— Нат?

— Аз съм. Ако моментът не е подходящ...

— Не, не. Откъде имаш домашния ми телефон?

— Не ми беше лесно да го получа. Виж, не се чувствам добре в тази стая. Ако още не си вечеряла, ще излезеш ли да хапнем някъде заедно.

— Нат, това е най-хубавото нещо, което чувам днес. Може би и през цялата седмица.

Той искрено се изненада. Беше очаквал да му сервира някакво алиби.

— Знаеш ли какво? — продължи тя. — Аз ще дойда да те взема от хотела. Ти реши къде ще отидем.

— Дадено.

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 25 ОКТОМВРИ, 11:43:37

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Кейси си наля чаша мляко, сложи няколко курабийки с фъстъчено масло в една картонена чиния и ги занесе при компютрите си. Беше пренаредил стаята така, че клавиатурата на новата машина да му е подръка. Така можеше да отбелязва прогреса си.

Седна, качи обутите си в чорапи крака на бюрото и се облегна назад. Започна да дъвче бавно курабийките, докато изучаваше екрана. Върху монитора на свързания с мрежата компютър се виждаше графичният файл X на „Юникс“. Новият показваше списък от адреси, подредени схематично, свързани един с друг, изписани с дребен шрифт, за да се съберат повече на екрана.

Цели дванадесет часа беше преглеждал дискетите, които му даде Ръсел. Получи основна представа за подхода на отдела по компютърни престъпления и реши, че така едва ли ще стигнат донякъде. То беше, като да търсиш игла в купа сено.

Прочете досиетата на всички заподозрени, включително и своето собствено. Не се задълбочи много, за да не губи излишно време. Обаче остана впечатлен от детайлите, които бяха успели да съберат. Имаха дори оценките му от началното училище. Средна работа с изключение на тази по математика. Бяха включени и докладите на психолозите от Ломпок. Конрад нямаше високо мнение за психолозите.

Натрапчиви идеи, обсебвачи... Що за глупости!

Имаше общо над 1500 досиета. Той лично познаваше около триста от тези хора, по имена или идентификатори. Част от останалите бяха истинска загадка, но повечето би могъл да идентифицира само по начина им на действие. Беше се натъквал на работата им в мрежата. ФБР със сигурност щеше да удари джакпота, ако го наеме за консултант. Можеше да им достави на табла поне няколко дузини от издирваните нарушители. Но никога нямаше да го направи. Това, което правителството смяташе за престъпление от углавен тип, за него беше ежедневие. От всички заподозрени нямаше нито един достатъчно добър, за да го е извършил.

По-важни от негова гледна точка бяха файловете, документиращи пробивите в различни компютърни системи из цялата страна. Те включваха не само адреса и детайлите на престъплението, а и съответните пароли. Той, разбира се, ги прибави към своята база данни. Защо да се хвърля на вятъра целият труд на Ръсел по съставянето на докладите?

Паролите бяха много важни. Тя беше извършила сериозно нарушение с разкриването им. Когато му каза, че рискува работата си, не го беше излъгала.

От събота следобед насам той се опитваше да възстанови пробивите във всяка от засегнатите системи и компютри. Старателно си записваше адресите и приемниците, през които трябваше да мине, за да се добере, да кажем, до полицията в Литъл Рок. Обикновено те оставаха невидими при работа в мрежата. Потребителят просто въвеждаше крайния адрес и, хоп, вече беше там.

На практика нещата далеч не бяха толкова прости. Когато човек изпращаше съобщение по мрежата, или се включваше в разговор с някоя от новите групи, отделните трансмисии често се насочваха по съвсем различни маршрути. Конрад беше въвел адреса на полицията в Литъл Рок и после специалната програма, която беше написал сам, проследяваше стъпка по стъпка различните етапи. Тя просто идентифицираше адресите по пътя.

За да стигне до Литъл Рок, той първо минаваше през връзката на Международната телефонна и телеграфна компания на Джак Крейн с Ингълуд, после през Купъртино, Калифорния, и влизаше в Интернет през компютъра на „Портъл Ком“. По време на пътуването пакетите се придвижваха през шест различни мрежи. Невинаги беше възможно да се определи къде е географското местоположение на приемника. Имаше един в Чикаго, друг в Омаха и, разбира се, в Литъл Рок. Но ако географията беше неясна, киберпространството се поддаваше на класификация. Адресите, които изпълваха екрана, бяха от рода на: `jawbone@barge.org`, `millhouse@binary.wilcom.com` и прочие.

Конрад се занимаваше с това от часове. Беше работил почти цялата нощ и през деня. Успя да влезе в „Саутуестърн Бел“, „Пасифик Бел“, Вашингтонската електрическа компания, Скотланд Ярд и още около двеста различни учреждения.

Търсеше общия модел.

Тъй като не знаеше адреса на изходния компютър, а и още никой не беше написал дигитална проследяваща програма, това беше единственото, което му оставаше.

Все още нищо не му идваше наум.

Нямаше къде да бърза.

Някой ден щеше да намери отговора.

Например можеше да се окаже, че до всички поразени системи първоначално води определена поредица от адреси. В такъв случай можеше да проследи нещата в обратен ред. А ако много се потруди — да определи и географското местоположение на компютъра.

Идеята сигурно щеше да свърши работа. Или не.

Той дояде курабийките, свали краката си от бюрото и се наведе напред, за да включи комуникационната си програма.

Погледна списъка с адресите на Ръсел и написа:

admin@cia.gov

Това можеше да се окаже доста интересно. Да видим що за хора защитават държавата на международно ниво.

До утре, помисли си той, щеше да приключи с адресите в Съединените щати.

До вторник — с целия свят.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 26 ОКТОМВРИ, 09:25:43

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

— Не печеля достатъчно, за да си водя счетоводство — каза Луан на продавача. — Парите идват и си отиват.

— Счетоводната програма върви заедно със системата. Няма да ви струва нищо — отговори той. — Опитайте!

Е, безплатното си е безплатно.

Тя му подаде кредитната си карта и мислено събра длани в молитва. Всичко мина нормално.

Страхотно! Току-що един компютър ми позволи да взема 2800 долара назаем от друг компютър. Какъв свят!

Беше решила да провери дали Конрад не е оставил съобщение на компютъра в кабинета ѝ. Стигна на половината път до река Потомак, когато се сети, че системата в службата ѝ не можеше да се похвали с кой знае каква сигурност. Беше странно човек да не може да се довери на защитата на ФБР, но щом някой можеше да влезе в компютрите им веднъж, нямаше никаква гаранция за безопасността на данните. Съобщенията на Ренегата бяха кодирани с Пи Джи Пи, но това едва ли беше достатъчно.

На вечерята снощи Нейтън Грей беше споменал, че обикновените потребители, главно частни лица, не бяха обект на проблемите, засегнали голяма част от индустрията. Това предполагаше съществуването на няколко възможности: нарушителят възприема себе си като един от тях, тоест е член на виртуалното общество; той се интересува само от по-мащабните търговски и социални организации или просто няма необходимите ресурси, за да тормози всички. Наистина беше доста за някого, или група лица, да следи дейността на петдесет милиона души дори и с помощта на компютър.

Повечето правителства не биха могли да се справят с подобна задача, независимо колко усилия ще им струва.

Ръсел отби в първото разклонение, излезе от магистралата и потърси най-близкия търговски център. Първият, който откри, не предлагаше електроника, но във втория имаше щанд с офис техника. Тя измъкна своята „Мастъркард“, влезе и обясни на продавача какво ѝ е нужно.

Избра си малка система с осем мегабайта памет и 540 мегабайтов хард диск. Купи си CD-ROM и евтин матричен принтер. Успя да устои на примамливите описания на мултимедийната звукова система, но си взе добра комуникационна програма, текстов редактор и електронна таблица. И безплатната счетоводна програма, разбира се. Основният пакет включваше операционна система, „Уиндоус“ — графичен интерфейс и няколко компактдиска, — енциклопедия, игри и още няколко, които не я интересуваха особено. Плюс програмите, осигурени от по-популярните комуникационни мрежи.

Продавачът ѝ помогна да натовари всичко в колата си. Луан се обади в службата, че ще закъснее, и се прибра в апартамента си. Четири пъти се връща до колата, докато пренесе всички кашони в хола си.

В който, разбира се, не беше предвидено място за такава дейност. Тя махна дреболиите от бюрото и намести там компютъра, монитора, клавиатурата и мишката. Включи стабилизатора. Засега нямаше да пуска принтера. Книжките с упътванията, които никога нямаше да прочете, хвърли на шкафа зад един стол.

Включи компютъра и четиридесет минути зарежда новите програми в паметта. После се запозна с различните предложения и накрая се спря на Америка Онлайн. Отиде до малката масичка, вдигна слушалката и набра съответния номер. След десет минути, с още едно не толкова скъпо използване на кредитната карта, вече беше включена в мрежата.

Щракна два пъти с мишката и извика съответната програма за електронна поща. После взе чантата си, намери кутията кибрит и я отвори, за да се увери, че е запомнила адреса правилно.

ДО: renegade@cup.portal.com

ОТ: lurus@aol.com

Сигурно си забелязал новия ми адрес. Ще оставя компютъра включен. Надявам се, че сега, след като вече сме партньори, ще ми прехвърлиш своята Пи Джи Пи.

Ако смяташ, че съм прекалено самонадеяна, прав си.

Ръсел изпрати съобщението в този му вид, защото нямаше кодираща програма. Разчиташе, че Конрад ще я снабди с някоя подходяща, както беше направил с компютъра ѝ в службата. Всъщност тя беше сигурна, че той е направил доста модификации в стандартната Пи Джи Пи и сега тя е много по-добра от оригинала.

Изключи монитора, грабна чантата си и изхвъркна навън. Чак на входната врата се сети за всички онези долари, с които трябваше да се раздели преди час. Върна се обратно в апартамента, разрови упътванията и попълни всички регистрационни и гаранционни карти, които успя да намери. Щеше да ги изпрати на път за работа. Можеха да са ѝ от полза, в случай че прекрасните ѝ устройства се окажат негодни още преди края на деня.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 26 ОКТОМВРИ, 05:22:12

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: УЕСТИН

Джером дръпна тежката стъклена врата и влезе в оперативния център. По това време сутринта лампите бяха затъмнени и стаята се осветяваше главно от петте контролни монитора. Пред тях седеше Адам Мур. Всъщност той обожаваше нощните смени.

— Добро утро, Адам.

— Здравсти, Джером.

— Някакви проблеми?

— Дребна работа. Един от компютрите в Кайро беше объркал адреса на няколко пакета за Дарла. Оправихме го почти веднага.

— Отлично. Продажбите?

— Бавно се покачват. Продължаваме да използваме едва два процента от възможностите ни за континента. Новите клиенти още се приспособяват, но доверието им расте с всеки изминал ден.

— Комуникациите?

— Те са най-интензивни между Европа и Азия. След няколко дни слуховете за нас ще се разпространят достатъчно и ще обърнат нещата.

— Да се надяваме, Адам.

Уестин продължи по широкия коридор към предната част на замъка. От дясната му страна зад стъклените прегради бяха главните компютърни системи, поддържани от двама оператори. Отляво се намираха кабинетите на програмистите.

Под вратата на една от стаичките се процеждаше светлина. Никой в „Датекс“ нямаше определено работно място или кабинет. Тази стая обаче се ползваше основно от Джорджия. Стана му интересно кой може да е вътре, отвори и надникна.

— Здравсти, Джером — каза Джорджия.

Той влезе и затвори вратата след себе си.

— Скъпа, знаеш ли колко усилия положих да се измъкна от леглото възможно най-тихо! Облякох се на тъмно, а ти дори не си била там!

— Знам. Хрумна ми една идея и нямах търпение да я изпробвам. Запознай се с хер Коплер.

Уестин мина зад нея и погледна големия, двадесет и пет инчов монитор. Веднага разбра, че тя използваше М-структурата.

Структурата М, или многорежимният гръбнак на Интернет и Глоубнет, вероятно най-пълно олицетворяваше онова, което политиците обикновено наричаха информационна супермагистрала. При работата в мрежите съществуваша три основни режима: диалог само между два компютъра; връзка на едно устройство с две или повече такива и активна комуникация на равноправни начала между няколко компютъра. Многорежимната структура често използваше както аудио, така и видеосигнали.

Проблемът в Интернет беше, че обхватът често не позволяваше пренасянето на дигитално кодирани сигнали. За разлика от текста те се нуждаеха от доста по-голям диапазон. Така разговор между десет души от десет различни страни фактически можеше да претовари мрежата и да предизвика колебания и неточности при пренасянето на информацията. Образът на екрана щеше да бъде некачествен, още повече ако няколко души се опитат да направят това по едно и също време.

Въпреки всичко около 1500 организации в Интернет често използваха тази система. Най-често специалисти контактуваха помежду си за решаването на по-сложни научни проблеми и обменяха наблюдения и изчисления. Подводните кадри, направени от роботи на океанското дъно, и спътниковите снимки от космоса се споделяха от всички.

Структурата в Глоубнет беше далеч по-съвършена от тази на Интернет. Тя позволяваше пренасянето на огромна по обем информация. Техниците на Уестин бяха изпробвали системата с петдесет активни потребители от различни страни. Единственият ограничаващ фактор беше броят на мониторите, които показваха участниците в експеримента.

Джорджия Тейлър беше разделила своя на две части. Отляво имаше някакъв текст. На дясната страна на екрана се виждаше отчаяното лице на въпросния господин. Той беше само по риза, с разхлабена вратовръзка. Черната му коса беше разрошена, под зачервените му очи се виждаха тъмни сенки. Не се беше бръснал от няколко дни.

Джером дръпна един стол и седна до Джорджия, така че да влезе в обсега на видео лещите на монитора.

— Добро утро, господин Уестин. Веднага ви познах.

— Добро утро и на вас, хер Коплер.

Ако знаеше, че Джорджия води разговор с мъж от Германия, нямаше да си позволи онази забележка за леглото. Джером много държеше на имиджа си.

— Признавам си — каза той, — че се намесвам в разговора ви, без да имам и най-малка представа за какво става въпрос.

— Хер Коплер — обясни Джорджия — е директор на компютърните операции в „Даймлер-Бенц“.

— О! Сигурно е голяма отговорност. Никак не ви завиждам, хер Коплер.

— Страхувам се, че положението ми в момента наистина никак не е розово. Моля да ме извините за ужасния вид. Не съм спал от няколко дни.

Уестин се почувства гузен за трите дни, които прекараха с Джорджия в Париж. Беше възстановил силите си напълно.

— Не се притеснявайте. Мога да си представя на какво напрежение сте подложен.

— Положението е по-лошо, отколкото предполагах. Вчера се опитах да изкарам всичките си файлове на принтер. Поне щях да имам копия на хартия, преди да се опитам да се откача от мрежата. Предполагах, че ако паметта на компютрите бъде изтрита, си струва да поемем разходите по ръчното въвеждане на данните в независима система.

— Стана ли?

— Не. Принтерите отказват да изпълнят командата. Така че информацията ми остана на електронни носители и не виждам друга алтернатива, освен да я загубя.

— Възможно е — обади се Джорджия. — Хер Коплер и аз тъкмо обсъждахме провеждането на един малък експеримент.

— Разбирам. И в какво се заключава експериментът? — попита Уестин.

— Докато ни нямаше, Нейтън е оставил съобщение за мен. Открил е съществуването на скрит файл в скрита директория. Току-що се потвърди, че „Даймлер-Бенц“ имат двадесетмегабайтова скрита програма в системите си.

Уестин веднага разбра.

— Нат също ли е опитал да направи нещо?

— Аха. С разрушителен ефект.

Джером примигна.

— Системата е била сравнително малка. На мен обаче ми хрумна нещо друго и искам да го изпробвам, с разрешението на хер Коплер, разбира се.

— Да, вече се споразумяхме.

— Точно така. Джером, ако нещо се обърка, му предложих да поемем половината от разходите по възстановяването на информацията.

Коплер си позволи малка усмивка.

— Сделката напълно ме устройва. Ако изключа системата и изгубя всичко, ще трябва да платим сами всички разходи. И аз ще се простя с работата си. Ако госпожица Тейлър не успее, остава ни само половината сума. Тогава може би няма да ме уволнят.

Уестин усети как нещо го стиска за гърлото. За корпорация с размерите на „Даймлер-Бенц“ сумата нямаше да е по-малка от няколко милиона долара.

Погледна лявата страна на екрана. На пръв поглед реши, че това е хиперкодиращият език, който се използваше в Уърлд Уайд Уеб и приличаше малко на „Уиндоус“.

Джорджия обясни:

— Хер Коплер ми предостави достъп до системите си. Това е файловият оператор.

— Разбирам. Е, аз лично имам доверие на госпожица Тейлър — каза Уестин.

— Това е единственият ми шанс — обади се хер Коплер.

— Има и още нещо, Джером. Всъщност две неща. Първо, хер Коплер не може да види какво точно правя. Така ще защитим правата си, ако успея.

Уестин искрено се възхити на предвидливостта ѝ. Ако наистина беше открила някакъв начин за елиминирането на вируса, можеха да спечелят цяло състояние.

— Второто е част от споразумението ни. Ако успея, „Даймлер-Бенц“ незабавно ще се присъединят към Глоубнет. Ще му заредя кодиращата програма за бъдеща защита на файловете, а той ще ни изплати сума, сто пъти по-голяма от нормалната абонаментна такса.

— Петнадесет хиляди американски долара са напълно приемлива цена — съгласи се Коплер.

— Да започваме ли? — попита Джорджия.

— Ще затворя очи и ще се помоля номерът да мине.

Коплер наистина затвори очи.

На Джером също му се прииска да затвори своите.

Но искаше да види какво става. Джорджия премести стрелката на „файл“, щракна два пъти върху „изтриване“ и изчака появяването на въпроса дали наистина иска да изтрие файла. Тя въведе символа ":-(" и натисна „enter“.

После отговори положително на въпроса на компютъра.

Бяха ѝ дадени различни възможности с няколко клавиша.

Тя избра тази за директория с всички съществуващи в нея файлове и щракна два пъти с мишката.

Следващите три секунди нищо не се случи.

После въпросът изчезна.

И всичко друго си остана на мястото.

— Хер Коплер, бихте ли проверили паметта си и целия обем на диска?

— Толкова бързо?! Нима свършихте? — Коплер отвори очи.

— Надявам се.

Той натисна няколко клавиша и се вцепени.

— Няма го!

— Дайте команда на принтерите.

След няколко секунди той каза:

— Командите се приемат. Принтерът работи! Но това е невероятно!

— Хер Коплер, сега ще ви свържа с Адам Мур и ще го накарам да ви зареди кодиращата програма. Добре дошли в Глоубнет.

— Госпожице Тейлър, вие сте гений. Задължен съм ви до гроб!

— Радвам се, че успех да ви помогна.

Тя позвъни на Мур по интеркома и няколко секунди по-късно Коплер изчезна от екрана.

— Джорджия, това беше удивително! Как се сети?

— Знаеш как става понякога, Джером. Струва ми се, че съм го сънувала. Събудих се посред нощ, замислих се за проблема и така и не успях да заспя отново. Съобщенията за Червения кръст са били подписани със символ на намръщено лице. Както и предупрежденията по Интернет.

— Наистина те обичам, нали знаеш? Не само заради блестящия ти интелект.

Тя се усмихна и го потупа по ръката.

— Още нещо, Джером. Трябва да запазим случилото се в тайна.

— Какво?

— Ще говоря с Нат, Меоши, Дарла и Джийн и ще им дам решението. Ако успеем да привлечем по-големите корпорации в Глоубнет, нещата веднага ще потръгнат.

— Подозирам, че хер Коплер ще се обади на всичките си приятели. Ще ни затрупат със запитвания.

— Ще им кажем, че формулата е ефективна само при определени условия. Нека помислим за бъдещето, Джером.

Уестин се облегна на стола си и се усмихна. Тя наистина беше успяла да го впечатли. Гордееше се, че е негова.

— Оставям всичко на теб, скъпа.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 26 ОКТОМВРИ, 12:16:22

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Поспа пет часа сутринта и се отправи на петкилометрова разходка. Не искаше да загуби формата си.

Отиде да провери хижата на съседа си, но този път не си взе храна. Стоенето на едно място и курабийките с фъстъчено масло вече бяха оказали влияние на фигурата му.

Видя четири сърни и успя да зърне за миг бягащия рис, изплашен от присъствието му. Пумата беше слизала тук през нощта, ако се съди по оставените следи. Конрад се надяваше, че е успяла да си намери храна.

През последните няколко дни не беше валил сняг. Небето беше оловносиво и температурите си оставаха далеч под нулата. Конрад не намали крачките си, докато успя да се постопли малко от движението. Страните упорито го сърбяха. Не се беше бръснал от завръщането си от Тексас.

На връщане спря на каменния мост и огледа царството си. Гледката го накара да се почувства дребна и незначителна частичка от вселената. Върховете на дърветата край него сякаш опираха в небето. Каменната пропаст на запад го поглъщаше. А великолепната тишина се нарушаваше само от вятъра в клоните на боровете и писъка на ястреба високо в небето.

Обичаше планината.

Конрад беше много щастлив в света на Джак Крейн. Цялото това спокойствие и вратата, която му отваряше мрежата, бяха напълно достатъчни. Джак Крейн нямаше нужда от повече.

Специален агент Ръсел беше променила живота му.

И защо?

За да преследва някакъв вманиачен хакер, който беше надхитрил всичките ѝ специалисти?

Защо той трябваше да се тревожи? Проблемът си беше техен, не негов. Нека си го решават тогава. И бездруго имаха нужда от повече

опит.

Застана по средата на моста и ритна с върха на ботуша си преспата сняг отстрани. Вътре имаше малко камъче, което полетя надолу.

Конрад мислено се усмихна. Това ли беше? Страхът от неизвестното? От неуспеха? Нима не можеше да се справи с човека, скрит зад намръщаното лице?

Глупости!

Компютрите нямаха никакви тайни за него. Двете години в Ломпок и двете в планината бяха променили начина му на мислене. Вече не изпитваше необходимост непрекъснато да се доказва. Сам решаваше по кое време на денонощието да спи и какво да прави. За него нямаше правила. Не се съобразяваше с никого и не търсеше одобрение. В мрежата просто спазваше добрия тон. Не беше в негов стил да обижда хората или да ги тормози. Не се бъркаше в живота на другите и очакваше същото и от тях.

Ако поискаше да намери Намръщания, нищо не можеше да го спре. Търсенето още не го беше довело доникъде. Прегледа всички досиета, които му даде Ръсел, включително и малкото доклади от Азия и Европа. Стори му се, че за момент видя някаква закономерност в адресите, които програмата му идентифицира, но веднага му се изплъзна.

Стоп!

Това не го засягаше. Нека Ръсел се погрижи. В крайна сметка заплатата ѝ се осигуряваше от парите на хората — включително и тези от неговите собствени фиктивни данъкоплатци.

Освен това пострадалите напълно си го заслужаваха — задниците от Ку Клуks Клан, банките, скапаните бюрократи. Крайно време беше някой да ги постави на мястото им. Доколкото знаеше, никой от свободната виртуална общност, в която и той членуваше, не беше засегнат.

Отделът по компютърни престъпления щеше да се справи.

Въпреки че той лично беше на друго мнение.

Конрад най-после взе правилното решение. Пресече каменния мост и тръгна по тясната алея към полянката пред хижата. Сякаш беше свалил камък от плещите си. Чувстваше се лек като перце и пълен с

енергия. Обиколи два пъти полянката тичешком, като прескачаше бурените и преспите сняг. Движението му се отрази много добре.

Вътре свали палтото, вълнената шапка и ръкавиците и застана за няколко минути пред печката, докато се постопли. После се върна при компютрите.

Седна, включи монитора и изчака спокойно да загрее. Имаше съобщение за Ренегата.

Не беше получавал електронна поща с този идентификатор от дълго време.

Прочете го.

Жалко, госпожо. Наистина сте много настоятелна!

Сети се как двамата седяха на чиниите в съседни кабинни в дамската тоалетна на летището в Далас. Приличаше на откъс от глупав детективски роман.

И оня идиот, който я преследваше.

Защо я следяха. Нали беше от добрите? Поне от тяхна гледна точка.

Тя го защити.

Даде му секретни материали.

Това беше една нова Ръсел.

Тя му вярваше.

Отдавна никой вече му нямаше доверие. Родителите му се отказаха от него втория път, когато го хванаха да се рови в компютрите на училището. Беше им обещал, че няма да го прави, а после ги предаде. Не можеше да ги обвинява за решението им.

Не искаше да поема ангажименти.

Поне не сега.

— О, по дяволите!

Конрад дръпна клавиатурата и написа новия адрес. Остави й копие от своята По Джи Пи 100, както сам я нарече след подобренията.

И й изпрати кратко съобщение.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 26 ОКТОМВРИ, 15:11:53

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Мартин никога не даваше интервюта. Със същия успех това можеше да бъде написано на челото му. До този момент всички

репортери наоколо се бяха съобразявали.

С изключение на този. Той седеше във фоайето вече почти цял час. Охраната не го пускаше да мине, но въпреки всичко продължаваше да тормози Норма по телефона през десетина минути.

Тя влезе в кабинета му.

— Току-що се обади пак.

Мартин вдигна глава.

— Много е напорист. Не разбира от дума, а?

— Искане само да ти спомена „Омикрон“.

По дяволите!

— Как му беше името?

— Удроу Гарлиц.

— От „Уошингтън Поуст“?

— Обадох се в редакцията за проверка. Политически репортер.

— Добре, добре. Накарай някой да го доведе.

На лицето ѝ се изписа огромна изненада. По-голяма глупост не беше чувала през живота си.

След десет минути тя бутна Гарлиц в кабинета. Мъжът беше облечен в представителен тъмнокафяв костюм, с бяла риза и вратовръзка. Беше около петдесетгодишен, с многобройни белези по лицето. Мартин беше очаквал някой по-млад.

Махна към стола.

— Интересно защо не съм чувал за вас досега, господин Гарлиц?

— Работя тук едва от няколко месеца. По-голямата част от кариерата ми мина в Орегон. Радвам се, че отделихте време да се срещнете с мен, директоре. Зная, че сте много зает човек.

— Няма да ви дам интервю — отрязва го Мартин. — Можем да поговорим, но при едно условие. Не искам да виждам нищо в пресата.

Мъжът не се изненада.

— Очаквах такава реакция.

Той се наведе и му подаде една дебела папка. Мартин хвърли поглед на първата страница и разбра. Това беше копие на секретното му досие.

— Вие сте убили девет души, директоре.

Най-малко. Мартин реши, че няма смисъл да отрича.

— Аз служа на своята страна.

— Сигурно. Както разбирам, били сте награден с почетен кръст и звезда.

Най-високите отличия в ЦРУ Съществуването им никога не беше признавано публично. Едва ли можеше да си позволи да се гордее с тях.

— Освен това сте участвали в някои доста съмнителни разузнавателни операции.

Мартин беше отделил години от живота си за създаването на съвършени разузнавателни мрежи, каквато беше „Омикрон“ в Тайланд. Те предоставяха на Съединените щати изключително ценни сведения.

— Това е вашето мнение. Откъде имате тази информация, господин Гарлиц?

Репортерът въздъхна.

— Искан ми се да ви кажа, че съм стигнал до нея с цената на много труд и блестящо журналистическо разследване. Истината е, че досието просто излезе на компютъра ми.

— Някой друг виждал ли го е?

— Във вестника ли? Не, не мисля. Но може да е изпратено и в други редакции.

— Разбира се, аз знаех, че досието липсва заедно с още няколко други. Информацията е свръхсекретна.

— Естествено в интерес на националната сигурност.

— Точно така. Поне от моята гледна точка.

— Хората няма да го харесат.

— Случва се. През седемдесетте разкритията на комисията Чърч — сенатора Франк Чърч — доведоха до смъртта на няколко добри граждани.

— Знам тази история — каза репортерът. — Това тук е единственото копие, директоре. Изтрих файла в компютъра.

Мартин беше скептично настроен, но оцени жеста.

— Значи няма да има заглавия на първа страница?

— Не ми се вярва. Само не мога да разбера кой има полза от публикуването на досието.

— Аха. И каква е цената?

Гарлиц се усмихна.

— Когато му дойде времето, ще поискам вътрешна информация за Намръщения.

— Намръщения?

— Погледнете заглавията в утрешния брой. Получихме копие от съобщението на Червения кръст и предупреждението, изпратено до вестника. Изглежда, че виновникът за компютърния хаос се подписва със символа на намръщено лице.

При тези обстоятелства Питър едва ли имаше някакъв избор. При това човекът изглеждаше почтен. В крайна сметка можеше да постъпи и по друг начин и да спечели слава.

— Вие може и да сте първият, на когото ще дам интервю, господин Гарлиц.

— Благодаря.

Когато той си тръгна, Мартин изгори папката в кошчето за боклук и се обади на Лем Крайдър в компютърния център.

— Досието ми се намери.

— Много ли е лошо? — попита Крайдър.

Мартин му разказа.

— Възможно е да е изпратено и в други редакции.

— Извадил си голям късмет, Питър. Сега се тревожа повече за останалите.

— Изпрати ли доклада на шефа?

— Да. Даже се срещнах с него. Белият дом вече знае за случилото се. Очевидно другите агенции имат същите проблеми. Отбраната и военното разузнаване със сигурност.

— Свали ли досиетата от мрежата?

— Не смея, Питър. Говорих с шефа и той е на същото мнение.

Червената лампичка на телефона започна да мига.

— Добре. Благодаря ти, Лем.

Той прекъсна връзката и прехвърли разговора.

— Тук е Спенсър, шефе. Готови сме с идентификацията.

— На кого?

— Оня тип от Далас, с когото се е срещнала Ръсел. Джери Кенеди огледа снимките, които му изпратих по факса.

— О! Слушам те.

— Бивш затворник. Кърк Конрад. Лежал е два пъти във федерален затвор за компютърни престъпления.

Мартин си спомни. Ръсел беше споменала веднъж за него, когато обсъждаха профилите.

— ФБР знае за Кенеди. Измъкни го зад граница — нареди той. — И намерете Конрад.

Тръшна слушалката.

Интересна работа. Значи тя хлопна вратата под носа му, а в същото време се среща тайно с компютърен хакер извън закона. Понеделникът му тръгна добре. Настроението му започна да се оправя след проваления неделен следобед. Съсипаните планове и очаквания как щяха да прекарат заедно го тормозеха почти колкото факта, че е успяла да се справи с Кенеди. Чудеше се само откога Бюрото знае за дейността им в Далас и дали това означава, че трябва да закрие търговската компания, която им служеше за параван. Щеше да им излезе доста скъпо.

И всичко заради Ръсел.

Конрад. Нима е случайно, че Ръсел спомена именно него като човека, който вероятно се крие зад... Как го нарече Гарлиц? Намръщания.

Нещо не се връзваше.

Обади се в отряда по компютърни престъпления и потърси Дарел Монтгомъри.

— Монтгомъри. Какво има, директоре?

— Ще провериш ли, ако обичаш, докъде сте стигнали със списъка на заподозрените?

— Работата се забави малко, защото изпратихме екипите по задачи. Чакай, ето го. Намалили сме броя до петстотин и седемдесет. Това означава с около хиляда по-малко.

— Много добре, Дарел. Още ли включвате в профила Конрад?

— Ами... не. Той не показва никакви признаци на живот. Не се е появявал почти две години.

— Така си и мислех.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 26 ОКТОМВРИ, 16:32:44

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Ейби Фароу беше главен координатор на религиозния канал на Боб Еди Мейсън, който се излъчваше по националната телевизия. През последните десет часа той се занимаваше със съставянето на писмата,

които им докарваха огромни приходи от благотворителност. Подобни писма се изпращаха на всеки три месеца.

Всеки път, когато въвеждаше списъка с адресите, Фароу си спомняше ужасните времена, когато плюнчеше пликите и марките, слагаше печати и лепеше етикети. Беше изключително благодарен на автоматизацията. Сега текстът се съставяше на екрана, компютърът автоматично променяше обръщението персонално според адреса и поставяше подписа на Боб Еди. После писмата минаваха от принтера в машината за сгъване, струята въздух ги вкарваше в пощенския плик, където вече чакаше пликът за даренията с обратен адрес. Друга машина ги залепваше, поставяше марките, стягаше ги с хартиена лента в пакети по сто и ги пускаше в чувала.

Всичко можеше да се свърши само от един човек. Беше фасулска работа. Трябваше само да се провери лепилото, мастилото за печата, да се състави текстът и да се натисне един клавиш.

И хоп! 825 000 писма бяха готови!

Фароу стегна последния чувал, постави го на количката и я пусна по еднометровия наклон от рампата към каросерията на пощенския фургон.

— Това е всичко, Фред.

Шофьорът хвърли чувала вътре и отстъпи назад, докато Фароу издърпа количката обратно горе.

После затвори вратата на фургона и я заключи.

— Добре, Ейби. Ще се видим следващия път.

Когато фургонът замина, Фароу затвори склада и се върна да изключи компютъра. Първо спря конвейера и машината за сгъване. Записа в бележника си сумата от брояча. Изпращането на пратката щеше да им струва почти двеста хиляди долара. Махна касетите на седем от дванадесетте принтера и също ги изключи.

Избърса всички уреди с мек парцал, после смаза лагерите и частите на конвейера. Разгъна найлоновите предпазители и ги постави по местата им. Пренесе останалите кашони с хартия за писма и пощенски пликове и извади метлата и кофата от килера. Старателно измете циментовия под. Под шкафа с принтерите откри няколко листа, паднали от машината за сгъване.

Вдигна ги и се зачете, като доволно се усмихваше. Текстът беше изключителен. Ейби се гордеше със себе си. Имаше дванадесет

години практика в бранша и беше сигурен, че писмата ще им докарат не по-малко от седем-осем милиона долара.

Последният параграф привлече вниманието му точно когато се канеше да смачка листовете и да ги хвърли в кофата.

И, приятели, щастлив съм да ви съобщя, че нашата църква, благодарение на вас, верните ни членове, постигна своята цел. Точно така, господа! Боб Еди вече няма нужда от парите ви.

Алилуя!

Ейби Фароу го прочете два пъти. Той не беше писал такова нещо! Това беше някаква ужасна грешка!

Цяла минута стоя напълно неподвижен с глупава физиономия на лицето. Погледна към вратата, където преди малко чакаше пощенският фургон. Погледна към уредите, които току-що прилежно бяха подготвили 825 000 писма.

Провери адреса.

Прочете отново параграфа.

Погледна към вратата.

После хукна към асансьора, който водеше към луксозния апартамент на шефа му. Още преди да стигне дванадесетия етаж, започна да крещи:

— Боб Еди! Боб Еди!

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 26 ОКТОМВРИ, 23:16:09

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: :-(

Влизане в системата?

VKSTRRT44

Парола?

КОД ДЖАК ФОКС

Паролата изисква второ ниво на достъп. Парола?

ЧЕЛСИ БИГЪЛ

Външно министерство. Директория?

КОРЕСПОНДЕНЦИЯ

Всички файлове са строго секретни и не могат да бъдат копирани. Име на файла?

ПОКАЖИ СПИСЪКА

На екрана минава безкрайна редица от имена, подредени по дата и азбучен ред.

Ето го. СТОП.

Име на файла?

10/18 Содъби

Писмото излиза на екрана.

Господин Хенри Содъби,

С настоящото сте назначен за временен ръководител на международната група под патронажа на Нейно величество за решаване на компютърната криза. Позволява ви се пълно сътрудничество с представителите на Съединените щати, Франция, Израел и Русия. Упълномощен сте да споделяте с гореспоменатите агенти цялата ни разузнавателна информация с изключение на тази с класификация Ултра. Ако ви бъдат поискани данни с такъв гриф, подписите на външния министър и министър-председателя са задължителни. Имате възможност да закупите оборудване за нуждите на международната група. Разрешение: #62-4571-872. Сметка: 0712-3685-4377-1122-0001. Сума: 12 00 000 британски лири. Целият персонал на военните и граждански служби ще бъде на ваше разположение. Заповед 204-988.

Парола: ABZYCDWX

Боже, винаги правят по някоя грешка!

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 26 ОКТОМВРИ, 19:12:36

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Ръсел влезе в апартамента си и хвърли палтото и чантата на един стол. Отиде до бюрото и включи монитора. Докато загрее, мина през кухнята и си наля чаша сок от кутията в хладилника. Намери едно парче сирене и също го взе. Събу обувките си, ритна ги настрани и се върна при бюрото.

Имаше електронна поща. Премести курсора и щракна с мишката.

да започваме! обади се разговор на телефона

Какво, по дяволите, означава това?

Луан огледа екрана и забеляза картинката на телефон в менюто. Сутринта го нямаше там. Значи Конрад все пак ѝ е записал програмата. Тя щракна два пъти върху символа, отчупи парче от сиренето и го пъхна в устата си.

Написаното на екрана се смени. Имаше няколко възможности: електронна поща, разговор, трансфер на файл и дистанционно влизане. Тя щракна на „разговор“. Екранът се раздели хоризонтално на две. Явно постъпващите съобщения щяха да се изписват в горната половина, а нейните собствени — отдолу. Появи се въпросът:

Адрес?

Renegade@cup.portal.com

Изчака няколко секунди. Нищо. Може би беше излязъл някъде. На среща?

Хапна още малко сирене.

Отново нищо.

Луан приключи със сиренето, върна се в кухнята и сложи замразената пържола в микровълновата фурна. После отиде в банята.

Когато се върна, вечерята още не беше готова, но на горната част на екрана се виждаха няколко букви. Тя седна и дръпна клавиатурата пред себе си.

ТУК СЪМ
Току-що се прибрах. Разговорът безопасен ли е?
РАБОТИШ С ПИ ДЖИ ПИ 100, КОДИРА НА ДВАТА ИЗХОДА,
НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА ГО ПРОЧЕТЕ
Радвам се, че си решил да ни помогнеш.
ИЗПУСКАМ САМО МАЧОВЕТЕ ПО ТЕЛЕВИЗИЯТА. „БРОНКΟΣ“
И БЕЗДРУГО ЩЕ ЗАГУБЯТ
Прегледа ли дискетите?
ПЪРВО, КОЙ БЕШЕ ОНЯ ТИП НА ЛЕТИЩЕТО?
Не се тревожи за него.
НЕКА НЕ НАСИЛВАМЕ ПРЕКАЛЕНО НЕЩАТА, ЩЕ СИ ИМАМЕ
ЛИ ДОВЕРИЕ, ИЛИ НЕ?
Информацията е секретна.
ОГЛЕДАЙ СЕ. ВЕЧЕ НИЩО НЕ Е СЕКРЕТНО
Казва се Кенеди. От ЦРУ.
СЛЕДЕШЕ ЛИ ТЕ?
Не знам защо. Ти си чист. Успя да се измъкнеш.
ДОБРЕ, УНИЩОЖИХ ДИСКЕТИТЕ, СЕГА НЕ МОГАТ ДА
ДОКАЖАТ ВРЪЗКА С МЕН. ВЪЗСТАНОВИХ ПРОБИВИТЕ
Защо?
ЗАПИСАХ МАРШРУТА ПРЕЗ ВСИЧКИ АДРЕСИ, ТЪРСЯ МОДЕЛ
Откри ли нещо?
МОЖЕ БИ. ОЩЕ НЕ ЗНАМ. В ЩАТИТЕ МАРШРУТЪТ НАЙ-
ЧЕСТО МИНАВА ПРЕЗ ОМАХА И АТЛАНТА БЕЗ ОПРЕДЕЛЕНА
ПРИЧИНА, В ЕВРОПА МИНАВА ПРЕЗ ПАРИЖ ОТНОВО БЕЗ ПРИЧИНА,
ИСКАМ ПОВЕЧЕ АДРЕСИ НА ПРОБИВИ В ЕВРОПА
Утре ще проверя. Имам пълномощия само за
вътрешни проблеми.
ЯСНО. В СПИСЪКА СЪС ЗАПОДОЗРЕНИ САМО АЗ СЪМ
ДОСТАТЪЧНО ДОБЪР
Значи смяташ, че той не е в списъка?
ИНТУИЦИЯТА МИ КАЗВА, ЧЕ ГО НЯМА. МОЖЕ И ДА ГРЕША

Имаш ли нужда от още нещо?

ЗАСЕГА НЕ. ПРЕКЪСВАМ

Благодаря.

Микровълновата фурна звънна.

Луан се облегна и продължи да гледа последните няколко реда, останали на екрана. Подходът на Конрад да проследи маршрутите ѝ се стори доста интересен. Не ѝ беше хрумвало да го направи. Не смяташе, че ще даде резултат, но ясно показваше разликите в начина им на мислене. Тя събираше заподозрени, а той — адреси. Може би, ако намери модела, ще успее да го проследи в обратен ред.

Нямаше представа как ще го направи. Неговите съобщения идваха от Калифорния. Възможно беше да знае повече, отколкото искаше да сподели в момента.

Калифорния. Изобщо не можеше да си представи Конрад в Калифорния. Знаеше, че е живял на североизток.

Може би престоят в Ломпок му се е отразил по някакъв начин. Луан изчисти екрана и отиде в кухнята за вечерята си. Скъса найлона, остави подноса върху една чиния и си взе вилица.

Е, не е като да ядеш омари.

Как можа Мартин да се окаже такова копеле! Какво искаше да постигне, като кара хората си да я следят!

И как да му се обади сега за адресите в Европа?!

Кучият му син!

Сънят ѝ предната нощ беше напълно объркан.

ТЕЛНЕТ

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДАТА: ВТОРНИК, 27 ОКТОМВРИ, 05:19:53

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Докато се свари кафето, Конрад прегледа още веднъж резултатите, които беше получил през нощта. От девет до два сутринта той няколко пъти влиза в определени компютърни системи.

— Държавния департамент, полицията в Литъл Рок, ЦРУ, „Пасифик Бел“, банката „Чейс Манхатън“, Вашингтонската електрическа компания, администрацията в Боневил, „Ю Ес Ей Тудей“ и още около десетина други.

Оставаше вътре в системите броени секунди. Целта му не беше да използва тези организации. Интересуваше се само от начина, по който е достигнал до тях. В маршрутите променяше само изходната позиция. При всяка поредица адреси тръгваше от различно място в Съединените щати — Сиатъл, Чикаго, Бостън, Маями, Далас, Луисвил и Солт Лейк Сити. Просто си „заемаше“ някой компютър, включен, но очевидно свободен. По същия начин беше изпращал първите си съобщения от Купъртино, Калифорния.

Маршрутът, записан от програмата, показваше само, че пътуванията в киберпространството минават откъде ли не. Пакетите се придвижваха по Продиджи, Компюсърв, Америка Онлайн, Делфи, Интернет Ем Си Ай, Нетком, Колорадо Супернет и още дузина други мрежи.

Когато свърши, прекара адресите през специалната програма за анализи, която беше написал. Така не стигна доникъде. Предната вечер беше казал на Ръсел, че Омаха и Атланта се появяват най-често. Днес новите данни показваха, че тези два града наистина доминират. Ако обектите бяха на запад от Мисисипи, повечето от маршрутите минаваха през насочващ компютър в Омаха. На изток от Мисисипи осемдесет и два процента се насочваха през или от Атланта.

Това беше така независимо от изходната точка.

Но нима доказваше нещо?

За да стигнат до „Чейс Манхатън“ от Солт Лейк Сити например, част от пакетите бяха насочвани към компютър, който според него се намиреше в Огдън. После минаваха през Денвър, Де Мойн, Детройт и Ню Йорк. Няколко пакета се отклоняваха през Далас, Атланта и Филадельфия. Съобщението се комбинираше в Ню Йорк и продължаваше през домашния компютър на изпълнителния директор на „Чейс“. Така хакерът беше избягнал системата за трансфер на фондове Т-1. Конрад не се изненада. Той често използваше този похват при посещенията си до различни банки.

И за да станат нещата още по-неясни, маршрутът се променяше при всеки повторен опит. Всичко зависеше от натоварването на насочващия компютър. Ако дадена линия беше заета, той просто прехвърляше пакетите другаде.

Кейси искаше да направи карта на последователността на адресите. Страхуваше се, че в крайна сметка тя нямаше да му бъде от голяма полза.

Реши, че ще бъде по-добре да се откъсне от проблема за малко и да остави събраната информация да се подреди в главата му. Пътуването до банката го подсети, че има да върши и своя работа.

Първо отиде до кухнята за чаша кафе, после се върна и свърза с мрежата хард дисково устройство L. В него беше записана програмата за трансфер на фондове на „Датекс“.

Изкара баланса на финансите си на независимата система и провери всичките шестдесет и две банкови сметки. Тази на Джонатан Корд в Пеория беше прекалено набъбнала. Конрад активира „Датекс“. След половин час беше прехвърлил от сметката над седемнадесет хиляди долара. Направи го на части. Отделните суми не надвишаваха две хиляди долара, въпреки че банките обикновено не проверяваха трансфери, по-малки от десет хиляди долара.

Прехвърли парите под формата на дарения в размер хиляда или две хиляди долара на единадесет благотворителни организации. От „Юнайтед Уей“ в Гранд Айлънд, Небраска, до пансиона за жени, жертва на семейно насилие в Индианаполис, и едно училище за цветнокожи в Чикаго. Избираше имената от списъка на Кейси Конрад с одобрени организации, които внасят депозитите си същия ден. Когато счетоводителят получи писмото от банката и установеше, че балансът е по-висок с хиляда долара, по всяка вероятност щеше да си

помисли, че е объркал изчисленията на вноската или общата сума. Щеше да бъде доволен. На грешките за сметка на клиента не се обръщаше толкова внимание, колкото на тези, които ощетяваха банката.

Одобрените агенции на Конрад се подлагаха на дълго и съсредоточено проучване, преди той да се реши да им предостави парите си. Фондовете за тях идваха от лихви по спестяванията, паричния пазар и закрити сметки. Беше сигурен, че има жени и деца, които се нуждаят от тях повече от банките.

Тъй като вече се беше заел с агенциите, реши да провери няколко, които си беше набелязал. След като Арамъни ограби „Юнайтед Уей Америка“, Конрад започна да се интересува от счетоводството на благотворителните фондации. Страшно се вбесяваше от факта, че той самият отиде в затвора за — по негово собствено мнение — няколко закачки; а в същото време имаше хора, които си плетяха кошницата с парите на трепещите се американци години наред, без да ги хванат.

Влезе в системата на горещата линия в Мемфис и изкара счетоводния баланс на екрана.

ОБЩЕСТВЕНА ЛИНИЯ
БАЛАНС ОТ НАЧАЛОТО НА ГОДИНАТА ДО ДНЕСНА ДАТА

РЕД	ПОСТЪПЛЕНИЯ	ОБЩ БЮДЖЕТ	ДО МОМЕНТА	БАЛАНС
010	Федерални	5,600	5,600	0
020	Държавни	15,000	15,000	0
030	Общински	15,750	15,750	0
040	Дарения	62,400	51,722	-10,678
ВСИЧКО РАЗХОДИ:		98,750	88,072	-10,678
100	Персонал	52,500	39,375	13,125
200	Наем	6,000	5,674	326
300	Консумативи	2,500	1,116	1,384
400	Телекомуникации	7,200	5,780	1,420
500	Командировки	5,000	5,971	-971

600	Финансови средства	9,100	10,066	-966
700	Непредвидени разходи	16,450	11,322	5,128
	ВСИЧКО:	98,750	79,304	19,446
	БАЛАНС:	0	8,768	8,768

Конрад вече се беше научил да чете между редовете на подобни анализи. Първо, предвидените приходи от дарения много изоставаха. Вероятно се дължеше на прекалено оптимистична оценка в началото на годината. Второ, размерът на разходите за персонала предполагаше съществуването на добре заплатен директор, асистент и доброволци за телефоните. Наемът изглеждаше нормален, но само при условие че църквата или общината поемат част от него. Обаче му беше много трудно да си представи, че такава малка организация се нуждае от толкова командировъчни. Похарчените финанси за оборудване също бяха много, освен ако агенцията не е планирала модернизирани компютрите или телефоните през тази година. Непредвидените разходи обаче според него си бяха личен фонд на директора. Отгоре на всичко това се вършеше пред очите на борда. Темпът, с който се харчеше това перо, май щеше да ги лиши от тринадесетата заплата, освен ако не попълнеха фонда от дарения.

Потърси файловете с командировъчните и откри каквото очакваше — многобройни кратки пътувания до Нашвил, няколко до Ню Орлиънс и едно до Далас. От документацията не можеха да се разберат много подробности, но Конрад реши да не губи време с проверката. За себе си вече беше сигурен — директорът и любовницата му са изкарвали няколко незабравими уикенда.

Имаше няколко чека, написани за плащане в брой без никакво обяснение. Никак не се учуди. Не му трябваше да живее в Мемфис, за да разбере, че бордът на директорите харесваше своя изпълнителен директор и вярваше на всяка негова дума.

Организацията получаваше и федерална, и държавна издръжка. Конрад написа кратко съобщение на държавния финансов ревизор в Тенеси.

кога обществената телефонна линия в Мемфис

ще престане да харчи държавни пари за частни пътувания и луизианска кухня?

След четири или пет седмици щеше да се върне и да провери дали има някакви промени. Ако ревизорът си беше на мястото, събитията щяха да се развият доста бързо.

ДАТА: ВТОРНИК, 27 ОКТОМВРИ, 08:33:16

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Грей беше в хотелската си стая в „Мейфлауър“. Носеше фланелка на „Фелкънс“, избелели дънки и каубойски ботуши, които му бяха служили вярно повече от двадесет години — с доста износена кожа, но наскоро сменени подметки и грижливо лъснати до блясък. В свободното си време обичаше да се облича именно така, а и бездруго не планираше да излиза някъде следващите няколко часа.

Подносът със закуската чакаше на пода до вратата. Грей седеше наведен над преносимия си компютър на бюрото до прозореца и чакаше Бил Фореш да му се обади по телефона.

Непрекъснато обмисляше подробностите около снощния си разговор с Джорджия. Беше му се сторила страшно възбудена, гласът ѝ издаваше колко се вълнува. Това му напомняше за добрите стари времена, когато двамата работеха заедно в „Датекс“-Атланта. Тогава без съмнение всички бяха по-наивни, идеалисти, но безкрайно доволни. Само дето сега тя беше много по-щастлива от него самия.

— Това е страхотна идея, Джорджия. Успя ли?

— „Даймлер“ вече са в Глоубнет и цялата им база данни е защитена. Оттогава не са имали никакви проблеми.

— Супер! Ти си истинско чудо!

— Ами! — не се съгласи тя, но Грей разбра, че е харесала комплимента. — Стана съвсем случайно, Нат.

Тя му разясни политиката на компанията. Гласът ѝ му действаше по някакъв магически начин и той трябваше да полага големи усилия, за да разбере смисъла на думите ѝ.

— Искаш да вземаме пари за услугата? — попита Грей, малко разочарован.

— И още как! Имаме много за наваксване, Нат. Петнадесет хиляди долара са нищо в сравнение с алтернативата. Парите ще ни помогнат да покрием текущите си разходи.

— Добре. Исках само да кажа, че това си е нещо като национално бедствие, Джорджия. Земетресения, урагани, наводнения, нали знаеш? Няма да ни навреди, ако помогнем, щом имаме възможност. Само връзките с обществеността могат да...

— Джером е на различно мнение — прекъсна го тя.

Решаващ фактор, разбира се.

Докато чакаше, Грей превключи на текстообработващата си програма и разгледа копието от съобщението до швейцарския Червен кръст, което му беше изпратила Джорджия. После се върна към управляващата програма.

Фореш се обади.

— Извинявай, че те накарах да чакаш, Нат.

— Знам, че трябва първо да получиш разрешение, Бил.

— Работата е там, че не сме имали проблеми от почти цяла седмица и ръководството престана да се безпокои за случилото се. Трябваше да им докажа, че скритият файл все още е в системите ни. Президентът на банката се обади на „Даймлер-Бенц“ за потвърждение, после събуди останалите членове на борда да поиска съгласието им. Не искаше сам да поеме отговорността за експеримента. Не мога да го обвинявам.

— И?

— Ще опитаме. По дяволите, става въпрос само за някакви си седем милиона файла, нали така?

— Добре.

Фореш му продиктува нюйоркски телефонен номер и парола.

— Така ще влезеш в Т-1. Можеш да използваш управляващата програма. Кажи ми, че ще стане, Нат.

— Последния път нямаше проблеми. Шансът е петдесет на петдесет.

— Преди две седмици щях да се изсмея на подобно предложение. Днес съотношението ми се вижда съвсем прилично.

Грей беше свързан с Глоубнет. Използва комуникационната програма, за да влезе в Т-1. На екрана веднага се появи приветствието

на „Чейс Манхатън“. Използва паролата, която му даде Фореш, прескочи няколко менюта и се спря на управляващата програма.

— Там съм — обясни той на Фореш.

— Ясно. Наблюдаващата програма показва, че в системата има някой. Дерзай!

Грей превключи на текстовия си редактор и копира символа на намръщеното лице. Върна се в управляващата програма, даде команда за изтриване и въведе знака. Без да изпуска от очи мегабайтовете на устройството, натисна клавиша, за да потвърди командата. Получи съответното предупреждение, въведе положителен отговор и щракна върху възможността за изтриване на директория с всички файлове в нея.

Секунда по-късно мегабайтовете на паметта станаха от 2,986,784 на 2,966,930.

— Е, Бил, мисля, че все още имаш всичко, с изключение на скритата програма.

— Чакай малко... Божичко! Как го направи?

— Търговска тайна. Слушай, Бил, колко от вас имат външен достъп до системата?

— Имаш предвид изпълнителните директори и прочие?

— Да.

— Ами сигурно са около двеста души. Аз редовно работя от дома си. Повечето от програмистите също. Шефовете искат непрекъснато да са в течение на пазарните условия и балансите.

— Ако бях на твое място, щях да изолирам външните линии. Поне докато не вкараме „Пелъс Гард“ във всички устройства.

— Мислиш, че Намръщения е получил достъп чрез... Добре, прав си. Ще видя какво мога да направя. Чакай малко. — Фореш викна нещо и след секунда екранът на Грей остана празен.

— Да не би да си прекъснал връзката с комуникационната мрежа?

— Аха. Никакви последствия. Не съм се чувствал толкова добре от абитуриентския бал в гимназията насам.

Грей се засмя.

— Тогава изобщо не можех да танцувам.

— Дикси Монахън чака на линия в Атланта. Той ще ти прехвърли защитния пакет. Изолирай едно от устройствата си за

трансфера на програмата.

— Кажки каквато цена искаш, Нат.

— Няма да ти се размине.

Грей беше в отлично настроение. Изпрати кратко съобщение по електронната поща на Джорджия, в което се казваше само: „Ти си същинска сладурана!“ и изключи компютъра си.

Не му се губеше време за преобличане. Грабна износената си синя шуба, изскочи от стаята и се отправи към асансьорите.

ДАТА: ВТОРНИК, 27 ОКТОМВРИ, 09:27:41

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

— Ако направим проучване на общественото мнение — започна Рик Веласкес, — ще открием, че деветдесет процента от американците не дават и пет пари за обърканите телефонни линии и изчезналите бази данни.

— Освен ако не ги засягат лично — съгласи се Луан.

— Точно така. Тръгнем ли да пресмятаме общия брой на гражданите, засегнати по някакъв начин от случилото се, числото едва ли ще надхвърли петдесет хиляди. А това е капка в морето.

Ръсел знаеше, че Рик вероятно е абсолютно прав. На бюрото пред нея беше последният брой на „Вашингтон Пост“. Една от водещите статии се опитваше да направи разбор на пораженията, причинени от човека, когото наричаха Намръщения. Медиите винаги бързаха да лепват разни прозвища на банковите обирджии и серийните убийци, при това далеч не толкова нецензурни като имената, с които обикновено ги наричаха ченгетата. Двамата сега обсъждаха написаното във вестника.

Рик беше поискал позволение да качи краката си на бюрото й. Седеше удобно на един от столовете за посетители и държеше чашата кафе в ръце. Ръсел никога преди това не го беше виждала с очила. Сега кафявите му очи изглеждаха по-големи и далеч по-изразителни.

— Потърпевшите в голямата си част са различни компании и корпорации — продължи тя.

— Да, но точно те звънят непрекъснато в Белия дом и настояват за незабавно решение на проблема.

— Виж, Рик, ако оплакванията идваха от обикновените граждани, Бюрото едва ли щеше да похарчи годишния си бюджет по този случай. По него работят повече хора с допълнително възнаграждение и транспортни разходи, отколкото отделяме за всичките ни останали задачи, взети заедно. А те никак не са малко.

— Навсякъде е едно и също — каза той. — Ако ти кажа с колко сме надхвърлили бюджета до този момент, няма да ми повярваш. Получи ли информация от екипите?

Веласкес имаше свои хора там, но всички доклади се обработваха от Сесили Амброуз в Бюрото.

— Момчетата дебнат неуморно като тигър плячката си. Засега имаме само един улов.

Рик вдигна едната си вежда. За компютърен специалист, чиито играчки са в опасност, той се владееше отлично, помисли си тя.

— Някакво хлапе се е опитало да получи безплатен междуцатски телефонен разговор от „Пасифик Бел“.

— Едно от предимствата от залагането на капаните е — започна той, — че ще хванем хора, които не сме успявали да пипнем досега.

Беше напълно прав. И в най-смелите си мечти Ръсел предполагаше, че само десетина процента от всички компютърни престъпления — безобидни или по-сериозни — бяха изобщо регистрирани.

— Ние предполагаме — продължи той, — че някой се е опитал да влезе в системите ни.

— Само се е опитал?

— Търсим скрити файлове, но досега така и не сме открили такива.

— Тогава откъде си толкова сигурен?

— Но да си остане между нас двамата!

— Разбира се. — Тя се облегна с лакти на бюрото.

— Провеждаме един експеримент във виртуалната реалност. Имаме договор с хора от Министерството на отбраната.

Програмите за виртуалната реалност бяха факт едва от няколко години. В най-общи линии потребителят носеше шлем, който го свързваше с компютъра и програмата. Така на малките екрани във вътрешността на шлема той виждаше определена среда и се чувстваше част от нея. Повечето програми бяха създавани за пазара на

компютърните игри. Луан беше чела редица научни доклади за случаи, в които виртуалната реалност успешно се използваше за лечението на различни фобии. Например пациенти, които страдаха от непоносимост към височини, без да мърдат от мястото си, се издигаха до петдесетия етаж в остъклен асансьор или вървяха по въжени мостове над дълбоки каньони. След няколко сеанса състоянието им значително се подобряваше.

— Опитай се да си представиш ситуацията — каза Веласкес. — Не мога да ти разкрия всички подробности. Имаш стая с няколко обекта...

— Стига, Рик!

— Добре де. Имаш оръжия, екрани, навигационни уреди. Потребителят може да получи директен образ от космическото пространство, реален или модифициран.

— Изпробвали ли сте го вече?

— Да. Ефектът е като да висиш в околоземна орбита и да наблюдаваш нещата долу. Все едно че си самият Бог.

— Ще ми уредиш ли да опитам някой път?

— Хей, Луан...

— Имам най-високата квалификация!

— Ще видя какво мога да направя. Нищо не ти обещавам.

Тя поклати глава в знак на съгласие.

— Естествено. Продължавай.

— Та значи, ти си в стаята. На задната стена е системата за сигурност на агенцията. Можеш ли да го видиш?

Тя затвори очи и се опита да си представи зала, пълна с монитори и странни на вид оръжия. И ускорители. Отзад имаше стена.

— Какъв цвят е?

— Кое?

— Стената.

— О! Ами май беше сива.

— Никакво въображение, а?

— Както и да е. Едно от момчетата ни е сложило шлема и е погледнало към стената. Тя започнала да се огъва, сякаш някой отвън искал да премине през нея.

Тя отвори очи.

— Само толкова? И това ли те притеснява?

— Никога не се беше случвало преди.

— О, по дяволите! Какво ще правим оттук нататък, Рик?

— Нямам представа.

— Минавало ли ти е през ума, че нашият човек може да се е позабавлявал достатъчно и да е решил просто да се оттегли? Не сме получавали оплаквания от няколко дни.

— Не бих се обзаложил за това. Той вече ни показа на какво е способен, Луан. Сега ще изчака да види какво можем ние. Следващият му ход ще е унищожителен. Спомни си само за пораженията, когато Грей се опита да направи нещо за „Бетър Бизнес Бюро“ в Тампа.

Тя вдигна глава и с периферното си зрение видя някой да влиза в залата.

— Говорим за вълка...

Веласкес свали краката си от бюрото и се обърна към стъклената врата точно когато Нат влезе.

Той хвърли шубата си на един от шкафовете в кабинета.

— Хей, каубой — поздравя Рик. — Най-после те виждам в истинската ти светлина.

Грей се ухили:

— Извинете ме за прекъсването. Излязох от хотела бързо, нямах време да се обадя.

— Изобщо не ни притесняваш — успокой го Ръсел. — Случило ли се е нещо? Изглеждаш много доволен.

— Успяхме!

— Сядай на стола и разказвай.

— Ще ми трябва компютър.

Луан и Рик го последваха в залата. Ботушите го правеха да изглежда малко по-висок.

Сесили беше на телефона и записваше данните от докладите на екипите. Четиримата агенти в другия край на залата обработваха досиетата на заподозрените. Бяха успели да намалят броя им до петстотин.

— Решението откри Джорджия Тейлър — обясни Нат.

— Коя е тя?

— Преди време работехме заедно в „Датекс“. Сега е главен асистент на Джером Уестин.

— Добре. Продължавай.

Грей седна пред терминала и им разказа за символа на намръщеното лице и успешното унищожаване на програмата — фантом в системите на „Даймлер-Бенц“ и „Чейс Манхатън“.

— Има и още нещо. Не трябваше да разкривам тайната на никого.

— Защо? — учуди се Ръсел.

— Вече е патентована. — Той им обясни за таксата, която „Компсистемс“ и другите компании на Глоубнет щяха да прибират за изчистването на системите.

— Как може да сте толкова себични и алчни?!

— Права си.

Веласкес прояви повече разбиране.

— Виж, Луан, ако аз имах собствена фирма и знаех решението, със сигурност щях да искам повече. Засегнатите компании са заплашени от загуби в размер на милиони долари.

— Както и да е. Казал съм го само на вас и ще ви бъда много благодарен, ако не го споделяте с никого. Поне засега.

Луан си помисли, че ще трябва да съобщи на Ренегата за този напредък. Тя все още не беше говорила нито с комитета, нито с Монтгомъри или Веласкес за съвместната си работа с Конрад. Много късно осъзна каква грешка е направила, като се е обърнала към него. Не очакваше някой да я разбере. Хаосът в обществото и натискът отгоре я бяха накарали да предаде на човек, съден за компютърни престъпления, вътрешна информация на Бюрото, без да споменаваме хилядите тайни адреси и пароли. Когато каза на Конрад, че рискува работата си заради срещата си с него, смяташе, че преувеличава. Тогаваше не мислеше толкова за паролите. Обаче ако сега Конрад внезапно изчезнеше и започнеше да тормози големите корпорации, с нея беше свършено.

Донякъде Питър Мартин също имаше вина за това. Ако той не се беше оказал такъв задник, като накара да я проследят, тя може би щеше да се реши да сподели с останалите за срещата с Конрад. Обаче щом ЦРУ поставя професионалните ѝ качества под въпрос, тя със сигурност нямаше да им достави удоволствието да я хванат в нарушение.

Обаче ужасно съжеляваше, че позволи на гнева си да надделее. Никак не ѝ се искаше да изпусне шанса тя и Питър да станат повече от

приятели. Рано или късно трябваше да му се извини. Вече му беше изпратила съобщение, в което го молеше за списъка с европейските адреси за Конрад. Може би това щеше да стопи леда между двамата.

— Коя система искате да изчистя? — попита Грей. — Само като демонстрация.

— Ами — засмя се Рик — ти нали вече изчисти „Бетър Бизнес Бюро“?

— Боже, съжалявам за това — каза Грей. — Какво откри Дарел?

— Хард дискът е непокътнат. Няма механични повреди. Само дето си изтрил цялата постоянна памет на компютъра — отговори Луан.

— И унищожих вашия монитор.

— Ще си купим друг, Нат.

— „Чейс Манхатън“ имат доста голяма система — каза Веласкес. — Искаш ли да опиташ с някоя от телефонните компании?

— Добре, обаче трябва да бъдем в състояние веднага след това да ги изолираме от телекомуникациите.

— Какво ще кажеш отделът по компютърни престъпления да се присъедини към Глоубнет? — попита Ръсел.

— Нямам нищо против. Поне ще бъдете на сигурно място.

— Първо ще ми трябва разрешението на шефовете. Но временно можем да се откачим от мрежата. Действай!

Тя застана зад него и впери поглед в монитора. Рик застана от другата му страна. Приблужи се и Сесили Амброуз.

Грей повика управляващата програма и даде команда за изтриване. Въведе ":-(" за име на файла.

Натисна enter, потвърди командата и я допълни за цялата директория.

В продължение на две секунди не се случи нищо.

После мониторът присветна, екранът побеля и угасна.

— Мамка му! — каза Грей.

ДАТА: ВТОРНИК, 27 ОКТОМВРИ, 14:12:03

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Когато Мартин отби от булевард „Джордж Вашингтон Мемориал“ в Рослин, корветът поднесе по почернелия от

автомобилните газове лед. До обяд температурите бяха над нулата и снегът по улиците и магистралите се беше стопил. После времето отново се смрачи, водата замръзна и покри асфалта с тънък хлъзгав слой.

Водите на река Потомак изглеждаха по-сиви и от асфалта.

Той пресече булевард „Къстис Мемориал“, зави по Деветнадесета улица и спря пред бара две пресечки по-надолу. Заведението носеше обикновеното име „При Мак“ и беше любимо място за срещи на хората от тайните служби и военното разузнаване. Паркингът беше претъпкан. Успя да намери място чак в самия му край.

Барът също беше пълен. Вътре цареше тайнствен полумрак. Носеше се тежката миризма на бира и дървени стърготини. Масите бяха направени от различни по големина парчета дъска, загладени само отгоре. Стените, които едва се различаваха през гъстия пласт дим, бяха облицовани с орехови плоскости. Цялото място приличаше повече на тъмна пещера, отколкото на бар.

Най-после успя да види вдигнатата ръка в другия край на заведението и се отпрати натам.

— Сядай, Питър. Какво ще пиеш?

— Уиски.

Адмиралът кимна към сервитьора и той мълчаливо се отдалечи.

Адмирал Никълъс Уендоувър не носеше униформата си. По всичко си личеше, че не е в особено добро настроение. Широкото му лице, белязано от годините, прекарани под слънцето и вятъра на световните океани, беше мрачно и навъсено. Вината за това вероятно трябваше да се търси в подчинените му от разузнавателното управление към министерството на отбраната.

Мартин мълчаливо го оглежда и каза:

— Обзалагам се, че не си спал спокойно, Ник.

— Изобщо не съм спал. За какво искаше да говориш с мен?

— Ти как мислиш?

— Ясно. Извън моите правомощия е. Заповед отгоре.

— Стига, Ник. Това не е среща между представители на различни агенции. Искан да поговорим като стари приятели. Нали още сме такива?

Уендоувър изкриви лицето си в измъчена полуусмивка. Изчака сервитьорът да остави чашите и да се отдалечи достатъчно и каза:

— Всички там са изплашени до смърт.

„Там“ беше Пентагонът.

— Сигурно е така.

— Не мисля, че която и да е служба работи макар и с един компонент, който да не е свързан по някакъв начин с компютрите. Всички, от началника на личния състав надолу, направо са полудели. Можеш ли да си представиш в каква ситуация се намира в момента страната ни, Питър.

Мартин отпи от уискито.

— Знам. Същото е и в Ленгли.

— Много ли е зле?

— Досието ми е в ръцете на „Уошингтън Поуст“.

— Без майтап!

— Шегата би била доста неуместна. Според мен едва ли ще се решат да го използват, но човек никога не знае.

Уендоувър се умълча. Вероятно се опитваше да си спомни какво може да има в неговото собствено досие и да прецени евентуалните последици.

— Този... Намръщения — започна той, — е използвал сателитните канали и сега има абсолютна власт над флотата.

— Не може да бъде!

— Питър, самолетносачите отказват да изстрелват ракети!

— Президентът знае ли?

— Естествено. Министерството на отбраната е в паника. Помисли само какво може да стане, ако тази информация излезе на бял свят.

— Има ли още?

— Системите за въздушен контрол и приземяване. Ами ако те откажат по средата на някоя буря? Самолетите ще започнат да падат като камъни.

— Искаш да кажеш, че Съединените щати са лишени от всякаква отбранителна възможност?

— Не съвсем. В момента апаратурата работи безотказно. Но всички мислят само за едно — вероятността системите да рухнат точно когато имаме най-голяма нужда от тях. И изстреляната ракета се насочи към самолетносача.

— Другите държави са в същото положение, Ник.

— Кой по-точно?

— Не мога да ти кажа със стопроцентова сигурност. Виталий Жувармов е прекалено изнервен. Подозирам, че руснаците имат същите проблеми. — Той се сети за обаждането на Липцин. — Включи в сметката и Израел.

— Дори и така да е — каза Уендоувър. — Най-страшното сега е, че по-малко развити армии без връзка с комуникационните канали в момента имат пълно надмощие. Не можем да им позволим да го разберат, нали, Питър?

— Хей, Ник, аз съм на твоя страна, не забравяй! Предполагам, знаеш за скрития файл, или програма, или каквото там е?

— Обадиха ни се от Агенцията за национална сигурност. Открихме го. Отбраната има много различни системи. Ще отнеме време, докато успеем да проверим всичките. Обаче не ми се вярва да е пропусната някоя. Файлът е навсякъде.

— Опитайте ли да го изтриете?

Уендоувър се намръщи.

— Някакъв кретен от техническия отдел решил да вземе инициативата в свои ръце. Изгубихме страшно много данни за оръжия, които още са в процес на разработване.

— Положението никак не е розово, Ник.

— На мен ли го казваш? Как мислиш, лесно ли е да се примириш с факта, че някакъв кучи син държи под свой контрол най-добрата армия в света? Как върви разследването?

Мартин го запозна с работата на международната група.

— Току-що изпратих поредната пратка документи за Лондон. Честно казано, не знам дали това ще помогне. Досега вече трябваше да сме се срещнали пак. Очевидно Содъби има някакви затруднения с довеждането на базите данни до състояние, когато филтрирането ще може да започне. Доколкото знам, ФБР също не е постигнало някакъв напредък.

Двамата едновременно се заеха с питиетата си.

Питър се огледа наоколо. Очите му вече бяха свикнали с тъмнината. Навсякъде в бара явно се водеха подобни разговори. Хората бяха навели глави по двама или по трима и оживено обсъждаха нещо между глътките уиски. Всички тук бяха свързани с разузнаването по един или друг начин.

После внимателно засегна темата.

— Носят се слухове, че отбраната иска системата само за себе си.

— Каква система?

— Софтуерът на Намръщения.

— Виж ти!

Уендоувър нямаше да му каже нищо повече, но Питър разбра.

— Питър, нима смяташ, че някой вече е на път да го хване?

— Доколкото знам, не. Утре ще питам където трябва. Ще те държа в течение.

— Можем да обединим усилията си за решаване на проблема — предложи Уендоувър.

— Шефовете казват, че първо трябва да елиминираме престъпника.

— Знам каква е политиката. Обаче руснаците и китайците ще си съдерат задника, за да се докопат до програмата преди нас. Не искам да прекарам останалата част от живота си в постоянен стрес.

— Правим каквото можем. — Мартин беше изпратил до всеки един от шефовете на отдели нареждане по факса да усилят наблюдението на всички приятелски и неприятелски разузнавателни служби. Ако някой откриеше Намръщения преди тях, те щяха да са следващите. Още не беше направил уточнения колко далеч могат да стигнат съответните агенти, за да вземат софтуера. След този разговор обаче твърдо реши да поиска от директора разрешение за сваляне на ограниченията. Ако в играта се намесеха Русия или, да кажем, Ирак, нямаше да мине без военен конфликт.

ДАТА: ВТОРНИК, 27 ОКТОМВРИ, 16:11:44

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Конрад спря за малко и капна няколко капки в зачервените си очи. Клепачите му горяха. Мониторът вече прегряваше. Никога не беше работил толкова дълго без прекъсване.

Използваше програмата за автоматично търсене. За целта беше заредил в едно от хард дисковите устройства списъка на базите данни. Когато прибавяше нещо към каталога, включващ между другото какви

ли не енциклопедии и цялата библиотека на Конгреса, програмата автоматично преглеждаше новата информация.

Беше лесно. Комуникационната програма му отваряше прозорец с дата и номер. Това улесняваше търсенето. Записваше на съответния ред за информация исканата дума, натискаше клавиша за изпращане и... готово.

Програмата първо проверяваше адресите на всички бази данни, после преглеждаше цялото киберпространство. Ако откриеше нова информация, я прибавяше към предварителния списък.

Сложното беше правилното задаване на командата. Ако въведеше нещо отвлечено, като например „Гражданска война“, щеше да бъде затрупан от входящи данни. От всичко, написано някога за Гражданската война в Америка до известните факти за подобни войни по целия свят.

Конрад беше поискал „Пробивите в сигурността на Интернет от 10/1“. След около четири минути в паметта на компютъра се изсипаха 7964 доклада за такива случаи заедно с адресите. Плюс коментарите от бюлетините и по-любопитните подробности. Имаше и списък на 227 бази данни, при които опитите не бяха успели. В голямата си част това бяха засекретени системи или просто такива с ограничено право на достъп. Конрад влезе в по-интересните от тях, за да потърси повече информация. Прегледа и архивите на компютърния отдел за извънредни престъпления, но не откри нищо по-актуално. Вероятно държаха данните от скорошните разследвания на автономно устройство.

Все пак попадна на нещо. С изненада установи, че може да влиза в системите на ФБР и ЦРУ без никакъв проблем. Тоест програмата за пробиването на кодовете изобщо не му беше необходима. Цялата им защитна схема беше отишла по дяволите, а те явно изобщо си нямаха понятие. Бяха се примирили с факта, че са уязвими от страна на Намръщения, но не допускаха атака и от другаде. След като така и така вече беше там, Конрад си записа всички досиета на служителите в двете разузнавателни служби с по-висока квалификация.

В крайна сметка човек никога не знае какво може да стане утре. Някой ден досиетата можеха да му свършат добра работа.

ЦРУ и ФБР също нямаха важна информация на разположение. Всички вече използваха автономни устройства.

Агенцията за национална сигурност обаче си оставаше все така недосегаема. Някой ден щеше да изпробва уменията си срещу тях. Но не сега, реши той. Не и докато работи с Ръсел.

Вече имаше няколко файла с последните данни от пробивите, адресите на компютрите в Омаха и Атланта, постиженията на няколко компании за подобряване на сигурността и детайлите за произшествието в суперкомпютърния център в Сан Диего преди години. Естествено, си записа най-важната част за свое ползване.

Беше преглеждал упорито обема събрана информация, като изтриваше ненужните подробности, за да получи възможно най-удобна за ползване база данни.

Оставаше му още почти толкова. Основният проблем при съвременния начин на боравене с компютрите беше времето. Човек получаваше невероятно количество данни, за обработката на които нямаха да му стигнат няколко живота.

Взе шубата си и излезе навън. Вече беше почти тъмно. Тъй като беше разположена на източния склон на планината, хижата оставаше в сянката ѝ още в два часа следобед. В четири настъпваше полумракът.

Обиколи полянката няколко пъти. Земята още беше покрита с няколко сантиметра сняг. При всяка следваща обиколка Конрад внимателно стъпваше в следите, оставени от ботушите му при предната. Не му се искаше да разваля бялата девственост на пейзажа. Чистият въздух сякаш проясни главата му.

Но от какво? Беше обхванат от ловна треска. Понякога му се струваше, че жертвата е съвсем наблизо, друг път почти губеше надежда.

Все още му се струваше странно, че в голяма част от случаите проверките показваха маршрути през Омаха и Атланта. Проблемът обаче беше, че тестовете така или иначе започваха с неговия адрес. Намръщения спокойно можеше и да е в Мексико Сити, а трансмисиите му да заобикалят Небраска и Джорджия.

Конрад се качи на верандата и влезе обратно в хижата. След разходката вътре му се стори горещо и задушно. Свали шубата си, реши да отложи вечерята за по-късно и се върна при компютъра.

Оставаше му още много за четене.

ДАТА: ВТОРНИК, 27 ОКТОМВРИ, 20:09:51

Когато телефонът иззвъня, Луан се беше изтегнала във ваната и се наслаждаваше на горещата сапунена вода. Избърса ръката си в хавлията и вдигна слушалката от пода.

— Луан, тук е Дарел.

— Още ли си в службата?

— Ами да, върнах се да довърша нещо. Слушай, май вече имаме нещо.

Тя веднага излезе от унеса си.

— Какво имаш предвид?

— Нали помниш, че изпратихме екип в „Локхийд-Мартин“ в Колорадо? Преди малко се обадиха, че са станали свидетели на пробив в системите.

— Разказвай!

— Случило се е преди около петнадесет минути. Джъд се обади да ни уведоми.

— И?

— Наблюдавали са работата на главната административна система. След пет часа са проверявали всички потребителски идентификатори. Появил се е нов потребител, който използвал една от старите пароли.

— Сменили са паролите?

— Да, но без да анулират старите. Непознатият е поискал достъп направо до секретните файлове, свързани с космическите програми.

— Джъд опитал ли се е да го спре?

— Естествено. Вкарал е във файловете нов защитен екран и е объркал натрапника за момент. После мониторът му е изгорял.

— Разполагаме ли с нещо?

— Опитяхме се да проследим линията, но успяхме да получим само кода на района. 402.

— Отлична работа, Дарел! Все пак е някакво начало.

— Искрено се надявам, Луан.

След разговора тя излезе от ваната, изтри се набързо и се уви в хавлията. Отиде в хола и седна зад бюрото. Компютърът и мониторът бяха включени, в случай че Конрад реши да се свърже с нея. Екранът беше празен.

Тя написа адреса му и почака.

ТУК СЪМ. НЕЩО ВАЖНО?

Така мисля. Преди двадесет минути някой се е опитал да влезе в системите на „Локхийд-Мартин“, Колорадо. Мониторът е изгорял като онзи в кабинета ми, но имаме района — 402.

ПО ДЯВОЛИТЕ, ТОВА Е В ОМАХА

МОЖЕШ ЛИ ДА ГО ПРОСЛЕДИШ?

ВЕРОЯТНО НЕ. ЩЕ ПОСТАВЯ СОБСТВЕНО НАБЛЮДЕНИЕ

ТРЯБВА ДА СВЪРШВАМЕ

САМО СЕКУНДА. ИМА ЛИ НИКАКЪВ НАПРЕДЪК?

ИЗПРАТИ МИ АДРЕСИТЕ ОТ ЕВРОПА. МЕЖДУ ДРУГОТО, ЗНАЕШ ЛИ, ЧЕ ФБР И ЦРУ СА БЕЗ ВСЯКАКВА ЗАЩИТА? ПРОГРАМИТЕ ЗА СИГУРНОСТ СА УНИЩОЖЕНИ

Нямах представа. Ще проверя. Скоро ще имаш онези адреси.

ЧАО :-)

Луан наведе глава и замислено огледа символа накрая. Конрад ѝ се усмихваше, значи имаше надежда.

Върна се в банята и вдигна телефона. Досега непрекъснато беше отлагала разговора с Мартин за онези адреси. Не искаше тя да го търси първа.

Но въпросът касаеше националната сигурност. Това беше по-важно.

После се сети, че не знае домашния му телефон.

Обади се на Монтгомъри.

— Дарел, преди малко се свързах с един човек, който твърдеше, че защитната програма на Бюрото е унищожена и всеки може да проникне в системите ни.

— По дяволите! Веднага ще предупредя хората от компютърния център!

— Добре.

Ръсел затвори, преди той да се е сетил да я попита откъде има такава информация.

Цели пет минути обикаля нервно из стаята.

Реши да отиде да си измие зъбите.

Погледна телефона.

— О, по дяволите!

Дежурният офицер в Ленгли каза, че ще предаде на Мартин да ѝ се обади.

Минаха двадесет минути.

— Здравсти, Луан. Какво има?

— Трябва да поговорим, Питър.

— И аз мисля така. Искаш ли да дойда при теб?

— От апартамента си ли звъниш?

— Да, не е далече.

— Много добре. И бездруго ми останаха още две бутилки „Карта Бланка“. Но първо се обади на хората си и им кажи, че защитната програма на ЦРУ вече не съществува.

— Какво?

— При нас е същото.

— Добре. Ще се видим след малко.

Луан върна телефона на масичката и се зачуди какво да облече.

Навреме се сети да изключи компютъра.

Щеше да е голям майтап Ренегата да я потърси, докато Питър е при нея.

Не за друго. Просто ѝ се струваше, че Конрад няма да одобри посещението му.

ДАТА: СРЯДА, 28 ОКТОМВРИ, 07:47:54

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Хенри Содъби беше обезопасил един голям склад в Челси. Цялото компютърно оборудване беше преместено там. До една от стените, облицована с талашитени плоскости, имаше около четиридесет походни легла за онези, които искаха да подремнат няколко часа. Отсреща бяха подредени няколко сгъваеми маси, два хладилника и четири микровълнови фурни за желаещите да се подкрепят.

Содъби не беше предполагал, че операцията ще се разгърне в такива мащаби. Но сега към неговия екип се бяха присъединили още

двадесет и пет специалисти от Москва, Йерусалим, Париж и Вашингтон.

Въпреки сериозните и разнообразни проблеми, които срещнаха при координирането на данните, нещата вече започваха да се изглаждат. Край дългите маси с компютърните терминали седяха мъже и жени от пет различни нации, носеха папки и дискети, спореха помежду си, уточняваха преводите и въобще, кипеше усилена работа.

Хенри се обръсна, облече чиста риза и вратовръзка и излезе от банята тъкмо навреме, за да чуе силното и настоятелно почукване на вратата.

Зачуди се кой ли може да е по това време. Целта на задачата и правомощията им не бяха широко разгласявани. Вероятно беше някой от външното министерство. Или куриер, който носи поредния куп сведения.

Базата данни се разширяваше с бързи темпове. Разполагаха с дванадесет хиляди имена с досиета, простиращи се на, от една до над двадесет страници. Нямаше търпение въвеждането да приключи и да започнат филтрирането и обработката на данните.

Махна дебелото резе и внимателно отвори вратата.

Вън чакаха двама мъже. Лицето на единия му се стори някак познато.

— Да?

— Господин Содъби, аз съм Нелсън Харкорт.

От външното министерство.

— Да, вече сме се виждали някъде.

— А това е инспектор Чайлдрес от Скотланд Ярд.

— Добро утро, инспекторе. Какво мога да направя за вас?

— Да ме придружите, господин Содъби. Вие сте арестуван.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДАТА: СРЯДА, 28 ОКТОМВРИ, 05:06:35

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Притесненото изражение на Виталий Жувармов говореше, че генералът не понася добре свръхнапрежението. Само преди десет години той с ентузиазъм щеше да приеме предизвикателството да отговори на такава добре премерена атака срещу империята.

Питър Мартин виждаше тъжното му лице на един от дългообразно подредените монитори в залата за телеконференции на Управлението. Руснакът явно се чувстваше допълнително унижен и от факта, че беше принуден за разговора да използва оборудването на американското посолство в Москва. Собствените му комуникационни системи бяха извън строя.

Следващият монитор показваше лицето на напълно непознат за Питър човек. Казваше се Мазакин и беше руски компютърен специалист. Третият и четвъртият монитор предаваха от Тел Авив — Давид Вайзнер и неговия експерт Бекер. Следваше Андре Голоаз. Той беше пристигнал в Лондон предната вечер, за да започне предварителната обработка на събраните досиета. Французинът не водеше със себе си консултант. Щеше да говори с тях от центъра на Содъби в Челси.

Пред камерите в залата в Ленгли бяха само Мартин и Лем Крайдър. Питър стискаше в ръка листчето, на което беше нахвърлил най-важните въпроси, които трябваше да обсъдят. Присъстваше и един от техниците, за да обслужва камерите.

— Къде е Хенри? — започна Жувармов.

Отговори му Голоаз:

— Казаха ми, че са го извикали на разпит в Скотланд Ярд.

— Защо, за бога?! — попита Вайзнер.

— Никой не пожела да ми разясни подробностите. Аз обаче имам някои познанства тук — хора, които ми дължат разни услуги, нали разбирате? Така научих, че Содъби е бил арестуван...

— Арестуван?! — Мартин не можеше да си представи, че самоувереният дребосък е обвинен в нещо. Освен може би в прекален оптимизъм.

— *Oui*^[1]. За злоупотреба. Излиза, че той е получил неограничен достъп до една солидна правителствена сметка. Обаче сто хиляди лири от този фонд са били прехвърлени в банката „Мейфеър“, а малко след това седемдесет хиляди лири са напуснали страната в посока Швейцария. Както разбирам, основното им доказателство е, че паролата е била известна само на Хенри и на външния министър. Освен това от банката „Мейфеър“ в личната сметка на Хенри по електронен път са били преведени хиляда лири.

— Що за глупости! — викна Вайзнер.

— Съгласен съм, Давид. Показателното в случая е, че в Скотланд Ярд са научили за така наречената злоупотреба от анонимно съобщение по електронната поща — продължи Голоаз. — Сигурен съм, че скоро ще го освободят. Аз лично написах писмо до началника на Скотланд Ярд, в което изложих становището си по въпроса и нелепостта на подобни обвинения.

— В момента думата секретна парола едва ли означава нещо — отбеляза Лем Крайдър.

— Ясно е, че Намръщения знае за съществуването на нашия комитет — прекъсна го Мартин. — Досега само е изчаквал подходящ момент. Аз лично ще се обадя в Скотланд Ярд и на някои хора във външното министерство.

— Откъде ти хрумна да го наричаш Намръщения, Питър? — попита Вайзнер.

— Името излезе от американските журналисти. Вече свикнах с него.

— Това не е добър знак — намеси се Жувармов. — Имам предвид случилото се с Хенри Содъби.

— Ще помоля шефовете си да се застъпят за него — каза Вайзнер.

— Поуката тук е — започна Питър, — че трябва да се подготвим за неочаквани атаки.

Разказа им за аферата с личното му досие.

— Той явно се опитва да дискредитира мен, а сега и Хенри пред широката общественост.

— Но как е научил имената ви, Питър? — попита Жувармов. — Дали това означава, че знае и за нас?

— Предполагам, че е подслушвал телефонните разговори. Или е следял полетите до Лондон. Всичко е възможно, след като е имал достъп до досиетата и телефоните ни.

— Значи сега също не сме в безопасност? — уплаши се Вайзнер.

— Вече изобщо не ме интересува — каза Мартин. — Той знае с какво разполагаме срещу него. Когато дойде времето да го заловим, ще се наложи да шепнем, за да сме сигурни.

— Добре тогава — прекъсна ги Жувармов. — Да се върнем към причините за свикването на тази среща. Питър, нали ти поиска да се съберем?

— Да. Има няколко проблема. Андре, последното съобщение от Хенри гласеше, че базата данни е почти готова.

— Хората тук ме уверяват, че до края на работния ден в досиетата ще бъде въведена цялата налична информация. Класификацията на случаите ще рѝм отнеме малко повече време. Тази нощ вероятно ще успеят да проведат необходимите тестове. Утре ще започнем обработката.

— Андре, аз имам пълно доверие в инстинкта и преценката ти за нещата. Ако нямаш нищо против, мисля да поотложа пристигането си с някой и друг ден.

— Разбира се, Питър.

— Много ти благодаря. Обади се, ако имаш някакви въпроси. Луан Ръсел, агентът от ФБР, ангажиран по случая в Съединените щати, е открила нещо много интересно снощи. В Управлението вече се бяхме примирили с мисълта, че някой се е ровил в архивите ни. Случаят с моето досие го доказва. Преди престъпникът да се оттегли, е разрушил и защитната програма за всичките ни операции. Не се бяхме сетили да проверим, преди Ръсел да се обади. ФБР и министерството на отбраната имаха същия проблем. Това означава, че всеки с компютър и модем можеше да влезе в системите ни. Все още се изисква парола, без обаче тя да бъде задължителна. Получавах достъп, ако напишеш каквото ти падне. Джо Блоу например.

— По дяволите! — викна Мазакин и погледна към Жувармов. Генералът също потърси с очи компютърния си специалист. После само сви рамене.

— Лем Крайдър ще ви обясни подробностите.

Крайдър започна лекцията си с доста технически термини, но беше спрял, докато Голоаз включи записващото си устройство. Французинът нямаше намерение да търси помощта на присъстващите британски и френски компютърни специалисти.

— Готово, господин Крайдър. Продължете, ако обичате.

— Отначало се опасявахме, че ако се опитаме да възстановим софтуера, можем да активираме скритата програма и да унищожим всичко. Точно за това изброихме възможните решения на шефовете и ги оставихме те да решават. Изводът беше следният: по-добре Управлението да не разполага с никаква разузнавателна информация, отколкото тя да стане достояние на всички. Така че ние просто си затворихме очите и опитахме. Нямахме абсолютно никакви проблеми. Тестовете показаха, че сигурността е напълно възстановена. Като изключим, разбира се, Намръщения. ФБР Направи същото, отново успешно. Министерството на отбраната в момента проверява системите си.

Крайдър продължи да обсъжда въпроса с другите компютърни специалисти и разговорът стана неразбираем за останалите. Мартин намали звука.

Искаше само да огледа лицата на колегите си.

Ако бяха обезпокоени от развитието на нещата или се притесняваха дали Мартин е прочел досиетата им, преди да ги уведоми, Голоаз и Жувармов не го показваха по никакъв начин. Те бяха професионалисти с дългогодишен опит и умееха да играят покер на най-високо ниво, без да разкриват картите си. Вайзнер беше по-лесен. От време на време той нервно примигваше и поглеждаше встрани, сякаш няма търпение да вдигне телефона и да съобщи новините на Липцин. Компютърните експерти бяха превъзбудени. Те искаха само да се върнат при машините си и да проверят лично пораженията.

Мартин беше поискал телеконференцията именно с тази цел. Трябваше сам да опипа почвата.

Особено по последния въпрос.

Андре и Виталий вероятно вече подозираха нещо и търпеливо очакваха развързката.

Когато Крайдър свърши, Мартин взе думата:

— Един от консултантите на ФБР е постигнал известен успех с елиминирването на скритата програма. Лем?

Крайдър накратко разказа за експеримента с „Даймлер-Бенц“ и „Дейс Манхатън“.

— Нямам представа какъв ключ е използван, господа, но и бездруго хората от „Компсистемс“ са го приложили само два пъти. Намръщения явно е разбрал каква е работата и веднага е променил скритата програма. Трябва да е въвел и нов ключ, защото съм дяволски сигурен, че старият вече не е валиден. ФБР изгуби няколко монитора и част от архивите си в потвърждение на думите ми.

— Ами двете корпорации, господин Крайдър? — попита Голоаз. — Системите им защитени ли са в момента?

— Да, господине. Веднага след изтриването на скритата програма те са напуснали мрежата, без да загубят нито ред от архивите си. Както разбирам, вече работят с нормални темпове и са свързани с новата мрежа Глоубнет. Не съм говорил с представител на „Даймлер-Бенц“, но обсъдих нещата подробно с компютърния директор на „Чейс Манхатън“.

— Значи има надежда? — зарадва се Голоаз.

— Така излиза — отговори Крайдър. — Сега поне знаем, че скритата програма може да бъде изтрита. Трябва само да открием какъв е новият ключ.

— Какво разбирате под „ключ“? — попита Жувармов.

— Не съм бил свидетел на експеримента. Предполагам, че става въпрос за името на скрития файл.

Компютърните специалисти отново се разгорещиха и забълваха техническите си безсмислици. Този път Жувармов ги прекъсна, преди останалите да са се отегчили напълно:

— Има ли още нещо, Питър?

— Да. — Мартин доближи лицето си до мониторите, без да ги изпуска от очи. — Това, което ще ви кажа след малко, е строго поверително. С тази проява на доверие разчитам изключително на дискретността ви.

Той млъкна. Реакциите бяха различни — от леко кимване и вдигната въпросително вежда до отворената уста на Вайзнер.

— Някои, естествено не всички отбранителни системи на нашето военно министерство са унищожени. Онези, свързани с компютърната

мрежа.

Жувармов не трепна. Мартин разбра, че същото се е случило и с руските отбранителни съоръжения. Това обясняваше изключителната нервност на генерала в началото на разговора.

Голоаз запази спокойствие. Само устните му леко се свиха. Питър предположи, че ако французите наистина имаха проблеми със системите на армията, по някаква причина не го бяха уведомили. Вероятно веднага след срещата той щеше да поиска обяснение от шефовете си. Но това не даваше отговор на въпроса дали френската армия е компрометирана или не.

Израелецът беше по-емоционален. Питър го отдаде на възрастта. Вайзнер разшири очи, облегна се назад и зарови ръце в гъстата си коса. Той явно едва сега си даде сметка колко уязвим би станал Израел за по-малко компютъризираните си арабски съседи. Може би нямаше да се стигне дотам. Питър обаче беше сигурен, че Намръщения не е отминал и техните оръжейни системи.

— Това, което се опитвам да ви кажа, господа, е, че всички се намираме в пълна безизходица. И сега повече от всякога трябва да внимаваме за поведението на тези около нас. Разбирате ли ме?

— Китайците?... — плахо попита Виталий.

— Технологииите им са доста изостанали — обясни Питър. Голяма част от отбранителните им системи имат комуникационни връзки. Мисля, че и те вече са се сблъскали със същите проблеми като нас. Не разполагам с подробни сведения по въпроса. Утре ще знам със сигурност.

Жувармов се наведе напред и лицето му изпълни екрана. Малките бръчици край очите му се превърнаха в дълбоки каньони. Тъмните кръгове се открояваха върху бледата от преумора кожа.

Вайзнер започваше да нервничи. Нямаше търпение срещата да свърши.

Жувармов мълча дълго и накрая се реши:

— Част от... оръжейните ни системи в известна степен предизвикаха нашата загриженост. Отбранителни съоръжения, които нямам право да назова...

Русия, преди това и Съветите винаги бяха наричали ядрените си оръжия отбранителни. Питър усети как тревогата му нараства.

— Взехме решение да свалим бойните им глави. Процесът продължава и в момента. Така поне ще можем да ги обезвредим, ако бъдат изстреляни. Ще ги унищожим във въздуха.

Голоаз и Вайзнер се вцепениха от това признание.

Мартин се чудеше колко подробности му беше спестил директорът на разузнавателното управление към министерството на отбраната. Нима американските ядрени ракети също бяха извън контрол и можеха да бъдат изстреляни от Намръщения? Погледна към Крайдър; лицето му беше отражение на това на Вайзнер.

— Ясно, Виталий. Андре, Давид, искате ли да добавите нещо?

— Предстои ми един дълъг и особено неприятен телефонен разговор, Питър — каза Голоаз.

— Аз трябва да обсъдя нещата с по-горните инстанции. Възможно най-бързо — обади се Вайзнер.

— Добре. Всички вече знаем в какво положение се намираме. Информацията трябва да стигне до най-високите етажи на властта. Нека оставим отворена линията за връзка. Ако възникне нещо, обадете се. Ще се опитаме да помогнем. Виталий?

— Мисля, че засега това е достатъчно — каза председателят.

Техникът изключи системата и напусна стаята.

— Изведнъж ме обзе невероятен ужас — обади се тихо Крайдър. — Изобщо не ми беше минавало през ума, че и балистичните ракети може да са засегнати.

— Министерството на отбраната твърди, че това не е вярно, Лем. Честно казано, се съмнявам. Казаха ми, че защитата на тези системи е непробиваема. Освен това могат да бъдат изстреляни само на определена височина. Има свръхсекретни кодове. Искане ми се да вярвам, че не сме изгубили контрол.

— Но не знаем нищо за руснаците, французите или китайците. Ами Индия, Пакистан?

— Нямам представа.

— Жувармов изглеждаше искрен.

— Виталий наистина ще направи каквото е по силите му, за да спре евентуално изстрелване. Но нима можем да се доверим на Намръщения?

— О, по дяволите! По-добре да се върна в дупката си и да се тревожа на спокойствие.

Мартин остана в залата. Нямаше повече работа. Трябваше само да изчака директора да се върне от закуската в Белия дом. Там щяха да обсъждат всички възможности със Съвета за национална сигурност.

Адмирал Ник Уендоувър щеше да се нахвърли върху Мартин като парен локомотив с твърдението, че ЦРУ нямаше да повдига тези въпроси, ако той не му се беше доверил като на приятел. Ако министерството на отбраната беше споделило проблемите си с Белия дом, срещата щеше да мине без особени сътресения.

Но при всички положения Никълъс Уендоувър никога повече нямаше да си пие уискито с него.

Единственото хубаво нещо беше, че Ръсел отново му говори.

Мартин успя да стигне в апартамента ѝ чак след единадесет, защото Крайдър и директорът бяха заети с решаването на компютърния проблем. Пък и остана само колкото да си изпие бирата.

И двамата избягваха темата за следенето — и проклетия Кенеди! — и обсъждаха списъка, който ѝ беше нужен. Значи му се беше обадила само заради адресите. Мартин беше готов да приеме всякакво обяснение.

На два пъти тя едва се сдържа да не спомене за Далас, но Мартин деликатно отклоняваше темата. За негово щастие Луан сякаш се колебаеше да повдигне въпроса направо. Точно сега той изобщо не беше в състояние да измисли прилично оправдание.

Беше облечена с джинси и тениска, на която беше написано нещо много дълго и смислено, но Мартин така и не успя да го прочете. Тя седеше от дясната му страна и редовете примамливо изчезваха зад прекрасните заоблености. От нея се носеше свежата миризма на шампоан и сапун. Когато дойде време да си тръгва, Мартин едва стана от мястото си.

Започваше полека да си връща благоразположението ѝ, но трябваше да бъде особено внимателен. Тя никак не беше глупава. Поведението ѝ в Далас и случилото се с Кенеди доказваха, че не е лесна плячка. Освен това имаше пистолет. Мартин никога не беше преследвал жена, която знае да стреля.

Щеше просто да ѝ даде проклетия списък, да стъпва на пръсти и скоро природата щеше да си каже думата.

Списъкът! По дяволите, трябваше да накара Норма да го подготви. Беше ѝ го обещал до девет часа.

Мартин стана и забърза към кабинета си.

ДАТА: СРЯДА, 28 ОКТОМВРИ, 10:43:34

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

— Номерът на „Локхийд-Мартин“ е набран директно от района с код 402 — каза Монтгомъри на Рик Веласкес.

— Интересно защо не е използвал мрежата? — попита Ръсел. — Така никога нямаше да успеем да го проследим.

— Има възможно обяснение — отговори Рик. — Ще трябва да го проверим. Да предположим, че „Локхийд-Мартин“ имат два достъпа до системите си. Всъщност вероятно са много повече. Единият е свързан с мрежата, а другият — с директна телефонна линия. Всеки се контролира от различни защитни програми...

— А той е имал парола само за директната линия и е бил принуден да я използва — завърши Луан.

— Такова е моето предположение.

— Значи този задник се намира някъде в Северна Небраска — ентузиазирано добави тя.

— Може само да се е обадил оттам — напомни й Монтгомъри.

— Да, вярно. — Тя се сети за Конрад и неговия адрес в Купъртино. Та той сигурно изобщо не беше стъпвал в Калифорния!

— Как успяхте да го проследите? — попита Веласкес.

Монтгомъри му разказа.

— Веднага след пристигането на екипа паролите за достъп на всички служители били сменени. Компютърът обаче продължил да приема и старите. Така било възможно веднага да се идентифицира всеки нов потребител, който не знае за нововъведенията. Останалите ни екипи на практика правят същото.

— Значи натрапникът е унищожил монитора и е изчезнал?

— Да. Вероятно е предположил, че може да бъде проследен.

— Много добре — каза Рик. — Радвам се, че най-последно копелето издаде географското си разположение. Въпреки че мястото може да е било временна спирка. Все пак е някакъв прогрес, макар и само за повдигане на духа.

Веласкес беше намерил време да се преоблече. Носеше памучни панталони, вълнен пуловер и избеляло, очевидно любимо сиво спортно

карирано сако. Издаваха го само червените жилки в меките му кафяви очи. Както и повечето хора, работещи по случая, той също нямаше много време за сън.

Уведоми ги за последните операции в Агенцията за национална сигурност. Бяха съставили екипи, които използваха различен подход в търсенето на отговора. Част от тях се опитваха да проникнат в системите на „Пасифик Бел“, Вашингтонската електрическа компания, министерството на отбраната и прочие. Надяваха се да открият общото между всички пробиви и да идентифицират престъпника въз основа на използваните методи.

Другите изграждаха скритата програма и създаваха софтуерен пакет с обем приблизително двадесет мегабайта. Той трябваше да има всички функции, които Рик беше изброил на Питър преди няколко дни. Те търсеха престъпника според философията на дизайна.

Когато Веласкес свърши, Луан дръпна средното чекмедже на бюрото си, извади една дискета и му я подаде.

— Подарък за мен? — ухили се той.

— Да. Искам да хвърлиш едно око на програмата и да ми кажеш дали да я пуснем в широка употреба.

Веласкес взе ненадписаната дискета и я огледа.

— Какво имаш предвид?

— Това трябва да е защита на видео драйвера. Регистрира постъпващите сигнали с честота по-голяма от допустимата и ги блокира.

— Господи! — изненада се Веласкес. — Защо аз не се сетих! Утре вече щях да съм милионер и да зарежа тая скапана, работа.

— Откъде го имаш, Луан? — попита Дарел.

Тя очакваше подобен въпрос.

— Даде ми го един от хората в екипа. — Хм, Конрад едва ли беше в нейния екип. Тя намери програмата и съобщение от него в компютъра си, когато се събуди сутринта. Трябваше само да запише софтуера на дискета.

— Но защо той не...

— Малко е особен. Споменах му за монитора, който изгубихме при опита на Грей със системите в Тампа. Идеята за защитната програма е негова. Иска само да знае дали ще ни свърши работа.

— Ако е така, ще я купим, както му е редът.

— Предложих му пари, но той иска да я подари на американското правителство. Държи да остане анонимен и програмата да се разпространява безплатно. — Луан бранеше Конрад със зъби и нокти. Уважаваше желанието му никой да не го притеснява, където и да се намира сега. Пазеше го като своето тайно оръжие. Може би беше егоистично от нейна страна. Като защитаваше него, всъщност подсигуряваше гърба си.

— Тогава да проверим какво има на дискетата — предложи Веласкес.

Двамата с Монтгомъри излязоха да потърсят свободен компютър. Приличаха на хлапета, нетърпеливи да изпробват новата си играчка. Ръсел ги остави. Реши да излезе по-рано за обяд.

Пътюм спря до бюрото на Амброуз.

— Сесили, свърши ли вече с дискетите, които ти дадох?

— Разбира се, Луан. Направих десет комплекта, така че има достатъчно за всеки, който прояви интерес.

— Аз ще взема един. — Ръсел взе двете дискети и се отправи към вратата.

Дискетите бяха изпратени от кабинета на Мартин. Те съдържаха каталог с известните им компютърни инциденти от всички краища на света. Без излишни подробности, само пострадалите организации.

Тя избягна обедните задръствания и успя да стигне в апартамента си само за двадесет и пет минути. Седна пред компютъра, преди още да свали палтото си.

Там ли си?

След няколко минути на екрана се появи отговорът.

КАЗВАЙ

Вече имам адресите.

ВКАРАЙ ДИСКЕТАТА В УСТРОЙСТВО А:

Тя пхна първата дискета в процепа.

Светна зелената лампа и устройството забръмча.

СЛЕДВАЩАТА

Луан смени дискетата.

СЛЕДВАЩАТА

Това е всичко.

БЛАГОДАРЯ

Чао. :-)

Ето, върна му го!

ДАТА: СРЯДА, 28 ОКТОМВРИ, 09:16:43

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Кейси прехвърли адресите, които получи от Ръсел, на хард диска и веднага забрави за тях.

Беше го обхванало творческо вдъхновение и не му се занимаваше с проблемите на държавата.

Когато научи за изгорелия монитор и снощния инцидент с телефонната линия в Омаха, едва се сдържа да проучи район 402. Вместо това му дойде по-добра идея. Прекара почти цялата нощ над защитната програма.

Оня задник, Намръщения, можеше да унищожи собствения му монитор, ако някой ден двамата се срещнат в киберпространството. Все едно да изгубиш очите си. Продължаваш да бъдеш свързан с мрежата, без да виждаш къде си, нито какво прави противникът. Нямаше да позволи това да се случи!

Чувстваше се като средновековен рицар. Току-що си беше изковал нов щит, за да го пази от копието на врага. Набързо написа кратка програма за унищожаване на чуждия монитор, но подозираше, че Намръщения едва ли действа без защита.

Кейси остави втората програма само за себе си. Даде на Ръсел щита, но не и копието.

В седем сутринта започна да претърсва адресите в Омаха. Насочи усилията си към телефонните номера в района с код 402. Така влезе и в няколко търговски бази данни, свързани с Интернет.

За нещастие програмата избълва няколко хиляди номера, като вероятно имаше и още.

Е, все трябваше да започне отнякъде.

Последните час и половина Конрад упорито напредваше в списъка и проверяваше адресите един по един.

deconcdan@urple.aol.com

Нищо.

piggysue@prodigy.com

Здрасти! Нямам възможност да се обадя.

Можете да оставите съобщение.

Част от адресите можеха да бъдат отхвърлени веднага. Ако Намръщения беше в район 402 или използваше местно устройство, сигурно имаше защитна програма. От най-добрите.

sys.info@compsys.globenet.com

„Компсистемс“

Атланта, Джорджия

Вие сте на входа на мрежата Глоубнет, създадена и притежавана от „Компсистемс“.

- Въвеждане на парола
- Информация за системата

□ Откриване на абонамент

Пак тези! Значи Глоубнет има насочващ компютър в Омаха. Първият път не постигна успех с тях, но някой ден пак щеше да опита. Само за да им натрие носа.

dickandjane@aol.com

Никакъв отговор. Беше забравил, че хората обикновено са на работа през деня.

white@aryan.org

ВНИМАНИЕ! Преди да въведете паролата, проверете цвета на кожата си.

Охо! Расистка групировка. Беше срещнал такива хора в Ломпок. Лошото беше, че пропагандата на тия гнусни копелета на пръв поглед изглеждаше безобидна. Не предявяваха претенциите си публично. Никакви лозунги за насилие и прочие. Тогава да проверим какво имат в архивите!

Парола?

Начало! Край! По-малко от тридесет секунди.

ДОБРЕ ДОШЛИ В СТРАНАТА НА БЕЛИТЕ!

Натиснете 1/ за да оставите съобщение, 2/ за да се свържете с някой от членовете, 3/ ако искате да прочетете актуалните новини, 4/ ако искате да прегледате библиотеката, 5/ изход

Би оставил съобщение, но предпочете да използва програмата копие. Какво по-добро място да я изпробва! Натискаме F12 и готово!

Кейси истински се забавляваше, въпреки че работата беше сериозна. Продължи проверката на адресите, като елиминираше безобидните, отбелязваше си част от тях за по-внимателно проучване и маркираше със звездичка тези, които разполагаха с прилична защитна система. Не искаше да губи време и да се занимава сега с пробиването им. По-късно, когато изчерпаше списъка, щеше да дойде и техният ред.

Да види какво толкова криеха.

С новите си оръжия се чувстваше неуязвим.

ДАТА: СРЯДА, 28 ОКТОМВРИ, 08:17:33

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: УЕСТИН

Джорджия Тейлър и Франц Мюлер взеха една от колите и отидоха да попълнят хранителните запаси. Джером помоли Адам Мур да го придружи на кратката му разходка.

Двамата напуснаха замъка и се отправиха към езерото. Обувките им скърцаха в снега. Беше студено, но не чак толкова. По-скоро приятно, помисли си Уестин.

— Да не си решил да отделиш време и за здравето си, Джером?

— Джорджия смята, че стоя в замъка прекалено дълго. Права е, както винаги. Ще се постарая да променя режима си поне за малко. Неприятното е само, че никак не обичам да се разхождам сам.

— Нямам нищо против да ти правя компания. Действа ободряващо.

Тръгнаха надолу по хълма до скалата над водите на езерото, после пое на север успоредно на брега. Джером се обърна и погледна към замъка. Беше изключително внушителен. Сградата и разчистената площадка около нея доминираха на хълма. Мястото беше изключително подходящо. Бяха го построили съвършено защитен от евентуално външно нашествие дори без технологиите на Уестин. Сега той разполагаше с камери и детектори, които го предупреждаваха за посетители, желани или нежелани. До този момент не беше имал много неканени гости. Изпитваше ужас, че някой ден ще бъде

нападнат от група безразсъдни терористи с искане за пари или компютърни програми.

— Докладът ти тази сутрин беше доста обнадеждаващ, Адам.

— Да, абонаментите рязко започват да се покачват. Ако продължава така, ще наваксаме изгубеното.

Успехът им се дължеше на Меоши Йошима. Той беше последвал примера на Грей с „Чейс Манхатън“. Няколко големи токийски корпорации се присъединиха към тях, преди символът на файла да бъде променен. Накрая обаче Меоши също понесе жесток провал, като унищожил базата данни на компания с три милиарда долара годишен оборот.

Но той беше открил една много интересна подробност.

Не всички компании имаха в системите си скрития файл. Но дори и фирмите, свободни да правят каквото си искат, се страхуваха да се прехвърлят в новата мрежа, за да не изгубят ценна информация.

Така че „Компсистемс“, „Транс-Африка“, „Бритиш Компком“, Азиатската комуникационна корпорация и „Датекс“-Цюрих промениха стратегията си. Те обещаваха на потенциалните абонати да прегледат системите им и да помогнат — което, разбира се, невинаги беше възможно — срещу петнадесет хиляди долара. Ако техниците им откриеха скрития файл, изказваха съжаление и си тръгваха. Ако системата беше чиста, просто им изпращаха сметката и веднага ги прехвърляха в Глоубнет.

Номерът минаваше навсякъде. Търговските абонаменти непрекъснато се покачваха. И тъй като индивидуалните потребители изобщо не бяха засегнати, фирмените продажби продължаваха да поддържат очаквания обем.

Нейтън никак не хареса новата им тактика. Нарече я неетична. Джером трябваше да го убеждава, че в любовта и бизнеса всичко е позволено. Пък и в противен случай начинанието им щеше да претърпи пълен крах.

Парите започваха да се стичат в сметките им макар и само от страна на по-малките търговски предприятия. Гигантите от рода на „Дженеръл Моторс“ и свързаните с отбраната организации неизменно носеха скрития файл в системите си и засега оставаха извън обсега на Глоубнет.

Джорджия работеше по разрешаването на проблема, но до този момент не беше постигнала никакви резултати.

Въпреки всичко вече разполагаха с известно влияние. Джером беше направил няколко екскурзии до архивите на различни мрежи, за да се увери лично, че членовете им ги напускат.

Когато изминаха около миля в дълбокия до глезените им сняг, двамата мъже тръгнаха обратно към замъка.

— Адам, прегледа ли системите ни за следи от вируси?

— Тази сутрин отново отделих време за това. Проверих само „Датекс“-Цюрих. Всичко е наред.

— Много добре. Значи ме очаква дълъг и интересен живот!

ДАТА: СРЯДА, 28 ОКТОМВРИ, 23:19:14

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: :-)

Каква бъркотия само! Човек би си помислил, че струпването на блестящи умове в института за стратегически проучвания към университета в Джорджтаун предполага внимателно проучване на предупрежденията и алтернативна преценка на последствията преди изключването от мрежата. Та нали тези хора бяха в основата на всички предполагаеми военни и политически стратегии. А не успяха да предвидят дори собствената си гибел.

Сега отново бяха в мрежата, вероятно с надеждата да възродят миналата си слава.

Всички файлове бяха объркани, най-обикновено струпване на буквени и цифрени символи без каквато и да е връзка помежду им. Експертите им продължаваха безсмислените опити да измъкнат нещо от този хаос. Бяха създали нови директории. Карибската секция. Избираме случаен файл и въвеждаме командата:

ВЪЗСТАНОВИ VLXQV9C

Думите бързо започват да се подреждат. Да видим какво имаме тук.

Име на файла: КУБА ДЕСЕТ

Съдържание: Евентуалната смърт на Фидел Кастро.

След смъртта на Фидел Кастро се очаква, че кубинските икономически и социални структури ще рухнат за една нощ, най-много четиридесет и осем часа. През това време американските разузнавателни агенции трябва да извлекат полза от състоянието на...

Да, това ще свърши идеална работа.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 29 ОКТОМВРИ, 07:27:29

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Давид Вайзнер напусна кабинета си и влезе в приемната на туристическата агенция. Работният ден още не беше започнал, но фойето на „Хилтън“ беше пълно с ранобудници, които напускаха хотела или просто отиваха в бара за кафе.

Той седна пред един от терминалите и го включи. Докато мониторът загрее, въведе кода на „Ел Ал Еърлайнс“ и поиска днешното разписание на полетите. Трябваше да намери свободно място и да излети от „Лод“ възможно най-бързо.

Само че разписанието не се появи на екрана.

Вайзнер опита отново.

Нищо.

Натисна F1, за да получи помощ, но вместо това излезе следното съобщение:

СЛУЖИТЕЛИТЕ НА МОСАД ПОВЕЧЕ НЕ МОГАТ ДА НАПУСКАТ СТРАНАТА!

Какво, по дяволите!...

Започна безразборно да натиска клавишите.

Съобщението остана на екрана.

Изведнъж Вайзнер се сети, че имаха два монитора, обърнати към фойето на хотела. Те бяха поставени така, че клиентите да могат да виждат през витрината кои полети са отложени или отменени.

Той скочи от мястото си, изтича към тях и ги завъртя.

И на двата светеше следният надпис:

ТАЗИ ТУРИСТИЧЕСКА АГЕНЦИЯ Е ПРИКРИТИЕ НА МОСАД!

[1] Да (фр.). — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 29 ОКТОМВРИ, 11:07:22

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Самолетът на Бюрото плавно се приземи на „Даунтаун“. Това малко летище се намираше далеч по-близо до целта им от международното в Канзас Сити.

Бежовият шевролет „Каприс“ вече ги чакаше. Ръсел и Грей се качиха на задната седалка и колата потегли.

Агентът до шофьора се обърна назад и протегна ръка.

— Дик Мелкуайър. Зад волана е Грег Бабкок.

Ръсел представи себе си и Грей.

— Какво знаем за заподозрения? — попита тя.

— Доста. Фарън Джеймс Елбърт, на тридесет и пет години, кафяви очи, кестеняв. Блестящ компютърен специалист. От шест години работи за компанията за автомобилни части „Ел Ти Си“. Няма минали провинения. Неплатена глоба за превишена скорост отпреди две години.

— Къде е сега?

— На работа. Двама от хората ни го наблюдават.

— Получихте ли разрешение за обиск?

Мелкуайър потупа джоба си.

— И още как. При сегашните обстоятелства съдията прояви голямо разбиране.

В седем и двадесет тази сутрин екипът им в Чикаго беше засякъл поредното произшествие. След гафа в „Локхийд-Мартин“ решили да не се опитват да се намесват. Само са наблюдавали как Ф. Дж. Елбърт намалил цената на акциите с по долар и десет цента на парче и направил голяма покупка. Цялата операция му отнела по-малко от две минути.

Но времето било повече от достатъчно за засичане на номера.

— Елбърт е провел един телефонен разговор от работното си място в десет и петнадесет — продължи Мелкуайър. — Обадил се е на

брокера си и наредил продажбата на акциите. Проследихме разговора и се свързахме с брокера, за да задържим операцията. С новата цена Елбърт би спечелил две хиляди долара. В противен случай ще загуби около осем хиляди.

— Интересно наистина — каза Грей. — Само че нещо не се връзва.

Мелкуайър, който очевидно нямаше много добро мнение за консултантите, изненадано го погледна.

— Нещо не се връзва?

— Човекът, когото търсим, има достъп до места, откъдето може да измъкне милиони, Дик.

Мелкуайър сви рамене.

С мигаща лампа на покрива шевролетът пресече Мисури и тръгна по „Бродуей“ към Канзас Сити. Почти бяха стигнали центъра на града, когато колата пое на изток по междущатски път 70. След широк завой на юг и после пак на изток шофьорът излезе от магистралата и подкара по „Труман Роуд“.

Отбиха на юг по Монгол авеню и завиха по Двадесет и първа улица. Няколко пресечки по-надолу Бабкок изключи сирената и паркира до тротоара. Двама агенти в подобна кола спряха от другата страна на улицата и тръгнаха към тях.

Луан отвори вратата и излезе.

— Тука ли е?

— Така твърди телефонната компания. Освен това ни уведомиха, че той разполага с две линии.

Къщата приличаше на бунгало. Вероятно беше строена в началото на шестдесетте. Не можеше да има повече от две спални. Две асфалтирани пътеки водеха от улицата към гаража отзад.

— Не е женен, нали, Дик?

— Доколкото знам, не. Може обаче да има приятелка.

— Веднага ще разберем.

Мелкуайър и Бабкок тръгнаха към вратата с извадени пистолети. Другите двама агенти заобиколиха къщата и завардиха задния вход.

Бабкок натисна звънеца. Не работеше. Почука на бялата рамка на мрежата. Част от боята се олющи.

Никой не отговори.

Мелкуайър дръпна мрежата и опита топката на бравата.

— Залючлено е. Да я разбием ли?

— Давай — съгласи се Ръсел.

Той се дръпна назад, вдигна десния си крак и ритна вратата до ключалката. Тя веднага поддаде.

Грей се ухили.

— Значи така се прави, а?

— Само когато имаме заповед за обиск и е спешно.

Агентите от Канзас влязоха първи и бързо обиколиха стаите, като проверяваха гардеробите и зад вратите.

Ръсел и Грей ги последваха.

Отвън къщата не изглеждаше особено добре. Килимите също бяха доста износени, на около десет години, но останалите мебели бяха нови. Изчистени съвременни линии — диван, два стола, уредба, телевизор. Малко аксесоари. Типична ергенска квартира.

— Насам! — извика Бабкок.

Ръсел тръгна по късия коридор към задната спалня. Стаята беше малка. Вътре имаше голямо бяло бюро, шкаф, въртящ се стол и компютър. С много устройства.

Грей мина покрай нея и клекна пред двете големи кутии на пода до бюрото. Прегледа и устройствата на долните лавици на шкафа.

— Прекалено е мощна за домашна система — учуди се той. — Работи с „Пентиум 150“. Има девет или десет гигабайта външна памет.

Той дръпна пластмасовите кутии с дискети и се зачете в ръчно написаните етикети.

— Дик! — обади се Луан. — Проверете къщата!

— Какво търсим?

— Нещо подозрително. Вероятно свързано с компютрите.

— Тук няма нищо интересно — заключи Грей и се изправи. — Освен ако нарочно не е поставил погрешни названия.

— Искаш ли да прегледаш системата?

— Нали за това сме тук?

— Добре. Давай, Нат.

Грей свали сакото си, метна го на облегалката на стола и седна. Поглади мустаците си с палеца и показалеца на лявата ръка и огледа устройствата на бюрото — монитор, клавиатура, мишка и принтер. Наведе се и погледна отдолу. Откри стабилизатор на напрежението с

няколко допълнителни изхода и бутон за включване. Компютърът забръмча.

Ръсел застана зад него и впери поглед в монитора.

— Аха!

— Какво има, Нат?

— Използва „Юникс“. Не е много обичайно за работа в домашни условия.

— Още ли мислиш, че не е нашият човек?

— Вече не съм толкова сигурен.

Курсорът бързо се стрелна по екрана. Грей уверено преглеждаше съдържанието. Извика управляващата програма, прелисти файловете, като изваждаше съдържанието им в специален прозорец. Вършеше всичко с по-голяма скорост, отколкото Луан изобщо можеше да си представи. Хвърляше по едно око на текста и програмния език и преминаваше на следващия файл.

— Аматорски поглед върху софтуера... Всичко в тази директория е свързано със счетоводството... Тук имаме програми, върху които още работи... Кореспонденцията му. Май има приятелка в Корпуса на мира... Погледни това.

Луан съсредоточи вниманието си върху текста.

ISS/94678-1/16/94

Класификация: Код Джаспър/Едно

Име на файла: КУБА ДЕСЕТ

Съдържание: Евентуалната смърт на Фидел Кастро

След смъртта на фидел Кастро се очаква, че кубинските икономически и социални структури ще рухнат за една нощ, най-много четиридесет и осем часа. През това време американските разузнавателни агенции трябва да извлекат полза от състоянието на...

— По дяволите! — извика тя. — Това е строго секретно, Нат. Принадлежи на института за стратегически проучвания.

— Тогава няма да гледам.

— Да не го изгубиш.

Грей затвори файла и продължи търсенето.

Мелкуайър се върна и застана до Ръсел.

— В къщата няма нищо, което може да ни свърши работа.

— Това тук е повече от достатъчно, Дик.

— Тоест?

— Част от архивите на Вашингтон.

— Сега вече повярвахте ли, господин Грей?

— Почти. Ето още един, Луан.

Тя погледна монитора.

— Министерство на отбраната. Свръхсекретно.

— Добре — примири се Грей и затвори файла. — Явно всички в директорията „Изнудване“ са такива. Има още няколко дузини, но ще ги оставя на някого с нужната квалификация.

— Правилно, Нат.

— Продължавам с директорията „Защита“. Първият файл е направо чудовищен по обем... Хайде, покажи се... По дяволите!

— Какво е?

— Кодове.

Имаше десетки файлове.

— Знаеш ли, Луан...

— Досещам се — въздъхна тя.

— Май голяма част от тази информация идва от Шимомура.

— Винаги сме предполагали, че Митник е споделил кодовете. Съзнателно или не, няма значение. Той е съхранявал данни за някои доста интересни места.

Грей спря на екран един от файловете, наведе се и внимателно огледа списъка на програмите.

— Бива си го! — В гласа му се долавяше известна завист. Мелкуайър също се опитваше да го прочете, но Ръсел разбра, че няма да може да хване двата края.

— Дик, обади се на хората си да приберат Елбърт.

Агентът се завъртя на пети и тръгна към телефона в хола.

— Луан — притеснено започна Грей, — ще конфискуваш ли този компютър?

— И още как!

— Значи ще трябва да го изключим от мрежата, за да го вземем с нас?

— Защо? Проблеми ли има?

- Може да се каже. Скрита програма, 19,8 мегабайта.
- Какво ще правим тогава, Нат?

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 29 ОКТОМВРИ, 14:16:32

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Марго му донесе следобедното кафе. Голоаз отпи малка глътка. Вкусът на добавения коняк едва се долавяше.

— Чудесно е, скъпа.

— Приеми го като знак за моята благодарност, Андре. Толкова рядко те придружавам на служебни пътувания...

— Предполагах, че ще имам нужда от знанията ти. Хареса ли ти да превеждаш за неопитните ми колеги?

Цялата сутрин Марго упорито се беше борила с езиковите различия.

— Справям се — промърмори уморено тя.

— Ела, седни до мен.

Тя се отпусна на стола до масата.

— Освен това исках да видиш при какви условия ми се налага да работя понякога.

— Направо съм изумена.

Складът на Хенри Содъби сякаш беше продукт на сливането на идеите на Марат^[1] и Маркиз дьо Сад. Беше пълно с хора, облечени с каквото им падне — от лабораторни престилки до джинсови якета, които говореха на няколко коренно различни езика и неуморно се щураха нагоре-надолу в изпълнението на необясними задачи. Масите се огъваха от тежестта на компютри, монитори и принтери, да не говорим, че Голоаз трудно можеше да каже кое какво е. Подът беше заринат от странни купища хартия и компютърни разпечатки. Край тях се въргаляха картонени чаши за кафе, чинии, празни кутии от безалкохолно и останки от сандвичи и понички. Беше му трудно да разбере дали администраторите и техниците наистина вършеха нещо, или само обикалят напред-назад, за да изглеждат заети.

— Следващия път, когато ми се наложи да замина някъде, не искам да те чувам да се оплакваш, че не те взимам със себе си.

— Но на мен ми харесва тук! — запротестира тя.

Жени!

— Много добре. Тогава да се заемем за работа.

— Какво трябва да правя?

— Аз ще чета, а ти се справи с тази дяволска машина.

Марго дръпна клавиатурата и мишката пред себе си. Мониторът беше голям, седемнадесетинчов. Техниците му го бяха дали специално, за да не напряга зрението си.

— Откъде да започнем?

— Прегледах криминалните досиета, но те ме отегчиха. Един от онези млади мъже там ми каза, че има нещо като... аа... като филтър. Можеш да извадиш само досиетата на компютърни специалисти, които не са осъждани. Действай!

— Какво трябва да направя, Андре?

— Ако знаех, щях да те изпратя обратно да превеждаш.

Голоаз се зае с кафето си, докато тя опита няколко команди. На екрана се появяваха различни неща, но той не им обръщаше никакво внимание.

Накрая тя извика:

— Готово! Нали това искаше?

В горния десен ъгъл на екрана със сини букви беше написано: „Компютърни компании, главни експерти“.

Бяха подредени по азбучен ред. Първото досие беше на човек на име Аарон, Вернер Л., президент и главен оперативен директор, „Канадиън Рокис Периферъл“.

Включени бяха основните биографични данни и един параграф, посветен на постиженията му. Голоаз предположи, че информацията е взета от някое списание или молба за постъпване на работа. Голоаз го прочете само колкото да свикне с екрана.

— Следващото! — нареди той.

Тя натисна някакъв клавиш и изскочи ново досие. Актън, Силвия Сара.

Четеше раздела за постиженията, когато нечия ръка го потупа по рамото.

Голоаз се обърна.

— Здравей, Андре.

— Давид! Кога пристигна?

Вайзнер дръпна един стол и Голоаз го представи на Марго Денъов.

— Самолетът ми се приземи преди малко. Цяло щастие е, че изобщо успях да дойда. — Израелецът обясни за проблемите с пътуването. — Просто не можеха да ми издадат самолетен билет. Грешка в компютъра, така ми обясниха хората от „Ел Ал“. — Той се засмя.

— Как се измъкна?

— С друга самоличност. Компютърът веднага прие името на Максвел Бекер.

— Значи Намръщения знае, че си член на международната група?

— Така изглежда. Какво стана с Хенри?

— Нямам представа. Френското посолство ще ме уведоми за подробностите веднага щом е възможно. Предполагам, че още е в Скотланд Ярд.

— Да се надяваме, че скоро ще го освободят. Сигурен съм, че някой го е натопил. Нали същото се случи с Питър, а сега и с мен.

— Никак не е забавно.

— Напълно съм съгласен с теб, Андре. О, Марго, защо не отидеш да изпиеш едно кафе с другите. Искам да говоря с шефа ти насаме.

Голоаз очакваше реакцията ѝ. Тя погледна презрително младия нахалник, но стана и тръгна към масата в ъгъла.

— Виж, Андре, мислил ли си за вероятността...

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 29 ОКТОМВРИ, 13:51:43

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Норм Спенсър влезе в кабинета му, затвори вратата и се тръшна на стола до бюрото.

— Навън Том Креншоу притеснява Норма, Питър. Умира от яд, че ме повика преди него.

— Разговорът ни ще бъде кратък. Къде е Конрад?

— Той не съществува.

— Глупости!

— Поне така изглежда, шефе. Знаеш, че излизаме от правомощията си, като го търсим. Не искам после да си платим за своеволията с лихвите.

— Колко си прав! — каза Питър с надеждата, че Спенсър ще долови сарказма.

— На два пъти ми се наложи да се представям за агент на ФБР...

— Защо?

— Иначе нищо нямаше да ми кажат.

— И какво научи?

— Конрад е излязъл от Ломпок преди две години, качил се е в едно такси и просто е изчезнал. На негово име няма нито адрес, нито телефонен номер или поне шофьорска книжка. В нито един от петдесетте щата. Социалната му осигуровка не е пипана. Няма паспорт, но ако е получил туристическа виза за Мексико, никога няма да разберем. Предполагам, че в затвора е научил някои трикове, сменил си е името и е отпрашил за Перу или Чили.

— Имал ли е спестени пари?

— Да. Изтеглил ги е същия ден, в който е излязъл от затвора.

— На двадесет и втори е бил в Далас. Малко е далечко от Чили.

— Не знам как е стигнал до Далас. Прегледах списъка на пътниците за всеки пристигащ полет на двадесети, двадесет и първи и двадесет и втори. Проверих и излитащите самолети за следващите три дни. Нищо. Не можех просто да започна да разпитвам екипажите, нали?

— Правилно.

Спенсър съчастнически се наведе напред.

— Защо го търсим, шефе? Заради миналото му ли? От това, което прочетох за него, той има нужните качества и спокойно може да е Намръщения.

— Мина ми през ума.

— Защо Ръсел се среща с него? Наясно ли е какво става?

— Нямам представа.

— Може да не се е представил като Конрад. Сигурно я използва за нещо.

— Тя го е тикнала в затвора последния път. Много добре знае кой е.

Спенсър поклати глава. Нищо друго не му идваше наум.

Мартин мълчеше.

Накрая се реши:

— Продължавай да търсиш.

— Къде?

— Опитай в Интернет. Преди време се е подвизавал като Ренегата. Не може да няма никакви приятели. Сигурно още поддържа връзка с някои от тях.

Спенсър стана. Креншоу ядосано нахлу в кабинета.

— Сядай, Том. Трябва да се обадя по телефона.

Набра номера. Отговориха му почти веднага.

— Отдел, по компютърни престъпления. Агент Амброуз.

— Агент Амброуз, тук е Питър Мартин.

— Здравейте, директоре! С какво мога да ви помогна?

— Бих искал да говоря с Луан Ръсел.

— Съжалявам, господине. Тази сутрин тя замина за Канзас Сити.

— О? Добре тогава, ще я потърся по-късно.

Мартин веднага затвори и набра друг номер.

— Стая 406.

— Опитай Канзас Сити. Тя е някъде там.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 29 ОКТОМВРИ, 15:06:49

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Грей се умори да наблюдава разпита през специалното стъкло и излезе в коридора. Огледа се и видя телефона до асансьора и стълбите. Тръгна към него. Подът имаше нужда от почистване. ФБР явно спестяваше от парите за поддръжка.

Използва кредитната си карта, за да се обади до Швейцария. Попадна на един от техниците и го помоли да повика Джорджия.

Минаха пет минути, преди да чуе гласа ѝ.

— Здравсти, Нат.

— Намирам се близо до родния ти щат и се сетих за теб.

— Какво правиш в Уичита?

— Всъщност съм в Канзас Сити, Мисури.

— По работа ли?

— Попаднахме на следа.

— Имаш предвид ФБР?

— Да. Пипнаха един, който може и да е Намръщения. Сега е в стаята за разпити, изтръгват му ноктите.

Не правеха нищо такова, естествено. Но Грей искрено се удивляваше на способността на Луан Ръсел коренно да се променя, когато говори със заподозрени. Тя можеше да бъде нечовешки жестока. Именно за това Грей реши да говори с Джорджия Тейлър. Спокойният ѝ характер му липсваше до болка.

— Но това е чудесно! Ако хората престанат да се паникьосват, продажбите ни веднага ще нараснат. Ти как мислиш, той ли е наистина?

— Трудно ми е да преценя, Джорджия. Той отрича всичко.

— Като се има предвид какво е направил, мога да го разбера. Ами софтуера? И него ли намерихте?

— Да, прегледах програмите.

— Така ли? Предполагам, за това си консултант. Научи ли нещо?

— Достатъчно, за да се съмнявам.

— О! И в какво?

— Ами първо на първо не мога да запиша файловете на дискети, нито да ги изкарам на принтера. Не вярвам, че Намръщения би направил такова нещо със собствения си компютър. Второ, в системата имаше скрита програма. Като онези, които откриваме навсякъде. Трудно ми е да си представя, че ще иска да я скрие и от самия себе си.

— Може би иска да унищожи софтуера? Да се защити?

— Възможно е. Не посмяхме да го изключим от мрежата. Според мен обаче това е подарък от Намръщения. Сигурен съм, че програмата, която причини проблемите в световен мащаб, не може да е толкова малка. Двадесет мегабайта не са достатъчни за такова нещо. Трябва да е петдесет, шестдесет пъти по-голяма.

— Вероятно си прав. Има ли друго?

— Няколко файла. Свръхсекретни. И прекалено много информация за кодовете — програми, проучвания, проекти...

— Добри ли са?

— И още как! Не съм специалист в тази област, но се обадох на Веласкес от Агенцията за национална сигурност. Нямахте как да извадя копия от компютъра и се наложи цели два часа да му описвам данните. Според него това е част от работата на Шимомура, но изобщо не е актуализирана. Всичко е прекалено старо, поне отпреди две години.

— Според теб това не е човекът, когото търсим, нали?

— Съмнявам се, Джорджия.

— Ако инцидентите спрат, ще повярваш ли?

— В случая времето не значи нищо. Може да са отложени по дата или час.

— Да, наистина. Разумен довод.

Сега или никога!

— Ужасно ми се иска отново да се заема с истинска работа, Джорджия. Проучване, програмиране... Не съм роден за търговия.

— Глупости! Справяш се отлично!

— Какво ще кажеш да дойдеш в Атланта и да станеш изпълнителен директор на „Компсистемс“? Така ще мога да се върна към компютрите. — Тя никога нямаше да може да заеме директорското място в „Датекс“. Не и докато Джером е там. Може би щеше да поиска да стане президент на „Компсистемс“. Пък и близостта им със сигурност щеше да промени нещата в негова полза.

— Невъзможно е, Нат. Кокалът в „Датекс“-Цюрих никак не е малък.

— В „Компсистемс“ ще получиш по-голям.

— Нейтън! Това просто няма да стане!

Някаква жена подаде главата си от кабинета надолу по коридора, огледа се и му махна.

— Господин Грей! Търсят ви по телефона.

— Помисли си, Джорджия. Моля те!

— Защо не си вземеш една седмица отпуска, Нат? Ще се почувстваш по-добре.

— Помисли си! Трябва да вървя.

Той побърза по коридора, влезе в кабинета и вдигна слушалката.

— Грей.

— Нат, тук е Рик Веласкес.

— Не говорихме ли достатъчно за днес?

— Искат ти се! Сравних онези програми с оригиналите на Шимомура. Няма никаква разлика.

— Интересно.

— Да, наистина — съгласи се Рик. — За две години, ако са използвани изобщо, би трябвало да има доста промени.

— Значи смяташ, че не може да е той?

— Трудно е да се каже. Има и още нещо.

— Слушам те.

— От осем часа тази сутрин никъде по света не е докладвано за нов инцидент.

— Това е чудесно.

— Така е. Не твърдя, че не е имало проблеми. Вече не знам какво да си мисля. Но продължавам да съм скептичен.

— Аз също. Ще отида да говоря с Луан.

Грей се върна в стаичката до тази за разпити. Вътре беше тъмно. Четирима мъже напрегнато следяха развоя на събитията през стъклото. Бойното поле беше ярко осветено.

Мелкуайър играеше доброто ченге. Беше относително спокоен, говореше тихо и от време на време молеше Луан за повече разбиране.

Фарън Джеймс Елбърт никак не изглеждаше добре. След дългите часове тормоз спортната му риза беше подгизнала под мишниците. Светлокестенявата му коса, модно подстригана, падаше на мокри кичури над челото. Очите му приличаха на тъмни сухи кладенци.

— Нещо ново? — попита Грей Бабкок.

— Не. Продължава да настоява, че няма нужда от адвокат. Не е много разумно от негова страна.

Нат познаваше доста хора като него. Блестящи технологични гении, абсолютно лишени от предвидливост, когато става въпрос за социални или юридически проблеми.

Разговорът вътре се чуваше от малкия говорител на стената.

— Казах ви, казах ви, казах ви!

— Кажете ми пак, господин Елбърт! — безмилостно изсъска Ръсел.

Мъжът умолително я погледна. Не можеше да повярва, че нормално човешко същество е способно да го измъчва по такъв начин.

— Промених цената. Само цената. Нищо повече!

— Извършиш сте федерално престъпление, господин Елбърт. Щатските закони не важат. Използвали сте телефонна линия. Прокурорът направо ще ви унищожи. Аз лично ще се погрижа. Задници като вас правят живота ми труден, а аз ще се постарая да си платите!

— Само заради някакви си мизерни две хиляди долара!

— Вашите сметки не ме интересуват. За мен това си е загуба. Голяма загуба. Ще се наложи да се запознаете с едни мили, едри

момчета. Знаете къде.

— Не съм го направил! Обвиненията ви са направо смешни.

— Ние не смятаме така, господин Елбърт. Компютърът ви го доказва.

— Нямам представа откъде са се взели онези неща!

— Колко програми сте откраднали?

— Не съм!

— Имате съкратен вариант на „Уърд Пърфект“. Регистрирана ли е на ваше име?

— Заех я от един приятел.

— Как не! Лъжете, господин Елбърт. И искате да ви повярвам, че за останалото казвате истината?!

— Агент Ръсел — обади се Мелкуайър. — Предлагам кратка почивка.

Тя му хвърли поглед, който можеше да убие и динозавър. Грей потрепери. После се завъртя на петите си и излезе от стаята. Беше дяволски добра актриса.

Мелкуайър предложи на Елбърт кока-кола.

Грей смяташе, че представлението е прекалено пресилено и заподозреният ще разбере каква е работата. Но след няколко часа непрекъснат тормоз границите на реалността сигурно започват да се огъват.

Ръсел се приближи до него.

— Ще си помисля, преди отново да те поканя на вечеря — каза ѝ той.

— Да не те е страх от мен, Нат? — Тя уморено се усмихна.

— И още как!

Луан беше капнала. Напрегнатият разпит напълно беше изцедил силите ѝ.

Бабкок ѝ подаде студена кутия „Севънъп“ и двамата с Грей седнаха на столовете отстрани. Той ѝ разказа за последния разговор с Веласкес.

— Значи няма повече инциденти?

— Точно така. От осем сутринта нито един.

Тя погледна към стъклото.

— Накарах хората да проверят кога е отсъствал от работа. Предполагам, че само си губим времето. Може спокойно да е бил

навсякъде, когато са ставали инцидентите.

Грей вяло се усмихна.

— Добре, да чуем какво мислиш?

— Това си е твоя работа, Луан. Не съм достатъчно компетентен, за да си позволя да давам мнение.

— Но двамата с Рик продължавате да се съмнявате?

— Така е.

— Аз също. Той се кълне, че не знае нищо за директориите „Изнудване“ и „Защита“. Склонна съм да му повярвам.

— Не твърдя, че изобщо не е виновен — уточни Грей.

— Ще го обвиним за промяната на цените на борсата, но няма да можем да го хванем за пиратски софтуер. Почти съм сигурна, че компютрите му са крадени. Значи ще му лепнем и закупуване на крадена собственост. И нищо повече.

Нат кимна с разбиране.

— И сега какво следва?

— Ще се върна да го поизмъча още половин час. После прокурорът ще му предложи да се признае за виновен по обвиненията, които ти изброих. А преди да хванем самолета, ще ти позволя да ме заведеш на вечеря.

— Аз съм консултант, ти плащаш.

— Не си играй с огъня, Нат! — засмя се тя.

— Вярно, забравих.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 29 ОКТОМВРИ, 23:41:12

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Рано тази сутрин Кейси Конрад получи съобщението и телефонния номер от Ръсел. Беше ги изпратила от кабинета си. Конрад предположи, че просто не е имала време или възможност да отиде до другия си компютър, където и да се намираше той. Вероятно в дома ѝ.

Едва сега осъзна, че тя си беше направила труда да се сдобие с нов адрес, и то само за да уважи решението му да стои настрана. Така рискът някой случайно да попадне на адреса му и да започне да го притеснява беше значително по-малък. Мнението му за нея за пореден път се покачи с няколко пункта.

Конрад не разполагаше с адреса в Канзас Сити, но телефонният номер беше повече от достатъчен. Когато включиха компютъра на Елбърт, той веднага се настани в системата.

Мина известно време, докато човекът на клавиатурата свикне с нея. Значи машината беше непозната за оператора. След това обаче скоростта му значително се повиши. Работеше почти без грешки. Конрад винаги с удоволствие наблюдаваше стила на операторите. Този тук плуваше в свои води, дори в среда като „Юникс“. Не му се вярваше да е Ръсел.

Опитваха се да разберат какво има в паметта на компютъра. Отваряха директориите една по една и преглеждаха файловете. Накрая решиха да копират данните, но операционната система отказваше достъп както до дискетите, така и до лентовите носители и принтера. Операторът приложи няколко номера, като заобикаляше управляващата програма на принтера, но без успех.

Човекът наистина беше добър, но не чак толкова. Беше си позволил до такава степен да бъде погълнат от задачата, че изобщо не забелязваше присъствието му.

Конрад изтегли програмата и внимателно я проучи. Не забеляза нищо нередно, нямаше прибавени или променени редове. По всяка вероятност скритият в устройство С вирус засичаше активирането на програмата, проверяваше заредения за печат файл и решаваше дали командата да се изпълни или не. Копирането можеше да се отмени само с няколко цифри за част от секундата.

Замисли се за вирусите. Преди време Ръсел му беше изпратила съобщение за тях. Той започна да ги търси и успя да открие няколко. Досега не се беше занимавал с тях, защото нямаше ясна представа как точно трябва да подходи. Луан Ръсел вече му беше обяснила, че са особено чувствителни.

Някой ден щеше да опита. Не сега.

С огромно удоволствие прегледа директориите „Изнудване“ и „Защита“. Имаше няколко интересни файла, останалите му се виждаха глупави. ИСП например нищо не му говореше. Успя да разбере само, че става въпрос за разработването на сценарий за поведението на правителството, в случай че старият Фидел ритне камбаната. Изглеждаше прекалено лесно. Превземане на радиостанциите, вестниците и източниците на енергия?!

Нима някой плаща на тези извратени идиоти шестцифрени суми за подобни шуротии?

Досиетата бяха друга работа. Зачете се в това на Ръсел. Нейният старец е свещеник? А тя беше решила да стане ченге. Боже, заплатата ѝ беше само шестдесет хиляди годишно! С това образование можеше да си докарва много повече. Защо тогава...

Чудна работа.

Конрад веднага си даде сметка, че парите също не го интересуват. Сигурно просто иска да направи света по-справедлив? Това пък съвсем не можеше да го разбере.

Имаше и няколко анализа на професионалните ѝ качества. Виж ти! Стреляла е по някакъв тип. Не пишеше дали е оживял. Залавянето на Кейси Конрад изобщо не се споменаваше. Не беше получила дори похвала.

Друго досие принадлежеше на някакъв тип от ЦРУ — Питър Мартин. Конрад вече беше срещал това име сред файловете, които си открадна от Управлението. Човекът май беше важен, имаше цял куп отличия, за които Кейси дори не беше чувал. Всичките му анализи бяха с надпис „Строго секретно!“ или „Само за четене!“ Три оплаквания — едно за проявено насилие и две за сексуален тормоз. И трите потулени.

Прочете още няколко досиета, включително и това на директора на централното разузнаване. Зад гърба му стояха най-влиятелните хора в страната.

Излезе от директорията „Изнудване“, извика комуникационната програма и прегледа списъка с автоматичните телефонни кодове. Имаше седем, които започваха с 402. Записа си ги. Беше възможно предаванията да се насочват от Омаха. Номерата бяха само директни, а Конрад обикновено използваше Продиджи за тази цел.

Откри директорията с личните му разработки и погледна няколко от тях. Само след минути вече знаеше, че Ръсел е хванала не когото трябва. Като програмист този беше кръгла нула.

Конрад изключи компютъра и остави експерта на Ръсел сам да стигне до този извод. Излезе на дълга разходка, изяде обяда си и дремна няколко часа.

Късно следобед отново се зае за работа. Продължи с проверката на номерата с код 402 плюс седемте, които си взе от Канзас Сити.

Изглеждаха съвсем невинни — два бюлетина, частни адреси и Глоубнет.

Към единадесет спря да похапне. Направи си няколко сандвича със салам и ръжен хляб и си наля чаша студено мляко. Вечеря до прозореца. Навън валеше сняг, но нямаше да натрупа много, може би два-три сантиметра, не повече.

Върна се при компютъра и провери дали устройството в Канзас Сити още е включено в мрежата.

Оказа се прав.

След няколко минути разбра, че никой не работи със системата. Бяха я оставили само за да не изгубят ценните си доказателства.

Нямаше да им е никак лесно да ги представят в съда, помисли си той и се засмя. Щяха да са им нужни десетки мили кабели.

Вече знаеше, че секретните файлове и кодовете не могат да бъдат копирани. Обаче разработките на Шимомура страшно го изкушаваха и се реши да опита. Вече имаше достатъчно пароли от суперкомпютърния център в Сан Диего, но какво пък.

Първо провери размера на файловете в директорията „Защита“ — 1,127 мегабайта. Удивително! Нищо, той имаше много място.

Даде команда за прехвърлянето на цялата директория в собствената му система.

Натисна Enter.

Да!

Стана! Тоест щеше да стане.

Тая скръндза имаше модем само 9600 бода, така че копирането щеше да отнеме известно време. Конрад се върна в кухнята и взе купата сладолед от хладилника. Седна на стола до печката и се опита да си спомни подробностите около един от инцидентите в дискетите на Ръсел. Някакъв консултант на ФБР беше влязъл в засегната система и изтрил всички програми в нея с изключение на скритата. Накрая се опитал да изтрие и нея. Пораженията никак не бяха малки.

Но малко след това същият тип беше изчистил банката „Чейс Манхатън“, като използвал символа на намръщено лице вместо име на файл. Ръсел твърдеше, че този номер вече не минава.

Конрад изми купата и я остави на плота да се изсуши. Случилото се не му излизаше от ума. Оправи си леглото, съблече се и взе един душ. Брадата му растеше бавно. Щеше да мине цяла вечност, преди

отново да достигне предишните си размери. Точно сега с нея приличаше на брадясал скитник.

Облече чисти джинси и пуловер и провери компютъра. Трансферът беше приключил.

Седна и последователно изтри всички файлове от машината в Канзас Сити без скритата програма. Изненада се, че изобщо успя да го направи. Доказателствата им могат да вървят по дяволите! Ако можеше да измисли някакъв начин, щеше да прехвърли и скритата програма в някое от изолираните си устройства. И да ѝ направи дисекция, когато реши.

Предполагаше, че е създадена на принципа на приложните програми. Беше истинско чудовище, защото реагираше на най-различни дразнители. Конрад си я представяше като октопод, протегнал пипалата си към операционните, приложни и информационни сектори на заразеня компютър. Работеше във всички среди — „Дос“, „Юникс“, вероятно и „Епъл“. Изпълняваше многобройни функции. Регистрираше както посегателствата върху себе си, така и дейността на оператора на системата. Прави това, не прави онова! Не позволявай копиране на файловете в същото устройство. Не се намесвай, ако някой влезе отвън и измъкне каквото си иска. Стой спокойно, ако операторът изтрие другите файлове.

Значи програмистът не е чак толкова добър. Беше направил няколко големи пропуски.

Ами ако има и още?

Когато човек не разполага с графичен интерфейс, където едно щракване с мишката е достатъчно за активирането на дадена програма, той използва оперативни команди. При работа с „Дос“ след знака на съответното устройство трябва да се изпише пътят до съответния файл.

Консултантът на ФБР веднъж успешно беше изтрил скритата програма, използвайки стандартната команда.

Ами „Юникс“?

Ако не искаш да изтриеш октопода? А само да го разгледаш?

Конрад мина на „Юникс“.

Написа: LS :-).

Кучият му син!

Образът потрепери за секунда.

Изчисти се.

Конрад знаеше, че вече не е свързан с компютъра в Канзас Сити.

И че по всяка вероятност е съсипал постоянната му памет.

Добре поне, че защитната му програма се оказа на ниво.

Все пак е нещо, нали?

[1] Жан Пол Марат, 1743 — убит 1798, френски революционер, известен с аскетизма си. — Б.пр. ↑

ТРАНСФЕРЪТ

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДАТА: ПЕТЪК, 30 ОКТОМВРИ, 11:21:19

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Големият комплекс на Агенцията за национална сигурност във форт „Джордж Дж. Мийд“ беше заобиколен от цели мили места за паркиране, което предполагаше дълга разходка до съответната сграда. Мартин обаче получи разрешение да остави колата си в забранената зона близо до главния вход.

Той заключи корвета и тръгна към охраната. Хрумна му мисълта, че ако човек погледне по-назад в цялата тази история, именно тези хора тук бяха отговорни за настоящата криза. Първият голям компютър беше разработен именно в лабораториите на Агенцията за национална сигурност в Балтимор. Ако специалистите им не се натягаха толкова, сега светът можеше и да е по-просто устроен.

Агенцията за национална сигурност и ЦРУ винаги бяха работили заедно при събирането на електронна информация, въпреки че АНС фактически беше сътрудник на министерството на отбраната. Доктор Рикардо Веласкес обаче непрекъснато търсеше тесен контакт с Ръсел и Мартин. Той явно никак не беше убеден в правотата и ефикасността на политиката на изолация на министерството.

Всъщност именно Рик беше поканил Мартин в светая светих.

Охраната вече беше получила пропуск за него, но това не помогна особено. Мартин трябваше да изчака документите му щателно да бъдат проверени. После се обади на Веласкес за потвърждение и го повикаха лично да съпроводи Мартин до кабинета си.

Когато тръгнаха по дългия коридор, Мартин попита:

— Напрежението от последните дни май си казва думата, а?

— Имаш предвид охраната ли? Така е. Само че за нас продължава вече цяла година. Нормално е случилото се напоследък да засили параноята ни.

— И от какво толкова се страхувате?

Рик спря и го погледна. Явно се опитваше да си спомни квалификацията му.

— Работим по един проект с молекули ДНК.

— ДНК!? Откога Агенцията за национална сигурност се занимава с генетика!?

Веласкес се ухили:

— Става въпрос за компютър, естествено.

— Я стига!

— Не се шегувам, Питър. Молекулите ДНК се означават с формули. Ето ти връзката с математиката. ДНК съдържа цялата информация, необходима за изграждането на живия организъм, значи имаме памет. Някакъв учен синтезирал молекули с определена последователност и дефинирал задачата. После ги оставил в епруветка и те сами произвели молекула, в чиято последователност се съдържа отговорът.

Мартин не вярваше на ушите си.

— С две думи, в момента се опитваме да изградим компютърна памет от молекули ДНК. Достатъчното количество разтвор се побира в резервоар метър на метър.

— Но защо, за бога!?

— Заради скоростта. Химичните реакции са много по-бързи от електронните. Ако успеем, и най-сложните математически задачи могат да бъдат решавани за по-кратко време, отколкото изобщо можеш да си представиш.

— Най-сложната задача, с която съм се сблъсквал досега, е изчисляването на бакшишите в ресторанта — каза Питър.

— Да, но голяма част от световните учени са спъвани в работата си заради времето, необходимо за математически изчисления дори и с помощта на суперкомпютри. Помисли си само. Ако на всички съществуващи в момента компютри се възложи задача, която те могат да решат за времето от създаването на компютъра въобще досега, устройство на основата на ДНК ще стигне до отговора само за два-три месеца.

Питър не можеше да си го представи.

— Дори не подозирах, че има изчисления от такъв мащаб.

— Докато хората не са се отказали да използват главата си, непрекъснато ще възникват все нови и нови проблеми. Машините все

още не могат да дефинират въпросите, но поне дават отговорите. Ако някой ден изкуственият интелект стигне до точката, когато ще започне да мисли самостоятелно, веднага ще се пенсионирам.

Продължиха надолу по коридора до кабинета. Рик представи Мартин на секретарката си и го въведе в светла стая. Големите прозорци гледаха към заснеженото поле навън. Двамата седнаха край малката масичка и изчакаха секретарката да им донесе кафе.

— Другото предимство на изкуствената памет на основата на ДНК е, че тя ще увеличи способността ни да дешифрираме кодирана информация с около сто пъти. Това вече трябва да ти говори нещо, нали, Питър?

— А ще ни помогне ли да надхитрим скритата програма на Намръщения?

Веласкес примигна.

— Вероятно не. Всеки опит да се докоснем до нея завършва катастрофално.

— Значи все пак сте се занимавали с нея?

— Ами да. Най-добрите специалисти са ангажирали суперкомпютрите ни „Крей“ и работят по въпроса. Експериментите продължават. До този момент обаче не са постигнали никакъв успех.

— А министерството на отбраната?

— Нямам представа какво правят в Пентагона. Изпратили са един екип при нас, за да използват „Крей“. Подозирам, че действията им са в същата насока, но не споделят резултатите с никого.

— Искат всичко за себе си? — внимателно попита Питър.

— Сигурен съм. — Веласкес изобщо не изглеждаше шокиран.

— Нима ти не би задържал софтуера?

— Е, мислил съм по въпроса — съгласи се Мартин. — Ако можех просто да си седя в кабинета и да получавам стратегиите, военните планове и разработките наготово, нямаше да имам нужда от половината си персонал. Нито от Агенцията за национална сигурност.

Рик се облегна назад и се засмя.

— А това ще те накара ли да се чувстваш всемогъщ?

— Ти какво? Индивидуална терапия ли прилагаш?

— Отговори ми.

Мартин се замисли.

— Да, предполагам. То е като да можеш да четеш мислите на хората. И да ги манипулираш.

Веласкес отново се засмя.

— Добре де. Какво целиш? — попита Мартин.

— Господарят на света, а?

Ако въпросът не беше подхвърлен по-скоро шеговито, Мартин сигурно щеше да се обиди.

— Така ли мислиш?

— Не си само ти. Хора като нас умират да събират информация. Знанието е власт, то помага да се вземат правилни решения. Човек с твоето положение наистина може да манипулира събитията. В политиката, разбира се.

Какво ли се опитваше да му каже Веласкес? Мартин си даваше ясна сметка, че действията му по-често от допустимото бяха надхвърляли рамките на политиката. Понякога го притискаше липсата на време. Друг път предварително знаеше, че ако поиска одобрението на висшестоящите инстанции, няма да го получи. Сети се за разработването на идеята на Том Креншоу за създаването на псевдофронт в Средния изток. Или опетняването на професионалната репутация на Ръсел.

— Предполагам, че си абсолютно прав, Рик. При мен е по-скоро подсъзнателен рефлекс. И какво следва?

— Мислех си за Намръщения. Има впечатляващо его, не мислиш ли?

— Смяташ, че това е основната причина?

— Сигурен съм. Той страшно се забавлява от нашата безпомощност. Влиза в системите, играе си със строго секретна информация и манипулира хората.

— Имаш предвид Хенри Содъби?

— Говорих с Луан за него. Някакво развитие?

— Пуснаха го от Скотланд Ярд, но според мен продължават да се съмняват в невинността му.

— Ето ти добър пример. Намръщения много държи да ни покаже колко е добър. Това е единственият му мотив.

— Чакай малко, в случая със Содъби ставаше въпрос и за някакви си седемдесет хиляди английски лири, които изчезнаха от Швейцария.

— Когато разберем къде са отишли, ще знаем повече. Ти работиш в разузнаването, Питър. Каква е обикновено движещата сила на колегите ти от двете страни на бариерата?

— Най-често идеологията.

— Да, но сигурно няма да пропуснат да приберат и златното кюлче, ако случайно се спънат в него, нали?

— Вероятно не.

— Може би точно това е станало и със Содъби. Както и да е, исках да поговорим за Намръщения. Още кафе?

— Не, благодаря.

— Ако в различни точки на света започнат да избухват ядрени ракети и загинат милиони, ще имаме абсолютно безрезервна обществена подкрепа. Но сега паниката е обхванала единствено икономическите, правителствените и политическите кръгове. Намръщения води война именно с тях, не с обикновените хора.

И тук Мартин направи грешка, въпреки че като всички в разузнаването умееше да крие притесненията си.

— Какво има, Питър? — Веласкес веднага забеляза объркването му. — Има ли нещо, което още не знам?

Нямаше смисъл да отрича.

— Нямаме контрол над ядрените си оръжия.

— По дяволите!

— Не съм много сигурен. Предполагам, че това е една от причините министерството на отбраната да не иска да работи с останалите.

— Напълно ги разбирам. Ако тази информация се разчуе, хората ще излязат на улицата. Ще се разбунтуват.

— Да се върнем на темата.

— Ами тъй като са засегнати различни сектори по целия свят, всеки е избрал свой подход. Пентагонът прави едно, ФБР — друго, и понеже си нямаме пълно доверие, АНС — трето. Не знам за теб и създадения международен екип, но всички нации са в паника и вероятно не се държат много по-разумно от нас.

— Това не е само твоето мнение, разбира се?

— Не — отговори Рик. — Знаеш, че ушите ни са навсякъде.

— Добре, мога да ти кажа каква е идеята в Лондон. — Мартин му разказа за базата данни. — Виталий Жувармов е пристигнал там

сутринта. Вайзнер и Содъби вече също са се включили в помощ на Андре Голоаз.

— Не разбирам.

— Доколкото знам, французинът ще разчита на инстинкта си. Останалите са съгласни да опитат.

— Начинът има шансове за успех, колкото и всичко друго. Значи сте прибавили в списъка и компютърни експерти?

— Аха.

— Добре. Съмнявам се, че агентите на Ръсел ще успеят да припишат инцидентите на обикновен хакер.

— Да, но са хванали оня тип в Канзас Сити. Оттогава няма докладвани инциденти.

— Нагласено е. Точно както с Хенри Содъби.

— Така ли мисли Луан?

— Просто ще чакаме.

— Какво? — попита Мартин.

— Ами да стане нещо голямо.

— Надявам се да не е голямо колкото атомна бомба.

ДАТА: ПЕТЪК, 30 ОКТОМВРИ, 13:17:04

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

„Компсистемс“
Атланта, Джорджия

Вие сте на входа на мрежата Глоубнет, създадена и притежавана от „Компсистемс“.

- Въвеждане на парола
- Информация за системата
- Откриване на абонамент

Да видим последното.

Желаете абонамент като организация, търговско дружество или частно лице?

ЧАСТНО ЛИЦЕ

Първоначалната вноска е 150 долара. Месечната такса за основните услуги, осигуряваща петнадесет часа достъп до мрежата, е 7,50 долара. Всеки допълнителен час се таксува по 1,75 долара. Условията задоволяват ли ви?

ДА

Потребителски идентификатор?

РЕНЕГАТ

Телефон?

Да им дадем номера в Ингълуд.

Вашият адрес е: renegade@globenet.com.

Моля, обадете се на телефон (404) 555-2266 за уреждане на финансовата част.

Стана от стола и отиде до телефона в хола. Нямахше опасност някой да проследи разговора. Беше само един от многото клиенти. Даде им номера на кредитната си карта и се върна при компютъра. На екрана вече го чакаше следното съобщение:

Благодарим ви, че избрахте Глоубнет. Вашата парола е blkstr. Това приемливо ли е?

ДА

Имате ли свободни шест мегабайта на хард диска си?

ДА

Кое устройство предпочитате?

С:

Стартирайте зареждане, за да ви прехвърлим кодиращата и комуникационната програма на с:/globenet. Ще отнеме няколко минути.

Той щракна с мишката и зачака.

Програмният трансфер е завършен. Преди да прекъснете връзката, моля използвайте текстовия си редактор, за да прочетете файла с инструкции по инсталирането на програмата. Сега можете:

- Да зададете въпрос.
- Да прекъснете връзката.

Конрад реши да прочете инструкциите. Вниманието му веднага беше привлечено от няколкото параграфа, посветени на технологията на кодиране.

Кодиращата програма е собственост на „Компсистемс“ и ви е предоставена за ползване по силата на договора за абонамент, файлът е блокиран и може да бъде отворен само от програмистите на „Компсистемс“. Програмата не се поддава на копиране. В случай на унищожаване в резултат на грешка в системата уведомете „Компсистемс“.

Ще ви бъде възстановена безплатно. Ако срещнете някакви проблеми, които според вас се дължат на блокирания файл, обадете се на нашите специалисти за помощ. Всякакви опити да влезете във файла ще доведат до неговото изтриване, вероятно лишаване от възможността за достъп до собствените ви данни и прекъсване на връзката с Глоубнет. „Компсистемс“ си запазва правото в продължение на шест месеца да отказва повторен абонамент на лица, направили опит да влязат в блокирания файл. След изтичането на този срок те могат да кандидатстват отново след заплащане само на първоначалната вноска. За да изберете личния си код, върнете се в структурния файл и въведете девет от петдесетте предоставени ви за избор символа в съответната таблица. Кодът ви може да съдържа не повече от две цифри

и две гласни. За да защитите цялата си информация, стартирайте кодиращата програма. Тя автоматично ще прехвърли всичките ви файлове във формат, който може да бъде четен само от собствения ви компютър. При условие че данните ви са кодирани, защитната система на която и да е мрежа е без всякакво значение.

За да можете да изпращате електронна поща или друг вид информация, получателите трябва да имат ключ за вашия код. Напишете съответния адрес и от менюто въведете „Кодов трансфер“.

По същия начин хората, с които комуникирате по Глоубнет, трябва да ви предоставят ключ за декодиране на съобщенията им. Текстът се декодира автоматично на екрана.

Боже, тия хора не се шегуват!

Конрад отново внимателно прочете инструкциите. Значи кодирането на съобщенията само по себе си е достатъчно безопасно?! „Компсистемс“ бяха приели прекалено строги мерки за защита на собствения си софтуер.

Но той никак не беше очарован от факта, че в паметта на компютъра му има нещо, което не може да анализира. Добре поне, че предварително беше свалил от този хард диск по-важните си файлове и програми.

Бутна стола си до стената, облегна се назад и се втренчи в монитора.

Не му харесваше.

Не мониторът.

Не понасяше мисълта за трите или четирите мегабайта, които не можеше да погледне. Реши да изчака малко, преди да инсталира програма и да опита.

Грешката си беше лично негова. Цяла сутрин той непрекъснато беше атакувал Глоубнет. И след като няколко пъти беше отблъскван със съобщението: „Съжалявам, приятелче!“ и прочие, той се отказа и реши да се абонира само за да види как е от другата страна на барикадата.

Искаше да разбере какво става в Глоубнет, като влезе вътре. Не предполагаше, че вместо това Глоубнет ще влезе в компютъра му.

Погледна часовника си. Във Вашингтон беше почти четири, но не му се чакаше още няколко часа, докато Ръсел се прибере у дома. Бутна стола напред, стартира своята комуникационна програма и въведе адреса ѝ във ФБР.

Минаха двадесет минути, преди тя да отговори. Конрад дъвчеше сандвича си, когато екранът оживя.

Много ли е важно?

Трябваше да внимава с майонезата. Избърса си пръстите.

КАКВО ЗНАЕШ ЗА „КОМПСИСТЕМС“?

Президент на компанията е Нейтън Грей.

Консултант на ФБР.

АХ, ТАКА ЗНАЧИ! ИМА ЛИ НЯКОЙ В КАБИНЕТА ТИ?

Не.

ПОИСКАЙ ДА ПРОВЕРЯТ ГРЕЙ

Дълга, дълга пауза.

Защо?

"КОМПСИСТЕМС" ИМАТ КОМПЮТЪР НА ГЛОУБНЕТ В РАЙОНА С КОД 402. ВСЕКИ, КОЙТО НАПУСКА ГЛОУБНЕТ, МОЖЕ ДА ВЛЕЗЕ В ДРУГИТЕ МРЕЖИ ТОЧНО ОТ ТОЗИ РАЙОН

Това достатъчна причина ли е?

МОЖЕ БИ. ПО-ДОБРЕ Е ОТ НИЩО

Има ли нещо друго?

ВСИЧКИ АБОНАТИ НА ГЛОУБНЕТ ИМАТ В УСТРОЙСТВОТА СИ БЛОКИРАНИ ФАЙЛОВЕ, ПО ФУНКЦИЯ МНОГО ПРИЛИЧАТ НА ТВОИТЕ ВИРУСИ

Поредната пауза.

ФБР го проучи достатъчно, преди да го наеме за консултант.

ТОЗИ ПЪТ СЕ ПОСТАРАЙТЕ ПОВЕЧЕ

Добре тогава.

: -)

ДАТА: ПЕТЪК, 30 ОКТОМВРИ, 16:02:36

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

— Дарел! — викна Луан от вратата на кабинета си.

Монтгомъри вдигна глава, кимна и стана от мястото си. В залата имаше общо четиринадесет души. Повечето изглеждаха безкрайно изтощени от денонощните безплодни усилия пред компютрите. Върху таблото на стената бяха подредени докладите на работните екипи. Нищо, което поне малко да ги приближи към престъпника.

Тя се върна и седна зад бюрото. Изчака го да влезе и нареди:

— Затвори вратата, ако обичаш!

— Охо! — каза той. — Дошло е времето за анализ на професионалните ми качества, така ли?

Тя се усмихна.

— Този път ще ти се размине. Мисля да изчакам поне докато се сдобием със заподозрян.

Всички бяха дълбоко разочаровани, че Фарън Джеймс Елбърт се оказа чист. Ръсел имаше известни резерви още от самото начало, но липсата на инциденти беше събудила надеждата ѝ. Веласкес ѝ съобщи последните новини малко преди разговора ѝ с Ренегата. Рик накратко преразказа срещата си с Питър Мартин, като на няколко пъти я предупреди да запази информацията за неустойчивостта на отбранителните системи само за себе си.

Луан страшно се разочарова, че Питър не е споделил притесненията си с нея. Агенциите често се държаха нагло и собственически, когато бяха засегнати въпроси от национално естество. Тя реши да не говори с Монтгомъри за това.

— Дарел, какво знаем за Нат Грей?

Очите му се разшириха.

— За Грей? Да не мислиш, че той...

— Просто ми хрумна, че Грей е блестящ компютърен специалист, а не разполагаме с почти никаква информация за него. Нито за „Компсистемс“. Глоубнет остана незасегната от инцидентите. Не ти ли се струва странно съвпадение, че новата мрежа беше открита точно когато Интернет загуби доверието си в световен мащаб?

Тя представи подозренията на Конрад като свои. Когато беше потърсила помощта му, не допускаше, че ще ѝ се наложи да я държи в тайна.

Монтгомъри вдигна глава и се замисли.

— Аз също не го познавам много добре. Предполагам, че е минал през стандартното проучване, но агентите обикновено не се престарават без специално нареждане.

— Добре тогава. Пак ще го проверим. Заедно с колегите му в Атланта. И, Дарел, не искам да се вдига излишен шум. Не използвайте компютър.

— В случай че някой има големи уши?

— Точно така.

Тя се завъртя на стола си и дръпна клавиатурата.

— Можем да започнем с дейността на Глоубнет.

Дарел заобиколи бюрото и седна на ръба.

Тя влезе в Уърлд Уайд Уеб и стартира насочващата програма. Тук кипеше усилена търговска дейност. Страниците рекламираха всичко от фотографски принадлежности до последните модели компютърни игри. Имаше статии, посветени на науката, литературата, математиката... Беше невъзможно потребителят да открие нещо конкретно без търсачка. Програмата, инсталирана в компютъра на Ръсел, работеше задоволително бързо.

Тя избра „Гърсене на мрежа“, щракна с мишката и въведе „Нови мрежи“.

Съответните страници веднага изпълниха екрана, като последователно се сменяха. Значи не беше само Глоубнет. Когато стигна до нея, Луан щракна и на екрана излезе целият файл.

— Прилична реклама — обади се Дарел.

— Не е лоша.

Бяха създадени цели компании, които се занимаваха само с графичното оформление на страниците за реклама в Уърлд Уайд Уеб. Жълтите страници в Интернет имаха редица предимства. Таксата от сто долара за шест месеца реклама осигуряваше достъп до милиони потребители и така наречените сърфисти в мрежата.

На екрана се появи първо голяма жълта пеперуда със знака на Глоубнет. Втората страница беше посветена на предлаганите услуги. Следваше аудио и видео представяне на Нат Грей. Тя откри нужния адрес и закри файла.

След двадесет минути отделът по компютърни престъпления вече беше организация от семейството на Глоубнет. Когато двете програми им бяха прехвърлени, Монтгомъри се наведе да прочете инструкциите.

— Извикай списъка на директориите, Луан.

Тя намери в управляващата програма `c:/globenet` и щракна. Отдясно на екрана излезе списъкът на файловете. Придвижи курсора надолу. Имаше четири блокирани файла.

Ръсел се обърна и погледна асистента си.

— Какво мислиш за това, Дарел?

— Много и-н-т-е-р-р-е-с-н-о, както казваше немецът в оня филм.

— В какъв смисъл?

— Ами първо, изглежда, че това е една съвършено защитена система. От опит знам, че всяко смесване на криптографията и глобалната комуникация е твърде подозрително. Ако тази технология се използва извън границите на Съединените щати, това може да доведе до нарушение на федералния закон за защитния хардуер и софтуер. Законът гледа на тях като на потенциална заплаха за националната сигурност.

— Така мисли полицаят в теб — засмя се Луан. — Вероятно имаш право. Нищо друго ли ни ти прави впечатление?

Той се замисли за минута, после поклати глава.

— Не разбирам за какво говориш.

Отново се налагаше да представи съмненията на Кейси за свои.

— В моя компютър в момента има четири файла, които не мога да отворя. Ако опитам, те ще се саморазрушат.

— По дяволите! Скритата програма!

— Според мен работи на същия принцип.

— Веднага ще накарам двама агенти да се заемат с Грей.

— Страхувам се, че идеята ти е добра.

Монтгомъри излезе от кабинета ѝ. Известно време Луан обмисляше варианта да се обади на Мартин и да го уведоми за новото положение на нещата. Накрая се отказа. След като той беше решил да я държи настрана от последните събития в положението на отбраната, тя също нямаше да му разкрива всичките си карти.

Но тази сутрин, когато говори с него за ареста в Канзас Сити, само гласът му беше достатъчен, да се свие стомахът ѝ. Сети се за вилата му в залива Чесапийк.

Снегът пада бавно на едри парцали. Луната осветява студената, гладка повърхност на водата. В камината пращят дъбови цепеници и синьо-жълтите пламъци разливат топлината си в стаята. Почти недоловимата миризма на дим придава неповторимо усещане за уют. Горещата му кожа...

Проклетият телефон!

Тя рязко вдигна слушалката.

— Какво сега?

— Добре ли си, Луан?

— О, извинявай, Рик. Имах лош ден.

— Още не е приключил. Можеш ли да дойдеш при мен към седем часа?

— Предполагам. Много ли е важно?

— Да. Ще се обадя и на Мартин. Трябва да говоря и с двамата.

— Открил ли си нещо?

— Не по телефона, моля те. Новините не са добри.

ДАТА: ПЕТЪК, 30 ОКТОМВРИ, 20:32:33

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: УЕСТИН

Целият му професионален живот беше свързан с компютрите, и по-точно със софтуера, който ги правеше да изглеждат така магически. Изведнъж той си даде сметка, че напоследък се е отдалечил от призванието си.

Седеше в кабинета си, наблюдаваше езерото и отпиваше малки глътки от чашката коняк, която си позволяваше всеки ден. Тази стая всъщност беше и нещо като хол, тъй като единствено оттук можеше да

се види прекрасният пейзаж около замъка. Мисълта, че от три години не се е докосвал творчески до компютър, направо го ужаси. Последната му работа беше създаването на защитата на „Касъл Моут“. Естествено, неговите идеи лежах в основата на проекта за „Пелъс Гард“ и патентованите варианти на Дарла, Джийн и Меоши. Джером беше развил схемата за кодовете. Останалите програмисти само ѝ придадоха завършен вид, като уточниха подробностите. Семето вече беше хвърлено в целия свят и скоро щяха да берат плодовете на едно организирано, безопасно и демократично киберпространство.

Но от самото начало Уестин беше започнал да се отдалечава от ядрото на бизнеса си. Предполагаше, че това е нормално за един милиардер. Да сключва сделки, да купува недвижима собственост и после да я продава... Да наблюдава отдалеч развитието на Глоубнет. Беше оставил другите и по-специално Джорджия да се занимават с детайлите и организацията в Европа. Като програмист беше свикнал да обръща внимание на всяка дреболия и все пак от две години стоеше настрана от проектите на компанията. Сега сякаш пълната връв се беше скъсала и той беше останал да плува в безтегловността на собствените си желания. Трябваше само да произнесе някое мъгляво становище и то веднага се превръщаше в задача и малко след това в готово решение. Без да взима каквото и да е участие. Дистанционен контрол.

Прекарваше доста време пред компютъра, без да създава нищо. Рутинни занимания, съставяне на свършени финансови проекти и сценарии, договаряне на дългосрочни заеми и тяхното изплащане, изгодни покупки и продажби. Изследваше защитните системи на разни организации, но само с образователна цел. Изпитваше усещане за невероятна власт от факта, че може да седи пред клавиатурата и да контролира събития на две, три или десет хиляди мили разстояние. Но всичко, което правеше, беше в името на успеха на Нейтън, Джийн, Дарла, Меоши и Джорджия.

Е, усилията му не бяха съвсем безвъзмездни. Та нали техният просперитет гарантиреше неговия.

Но отдавна не беше подлагал творческия си гений на изпитание. Всяка сутрин се измъкваше от леглото и започваше работа по някоя нова програма, но бързо се отегчаваше. Недовършените му проекти събираха прах в паметта на компютъра.

Трябваше да даде простор на въображението си, а не да седи и да чака безучастно поредния голям успех на компанията. В противен случай Джорджия много скоро щеше да го надмине. Тя прекарваше дълги часове в кабинета си и правеше всичко възможно Глоубнет на „Датекс“-Цюрих да постигне набеязаните цели. Спомни си за епизода с „Даймлер-Бенц“. Беше се справила отлично.

Джером рязко се обърна, остави чашата на стъкленото бюро и включи терминала.

Докато загрее, се замисли кой е най-костеливият орех в световните системи. Нещо, което би могло да бъде истинско предизвикателство за ума.

Решението дойде от само себе си. Уестин бързо написа адреса:

sci.div@nsa.gov

ДАТА: ПЕТЪК, 30 ОКТОМВРИ, 18:44:14

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Към средата на следобеда Кейси вече беше постигнал известен успех. Той инсталира комуникационната програма на „Компсистемс“ и в продължение на четиридесет минути внимателно я изучава. Беше впечатляваща. Графичният интерфейс правеше работата и с най-отдалечените райони на киберпространството детска игра. Беше достатъчно едно щракване в менюто и потребителят получаваше незабавен достъп до електронната поща, трансфера на файлове, дистанционното управление, режима на комуникации или четеца, наречен „Глоубгайд“.

Програмата „Пелъс Гард“ не кодираше задължително всички трансмисии, а само онези, които операторът смяташе за прекалено чувствителни. Стартира „Глоубгайд“ и прегледа бюлетините. Всички бяха във възторг от новата мрежа. Накрая избра Глоубмарт. Преди да получи достъп, трябваше да въведе потребителския си код и паролата. Това беше втората барикада. Човек трябваше да разполага с парола, за да влезе в самата мрежа и после, за да преодолее допълнителната защита на търговските предприятия. Глоубмарт беше клон на Уърлд

Уайд Уеб. Тук вече гъмжеше от рекламите на големи и по-малки фирми.

Конрад реши да провери как действа. Щракна върху произволна страница, наречена „Видеопродукция“, и каталогът веднага излезе на екрана. Цените бяха съвсем прилични, без никакво доплащане. Избра си копие на филм с Лий Марвин и Клинт Истуд за 16,95 долара. Наложил се отново да въведе потребителския си идентификатор и паролата. Секунда по-късно покупката му беше потвърдена.

Я виж ти! Дори не поискаха номера на кредитната му карта. Предположи, че бяха проверили надеждността му в централния компютър на „Компсистемс“ и уредили сметката направо с тях.

Така и беше. Първо получи квитанция с данните от кредитната карта без номера, а после послушно я прехвърли в специалния файл в програмата на „Компсистемс“.

Видеопрограмата му беше предоставена поне два пъти по-бързо, отколкото би било възможно в Интернет. Тъй като трансферът на дигитални аудио и видеосигнали изискваше по-голяма честота, Конрад предположи, че Глоубнет разполага с удивителна мощност. Невероятно! Това беше едно от нещата, които намаляваха месечната такса. Бавният трансфер задържа линията по-дълго.

Накрая на екрана се появи любезното съобщение, че господата Марвин и Истуд вече са на негово разположение в специален файл.

Реши да провери качеството на филма, който си беше купил току-що. Превъртя напред до песента на Лий Марвин „Блуждаеща звезда“ и внимателно изгледа цялата сцена. Кейси много харесваше Марвин и особено тази песен. Тъй като мониторът му беше висококачествен, картината беше кристална. Звукът не го биваше особено, но колоните не бяха кой знае какво.

Върна се в комуникационната програма, влезе в Интернет и опита достъп до Вашингтон. Въведе адреса на главното полицейско управление и, бум, беше там.

После ФБР.

Паролата, която беше записал при последното си посещение, му свърши добра работа. Нямаше нищо интересно. Явно вече внимаваха каква информация въвеждат в свързаните с мрежата компютри.

Промъкна се и в системите на ЦРУ. След като така и така беше там, сравни досието на заместник-оперативния директор с това, което

взе от машината в Канзас Сити.

Точно както си мислеше. Копието от Канзас Сити беше редактирано. Малко вероятно беше ЦРУ да промени досието. Във всеки случай двете не съвпадаха.

Не можеше да има доверие на никого.

Накрая се зае и с Агенцията за национална сигурност. Години наред безуспешно се беше опитвал да преодолее защитата им. Написа адреса:

sci.div@nsa.gov

НАУЧЕН ОТДЕЛ, АГЕНЦИЯ ЗА НАЦИОНАЛНА
СИГУРНОСТ

Тази система има пет нива на защита и изисква съответни пароли. Въведете първата или веднага напуснете системата, като напишете //exit

Отдолу за огромна негова изненада ясно беше написано:

Опитайте xpacta91, m7ecl8uy, st24gord или qwdlk7v.
Всичките стават.

xpacta91

На екрана веднага се появи запитване за следващото ниво. Фасулска работа. Паролите вече бяха известни. Кейси си ги записа.

ДАТА: ПЕТЪК, 30 ОКТОМВРИ, 19:06:51

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Питър и Рик вече чакаха в кабинета на Веласкес, когато униформеният пазач я въведе вътре.

Веласкес изглеждаше много притеснен. Беше само по риза, с разхлабена вратовръзка. Питър, както винаги, беше облечен

безупречно. Тя не се съмняваше, че е намерил време да се обръсне и да се преоблече преди срещата. Усмихна ѝ се топло и приятелски.

— Благодаря ти, че дойде, Луан — започна Рик.

— Какво друго може да прави човек петък вечер — недоволно промърмори тя и седна до Мартин.

— Спомена ли на някого за нашия разговор?

— Не.

— Добре. Всъщност трябваше да говоря първо с Питър. Той не беше много съгласен да те замесваме.

Тя се обърна към Мартин:

— Виж ти! Бях сигурна, че и двамата получаваме парите си от едно и също място.

— Извинявай, Луан! — отговори Мартин. — Темата е много деликатна.

— Нещо повече — продължи Веласкес. — Хакерите така са се развихрили, че още един едва ли е от значение.

Ръсел вдигна въпросително вежди.

— Е, събрах всичките си професионални умения и хвърлих едно око на военните ни системи.

— Имаш предвид министерството на отбраната? — попита Мартин.

— Ами да. След онова, което ми каза тази сутрин, Питър, реших, че човек не бива да разчита само на слухове. Трябваше лично да проверя какво става в „трите К“.

Луан знаеше, че така наричат системата за контрол, командване и комуникации. Тя свързваше главнокомандващия и преките му подчинени с ключови отбранителни и оръжейни съоръжения. Военновъздушните подразделения Е-4В и НОРАД, както и останалите стратегически бойни единици бяха свързани помежду си с компютърна комуникационна мрежа.

— Искрено се надявам да съм сгрешил! — обади се Питър.

— Не си.

— По дяволите!

— Министерството на отбраната се опитва да изолира ядрените ракети от системата.

— Какво?!

— Предполагам, че просто са си затворили очите и са дръпнали шалтера. По всяка вероятност това е причинило загубата на операционните и насочващи програми. Постъпили са по единствения възможен начин и сега полагат дяволски усилия да го държат в тайна. Не искат целият свят да разбере, че отбранителната ни сила практически е сведена до нула.

— Господи! — Мартин не вярваше на ушите си.

Луан също. Най-могъщата армия в света е напълно обезвредена?!

— Нищо ли не е останало?

— Повечето са унищожени. Доколкото мога да преценя, подводниците не са засегнати. Или поне са на отделна линия. Както и десетина ракетни установки в Небраска, Уайоминг и Монтана. Предполагам, че са ги оставили, защото целите им са отдалечени и ако се случи нещо непредвидено, ще загинат по-малко хора.

— Провери ли софтуера?

— Скрытата програма е инсталирана навсякъде.

— Божичко! — възкликна Луан. — Не могат ли просто да източат горивото от ракетите, или нещо подобно?

— С такива неща шега не бива — обясни Питър. — Не мисля, че е възможно да се изстрелят.

— Тогава да ги взривят на място! — настоя Ръсел.

— Може. Има няколко защитни бариери, като отчитането на атмосферното налягане например. Бойната глава се активира само на определена височина, но предполагам, че се контролира от софтуера.

— Така е — съгласи се Рик. — Ако това ще ви накара да се чувствате по-добре, надникнах и в системите на руснаците и китайците. В същото положение са.

— Руснаците вече свалят бойните глави — каза Питър. — Или поне така ме увериха.

— Нищо чудно. Не останах в системата достатъчно дълго. Преброих само тридесет и пет активни ракети.

— А китайците?

— Стигнах до шестдесет.

— Да не искаш да кажеш — попита Луан, — че ако Намръщения се ядоса, може да започне световна война?

— Не знам. Дано никога не разберем — тихо отговори Веласкес.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДАТА: СЪБОТА, 31 ОКТОМВРИ, 07:42:56

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Нейтън Грей си беше у дома, ако това изобщо можеше да се нарече дом. Напоследък отсъстваше толкова често, че мястото беше заприличало на поредната хотелска стая.

Въпреки че прекарваше тук малко време, къщата напълно се вместише в представите му за уют. Беше голяма. Горе имаше две спални и също толкова бани. На долния етаж бяха кухнята, трапезарията, кабинетът и холът. Беше я обзавел сам без претенцията за нещо специално. Големите дивани, столовете и килимите в синьо, тъмнозелено и бежово бяха избрани напосоки от мебелните салони. Все пак навсякъде се усещаше духът на Запада. Маслените платна, акварелите и бронзът му напомняха за родния щат. Беше платил 45 000 долара за бронзовата скулптура на Ремингтън. Вече не си спомняше колко даде за мебелите. В хола от двете страни на камината имаше големи прозорци, които гледаха към оградения с каменна стена заден двор. Сред храстите се виждаше малко езерце, в което плуваха златни рибки.

Беше се прибрал късно вечерта и не успя да отиде до магазина. Стана рано, облече дънките и една тениска и слезе в кухнята, но не намери нищо за ядене. Размрази една кутия портокалов сок в микровълновата фурна и я отвори.

Наля си една голяма чаша и бос тръгна към кабинета. Измъкна преносимия компютър от бюрото и се върна в хола. Седна на единия диван и остави чашата на масата отстрани. Полюбува се няколко минути на стария си „Ремингтън“, после се пресегна за дистанционното и включи уредбата. Избра желаната комбинация между стоте компактдиска и от скритите тонколони се разля мелодичният глас на Сузи Богъс. „Пепеляшка“.

Нямаше Пепеляшки в неговия живот.

Поне не още.

Включи компютъра към телефона. По време на полета си от Вашингтон беше съставил няколко нареждания до секретарката и директорите на отдели. Изпрати ги по електронната поща, за да знаят какво да правят в понеделник, в случай че не му се ходи на работа. Напоследък го беше обхванало някакво странно безразличие и реши, че малка почивка няма да му се отрази зле.

После провери собствената си поща. Имаше петнадесет съобщения и седмичния доклад. Прехвърли набързо писмата и се зае с доклада.

Броят на постъпващите заявления за абонамент беше започнал да се покачва, но изоставаше с тридесет процента от предвиденото. Съотношението между организациите и частните лица още беше отчайващо.

Постъпващите средства далеч не отговаряха на очакванията, но все пак ги имаше. И това беше нещо.

Операциите вървяха гладко. Хардуерът не създаваше никакви проблеми, но софтуерът се нуждаеше от някои малки поправки. Бяха работили доста напрегнато, преди да пуснат програмите в употреба. Проявеното нетърпение и липсата на достатъчно време сега си казваха думата. Грешките трябваше да се оправят бързо, преди да са се отразили на печалбата.

В графата „Административни услуги“ беше отбелязана приятната сума от 67 000 долара. Парите бяха натрупани от половината процент такса, която „Компсистемс“ прибираше от търговците в Глоубмарт. Приходите надвишаваха предвижданията за първата седмица, но това беше добър знак. Значи бизнесът им има доверие и клиентите в крайна сметка ще спечелят.

Като произшествие беше отбелязано отстраняването на шест абоната от мрежата. Двама бяха написали неприлични расистки лозунги в бюлетините, останалите четирима се занимаваха с разпространяването на порнографски материали. Грей подозираше, че голяма част от потребителите не четат договора, когато плащат първоначалната такса, и не си дават сметка за сериозността на предупрежденията. Договорите влизаха в сила три дни след получаването на сумата. Джером много държеше на стриктното спазване на забраните и Грей беше напълно съгласен с него. Не

виждаше защо малка част от членовете на Глоубнет трябва да тормози и обижда останалите.

Правилата бяха съобразени с морала, но все пак това беше частен бизнес.

Онези шестимата сигурно са останали като гръмнати, когато са включили компютрите си и са открили, че половината им файлове липсват. Когато някой биваше отстранен, това ставаше сериозно. Беше достатъчна една команда от централния офис в Атланта, и комуникационната програма и защитната „Пелъс Гард“ автоматично се саморазрушаваха. Всички кодирани данни също. След изтичането на шестте месеца, ако обещаеше да бъде послушен, потребителят отново можеше да получи достъп до собствените си файлове.

Членовете, съзнателно или не, се съгласяваха с тази малка подробност, сключвайки договора.

Тия шестимата можеха да се върнат в Интернет и там да си разпространяват мръсотииите. Нат знаеше, че мълвата скоро ще се разнесе и беше сигурен, ще им направи добра реклама. Хората, които не искаха да четат глупости в бюлетините или се страхуваха децата им да не се натъкнат случайно на някой порнофилм, щяха просто да се присъединят към Глоубнет.

Нат остави компютъра на дивана, вдигна чашата и преполови портокаловия сок.

Нещата се развиваха отлично. По-бавно може би, но в правилна посока.

Само дето изобщо не му пукаше.

Предложението, което направи на Джорджия, беше много сериозно. Беше готов да ѝ остави управлението на компанията и да се върне към програмирането. Призванието му беше да преодолява препятствията към един по-достъпен, по-демократичен и безопасен компютърен свят.

Но тя беше по-важна от всичко.

ДАТА: СЪБОТА, 31 ОКТОМВРИ, 11:12:09

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Мартин прекара цялата сутрин в кабинета на директора. Трябваше да докладва за промяната в ситуацията.

— Много интересно, Питър.

— Интересно ли, сър? Според мен е направо катастрофално! Абсолютна безизходица!

— Интересно е, че нито министерството на отбраната, нито началникът на обединените щабове са споделили подробностите със Съвета за национална сигурност.

Съветът за национална сигурност нямаше нищо общо с Агенцията за национална сигурност, въпреки че хората често ги бъркаха.

— Ами ако тайно са уведомили президента — предположи Мартин.

— Възможно е. Веднага ще направя запитване. Независимо дали намеренията им са били добри, обещавам ти, че до пет часа днес шефовете на военновъздушните сили, армията, флота и разузнаването на отбраната ще си подадат оставките.

Или той ще даде своята на президента. Мартин веднага долови нюанса. Директорът отговаряше за цялото разузнаване и никой не можеше да си позволи да го държи настрана по този начин.

Да, Мартин повече никога нямаше да се среща с адмирал Ник Уендоувър като с приятел.

— Как върви работата в Лондон? — попита директорът.

— Проверката е в разгара си. Имената никак не са малко.

— Дръж ме в течение, Питър.

— Разбира се, сър.

Мартин напусна сградата, качи се в колата и пое на запад по Ню Йорк авеню. Мина през тунела и продължи по моста „Теодор Рузвелт“. Чудеше се как би се справил Теди с настоящата криза. И с този невидим враг...

Реши да продължи по „Джордж Вашингтон Мемориал“. По това време нямаше много движение и корветът можеше да покаже на какво е способен. Широките гуми осигуряваха достатъчно стабилност. Мартин настъпи педала и вдигна скоростта до сто и двадесет — истинско предизвикателство за пътната полиция. Снегът вече почти се беше стопил, но тъмносивото небе обещавахе нови валежи съвсем скоро.

Напоследък живееше в непрекъснат страх, въпреки че работата му едва ли беше под въпрос. Беше се погрижил, като изпревари

събитията и лично информира шефа си. Уендоувър никога нямаше да му го прости, но това изобщо не го интересуваше.

Имаше си други проблеми. На първо място, естествено, беше Намръщения, но тук разчиташе повече на ФБР, Веласкес и онези идиоти в Лондон. Беше мобилизирал всичките си подчинени в търсенето на подозрителни компютърни специалисти, до момента без определен резултат. Беше се примирил с факта, че решението ще дойде извън рамките на Управлението. Трябваше да бъде готов. И да си присвои поне част от лаврите по залавянето.

Особено се тормозеше от проклетия софтуер. Министерството на отбраната го искаше за себе си. Беше повече от сигурен, че Веласкес ще направи всичко възможно да не го изпусне. Израелците даваха мило и драго за него, ако се съди по поведението на Вайзнер и Липцин. А Вайзнер беше буре с барут. Хлапето нямаше да се спре пред нищо. Трябваше да не изпуска от очи цялата мила компания. Агентът им в Израел вече беше предупреден веднага да докладва за всяко съмнително раздвижване.

И накрая идваше досадната възможност досието му да бъде публикувано в „Ел Ей Таймс“ или „Ю Ес Ей Тудей“. Не всички репортери можеха да се похвалят с отчайващата глупост на наивния Удроу Гарлиц от „Уошингтън Поуст“. Мартин, естествено, знаеше, че досието му в ЦРУ и копието на Гарлиц са предварително редактирани. Директорът никак нямаше да бъде очарован от разгласяването му, но истината беше, че Мартин изобщо не се притесняваше от публикуването на онези убийства. Безпокоеше го единствено фактът, че истинското му досие също може да е някъде там. А там бяха и онези гнусни писма в отговор на жалбите на двете кучки от разузнаването. Ето какво не биваше да достига до „Ню Йорк Таймс“. Веднъж вече беше платил за грешката си. Бракът му с Мери-Ан Мур Мартин се разпадна. Не искаше животът му да се обърка допълнително.

И бездруго си беше достатъчно сложен. Оня задник, Джералд Кенеди, напълно беше провалил шансовете му с апетитната госпожичка Ръсел. И точно когато вече се беше отказал, тя изведнъж направи първата крачка. Акциите му можеха и да се вдигнат.

В Ленгли Мартин паркира на запазеното си място и хвана асансьора до етаж. Норм Спенсър вече го чакаше в коридора пред заключената врата на кабинета.

Когато работеше по задача, Спенсър не признаваше почивните дни.

Мартин извади ключовете си.

— Здравсти, Норм.

Двамата минаха край празното бюро на секретарката. Мартин отиде направо до шкафа и приготви две уискита със сода.

Спенсър пое чашата.

— Благодаря, шефе.

— Имаш ли нещо за мен?

— Абсолютно нищо.

Питър въздъхна:

— Добре, изчезнал е, без да остави следа. Но все пак знаем, че е някъде наблизо, нали така?

— Кенеди е сигурен в идентификацията. Смята, че е имал брада, но я е обръснал. Трябва да е червеникава, като косата му.

— Не можем да приберем всички мъже с рижи бради.

— Не.

— Някакви предложения?

— Може би — каза Спенсър. — Обаче първо искам да си осигуря гърба. Операцията е в границите на Щатите и трябва поне да знам защо рискувам работата си.

Логично, помисли си Мартин. Заобиколи бюрото си и седна. Спенсър се настани на стола за посетители.

— Ти как мислиш, Норм?

Спенсър отпи голяма глътка от чашата си и каза:

— Отначало реших, че проверката е от интимен характер. Малко разузнаване преди решителния ход.

Питър се ухили.

— И да използвам агентите си за това?!

— Ами откъде да знам! После, когато идентифицирахме Конрад, ми хрумна, че срещата им е доста любопитна на фона на компютърните инциденти.

— Продължавай, Норм.

— Доколкото успях да разбера, той е напълно способен да го извърши. Обаче тя няма никакъв мотив.

— Може да иска да разреши случая сама.

— Вярно! Ще получи похвала, бързо повишение... Добро начало за политическа кариера.

— Точно така. Може и да греша, но не искам никакви изненади. Щом се е срещнала с Конрад и продължава да го държи в тайна, значи нещо не е наред.

— Но защо той ще играе ролята на жертвено теле?

— Не е задължително, Норм. Конрад може просто да изчезне. Достатъчно е тя да събере доказателства срещу него, да унищожи софтуера и да каже, че е успял да се изплъзне.

— Ако искаме да я пипнем, първо трябва да хванем него.

— Може и да не е замесена — предпазливо отговори Мартин.

— Но тогава щеше да докладва. И в двата случая ни е нужен Конрад.

— В Интернет е известен като Ренегата. Вече проверих. Името не се използва. Извадих от криминалното му досие имената на пет-шест бивши приятели. Ако още е във връзка с тях, ще ги притисна за новия му идентификатор.

— Действай, Норм. Доведи ми го. Имаме да си говорим за много неща.

Спенсър допи уискито си и стана.

— Ще го намеря, шефе. Останалото е твоя работа.

ДАТА: СЪБОТА, 31 ОКТОМВРИ, 09:21:53

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: УЕСТИН

Джером и Джорджия се разхождаха по брега на езерото, загърнати в шубите си. Вятърът свистеше в голите клони на дърветата зад гърба им. Тук-там езерото беше покрито с лед.

Уестин беше в отлично настроение. Едва сдържаше усмивката на зачервеното си от студа лице.

— Радвам се, че си толкова щастлив, Джером. Ежедневните разходки ти се отразяват много добре.

Той хвана ръката ѝ, пъкна я под мишницата си и я прегърна през кръста.

— Да, наистина, чувствам се превъзходно. Но разходките нямат нищо общо.

— Какво тогава?

Той нямаше намерение да ѝ казва, но изведнъж му се дощя да сподели радостта с някого.

— Предполагам, че си забелязала как напоследък... оръжието ми събираше прахта по рафтовете.

Джорджия внимателно обмисли отговора си. Това беше една от причините да я обича безумно.

— Знам, че продуктивността ти е малко по-ниска от нормалната. Просто не ти остава достатъчно време.

— Е, реших да направя нещо по въпроса и да възвърна вярата в собствените си възможности.

— Страхотна новина, Джером. Какъв е проектът?

— Скоро ще го разработя.

Тя спря и го погледна.

— Май криеш нещо от мен. Продължавай.

— Разбих защитата на Агенцията за национална сигурност.

Лицето и се изкриви.

— Какво?!

— Взривих стените на цитаделата, влязох в светая светих! Победих псевдоекспертите, които определят правилата в киберпространството.

— Господи, Джером! Как го направи?

— Оказа се много лесно.

— Хайде де! — Очите ѝ горяха от възбуда.

— Спомняш ли си оня чип, който агенцията разработи преди време? Проучих въпроса още когато работех върху „Касъл Моут“. Предполагам, че част от идеите са намерили отражение в проекта ми. Снощи ми хрумна, че специалистите на агенцията също са се повлияли от основната схема при изграждането на защитната си система. С други думи, реших да приема „Касъл Моут“ за сходна на тяхната програма. Моята, естествено, е по-добра.

— Разбира се. Искане ми се аз да се бях сетила за това.

Той хвана облечената ѝ в ръкавица ръка и нежно я стисна.

— Възхищавам се на възможностите ти.

— И какво направи после?

— Използвах декодиращия сегмент на „Касъл Моут“, принизих го до техния начин на мислене и го пуснах срещу системата. Получих паролите след по-малко от четиридесет и пет секунди.

— И влезе?

— Да, скъпа.

— Нали не... Искам да кажа...

— Нали не съм повредил нещо? Разбира се, че не. За мен беше просто упражнение на ума. Нищо повече.

— Значи никой няма да разбере, че си ги посетил?

— Ами всъщност не успях да устоя на изкушението. Оставих малък знак, за да не си вирят толкова носа.

Джорджия му се стори някак резервирана. Вероятно ревнуваше. Всички добри програмисти обичаха непрекъснато да се доказват, а той току-що беше превзел най-високия връх.

Двамата тръгнаха обратно към замъка.

— Знаеш ли, мислех си за онази програма. Може чувствително да намали правителствените разходи. Ти как...

ДАТА: СЪБОТА, 31 ОКТОМВРИ, 15:16:23

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

КЪДЕ БЕШЕ?

На работа. Напоследък прекарвам почти цялото си свободно време там. Току-що се прибрах.

ДНЕС Е СЪБОТА

Е, и? Ако не си забелязал, целият свят е в криза.

НОВИ ИНЦИДЕНТИ?

Не.

ЗНАЧИ Е ОНЯ ОТ КАНЗАС СИТИ

Нали ми каза, че не е той.

ОТКРИ ЛИ НЕЩО ЗА ГРЕЙ?

Не.

С КОЙ ДРУГ РАБОТИШ?

Дълга пауза. Вече започваше да разбира значението им. Това беше информация, която трудно щеше да изкопчи.

Толкова ли е важно?

ОЩЕ НЕ ЗНАМ
Ангажиран е целият екип плюс външни подкрепления.

Около седемдесет души.

САМО ШЕФОВЕТЕ, ГОЛЕМИТЕ КЛЕЧКИ

Има няколко в комитета. Искаш ли имената?

САМО АКО СА СВЪРЗАНИ ПРЯКО С ПРОБЛЕМА

Добре тогава. Дарел Монтгомъри, мой асистент. Питър Мартин от ЦРУ. Той е член на международната група. Рикардо Веласкес от Агенцията за национална сигурност. Нали знаеш за тази агенция?

дали знам? току-що бях там

Какво?! Те твърдят, че са останали незасегнати.

НЕ Е ВЯРНО, НЯМА СКРИТА ПРОГРАМА, НО НЯКОЙ Е БИЛ ТАМ ПРЕДИ МЕН

Сигурен ли си?

ПАРОЛИТЕ БЯХА ИЗКАРАНИ НАВСЯКЪДЕ, ПОЧИСТИХ СЛЕД НЕГО, НО МОЖЕ И НЯКОЙ ДРУГ ВЕЧЕ ДА ГИ Е КОПИРАЛ

Значи работата е сериозна?

КАЖИ НА ВЕЛАСКЕС „ХРАСТА91“, „72QOPEZQ“, „E4UT6BO“, „FG88XOP1“ и „N2EV8YLO“. ТОЙ ЩЕ РАЗБЕРЕ, ПОДОБРЕ ДА СМЕНИ ПАРОЛИТЕ, НО НЯМА ДА СПРЕ НАМРЪЩЕНИЯ

Добре. Нещо ново?

ЧАКАМ ИНФОРМАЦИЯТА ЗА ГРЕЙ. ЗНАЕШ ЛИ ПОТРЕБИТЕЛСКИЯ МУ ИДЕНТИФИКАТОР?

Монтана.

защо?

Предполагам, защото е оттам.

: -)

: -)

Конрад се протегна. Стана и се върна в хола. Сложи поредното дърво в печката. Включи уредбата и послуша Рик Травино. Застана до прозореца и огледа поляната. Това не беше ли рис?

Не беше сигурен. Между дърветата за миг се мярна кафеникава козина, после изчезна.

Въпреки това той реши, че е било рис. Харесваше мисълта за тези диви, волни приятели.

Не говореха, но поне не му противоречаха.

И все пак Ръсел му харесваше. Беше много умна. Така и трябваше да бъде. Нали именно тя го беше заловила.

Сутринта най-после беше отделил малко време за кореспонденцията на „чатлас“. Обичаше да разменя съобщения с тези хора, но беше особено приятно, че има конкретна представа за „луръс“. Вече започваше да разбира нейните паузи. Тя не искаше да му предостави определена информация, но все пак се предаваше, за да продължат да работят заедно.

Искаше непременно да се свърже с Джъстин — Дорис беше починала. Това го беше натъжило, но Ръсел донякъде оправи настроението му.

Кейси се загледа в сенките на поляната, в неговата планина...

И се почувства самотен.

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 1 НОЕМВРИ, 06:10:42

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

В Япония министърът на търговията се свърза по телефона с основните фигури в икономиката на страната и си позволи да изрази известен оптимизъм. Мораториумът върху износа можеше вече да бъде вдигнат. Не, счетоводството още не беше наред, но тъй като инцидентите спряха, нормалната търговска дейност може да бъде възстановена. Но в никакъв случай, посъветва той, не използвайте електронните пътища за финансовите си трансфери.

Използвайте добрата стара хартия! По-безопасно е.

По някаква причина сметките на Либия останаха замразени. Светът наоколо започваше да се раздвижва, а полковникът беше с вързани ръце. И страшно ядосан.

Файловете на музея „Прадо“ се върнаха в системите по някакъв магически начин. Директорът изпадна във възторг, но реши, че няма време за губене.

— Махнете всичко от машината веднага! — изкрещя той.

Опитаха и файловете отново изчезнаха.

В Лондон сър Харолд Торънс пренебрегна уверенията, че програмата за електронен трансфер на фондове отново работи безотказно и нареди парите да се прехвърлят в брой, когато е възможно. Той по принцип презираше машините. Отгоре на всичко му обясниха, че оня цирей още е в паметта на компютъра. Това никак не му харесваше.

Докато то е там, нищо не можеше да е наред. Той очакваше вирусът отново да се активира.

И то всеки момент.

ДАТА: СЪБОТА, 31 ОКТОМВРИ, 19:42:03

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Давид Вайзнер извади билета от микровълновата фурна, сложи го в пластмасовата чиния и взе вилица. Останалите вече бяха на масата.

Давид седна до Марго. От известно време полагаше големи усилия за подобряване на отношенията им. Знаеше, че тя не го харесва особено.

Хенри Содъби вече привършваше дроба с лук и си наля още чай. Генерал Жувармов не ядеше. Нервен стомах. Андре Голоаз дъвчеше вафли с малини.

— Някой от вас смята ли, че сме постигнали нещо до момента?
— попита той. — Защото, ако е така, аз не съм забелязал.

Содъби се намръщи. Британецът беше в отвратително настроение, откакто го пуснаха от Скотланд Ярд. Сигурно смяташе, че репутацията му е опетнена безвъзвратно.

Генералът се обади:

— Изглежда, всички тук са убедени, че руснаците, украинците и грузинците не могат да бъдат отговорни за компютърните инциденти.

— Да не сте разочарован, генерале?

— Е, щеше ми се в страната ми да има поне един компютърен гений.

Той още не можеше да преглътне заповедта да признае пред всички окаяното състояние на файловете си. Половината от досиетата на еврейските дисиденти бяха толкова стари, че хората вече или бяха мъртви, или имигрирали.

— Доколкото знам, нямате данни за дейността на руската мафия — изтъкна Голоаз.

— Не вярвам проблемите да идват оттам — отговори Жувармов. — Не бива да подценяваме криминалния елемент. Ако ги обвиня без доказателства, последиците няма да са от най-приятните.

— Така е — съгласи се французинът. — Мога да разчитам единствено на инстинкта си. За щастие вече отхвърлихме над девет хиляди имена.

— Току-що Питър Мартин ни изпрати още две хиляди досиета — обади се Содъби. — Всичките са на хора от компютърната индустрия.

— Ще трябва да ги прегледаме — зарадва се Андре. — Сигурен съм, че нашият човек е сред тях.

Давид каза:

— Виж, Андре, склонен съм да разбера мнението ти за егото на престъпника. Нима смяташ, че е възможно той да е уважаван член на компютърното общество? Според мен е по-скоро един от онези ексцентрични манияци, които вече отхвърлихме.

Голоаз се намръщи.

— Може и да имаш право, Давид. Но ако е така, шансовете ни да го пипнем значително намаляват. Все пак четиристотин шестдесетте и пет възможности, които отделихме, са добър старт.

Вайзнер силно се съмняваше, че той, Содъби или Жувармов допринасят кой знае колко за пресяването на файловете. Тримата бяха прочели досиетата, които им връчи Андре, и послушно се съгласиха, че визираните в тях мъже и жени заслужават по-внимателна проверка. Но може би разчитаха прекалено много на преценката на Голоаз. Единственото сигурно нещо в случая беше, че посочените им лица имат дълъг списък лични постижения в областта на програмирането. Те бяха по-добри и от най-добрите, едно ниво пред останалите. Андре се пошегува, че отгук нататък всички те са обречени на скука. И ако бяха изчерпали възможностите в рамките на закона, сигурно се изкушаваха да опитат и някой забранен плод. Но в тази категория влизаше и Бил Гейтс — мултимилиардерът, основател на „Майкрософт“. Давид изобщо не можеше да си го представи скрит нейде в дебрите на киберпространството, заложил капан за случайните пътници.

Голоаз, естествено, не беше единственият им коз. Бяха изпратили по факса или телеграфа доста имена до Интерпол, Скотланд Ярд, Москва, Киев, Вашингтон, Тел Авив и други столици с молба за повече информация. Отговорите продължаваха да пристигат и досиетата или се отхвърляха, или се прибавяха към тези на заподозрените. Отделът по компютърни престъпления към Федералното бюро за разследване също пресяваше файловете и ги държеше в течение на работата си.

— Андре, мислиш ли, че сме постигнали някакъв напредък?

— Разбира се, Давид. Времето напредва.

— Значи вече му се вижда краят?

— Естествено. До седемнадесети ноември всичко ще е приключило.

— Как може да си толкова сигурен?!

— Така нареди шефът ми, Жан Дювалие.

ДАТА: СЪБОТА, 31 ОКТОМВРИ, 17:11:24

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Луан прекара целия следобед в апартамента си, премисляйки многобройните задачи, които чакаха някакво разрешение. Оправи си педикюра, помечта си малко за Мартин и се опита да прочете последните поправки във федералния закон, отнасящи се до компютърните престъпления. Потърси Монтгомъри, но не успя да се свърже с него. Изяде половин кутия кашу, пребори се с желанието да се обади на Мартин и се зачуди как да съобщи на Рик, че системите му са незащитени. Искаше й се да не намесва Конрад.

По някое време й се обади Монтгомъри.

— Защо си ме търсила, Луан?

— Къде беше?

— В Министерството на правосъдието. Правните специалисти ми обясниха, че договорът, който „Компсистемс“ сключва с клиентите си, е произведение на изкуството. Никой не би се наел да го оспорва.

— Дори по отношение на ограничаване свободата на личността?

— Не. Според тях е съставен от каймака на адвокатското съсловие.

— Добре. Откри ли нещо интересно за Грей?

— Също не. Говорих с бившите му съседи, началници, учители, професори и командири. Всеки от тях е опознал различни черти на характера му. Рутинната проверка е направена преди осемнадесет месеца. Въпреки че е доста повърхностна, досега не сме открили нищо в противоречие с първоначалното разследване.

— Командири?!

— Грей е ветеран от Виетнам. Участвал е в някаква срамна акция, за което е получил Бронзова звезда и Пурпурно сърце.

Я виж ти! Герой от войната!

— Добре, Дарел. Благодаря ти.

Луан нервно закрачи напред-назад. Знаеше, че трябва да направи нещо, но не беше сигурна какво. Отиде до бюрото и включи монитора да провери за съобщение от Ренегата.

Екранът беше празен.

Дръпна стола и седна пред компютъра. Можеше просто да се поразходи малко из мрежата.

Взе мишката, стартира комуникационния режим и написа адреса на първия бюлетин, за който се сети. В продължение на половин час преглеждаше написаното. И тук основната тема беше Намръщения, но имаше толкова мнения за, колкото и против действията му. В „Блу Брадърс“ попадна на нещо много интересно:

Ренегат, свържи се с Юпитер. Имаш адреса и кода.
Чака те награда.

Какво, по дяволите, беше това?!
Луан веднага потърси Ренегата.

КАКВО ИМА?

Кой е Юпитер?

ОТКЪДЕ ЗНАЕШ ЗА ЮПИТЕР?

Има съобщение в „Блу Брадърс“.

ЧАКАЙ МАЛКО

Трябваша му няколко минути да се увери лично.

ЮПИТЕР Е ЕДИН ПРИЯТЕЛ ОТ МРЕЖАТА, КАЗВА СЕ
ДЖЪСТИН. ПРЕПОДАВА ВЪВ ФИЛОСОФСКИЯ ФАКУЛТЕТ НА
УНИВЕРСИТЕТА В МЕРИЛЕНД. ЖЕНА МУ НАСКОРО ПОЧИНА ОТ
ЛЕВКЕМИЯ, ОТ ГОДИНИ НЕ СЪМ СЕ СВЪРЗВАЛ С НЕГО КАТО
РЕНЕГАТА, НЕЩО НЕ Е НАРЕД

Веднага ще проверя. :-)

Луан грабна мобифона си и се обади за допълнителна информация в университета в Мериленд. Докато обличаше джинсите, пуловера и шубата, успя да измъкне цялото му име — доктор Джъстин Уилкинс — и адреса в „Колидж Парк“.

Пое на север по „Джордж Вашингтон“ до „Кепитъл Белтуей“ и зави на изток. Минавайки през Ленгли, се сети за Питър. Сигурно работеше до късно и сега седеше гладен и изморен в кабинета си.

Движението не беше много натоварено. В седем и тридесет и пет стигна до „Колидж Парк“. Измъкна картата от жабката и се лута цели десет минути, преди да открие адреса. Къщата беше малка, разположена сред дъбовете и брястовете на тиха уличка. Външната лампа не светеше, въпреки че вътре имаше някой. Пред гаража беше паркиран сив форд „Торъс“. Луан можеше да се обзаложи на месечната си заплата, че е собственост на правителството.

Отмина колата и спря до тротоара няколко къщи по-надолу. Слезе и се върна назад, стиснала здраво чантата в дясната си ръка.

Започваше да вали сняг.

Дворът беше заграден с ниска бяла ограда. Луан отмина централната алея и заобиколи откъм гаража. Извади бележника си от джоба на шубата и старателно си записа регистрационния номер на форда.

После се качи на верандата и натисна звънеца.

Известно време нямаше никакъв отговор, после зад пердетата на прозореца се мярна някаква сянка. Тя измъкна документите си и ги премести в лявата ръка. Пъхна дясната в чантата и стисна пистолета.

Сигурността на първо място.

Вратата се отвори и на прага се показа възрастен мъж с оредяла бяла коса. Носеше рогови очила с дебели стъкла.

— Да?

— Д-р Уилкинс, аз съм агент Ръсел от ФБР. Може ли да вляза?

Той понечи да поклати глава, но след това нещо се обърка. Отстъпи и ѝ кимна да влезе.

Тя се озова в малка всекидневна, а оттам се влезаше в столова и кухня. Отляво изпод затворената врата на съседната стая струеше светлина. Вероятно това бе кабинетът му.

Луан побърза да влезе и минавайки покрай него, извади браунинга си. Както го държеше с две ръце, се извъртя надясно, после наляво.

Той беше там.

Пъхнал ръка в десния джоб на сакото си.

— Само опитай! — изкрещя тя. — Няма да ми мигне окото!

Мъжът бавно вдигна ръце. Лицето му беше почервеняло. Едва ли причината беше само една, помисли си тя.

— На пода! Веднага!

— Вижте, агент... Нека ви обясня...

— Веднага, по дяволите!

Очите му се стрелнаха към пистолета ѝ. Вероятно се опитваше да прецени възможностите. Свлече се на колене и легна по очи на пода.

Луан насочи браунинга към главата му и се приближи предпазливо.

— Доктор Уилкинс? Бихте ли дошли за малко?

Възрастният мъж се появи на прага. Очите му се разшириха от изненада.

— Не разбирам...

— В десния джоб на сакото му има пистолет. Подайте ми го, ако обичате.

— Но, агент Ръсел, това е ваш колега!

— Мога ли да разчитам на показанията ви, докторе?

— Хей, чакайте малко! — викна мъжът.

— Вземете пистолета, докторе.

Уилкинс бръкна в джоба му и с очевидно отвращение ѝ подаде полуавтоматичен „Берета“. Тя го прибра.

— А сега документите.

— Момент моля! — Мъжът се надигна.

Луан направи две крачки напред и силно го ритна с десния си крак. Тъй като беше обута с маратонки, ударът не можа да го зашемети. Той отново залепи лицето си за пода.

Палецът ѝ започна да пулсира.

Уилкинс откри документите в същия джоб.

Луан набързо ги прегледа. Или бяха истински, или съвършена фалшификация. По-вероятно второто, реши тя.

— Няма начин да не успеем да свалим отпечатъци от това.

— Ръсел, нека се договорим — помоли той.

— А сега бавно, само с едната ръка изпразни всичките си джобове!

Операцията отне известно време. В купчината имаше дребни монети, кибрит, ключове и портфейл. Тя ритна нещата по-надалече и вдигна портмонето.

— Норман Грегъри Спенсър. Може би това е истинското ти име? Нищо, ще свалим отпечатъци и оттук.

Хвърли му ключовете.

— Изчезвай, Норман Грегъри.

Той вдигна глава.

— Какво?

— Чу ме много добре.

— Ами портфейла и...

— Конфискуват се от правителството на Съединените щати. Махай се от очите ми, Норман.

Тя се дръпна настрани и махна на Уилкинс да се отдалечи от вратата. Изчака го да се качи в колата и не откъсна поглед от него, докато светлините не изчезнаха зад завоя.

После пушна пистолета в чантата си и се върна при Уилкинс.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Ами той ви е подвел, докторе. Ако искате, можете да се обадите във Вашингтон. Оттам ще потвърдят самоличността ми. Страхувам се, че същото не важи за... — Тя погледна картата в ръката си. — Агент Рос Армънд.

Уилкинс се отпусна в олющения стол, който се залюля от тежестта му.

— Искаше от вас да изпратите едно съобщение, нали?

— Всъщност, да. Как разбрахте?

— Ренегата ви изпраща много поздравии.

Той изненадано я погледна.

— Не съм говорил с Ренегата от... почти четири години. А днес дойде този човек и...

— Разбирам, докторе. Следващия път, когато ви се случи подобно нещо, не отваряйте, преди да проверите името по телефона. Въпреки че, честно казано, не вярвам това да се повтори. Обещавате ли?

— Да, добре.

Тя отвори вратата и се обърна.

— Между другото, съжалявам за съпругата ви.

— Вие... благодаря.

— Ренегата ме помоли да ви предам искрените му съболезнования.

Уилкинс остана като гръмнат.

Ръсел бавно обиколи квартала. Сивата кола не се виждаше никъде. Значи си беше отишъл.

Да докладва за случилото се на Питър Мартин.

Какъв задник!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 1 НОЕМВРИ, 10:16:13

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Конрад се наспа, направи обичайната си сутрешна разходка и едва тогава се върна при компютрите си. Прехвърли програмата „Сейтън“ от автономната система на тази, свързана с мрежата с помощта на лентов носител. Все още не беше готов да рискува ценния си софтуер с директно свързване. Ако Намръщения го открие по някакъв начин, със сигурност ще получи като подарък копие от любимия му вирус.

Тъкмо се задълбочи в работата, когато в хижата проехтя ужасен звук.

Никога преди не го беше чувал и отначало направо се вцепени. После бавно осъзна, че някой чука на входната врата.

Конрад уплашено се измъкна в банята и тихо затвори панела към скритата стая. Бръмченето на четирите компютъра сега му се струваше отвратително шумно. Притвори вратата и влезе в хола.

Лъчите на слънцето се отразяваха в снега на полянката. Ярката светлина болезнено се блъсна в очите му. На тази височина атмосферата беше разрежена и слънцето грееше особено силно. През прозореца се виждаше само дясната ръка на някой, който търпеливо чакаше на верандата. Отпред нямаше паркирана кола.

Никога не му се беше случвало подобно нещо. От две години насам никой не го беше посещавал.

ЦРУ? Ръсел се свърза с него предната нощ. ЦРУ вървеше по петите му, но поне Юпитер вече знаеше какво става.

Беше ли сресал косата си? Смутено прокара пръстите си през нея. Брадата му изглеждаше ужасно, изобщо не я беше подстригвал.

Той отвори вратата и застана лице в лице с натрапника.

Мъжът беше среден на ръст, добре сложен, въпреки че беше трудно да се прецени през дебелия шуба. Изглеждаше му някак познат.

— Господин Крейн? Аз съм Марк Себастиан. Запознахме се миналото лято.

А, да. Съседът от Чикаго.

— Влизай, Марк.

— Не искам да досаждам...

— Ще ти наля чаша кафе.

Себастиан влезе и свали шубата си.

— Хей! Добре си се наредил. Надявам се някой ден и моята хижа да стане толкова уютна.

— Сядай.

Конрад не знаеше какво друго да каже. Никога не беше поддържал връзка със съседите си. Преди да дойде тук, беше живял в апартамент. В Колорадо хората долу в града бяха общителни и се държаха приятелски, но само защото бяха прекалено зависими от парите на туристите. А тук съседите бяха на мили разстояние един от друг.

— Ще остана само три дни. Тази сутрин спрях пред хижата, забелязах стъпки и ги проследих дотук.

— От време на време минавам оттам да проверя дали всичко е наред.

Марк Себастиан се усмихна.

— Много благодаря. Непредвидени срещи?

— Нищо на два крака. Според мен миещите мечки са се опитали да влязат няколко пъти.

— Тия проклетници правят много бели. Не мога да разбера защо хората ги намират за мили животинки.

— Предполагам, защото не им ровят в боклука непрекъснато — предпазливо отговори Кейси.

— Как върви книгата? — любопитства Себастиан. Очите му се стрелнаха към лавиците на библиотеката.

Конрад почти беше забравил предишния им разговор. Значи пишеше книга. За какво? Не можеше да се сети за нищо на света.

— Бавно. Проучванията отнемат страшно много време. Двамата разговаряха близо четиридесет минути. Конрад напълни чашите още веднъж. Чувстваше се неловко, но не можеше просто да изгони човека навън. Себастиан беше доста общителен, работеше в рекламния

бизнес в Чикаго. А Конрад отчаяно се опитваше отново да влезе в кожата на Джак Крейн.

— По дяволите, Джак. Няма да те задържам повече. Искрах само да ти благодаря за хижата.

— Дребна работа, Марк. И бездруго често се разхождам натам.

Себастиан взе шубата си и се сбогува. Конрад с удоволствие го изпрати.

Господи! Тук взе да става прекалено пренаселено! Скоро щеше да се наложи да си инсталира алармена система.

Себастиан беше първият човек, който влезе в дома му. Само мисълта за това го накара да потрепери. Усещането за сигурност и уют изведнъж се беше изпарило.

Изчака Себастиан да изчезне от погледа му и се върна при компютрите.

Веднага забеляза, че има електронна поща за „чатлас“. Прочете съобщението.

от: jupiter@iphildept.umd.edu
съобщение: <6748667>.OG9
835211@catlas@csn.org>
тема: благодаря
до: чък <catlas@csn.org>
дата: неделя 1 ноември 1:47:02 ЕОТ

Чък,

Получих съобщението ти. Много ти благодаря.

Трудно ми е да го кажа, но Дорис сигурно е на по-добро място. Стандартните пожелания! Да не забравя, оценявам снощната ти намеса.

Обаждай се.

Джъстин

По дяволите!

Джъстин се беше досетил. От четири години Кейси не се беше свързвал с него като Ренегата. Вероятно, когато мъжът от ЦРУ го е накарал да изпрати съобщение с този идентификатор и Ръсел е

реагирала така бързо, той е съобразил какво става. Ренегата нямаше откъде да знае за смъртта на Дорис. Освен ако не е говорил с него под друго име. Джъстин трябваше само да се сети на кого беше казал за смъртта на жена си.

Сега сигурно си мислеше, че Конрад е в програмата за защита на свидетелите или нещо такова. Хубаво е човек да има приятели като него.

Обаче с всеки изминал ден анонимността му отиваше по дяволите. Започнаха да му идват гости, Юпитер го разконспирира и — за бога! — работеше за проклетото ФБР!

Единственото, което искаше, беше само да си играе с компютрите, да подготвя малки изненади на разни хора, да обира скапаните банки и да прехвърля парите им там, където има по-голяма нужда от тях.

А сега едва ли не работеше в полза на обществото.

Ужас!

Кейси се върна на „Сейтън“.

Програмата беше създадена от Дан Фармър, вече бивш служител на „Силикън Графикс“. Използвана за анализ на компютри и мрежи, „Сейтън“ посочваше слабите места в защитните им системи. Фармър и „Силикън Графикс“ обаче имаха различни идеи за нейното разпространение. Фармър искаше програмата да се пусне безплатно в мрежата, „Силикън Графикс“ предпочитаха да напълнят джобовете си. Фармър загуби.

Кейси беше уважил желанието му и получи копието си безплатно направо от „Силикън Графикс“. Успя да открие пролука в сигурността им, и то без помощта на „Сейтън“.

Когато програмата се появи за пръв път на пазара, предизвика истински фурор. Задачата ѝ беше да помогне на търговските предприятия да подобрят сигурността си, но веднага възникнаха опасения, че хакерите могат да я използват за собствените си цели. В крайна сметка станаха и двете неща. Защитните системи видимо се подобриха, а част от хакерите някак все успяваха да се промъкнат вътре, и то не без помощта на „Сейтън“.

Конрад, както и много от неговите събратя, обичаше да събира разни програми. Имаше хора, които купуваха за библиотеката си само книги с кожена подвързия. Не беше задължително човек да чете

всичко. В хард дисковете му се пазеха програми, които дори не беше погледнал. Притежаваше файловете на Шимомура и прегледа голяма част от тях, за да добие представа за начина му на мислене. Същото се отнасяше и за „Сейтън“. Никога досега не я беше използвал.

Реши, че за „Сейтън“ няма по-голямо предизвикателство от защитната система на Агенцията за национална сигурност. Вече беше копирал схемата при предишното си посещение.

Случваха се и такива неща.

Искаше само да поупражни ума си.

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 1 НОЕМВРИ, 15:22:41

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Луан седеше в служебната си кола в забранената за паркиране зона пред „Дж. Едгар Хувър“. На седалката до нея имаше преносим компютър, свързан с клетъчния ѝ телефон. Локалната ниша тип РСІ^[1] позволяваше включване на модема към различни периферни устройства.

Пред главния вход на сградата спря такси и от него слезе Рик Веласкес. Луан изчака да плати на шофьора и натисна клаксона.

Рик погледна към колата, позна я и смени посоката.

Когато отвори вратата, тя каза:

— Благодаря, че дойде, Рик. Не исках да те откъсвам от семейството ти в неделя.

— Семейството ми е по-възрастно от мен. — Той се усмихна и седна до нея.

— Какво означава това?

— Аз не съм женен, Луан. Родителите ми живеят в Сан Хуан, Порто Рико, където съм роден.

— Винаги съм мислила за теб като за солиден семеен мъж.

— Обикновено оставям такова впечатление у хората — обясни той. — Не е нарочно.

— Е, все пак ти благодаря.

— Ако ти кажа, че имам папагал, ще се почувстваш ли по-добре?

Тя се усмихна.

— Как се казва?

— Крал Едуард Седми. Наричам го просто Седем.

— Така...

— Ще ми кажеш ли защо съм тук?

— Ами има няколко причини. Първата ще ти я демонстрирам. Тя вдигна компютъра, сложи го на коленете си и се обърна така, че Рик да вижда екрана. Комуникационната програма вече беше стартирана, но се наложи допълнително да въведе телефонния номер.

— Знам го, естествено.

— Не се и съмнявам.

После написа: „храста91“.

— По дяволите! — каза Рик.

На всяко следващо ниво Луан последователно въвеждаше паролите, които ѝ беше дал Конрад.

Когато излезе менюто с набора от възможни операции, тя спря.

— Имам достъп до най-секретните ви файлове, Рик.

— Знам. Как го направи?

Луан излезе от системите на Агенцията за национална сигурност.

— Аз не съм компютърен специалист, Рик. Разследвам престъпления.

— Направо ме съсипа! Но това е невъзможно!

Тя обърна екрана, написа адреса на Конрад и изчака осъществяването на връзката. После изтри адреса и показа отговора на Веласкес.

ТУК СЪМ. РАБОТЯ ПО ПРОКЛЕТАТА ТИ ЗАДАЧА КАКВО ИСКАШ?

Да говориш с един човек.

ПО ДЯВОЛИТЕ! НАЛИ СЕ БЯХМЕ РАЗБРАЛИ?!

Няма адреса. Изтрих идентификатора ти.

КОЙ Е ТОЙ?

Рик Веласкес от Агенцията за национална сигурност.

Споменавала съм ти го вече.

ЗА ПРОБИВА, НАЛИ?

Обясни му ти.

НЕ Е ОСТАВИЛ СКРИТА ПРОГРАМА, МОЖЕ И ДА НЕ Е НАМРЪЩЕНИЯ, НЯКОЙ Е БИЛ ТАМ И Е ИЗКАРАЛ ПАРОЛИТЕ, ИЗТРИХ ГИ, НО ТОЙ СИГУРНО Е КОПИРАЛ ЗАЩИТНАТА ПРОГРАМА,

НАПИШЕТЕ СИ НОВА. ИЗПРОБВАХ „СЕЙТЪН“ СРЕЩУ ВАС И ОТКРИХ ДВЕ СЛАБИ МЕСТА: ЗАЩИТНАТА ПРОГРАМА И ПРИЛИКАТА С ТЕЛЕЧИПА. ТЕХНОЛОГИЯТА Е БЕЗНАДЕЖНО ОСТАРЕЛА

Рик се пресегна и взе компютъра от Луан.

Ти беше ли вътре?

АХА НЕ СЪМ ПИПАЛ НИЩО. ХАРЕСВАТ МИ ВИДЕООБРАЗИТЕ ОТ САТЕЛИТИТЕ, ГВАТЕМАЛА ВИ ПРИТЕСНЯВА, А?

Аз съм по друга част. Някой друг влизал ли е?

ТРУДНО Е ДА СЕ КАЖЕ. ДВАМА СЪС СИГУРНОСТ, ТРЯБВА ДА СЕ ТРЕВОЖИТЕ ЗА ДРУГИЯ

Ако променим паролите и схемата на защитната програма, ще можеш ли да влезеш пак?

ЗА ОКОЛО ДВЕ МИНУТИ, ВЕЧЕ ЗНАМ ПРИНЦИПА НА СИСТЕМИТЕ ВИ

Луан си взе обратно компютъра.

Благодаря. :-)

:-)

— По дяволите, Луан! Кой е този тип?

— Моето тайно оръжие.

Рик разбра и престана да задава въпроси.

Каза само:

— Според него не е бил Намръщения.

— Във всеки случай няма скрита програма.

— Лоша работа. Мога ли да използвам телефона ти?

— Разбира се.

Той изключи модема и се обади в службата си. Нареди незабавна промяна на паролите и събиране на екипа.

После обясни:

— Това е само временна мярка. Трябва да подсилим стените, преди да получим двадесет мегабайта от онова нещо.

— Ще те закарам дотам, но първо искам да ми направиш мажа услуга.

— Слушам.

— Да присъстваш на един разговор.

— Не си падам по такива неща, Луан.

— Моля те.

Тя погледна часовника си и подкара колата. После разказа на Веласкес за Ренегата, за Далас и за доктор Джъстин Уилкинс. Изведнъж почувства нужда да сподели грижите си с някого. Рик изглеждаше най-подходящ за целта.

— Боже! Сигурна ли си, че Мартин стои зад всичко това?

— Напълно. Само не разбирам какви са мотивите му.

— Добре де, защо просто не кажеш на шефа си?

— *Una problema*^[2]. Работя с Ренегата само на базата на доверието помежду ни. Престъпих границата, Рик. Дадох му секретна информация. Ако шефът разбере, веднага ще изхвърча от мястото си.

— Мислиш ли, че човекът си струва?

— Той те предупреди за състоянието ви, Рик.

— Така е. Какво ще правим сега?

— Ще се срещнем с Питър. Поканих го да пийнем по нещо. Не знае, че ще присъстваш.

— Може да се е настроил за друго.

— Съмнявам се. Не и след последния доклад на агента му.

— Защо съм ти аз?

— Искам да присъстваш. Не е нужно да казваш нищо.

— Според теб нормално ли е правителствени агенции да воюват помежду си?

— Разбира се. А според теб?

Той се усмихна. Беше забравил, че ѝ разказа за малката си тайна разходка в Пентагона.

Тя паркира колата зад ъгъла до джаз клуба „Топ О’Фулъри“. Заклучи компютъра в багажника. Дватамата се върнаха по тротоара до клуба и се качиха на втория етаж. Програмата в неделя започваше порано, така че мястото беше претъпкано. Настаниха ги на една маса в

дъното, далеч от сцената. И бездруго целта на посещението им съвсем не беше джазът. Тя си поръча водка, а Рик — уиски.

Веласкес се заслуша в музиката и каза:

— Жалко, че Мартин ще идва. Следобедът можеше и да е приятен.

— Няма да остане дълго.

Рик се усмихна.

— Аз също. Почти забравих колко работа ме чака.

— Скоро ще пипнем копелето и целият ни кошмар ще свърши.

— Дано да си права. Значи скоро...

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 1 НОЕМВРИ, 16:07:23

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Вътре цареше полумрак и Питър остана до вратата, докато очите му се приспособят.

Беше прекалено шумно. На сцената се кършеше някакъв дебелак и надуваше саксофон.

Не си представяше така мястото на срещата си с Луан Ръсел. Беше сигурен, че тя търси конфронтация и затова е избрала този претъпкан и шумен бар.

Оказа се, че доста я е подценил. Моравата подутина на челото на Спенсър беше поредното доказателство. Норман беше опитен агент с дългогодишен стаж в Управлението и не можеше да преглътне толкова лесно подобно унижение. Отгоре на всичко Мартин едва не го уволни. Толкова се вбеси от доклада му, че го изхвърли от кабинета си, преди да го е застрелял.

В дъното се изправи някаква фигура и му махна. Мартин с мъка си проправи път през навалищата.

По дяволите! Веласкес беше с нея!

Интересно дали предварително беше планирала присъствието на трети човек. Сигурно.

— Сядай, Питър. Ще пиеш ли нещо?

— Не, благодаря. Здравсти, Рик.

— Здравей.

— Предполагам, че вече знаеш за снощния инцидент — започна тя.

— Норман си иска обратно портфейла и пистолета.

— Конфискувани са. Ето ти заповедта.

Тя му подаде официалния формуляр. Съдържанието на портфейла беше подробно описано — 604 долара в банкноти, четири кредитни карти, удостоверение от ЦРУ Седемдесет и шест цента в дребни монети.

— Защо?

— Като доказателство, разбира се. Заедно с фалшифицираната карта на ФБР със снимката на Норман Спенсър. Срамота, Питър!

Мартин можеше да й каже доста неща по този въпрос, но не и пред Веласкес. Пък и не разполагаше с абсолютно никакви улики. Ами ако Рик е в комбина с нея? И с Конрад?

— Луан, мисля, че...

— Изобщо не ми пука какво мислиш. Образовай се малко.

Тя подхвърли някакъв лист на масата. Питър го взе, но беше прекалено тъмно, за да прочете нещо.

— Това е копие от свидетелските показания, които ще бъдат предадени на съдебните власти — поясни му тя. — В прокуратурата са сигурни, че федералният съдия ще разпорежи да бъдат издадени заповеди за задържане на Джералд Кенеди, Норман Спенсър и Питър Мартин.

Кучка! Нямах да й мигне окото.

Но сега все още бяха в процес на преговори. Ако той отстъпеше достатъчно, тя нямаше да предприеме нищо.

— Как мога да го откупя?

— Не можеш. Норман Спенсър ще обяднее с шестстотин и четири долара.

— Нямах нищо срещу Кенеди.

— Освен няколко благонадеждни свидетели.

С това не можеше да докаже нищо, но вестниците щяха веднага да лапнат историята и тя го знаеше. Удроу Гарлиц щеше да направи бляскава кариера.

— И какво общо имам аз?

— Не ме карай да ти обяснявам.

— Не мисля...

— Казах ти, че не ме е грижа какво мислиш. Ето.

Тя му подаде една дебела папка. Той я прелисти под оскъдната светлина. Досието му! Погледна последните страници. Нередактираният вариант. Значи тя вече знаеше.

— Откъде имаш това?

— Въпросът е на кого ще го дам.

Господи, нима можеше да се играе без никакви козове!

— Какво искаш от мен, Луан?

— Само да си вършиш работата.

— Тоест?

— Да стоиш далеч от мен! Хората ти пречат на федерално разследване. Това обвинение също е включено в доклада.

— Значи смяташ да ме държиш в шах?

— Можеш да заложеш живота си. Или поне кариерата. Битката свърши. Можеше вече да се заеме с раните си.

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 1 НОЕМВРИ, 21:12:02

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Резерватът за фазани на „Кинг’с Роуд“, любимо място за лов на Чарлз II, сега предлагаше отлична френска кухня. Голоаз с удоволствие се лиши от храната, която предлагаше Содъби в ъгъла на отвратителния си склад. Може би си внушаваше, но там всичко имаше вкус на пластмаса.

Той беше сигурен, че Марго също не би се отказала от една прилична вечеря, но срещата насаме с темпераментния млад израелец Давид Вайзнер не търпеше отлагане.

Докато се хранеха, Андре категорично отказа да обсъждат компютрите и всичко свързано с тях. Едва когато в чинията му останаха само костите на фазана и им сервираха ароматно кафе с чашка превъзходен коняк, той се отпусна.

Вайзнер вдигна чашката към носа си, после отпи малка глътка и въздъхна:

— Отличен е, Андре.

— Бях сигурен, че тук ще ти хареса.

— Предполагам, че няма да развалиш удоволствието от хубавата вечеря с лоши новини.

— Днес следобед ми се обади Жан Дювалие. Говорил е с някои хора, които са проявили известен интерес.

— Това означава ли, че ще се обсъди на най-високо ниво?

— Така предполагам.

— Сделката е сключена?

— Да, може да се каже.

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 1 НОЕМВРИ, 22:21:54

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: УЕСТИН

Джером седеше зад бюрото си, погълнат от разработването на новия си проект. Беше прекарал над него целия ден, дори се отказа от обичайната си разходка. Към шест часа Джорджия му донесе сандвич със салам и чаша мляко и го остави. Тя също беше заета със своите планове.

Щеше да нарече тази програма „Гавърнмънт Исеншъл“ или нещо подобно. Беше огромна по мащаби. Когато дойдеше време да се пишат кодовете, щеше да се наложи да поиска програмисти от Дарла, Нат, Джийн и Меоши. Но дори и с тяхната помощ първата проверка в реални условия щеше да е възможна най-малко след година.

Основната идея беше проста и поради това свършена. Една база данни за цялото правителство. Но не каква да е. Тя трябваше да контролира разходите за покупка и подмяна на инвентара. Човек можеше да определи финансовите ограничения на дадено министерство за една година напред, като раздели бюджета на нива при разходи над петстотин долара. Ако някой отдел си поръчаше нови джипове, без покупката да е предварително предвидена, системата просто щеше да откаже да приведе парите. Или обратно — можеше автоматично да я извърши при фиксиране в бюджета.

Никакви обстоятелства и опити да се заобиколи законът не минаваха.

Всички отдели щяха да бъдат включени в една база данни. Така Конгресът и данъкоплатците получаваха реална представа за правителствените разходи. Кои функции се изпълняват с предимство? Как и за какво се харчат парите?

Освен това програмата чувствително щеше да намали бюрокрацията. Джером предвиждаше икономии от порядъка на

петдесет милиарда долара годишно само от съкращаването на административния персонал и дублиращите отдели.

Спокойно можеше да им поиска петдесет милиона за програмата си и всички щяха да бъдат доволни. Особено данькоплатците.

Удивително, помисли си той. Отново се чувстваше щастлив. Можеше да демонстрира на целия свят силата на ума си и да я превърне в пари. Ще започне с пилотна серия. Например за областния правителствен отдел в Тексас. Съвсем безплатно, само за да им покаже колко е съвършена. По същия начин беше пробил на пазара с програмите за банките.

Всичко беше въпрос на контрол. Човек трябва да се научи да контролира живота си, чувствата си и ако е възможно, средата си. Той непрекъснато се удивляваше на несъвършенствата в някои големи корпорации и правителството. Те функционираха като олицетворение на некадърността. Цялата им дейност беше белязана с непрекъснати грешки при взимането на решения.

Примерът с Интернет беше особено показателен. В името на децентрализацията и егоистичните цели на прекалено много организации бяха позволили на мрежата да се разрасне без никакъв контрол. Донякъде намеренията им бяха благородни, но сега никой не можеше да се справи с престъпността. Сигурността не беше взета предвид още от самото ѝ създаване. Глоубнет коренно се различаваше от всички съществуващи мрежи.

Напоследък беше позабравил невероятното усещане да държиш козове в ръцете си. Както когато влезе в системите на Агенцията за национална сигурност. Или съзнанието, че повечето банкови учреждения в света разчитат на неговите счетоводни и трансферни програми.

А сега щеше да контролира и правителствата не само по отношение на разходите. Програмата можеше да влияе върху покупките. Беше напълно възможно. Можеше да му отнеме десет, дори петнадесет години, но скоро всички щяха да живеят според неговите представи.

Беше сигурен, че ще успее.

Достатъчен беше един малък капан там, където никой няма да се сети да погледне.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 2 НОЕМВРИ, 04:10:43

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: :-(

Движението в Глоубнет не представлява никакъв проблем. Преградите са за глупаците. А сега пак в Интернет.

ADMIN@CCS.FBI.GOV

Отдел за компютърни престъпления

Федерално бюро за разследване

1) Информация за отдела

2) Връзка с определен служител

3) Доклад за престъпление

4) Административна база данни

5) Специални проекти

6) Изход от системата

4

Административната база данни изисква парола

F11 активира програмата „Спектър“.

Имате достъп. База данни?

ТЕКУЩИ РАЗСЛЕДВАНИЯ

Много файлове. Интересно, че въпреки кризата отделът продължава работата си. Банка, обрана с помощта на компютър. Нарушение на държавен служител. Намеса на борсата — горкия Фарън Елбърт. Жалко, че номерът не мина. Нищо ново за Намръщения. Информацията сигурно беше на автономно устройство. Би било добре да се разбере какво точно стана в „Локхийд-Мартин“ Досие на Нейтън Грей? Но защо? Нищо особено. Миналото му. Има Бронзова звезда? Сигурно е убивал малки дечица, за да си я заслужи. Ето и потребителския му код.

Exit.

MONTANA@COMPSYS.GLOBENET.COM

Какви ги върши Нейтън Грей? Системата за сигурност, F11, вътре. Комуникационните му файлове? Не. Файловете на персонала? Отново нищо. Но защо ФБР го разследва? Нали работи за тях.

ADMIN@COMPSYS.GLOBENET.COM

Как е маркетингът? Абонаментите се покачват. Ами кореспонденцията? Много имена. Не, и това не е. Комуникационните системи? Всичките са заети, голямо търсене. Голяма част от съобщенията са кодирани. Има и четими, главно в Глоубмарт. Въртят се големи пари...

Алармата. Визуално и аудио.

Има хакер е административния сектор на Глоубнет.

Минава първата преграда, значи е абонат. Но какво търси тук?

DIR

Излиза списъкът на директориите. Добре. А сега защитата. Телефонно преследване. Бавно, бавно. Хайде де! Още малко. Готово! Район с код 303, телефон 72...

По дяволите! Изчезна.

АБОНАМЕНТ

Файловете се сортират според кода и първите две цифри. Районът е някъде в средата на Колорадо. Обаче местните явно са фенове на Глоубнет. Повечето са в... Ингълуд. Единадесет. Имената и адресите се копират в специален файл. Ако този тип

смята да създава проблеми на мрежата, трябва да се обезвреди незабавно.

Но защо ще иска да влиза в „Компсистемс“? Може да е от ФБР. Какво си направил, Грей?

Може би ще е най-добре да се пообъркат малко файловете на Глоубнет, за да се успокоят търсачите на предизвикателства.

Не! Бизнесът си е бизнес! Усещането за сигурност е в основата.

Добре тогава.

Exit.

ДАТА: НЕДЕЛЯ, 1 НОЕМВРИ, 23:46:27

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

В кабинета още се носеше силна миризма на череша от ароматизирания тютюн, въпреки че Грей беше угасил лулата си преди половин час.

Опитваше се да състави списък с предстоящите задачи за служителите си, когато усети, че компютърът реагира малко по-бавно от обикновено. Разликата беше от порядъка на части от секундата. Някой друг дори не би забелязал.

Сякаш паметта му беше заета с изпълнението на някаква програма.

Нямаше такова нещо. Грей провери.

Тогава трябваше в системата да има още някой!

Което пък беше абсолютно невъзможно. Тя беше защитена от „Пелъс Гард“.

Пусна анализ на паметта, но всичко изглеждаше да е наред. Пък и текстовият редактор отново заработи нормално. Каквато и да беше причината, очевидно вече я нямаше.

Странно. Имаше някакво странно усещане. Почти полунощ, навън цари абсолютен мрак, силен вятър превива дърветата. Слабата светлина на настолната лампа сякаш още повече подчертаваше сенките. От хола слабо долиташе гласът на Винс Джил.

И все пак сякаш се натрапваше нечие присъствие.

Майчице! Достойно за роман на Стивън Кинг!

Нат стартира комуникационната програма и въведе адреса на „Компсистемс“. Провери системата за сигурност. Алармата се включи. Някой се опитваше да влезе без парола.

Дежурният щеше да се погрижи за него. Веднага разбра, че е абонат. Беше минал първата преграда.

Когато лампичката спря да мига, продължи с проверката.

В момента централната система се използваше от дванадесет души.

Но имаше само единадесет пароли. Всичките му бяха познати — програмисти, ръководители на отдели и финансовият шеф.

Един не беше идентифициран.

Невъзможно.

Прегледа входовете. Имаха петдесет, за да могат да посрещнат нарасналото търсене. Част от връзките бяха телефонни. Накани се да нареди проследяване на всички, когато една внезапно прекъсна.

Погледна пак хората в системата.

Натрапникът беше изчезнал.

Грей се облегна назад, качи босите си крака на бюрото и се втренчи в монитора.

Опита се да обмисли случилото се. Приглади мустаците си с палец и показалец.

„Пелъс Гард“ не би трябвало да допусне подобно нещо.

До този момент Глоубнет не беше засегната от проблемите, сполетели другите мрежи.

Изправи се, щракна няколко пъти с мишката и извика управляващата програма. Мегабайтовете не бяха променени. Нямаше скрита програма.

Значи не беше Намръщения.

И все пак някой се разхождаше в системите им с очевидна лекота.

Нат спусна краката си на пода и отвори един от блокираните файлове. До него имаха достъп само той и четирима от ръководителите. Там се съхраняваха конфискуваните при нарушение на договора файлове, в случай че се стигне до съд.

Имаше два доклада за някакви идиоти, оставили неприлични съобщения заедно с копия на самите съобщения. Не бяха кодирани. Прочете ги набързо. Тия май смятаха, че холокостът е само гадна

измислица. Единият дори предлагаше черните и евреите да бъдат отстранени от държавна работа.

Порнографските нарушения заемаха повече място, защото включваха дигитално аудио и видео кодиране. Грей хвърли едно око, но не знаеше какъв е ключът и ги остави.

Това поставяше един голям проблем пред него.

Когато хората кодираха информацията си и я изпращаха в Глоубнет, тя по принцип се адресираше за определен кръг получатели, които притежават съответния ключ. При нормални обстоятелства никой друг не можеше да ги разшифрова.

И все пак по време на предаването си тези файлове бяха регистрирани.

Как, за бога, някой е разбрал, че става въпрос за порнография?!

Грей веднага се свърза с дежурния.

Тук е Монтана.

Да, господине?

Обади се на шефовете на отдели и им кажи да дойдат в офиса.

СЕГА? НАБЛИЖАВА ПОЛУНОЩ.

Не ме е грижа колко е часът! Действай!

[1] Peripheral component interconnect. — Б.пр. ↑

[2] Има проблем. — Б.пр. ↑

ПАТРУЛ В КИБЕРПРОСТРАНСТВОТО

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 2 НОЕМВРИ, 07:13:13

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Човек трябва да си пази силите. Тази основна максима Питър беше научил не само в училище, а и в джунглите на Тайланд, Камбоджа и Панама и горещите пустини на Средния изток. Можеше да заспива навсякъде. Често разполагаше например само с двадесет свободни минути. Обикновено се унасяше веднага щом затвори очи, независимо от преживяния стрес или обстановката.

Но сега беше различно. Цяла нощ напразно стискаше клепачи и се въртеше в леглото. Сутринта се чувстваше ужасно. Той стана и закричи из кабинета си.

Не стига че беше забила нож в сърцето му, ами заплашваше да го завърти. И то без предупреждение. Как, по дяволите, се остави да го хванат така!?

Вината лесно можеше да се хвърли върху Кенеди и Спенсър, но те също бяха професионалисти. Първо, беше я подценил прекалено много. И второ, нямаше контрол върху собственото си досие.

Ръсел също притежаваше копие от него.

В момента беше трудно да се каже кое е по-опасно; дали досието му да стане достояние на вестниците, или Управлението да бъде обвинено, директно или не, за провеждането на вътрешна операция. И за намеса в разследване на ФБР. И в двата случая кариерата му беше обречена. Мери-Ан Мур Мартин щеше да се научи да харчи по-малко, ако не и нищо.

Не беше честно! Мартин полагаше огромни усилия да защитава страната си и да ѝ служи. Ръководеше се единствено от желанието да използва уменията си за отстраняването, ако е възможно и контролирането на хората, които можеха да ѝ навредят по някакъв начин.

Останалото бяха подробности.

Случилото се с Денис и Велма беше най-обикновено кръшкане. Беше имал кратка връзка едновременно и с двете. Естествено, още тогава си даваше сметка за рисковете, които крие любовта с две жени от един и същи отдел, но не вярваше някоя от тях да посмее да опетни името на шефа си.

И сгрещи. После колелото се завъртя. Заваляха какви ли не обвинения, а Мери-Ан старателно ги събираше и съхраняваше. В интерес на истината цялата история беше абсолютна измислица, пък и нямаше как да се докаже, че е използвал принуда. Цялата работа приключи с едно мъмрене и повишение на заплатите и на двете.

Само че обвиненията останаха в досието му. Директорът искаше да има коз срещу него просто за всеки случай.

— Наближава седем и половина! — викна Норма от кабинета си.

— Добре, тръгвам.

Имаше уговорена среща с директора.

Проблемът не търпеше никакво отлагане. Питър трябваше да разкаже всичко на шефа си. Подозренията за връзката между Ръсел и Намръщения и начина, по който го беше хванала в капана си. Беше си приготвил оставката. Не вярваше, че директорът ще я приеме. Вероятно ще я държи в чекмеджето на бюрото си до деня, в който Ръсел се събуди с лошо настроение и предаде обвиненията си на федералния съдия.

Цял живот си патеше от жени!

Излезе от кабинета си и нареди на Норма:

— Кажи на Спенсър, че искам да говоря с него, когато се върна.

— Ясно.

Мартин възнамеряваше да поиска оставките на Спенсър и Кенеди. Поне нямаше да потъне сам.

На вратата се сблъска с Том Креншоу.

— Здравсти, Питър. Имам нещо за теб.

— Давай накратко. Ужасно бързам.

— От Синята Орхидея е.

— Слушам.

Синята Орхидея беше кодовото име на Марго Денъв — дясната ръка на Андре Голоаз. Много ценен сътрудник. Но непостоянен. Марго имаше свое виждане за нещата. Тя никога не изнасяше информация, която по някакъв начин можеше да компрометира службата или

страната ѝ. Уведомяваше ги само при условие, че Съединените щати могат да извлекат полза от нещо без значение за тях самите. Понякога просто решаваше да смени колата си или да се порадва на есенната колекция на модните къщи. Или беше ядосана за нещо на Голоаз. На нея не можеше да се разчита, но информацията ѝ винаги беше достоверна.

— Колко иска този път?

— Две хиляди. Вече се съгласих.

— Добре. Дай да погледна.

Креншоу му подаде листа с дешифрираното съобщение. Франция и Израел са сключили тайно споразумение да споделят неустановена отбранителна система.

— Не разбирам какво общо има това с нас — каза Креншоу.

— Май напразно профукахме двете хиляди долара.

— Напротив, Том.

— Имаш ли представа какво означава?

— За нещастие, да.

— Няма ли да го споделиш с мен? — обидено попита Креншоу.

— Ще говорим след срещата ми с директора.

Мартин тръгна към асансьора. Чувстваше се малко по-добре. Може би срещата нямаше да протече както си беше представял. Лошите новини се преглъщаха по-леко, гарнирани с някоя добра.

Всъщност времето щеше да покаже.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 2 НОЕМВРИ, 08:01:01

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

След четирите дни спокойствие в света на комуникациите администраторите и операторите бавно започваха да си възвръщат самоувереността. И тогава цяла Южна Америка беше разтърсена из основи.

Първо изгърмя Богота.

Точно в 8:01 сутринта всички правителствени бази данни и оперативни системи бяха безвъзвратно деформирани. Компютрите замръзнаха. Всички законопроекти — които и бездруго служеха на интересите на висшата класа — изчезнаха от екраните на мониторите. Счетоводните програми се разпаднаха. Бюрократите във всички отдели

останаха на тъмно по отношение състоянието на бюджета. Върховният съд загуби документацията си и вече никой не знаеше кой трябва да бъде оправдан и кой обвинен. На един от мониторите се виждаше символът на намръщено лице.

В 8:04 колумбийската телефонна система беше прекъсната. Компютризираните линии се разпаднаха. Операторите бяха засипани от многобройни обаждания. Богота и Меделин безпомощно си прехвърляха вината. Радарите и навигационните системи на всяко летище, свързано с мрежата, отведнъж спряха работа. Повечето летища бяха принудени да прекратят всякаква дейност и да върнат всички пристигащи полети. Уличното движение на „Маями Интернешънъл“ започна да се задръства.

Потокът от самолети, върнати от Южна Америка, продължи да се увеличава, когато летищата на Венецуела, Аржентина, Бразилия и Чили последователно затвориха пистите си.

Банковата система на целия континент излезе от строя в 8:12. В Каракас не позволиха на Хуан Перес да изтегли седемдесет и седемте болиара от сметката си, защото банката не беше наясно дали наистина той има толкова. Сеньор Хесус Монтавалдо също не получи достъп до банковата си сметка, въпреки твърденията му, че притежава единадесет милиона само в американски долари, без да се броят боливарите. Монтавалдо заплаши управителя със съд.

В Буенос Айрес военният пенсионен фонд сякаш се изпари в нищото, което беше добре дошло за няколкото полковници, похарчили повече от позволеното. В Рио де Жанейро спирането на светофарите причини стотици автомобилни катастрофи. Изнервените шофьори започнаха да решават споровете си с ръкопашен бой.

Служителят на Корпуса на мира в Гвиана работеше върху доктората си по социология и изпращаше готовите страници на приятелката си в Лос Анджелис по Интернет. Цели единадесет месеца къртовски труд отидоха по дяволите. Сега трябваше да започне всичко отначало.

Болницата в Кито, Еквадор, изгуби внедрената само преди година контролна система в интензивното отделение. Двама души се простиха с живота си.

До десет часа сутринта в резултат на нефункциониращите системи и горещата латиноамериканска кръв жертвите станаха

четиридесет и седем. Голяма част от хората тук дори не подозираха, че компютрите контролират телефоните, светофарите, електро и водоснабдяването.

До обяд вестниците и радиостанциите разгласиха името на виновника за катастрофата на континента. Намръщения.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 2 НОЕМВРИ, 14:12:45

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Разбра ли за станалото в Южна Америка?

РАЗБРАХ

Вашингтон е под напрежение. Носят се слухове, че ние сме следващите.

НЕ

Не?

ЩЕ БЪДЕ ДРУГАДЕ. ИНДОНЕЗИЯ. ФИЛИПИНИТЕ, НЕЩО
ТАКОВА

Защо?

НАМРЪЩЕНИЯ ИСКА ДА ВСЕЕ ПАНИКА, ЩЕ ЗАПОЧНЕ С ПО-
МАЛКО КОМПЮТЪРИЗИРАНИ ДЪРЖАВИ, ОСВЕН ТОВА МНОГО ПО-
ЛЕСНО Е ДА ПРЕВЗЕМЕШ КОНТИНЕНТ, КОЙТО НЕ РАЗПОЛАГА С
ГОЛЯМА БАЗА. НЯМАМ ДОКАЗАТЕЛСТВА, ПРОСТО ИНТУИЦИЯ

Как върви работата? Спешно се нуждаем от
напредък. Започва да става все по-напечено.

ЩЕ ГО ИМАШ. СИГУРЕН СЪМ, ЧЕ НАМРЪЩЕНИЯ ИЗПОЛЗВА
ГЛОУБНЕТ. СНОЩИ СЕ СЪЛЪСКАХМЕ В АТЛАНТА

Какво? Не говориш сериозно, нали?

И ОЩЕ КАК. ПРОВЕРЯВАХ ЕДНА ПРОГРАМА СРЕЩУ
„КОМПСИСТЕМС“. НЯКОЙ СЕ ОПИТА ДА МЕ ПРОСЛЕДИ, ВЪНШНО
ЛИЦЕ

Каква е вероятността в проценти?

ГОРЕ-ДОЛУ 75%

За каква програма става въпрос?

УСПЯХ ДА СГЛОБЯ НЕЩИЧКО ОТ ДАННИТЕ НА ШИМОМУРА,
„СЕЙТЪН“, КРИПТОГРАФИЯТА НА АНС С ПОМОЩТА НА

ТВОРЧЕСКИЯ СИ ГЕНИЙ, СЛЕДВАЩИЯ ПЪТ, КОГАТО СЕ СРЕЩНЕМ,
ЩЕ БЪДА ГОТОВ

Копирал си данни от Агенцията за национална сигурност?!

НЕ КАЗВАЙ НА... КАК МУ БЕШЕ ИМЕТО?... ВЕЛАСКЕС

Господи! Сега вече наистина загазих!

НИКОЙ НЯМА ДА РАЗБЕРЕ, ИМА ЛИ НЕЩО ЗА ГРЕЙ?

Според нас е чист. Герой от войната, работи упорито, никакви тайни прегрешения. Защитил е доктората си повече от блестящо, отличен компютърен специалист, патриот. Личните ми впечатления са много добри.

ДОБРЕ, НЕ ЗАБРАВЯЙ :-)

Конрад силно се съмняваше в оценката ѝ за Грей. Спести ѝ някои подробности, за да не я тревожи. Беше сигурен, че се натъкна на Намръщения в централния компютър на „Компсистемс“. Всички следи водеха натам. Глоубнет се свързваше с Интернет в Омаха и Атланта. Движението между двете мрежи беше възможно само в тези райони. Маршрутите, които проследи, минаваха точно оттам.

Затова реши да създаде собствено оръжие. Написа програма, която включваше елементи от много системи. Вече знаеше, че защитната програма „Пелъс Гард“ е съставена от две части. Първата осигуряваше кодирането на изпращаната по мрежата информация. Тя не го интересуваше в момента.

Другата блокираше нежеланите посетители най-малко на две нива. Като абонат той автоматично получаваше достъп зад първата преграда и влизаше в Глоубнет с помощта на предоставената му парола. Освен това потребителите по желание можеха да се възползват от допълнителна защита. Така хората, които искаха да влязат във връзка с него, като Ръсел и Юпитер например, също трябваше да разполагат с парола.

Търговските организации, които се нуждаеха от максимална сигурност на данните си — секретни досиета или друга информация, — задължително издигаха и втората преграда. Както беше направила и „Компсистемс“.

Конрад отдели четири часа за проучването на защитната система на Агенцията за национална сигурност. Наистина беше непробиваема, освен, естествено, за него. Накрая стигна до извода, че „Пелъс Гард“ на „Компсистемс“ работи на същия принцип. Значи му трябваше декодираща програма с изключителните качества на правителствената система. При контакт тя трябваше незабавно да атакува защитата с пароли, близки до действителните. Разполагаше само с десет секунди за откриването на ключа, преди „Пелъс Гард“ да го изхвърли.

Алгоритмите, използвани от АНС, създаваха пароли с осем символа, два от които цифрени и два — гласни. Така комбинациите се увеличаваха, което пък оправдаваше съществуването на програмата за генериране на пароли. Конрад я намираше за особено полезна.

Още от самото начало имаше за какво да се хване. Според собственото му копие на „Пелъс Гард“ трябваше да използва девет символа. Протоколът беше в сила само за дребните риби като него. Търговските интереси вероятно се защитаваха от друг протокол, а операторите на Глоубнет, например „Компсистемс“, сигурно имаха доста по-сложна система. Реши все пак да разчита на приликата с АНС и се спря на две цифри и две гласни. Паролите трябваше да варират в тези граници. После разгледа Монтана.

С помощта на генератора състави списък с имената на различни градове, забележителности и прочие в щата, които съдържаха осем, девет или десет букви. После програмира системата да въвежда случайно две цифри и остави вариантите само с две гласни.

Накрая получи общо дванадесет хиляди възможности.

Помисли малко и написа адреса:

„admin@compsys.globenet.com“.

Блъсна се в защитната преграда.

Активира програмата.

Седем секунди по-късно беше вътре.

Веднага разбра, че се е включила алармата.

Потърси наблюдаващата система и успя да я открие за дванадесет секунди. Имаше тринадесет посетители, двама неидентифицирани.

Знаеше, че единият е той.

Провери списъка на линиите за комуникация. Видя, че е на 27.

Някой се опита да го проследи.

Веднага се махна оттам.

Беше сигурен, че Намръщения вече има поне кода на района му. Колорадо.

В бъдеще се налагаше да избира по-дълги маршрути, поне през шест или седем различни централи.

В главата му назряваха различни идеи. Искаше да разработи субпрограма, която да дезактивира алармата при следващото му посещение в Атланта. Нямахше търпение да се захване за работа. За няколко часа можеше...

На външната врата се почука.

Господи! Пак ли?!

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 2 НОЕМВРИ, 17:04:45

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Луан не знаеше какво да си мисли след разговора с Конрад. Значи беше проследил Намръщения до Глоубнет и Атланта. Това беше добре.

Но ако Грей наистина беше замесен, тя нямаше защо да се радва. Луан харесваше Нат.

И в двата случая проблемите бяха няколко.

Тя беше недоценила нещата още преди да замине за Далас. Тогава изобщо не помисли как ще представи информацията, получена от Ренегата, без да компрометира нито Конрад, нито себе си. Рик вече знаеше за него, но беше достатъчно тактичен да го запази за себе си и я остави сама да избере момента.

Номерът с достоверния източник можеше и да мине, въпреки че бяха свикнали да се отнасят скептично към подобни сведения. Но при всички положения щяха да я натиснат да каже името му. Високопрофесионална помощ като неговата не можеше да се скрие толкова лесно.

Налагаше се много да внимава с кого споделя сведенията си. Желанието ѝ да пипне Намръщения беше съвсем естествено. Никак не ѝ се искаше друг екип да се увенчае със славата след залавянето му. А някой можеше да използва постигнатото, да го прибави към собствените си проучвания и така да я изпревари.

Трябваше бързо да изплюе камъчето. Ако се съди по катастрофата в Южна Америка, играта загрубяваше с всеки изминал ден. Над целия свят беше надвиснала заплахата от унищожаването на съвременните стандарти. Паниката вече взимаше жертви.

Луан рязко се изправи, излезе в залата и седна пред пишещата машина „Ай Би Ем“. Скоро подобна остаряла техника можеше да изживее втори разцвет. Двадесетината служители изненадано я погледнаха, после всеки се върна към работата си.

Първо написа доклада за архивите. Спомена за сътрудничеството с Конрад и информацията, която беше получила от него. Така при проверка не можеха да я обвинят за действия зад гърба на ръководството.

После продължи.

ДАТА: 2 НОЕМВРИ

ДО: Членовете на комитета

КОПИЯ: Директорът на ФБР Международната група със специално предназначение, Питър Мартин, Агенцията за национална сигурност, Рикардо Веласкес

ОТ: Луан Ръсел, отдел по компютърни престъпления, ФБР

ТЕМА: Разследването на Намръщения

Достоверен източник, сътрудничил на отдела и по друг повод (защитната програма за видео драйвера) ни съобщи, че се е натъкнал на Намръщения (с вероятност 75%). Той е сигурен, че Намръщения използва или поне предава чрез Глоубнет. Атаките срещу компютърните системи на Съединените щати са били насочени през Атланта и Омаха, където са входовете на Глоубнет. Да се уточни: Инцидентите започнаха на 13 октомври, Глоубнет беше официално открита на 20 октомври. Контактът между двамата е бил установен в компютърната система на „Компсистемс“, Атланта. Компанията е представител на Глоубнет за Съединените щати. Източникът ни смята, че Намръщения е опитал неуспешно телефонно проследяване.

Да се прецени: Дали това стеснява примката около Намръщения? Да поискаме ли списък на абонатите от „Компсистемс“? Възможно ли е да ги идентифицираме? Как да разпределим силите си по новата следа? Какви опасности ни грозят при евентуално доближаване до престъпника?

Ще се опитаме да съберем членовете на комисията към края на тази седмица. Дотогава може да знаем повече.

Луан издърпа листа от машината, завъртя се на стола и извика:

— Чуйте ме всички!

В стаята стана тихо.

— Сесили, затвори вратата към коридора, ако обичаш. Изчака агент Амброуз да се върне на мястото си и продължи:

— След няколко минути ще представя този доклад за одобрение в кабинета на директора и ще го изпратя. Искам преди това да ви го прочета.

Когато свърши, огледа лицата им. Повечето бяха скептично настроени, но имаше и такива, които изглеждаха окуражени.

— Имаш ли доверие на източника? — попита Сесили Амброуз.

— Да.

— Тук става въпрос за политика. Има някои процедурни проблеми — отбеляза Дарел Монтгомъри.

— Знам.

— Нат Грей е член на комисията. Започнахме да го разследваме, както излиза не без основание.

— И на мен ми е много трудно — съгласи се тя. — Налага се непрекъснато да си напомням, че е невинен до доказване на противното. Можем все пак да му изпратим копие, но по пощата. Така ще спечелим още няколко дни.

Никой не възрази.

— Разполагаме ли вече с нещо срещу него?

— Не. Главните му асистенти са чисти. Позволих си да проверя и тях.

— Добре. Възможно е намесата на „Компсистемс“ да е само съвпадение. Не е задължително Намръщения да действа от Атланта.

— Така е.

— Ами Глоубнет? Проучи ли защитната програма? Как ѝ беше името?

— „Пелъс Гард“ — отговори Монтгомъри. — Сесили се занимаваше с нея.

— Готова съм — обади се Амброуз. — „Пелъс Гард“ е разработена в Съединените щати и се използва само тук. Не противоречи на законите за износа. Странно съвпадение е, че се сработва отлично с чуждестранни програми, използвани в Глоубнет. Вариантът за Европа се нарича „Касъл Моут“.

— Значи Глоубнет не е само собственост на „Компсистемс“?

— Съвсем не, Луан. Мрежата е притежание на няколко компании. — Амброуз прелисти страниците на бележника си. — „Бритиш Компкомпюникейшънс“ във Великобритания, „Транс-Африка Инкорпорейтид“ в Африка. Азиатската комуникационна корпорация покрива Япония, Китай, двете Кореи и Югоизточна Азия. В Европа се контролира от „Датекс“-Цюрих.

— Имаш предвид „Датекс“? На Джером Уестин?

— Точно така. Все още имат офис в Атланта, но централата е преместена в Швейцария.

Ръсел знаеше, че Нейтън Грей е бивш служител на „Датекс“, но не предполагаше, че още е свързан с Уестин.

Амброуз продължи:

— Още не съм проверила всички асистенти в изброените корпорации. Не мога да разбера защо досега не сме им обърнали внимание. Открива се нова, огромна по мащаби мрежа, а ние не знаем нищо за нея.

— Права си, Сесили. Продължавай проучването.

— Какво ще правим с доклада? — подсети я Дарел.

— Ще изпратим копие и на Грей. Ако го познавам добре, той сам ще ни предложи списъка с абонатите.

Монтгомъри сви рамене.

— Докъде стигнахте със заподозрените?

— Намалихме броя им до двеста. Искаш ли да се съсредоточим върху югоизточния район?

— Все още не смятам, че географията е от някакво значение, Дарел.

— Ясно.

— Пък и не съм сигурна, че сме на правилната следа. Решението да търсим сред традиционните хакери беше базирано на предишния ни опит и преди две седмици ми изглеждаше логично. Но може би международната група има право. Те се концентрират върху хора от компютърната индустрия.

— Значи вместо да стесним кръга, трябва да го разширим?

— Да, за съжаление. Как върви работата на екипите?

— Ами като се вземе предвид ситуацията на юг — отговори Монтгомъри, — ще се наложи да ги разделим, за да наблюдават повече системи. Така ще имаме малък шанс да го спрем навреме, ако се появи.

— Но не и ако активирането е предварително заложено във вирусната програма. Да кажем за трети. Или четвърти.

Луан остави хората си да обмислят бъдещите възможности и се отправи към кабинета на директора. Обясни на секретарката, че е спешно, и веднага беше приета.

— Здравей, Луан. Надявам се, че ми носиш добри новини.

— Не съм, сър. — Тя му подаде листа и остана права до бюрото му. Напрежението беше голямо.

Въпросите заваляха бързо.

— Кой е информаторът?

— Кърк Кейси Конрад.

— Престъпник?

— Излезе от затвора преди две години. Аз го вкарах там.

— Може ли да се разчита на него?

— Според мен, да, сър.

— Изпрати го.

Тя излезе от кабинета му с въздишка на облекчение. Трите въпроса, от които най-много се страхуваше, като по чудо ѝ се разминаха — доколко е замесен Кърк Конрад, кой още знае за него и какво общо има Грей.

Върна се в залата, нареди на Дарел да изпрати доклада по факса и влезе в кабинета си. Предстоеше ѝ един особено неприятен телефонен разговор.

Казаха ѝ, че Грей ръководи важно съвещание. Луан настоя, обясни, че е ужасно спешно, и след няколко минути успя да ги накара да го повикат.

— Здравей, Луан.

— Май имате някакви проблеми?

— О, сложна история. Вътрешна криза, свързана с политиката на компанията.

— Нат, всеки момент ще получиш един доклад по факса. Искам, когато го прочетеш, да не ми затваряш телефона.

— Толкова ли е страшно? — засмя се той.

Но като прегледа копието, престана да се шегува.

— Искаш ли да се оттегля от комисията и работата си на консултант? — попита Грей след дълго мълчание.

— Много ли си сърдит?

— В момента, да. Но не съм този, който ви трябва.

— Тогава няма защо да се оттегляш. Опитай се да ме разбереш. Всички следи водят към теб. Вече започнахме разследване.

— Това не ме притеснява, Луан. Нито аз, нито хората ми имаме причина да се тревожим. Прав ли съм?

— Ако не беше така, щях ли да говоря с теб?

— Ясно. В интерес на истината, аз също бях в системата снощи и станах свидетел на контакта. Знам, че сигурността на мрежата ни е нарушена, но повярвай ми, бях готов да се закълна, че това е невъзможно. Значи информаторът ти е влязъл?

— Да.

— Бих дал всичко, за да разгледам програмата му.

— Не мисля, че някога ще стане.

— Предполагам.

— Виж, Нат, ще ти бъда страшно благодарна, ако не споменавах на никого за него и за това, че е бил вътре в системите ви.

Той се поколеба.

— Добре, така да бъде. Искаш ли абонатите?

— Разбира се.

— Ще ти ги изпратя още тази вечер. Вече нямам доверие на собствената си мрежа! Ще се изненадаш, но аз също ги прегледах обстойно. Според мен списъците са променени. Един от двамата снощи не си е губил времето.

— Значи телефонните номера няма да ни доведат доникъде?

— Само ще си загубите времето, Луан. Не можеш да си представиш колко обаждания имаме. За последните десет-дванадесет

дни са над тридесет хиляди.

Все едно да търсиш игла в купа сено.

— Добре, Нат. Благодаря за разбирането. Исках само да знаеш, че съм на твоя страна.

— Оценявам загрижеността ти.

Но не звучеше много искрено.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 2 НОЕМВРИ, 18:29:22

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Значи беше главният заподозрян на ФБР?

И най-лошото — изобщо не му пукаше.

Вероятно защото не беше заплашен ни най-малко. Само виновните имаха гузна съвест.

След завръщането си от Швейцария Грей беше станал особено апатичен. Вече нищо не можеше да го развълнува. Дори случаят с Намръщения, който трябваше да събуди у него интерес поне от професионална гледна точка, сякаш изобщо не го засягаше. Даваше си сметка, че не е допринесъл с нищо за разследването. Е, тогава ще им върне таксата от един долар годишно.

Грей осъзнаваше, че в дъното на всичко стои разбитото му сърце. Мечтите за щастлив и спокоен живот с Джорджия Тейлър рухнаха. Връзката ѝ с Джером го съсипа.

Последните няколко седмици отминаха сякаш в мъгла. Полагаше огромни усилия да успокои нараненото си самолюбие.

И така до този момент. Сега истински се развълнува. Направо се вбеси.

До един часа всички успяха да се съберат в кабинета му. Грей седна начело на масата и каза:

— Надявам се, че всички сте прочели седмичния доклад. Отстранихме шестима агенти.

Останалите кимнаха. Повечето все още търкаха сънени очи си.

— Как?

За момент изглеждаше, че никой не е чул въпроса, но после Ковънтри, шеф на отдела по абонамента, стана и застана до терминала в ъгъла на стаята и го включи. След няколко минути каза:

— Линда е забелязала първа съобщенията в бюлетина. После е сигнализирала на Карл, който пък каза на мен. Проверих списъците и започнах отстраняванията.

— А четирите порнокасети?

— Това се опитвам да разбера, Нат. Намерих докладите в компютъра си и наредих отстраняването. Вече имах номера на предаванията, така че само ги попълних и изключих адресите от списъка. Ето виж, докладите са изпратени от „Датекс“-Цюрих.

— От кого по-точно?

— Не пише.

— Значи не си видял предаванията с очите си?

— Не.

— Защо?

— Не си падам по такива работи, Нат. Честно казано, просто нямах време.

— Добре, дай да ги видим.

Няколко минути в стаята се чуваше само щракането на клавиатурата. Шефовете на останалите четири отдела нервно се споглеждаха.

— Готово. По дяволите! Но това е... Боже! Сега разбирам какво имаш предвид.

Финансовият директор заинтригувано попита:

— Какво има? Нещо не е наред ли?

— Ами кодирано е — отговори Ковънтри. — Няма начин да се разбере дали е порнография.

Сам Едисън, програмният директор, стана и погледна монитора.

— Никой не може да твърди със сигурност, че не е конно състезание, фантастичен филм или анимация. Но това е невъзможно, Нат.

— Все пак някой го е направил. Сам, събери всичките си хора и веднага се заемете с проверка на документацията на „Пелъс Гард“. Искам отговора на бюрото си до обяд. — Обърна се към административния директор и продължи: — Джанис, опитай се да разбереш повече за докладите на „Датекс“-Цюрих. Но не се свързвай с тях. После направете преоценка на политиката на отстраняване. Оправете нещата преди три следобед.

— И как според теб да ги оправим? — попита тя.

— „Компсистемс“ е независима компания. Имаме си собствена политика и не разбирам как можем да реагираме на предложения, дошли отвън, без дори да ги проверим. Това се отнася и за четирите случая.

В единадесет и половина сутринта след почти десет часа напрегната работа на целия екип програмисти Сам Едисън се появи в кабинета на Грей. И двамата изглеждаха както в далечните им дни на млади, ентузиазирани програмисти — небръснати и със зачервени очи.

— В обслужващата програма е — каза Едисън.

— Да чуем.

— Ами там има цял куп допълнителни услуги за диагностициране, сортиране и изтриване на ненужни файлове и прочие. Повечето от тях почти не се използват. И точно в средата на един от редовете има нещо без всякакъв смисъл. Не е свързано с друго в програмата.

— Какво тогава?

— Връзка с програма, наречена „Куиксилвър“.

— Разполагаме ли с информация за „Куиксилвър“?

— Не.

— Някакви предположения, Сам?

— Според мен „Пелъс Гард“ е свързана с още една програма, наречена „Куиксилвър“, за чието съществуване не подозирахме до този момент. Дори и когато е активирана, не можем да разберем, че в системите ни има още някой.

— Точно от това се страхувах.

— Това е тайна врата. Подозирам, че този някой има ключовете за всички кодирани съобщения.

— И може да разбере кои са неприлични.

— Боже, може даже да има контролна програма, която записва номерата на видеопредаванията, така че да могат да бъдат проверени и по-късно.

— Кажете на останалите какво става, Сам. И изчисти всичките ни копия на „Пелъс Гард“.

Към средата на следобед всички се преместиха в съвещателната зала и започнаха разгорещен спор за политиката на компанията. До този момент бяха работили в пълен синхрон с останалите собственици на Глоубнет. Джером държеше мрежата да е подчинена на общи

принципи. Грей реши да отхвърли покровителството му, да запази доброто от старите правила и да разработи нови за „Компсистемс“.

— Ами ако Джером не хареса промените? — попита Джанис.

— Аз ще се погрижа за това.

Точно по средата на съвещанието се обади Ръсел и му каза, че е главният им заподозрян.

Грей остана няколко минути в кабинета си, за да съсредоточи мислите си отново върху политиката на компанията.

Всичко беше толкова объркано.

Но вратата, наречена „Куиксилвър“, можеше да се окаже доста опасна.

Значи Джером Уестин иска да наложи своя морал на целия свят?!

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 2 НОЕМВРИ, 18:06:27

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Вероятно трябваше да се обади на Содъби. Но въпреки тайното споразумение между Франция и Израел Мартин все още имаше доверие на Голоаз. Дадох му номера на стаята му в хотела.

— Андре, защо не си на работа?

— О, Питър, аз винаги съм на работа. Просто не можах да издържа общата спалня на Хенри. След първата нощ реших да си потърся по-удобно легло.

— Сам ли си?

— Как можеш да задаваш такъв въпрос на джентълмен в хотелската му стая? Е, няма да обръщам внимание на неучтивостта ти. Двамата с Виталий решихме да изпием по едно питие заедно. Водка с черен пипер.

— Имаш ли още един телефон в стаята? Бих искал да говоря и с Виталий.

— Да, това всъщност е апартамент. Момент, моля.

Андре каза на руския генерал да отиде до телефона в спалнята.

— Добър вечер, Питър.

— Здравей, Виталий. Имам новини, свързани с доста поверителни теми.

— И искаш да говорим по тези линии? — учуди се Жувармов.

— Не разполагаме с никакво време. Направен е директен контакт с Намръщения. — Питър им прочете доклада на ФБР.

— О! — започна Голоаз. — Много интересно. Обсегът на разследването може чувствително да се стесни.

Мартин не беше сигурен как ще стане това, но реши да не задава излишни въпроси.

— Има и още нещо. Предполагам, знаете, че нашият Държавен департамент е поискал среща с посланиците на всички държави, разполагащи с ядрено оръжие.

След кратко мълчание Жувармов пръв отговори:

— Да, уведомиха ме.

— Мен също — добави Андре.

— А казаха ли ви какво ще се обсъжда на тези срещи?

Голоаз отговори след кратка пауза:

— Добре де, ние сме приятели, нали така? Да вървят по дяволите телефоните. Като резултат от тревожните събития в Южна Америка Съединените щати уговарят правителствата да свалят ядрените си оръжия от компютъризираните контролни системи въпреки възможното унищожаване на софтуера.

— И какво мислите за това?

— Отбранителната мощ на държавите може да бъде сведена до нула — предпазливо се обади Жувармов.

— Не е точно така. Някои оръжия и подводниците не са засегнати. Все пак съгласете се, че всички ние сме абсолютно безпомощни пред Намръщения.

— Прав си — съгласи се Виталий.

— Ако той утре удари Азия, оръжията ще имат ли някакво значение, Виталий? Или искаш да видиш атомната гъба над полуостров Камчатка?

— Знаеш отговора, Питър.

— Андре?

— Нямам достатъчно влияние, за да убедя правителството си да изключи контрола над отбранителните системи.

— Глупости! В комисията влизат само експерти, които могат да бъдат от полза при залавянето на Намръщения. Вярно, че не сме постигнали кой знае какъв напредък, но не се съмнявам в успеха. Като

комисия, международна група, или както там ни наричат, не може да не си даваме сметка за опасността от активиране на ядрените оръжия.

Жувармов се съгласи.

— Аз също съм за, Питър — каза Андре.

— Според мен ще е най-добре, ако веднага се свържете с Хенри и Давид, получите одобрението им и изпратите съобщение до всяка държава с ядрени оръжия. Обърнете се направо към правителствата. Нека ги понатиснем малко. Обяснете им какво ги заплашва, ако не свалят системите от мрежите. Може и да не постигнем нещо, но поне ще знаем, че сме опитали. И то преди да се е случило непоправимото.

— Има... Как да се изразя? Агресивно настроени правителства, които няма да се съгласят с тази политика — предупреди го Жувармов.

— Ами тогава насочете ядрените си подводници срещу тях, Виталий. Ще ги сплашим, ако се наложи.

— Веднага тръгвам за склада и лично ще говоря с Хенри и Давид — обади се Андре.

— Добре. Желая ти успех.

Мартин остави слушалката. Беше затрупан с работа. На бюрото му имаше огромна купчина с доклади от Южна Америка плюс подробни описания на хаоса, все още разтърсващ целия континент. Отделите се опитваха да съставят анализ на обстановката и да намерят някакво решение на кризата. Разработваха се и предвиждания на бъдещата ситуация в Съединените щати. Никак не бяха розови.

Южна Америка дори не беше достатъчно развита по отношение на компютрите.

Ако в Лос Анджелис, Чикаго или Сиатъл светофарите престанат да работят, хората щяха да извадят пистолети. Северозападът вече беше разбрал какво е да останеш без електричество. Ако същото се случеше отново и за по-дълго, природозащитниците можеха да вървят по дяволите. Горите щяха да бъдат опустошени за дърва за огрев.

Взривяването на десет погрешно насочени ядрени ракети в Сидни, Небраска, завинаги щеше да реши проблема с шайените. Вятърът можеше да разнесе облака по цялата дължина на планините Роки.

Денвър щеше да агонизира.

И всичко това, щото някакъв задник иска да докаже колко разбира от компютри?!

Ако Питър някой ден успееше да го пипне, щеше да го удуши със собствените си ръце.

ДАТА: ПОНЕДЕЛНИК, 2 НОЕМВРИ, 23:15:56

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Кейси беше прекарал почти двадесет часа в писане и проверка на програмата си. Ставаше от компютъра само за да пъхне някоя поничка в микровълновата печка, да се поразтъпче или да си направи още кафе. Дремна два часа.

После активира срещу нея тестващата програма, откри няколко малки пропуска в кодирането и ги оправи. Накрая беше готов да изпробва това, което вече наричаше „Даймънд Ланс“.

Избра си възможно най-заобиколен маршрут. Като начало се настани в един компютър, който по всяка вероятност беше в Минеаполис. После мина през Детройт, обратно към Белингъм, Вашингтон, и накрая Рестън, Вирджиния. Оттам възнамеряваше да проведе атаката си. Този път нямаше да е много лесно да го проследят. Във всеки компютър, през който мина, заложи новата си защитна програма. Тя пазеше видео драйверите, можеше да устои на всичко, подобно на схемата на АНС, и объркваше опитите за проследяване. Програмата беше подарък за компютрите, които така любезно му предоставиха паметта си.

Електронна война в киберпространството.

Всяко правителство би платило много, за да има такъв софтуер. И „Даймънд Ланс“, която беше по-скоро нападателна. Можеше да си основе компания например „Сайбърспейс Патрол Инкорпорейтид“, и след две години щеше да е по-богат от Бил Гейтс.

Утре щеше да си напише рекламна страница за Уърлд Уайд Уеб и Глоубмарт.

Кейси се изкикоти. Беше толкова уморен, че през главата му минаваха какви ли не глупости.

admin@compsys.globenet.com
Добре дошли в „Компсист“...

Бързо! F12. Супер! Никаква аларма. Ами наблюдаващата програма? Напрегната нощ. Тридесет и седем души използват системите на компанията, всичките идентифицирани. Нищо повече. Програмата работи като часовник. Време е за разходка. Да видим директориите.

Администрация
Финансови сделки
Маркетинг
Абонаменти
Допълнителни услуги
Поддържане на системата
Контрол на Глоубнет
Поддържане на Глоубнет
Сътрудници

Какво има във „Финансови сделки“? Много поддиректории. Тия момчета имат огромна печалба. Аха! И също толкова огромни разходи. Заемите им могат да прекършат гърба и на слон.

Ами в „Контрол на Глоубнет“? Поддиректория „Трафик“. Боже! Това се казва пренатоварване! Над единадесет хиляди трансмисии. Статистически файл? О! Автоматично регистриране на телефонните обаждания, плюс адресите. На кой нормален човек му трябва подобно нещо?!

„Сътрудници“. Поддиректории. Азиатска комуникационна корпорация? Добре, да се поразходим малко.

admin@asianet.globenet.com
Добре дошли в „Азиатската“...

F12. Готово! Без аларма. Господи, та това е на другия край на света. И то само за няколко секунди. Директориите са същите като в „Компсистемс“ с изключение на огромна програма за превод. Exit.

admin@datexz.globenet.com
Добре дошли в „Датекс“-Цю...

F12. И... По дяволите!

Конрад се облегна на стола и впери поглед в монитора.
Екранът беше абсолютно празен.

ДАТА: ВТОРНИК, 3 НОЕМВРИ, 04:56:31

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: :-(

LAGTIME@SEOULMATE.MACRA.RK

Незабавен достъп. Компютърът не се използва в момента.

КАЛЕНДАР

Излиза файлът. Да сложим датата на... 3 ноември. Не бива да забравяме за разликата във времето.

ЧАС

8:01:01

EXIT

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ДАТА: ВТОРНИК, 3 НОЕМВРИ, 08:01:01

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Роботизираният завод на „Хюндай“ излезе от контрол.

Компютъризираните устройства за дъгово заваряване размахваха дистанционно управляемите си ръце във всички посоки. При неправилен контакт в залата хвърчаха сини искри. Шумът стана непоносим. Прецизно регулираните захранващи системи изгубиха синхрон. Врати и капази изпопадаха от линиите. В контейнерите с боята се смесиха синьо, червено и зелено и оплескаха полуготовата продукция. Въпреки отчаяните опити на тридесетината служители да затворят линията, операциите продължаваха с невероятна скорост. Автомобилите бяха напълно съсипани.

В демилитаризираната зона всички камери, детектори и сензори престанаха да препращат сигналите си към централната контролна зала в Панминджон. Дежурният офицер веднага вдигна слушалката, за да предупреди патрулите по границата. Но телефонът не работеше. Радиостанцията също. Накрая офицерът реши да изпрати куриери със заповед за повишена готовност. До десет часа патрулите в северната част щяха да решат, че става нещо на юг, и да започнат внимателни проверки.

В Сеул телефоните и светофарите не работеха. Хората бяха обхванати от паника. Правителствените и военни лидери се опитаха да обявят тревога, но нямаше как да се свържат с подразделенията в страната. Телевизионните станции спряха излъчванията си. Радиочестотите веднага бяха блокирани в отговор на предполагаемото нападение на Северна Корея. Военните отчаяно се опитваха да измислят нещо. Сателитните снимки и предавания, които им бяха осигурявани от американските военновъздушни сили и Агенцията за национална сигурност, също изчезнаха. Никой не знаеше какво точно става.

Фабриците спряха работа и работниците бяха изпратени по домовете си. Големите собственици бяха наясно със случилото се в Южна Америка и предположиха, че компютърните им файлове и финансовите системи са изгубени завинаги.

На улиците излязоха отчаяни и ядосани хора.

Студентите веднага организираха демонстрация срещу правителството.

ДАТА: ВТОРНИК, 3 НОЕМВРИ, 08:11:21

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Червената лампичка светна. Връзката беше осъществена.

Няколко секунди по-късно екранът примигна и се появи Джером. Носеше любимото си синьо сако.

— Здравей, Джером! — започна Грей.

— Добро утро, Нейтън. Предполагам, че се обаждаш във връзка със случилото се в Корея.

— Не. Искан да поговорим...

— Имаш ли някаква информация?

Грей въздъхна.

— Телевизионните репортажи не показват много, Джером. Не могат да изкопчат нищо оттам. Преди малко президентът каза на специалната пресконференция, че е пренасочил самолети от Япония за контрол на демилитаризираната зона. Стреляли са по американски F-16. Пилотът е отговорил на огъня с ракети. Имаше и едно интервю с пилот на граждански самолет. Не са му позволили да кацне в Сеул. Твърди, че е видял сблъсъци по улиците. По всичко личи, че в страната е обявено военно положение.

— Много лошо, Нейтън. Тъжна история. — Уестин изглеждаше искрено загрижен.

— Така е. Слушай, Джером, имам един голям проблем.

— Ще се опитам да ти помогна, Нейтън. За какво става въпрос?

— За „Куиксилвър“.

Уестин примигна. Нат веднага разбра.

Известно време и двамата мълчаха, после Джером каза:

— Не бива да се тревожиш за това, Нейтън.

— Вече не. Изтрихме допълнителния ред и „Компсистемс“ вече е на самостоятелна линия. Както трябваше да бъде от самото начало.

Досега никога не се беше спречквал с Джером. Беше трудно човек да се изправи срещу силния му характер и желанието да покровителства хората около себе си.

— Не биваше да го правиш! — каза Уестин.

— Защо скри този капан от мен, Джером? И защо изобщо си го заложил?

Не можеше просто така да му каже, че е мошеник.

Джером вече се съвземаше от удара. Лицето му беше все така спокойно, но очите хвърляха мълнии.

— Иначе как ще разберем какви хора използват услугите ни? А, Нейтън? Или смяташ, че сме вложили милиарди долари в тази мрежа, за да позволим на някакви ненормалници да разпространяват мръсотииите си?

— Съобщенията бяха кодирани, Джером. Никой не е пострадал.

— И все пак...

— Наредих абонаментите да бъдат възстановени. Изпратихме извиненията си и на четирите адреса.

— Нейтън! Това не влиза в нашите...

— „Компсистемс“ промени политиката си, Джером. Не ме е грижа какво се транслира по мрежата, стига да е кодирано.

— Не можеш да го направиш! Основното ни споразумение...

— Беше преразгледано. Аз също искам мрежата да е чиста, но не мога да налагам твоя морал на хора, които проявяват дискретност. Не е честно.

Уестин не вярваше на ушите си.

— Нейтън, ако нарушиш споразумението, ще се наложи незабавно да изплатиш заемите си.

Грей не предполагаше, че Уестин ще отиде толкова далеч.

— Тогава целият ти проект ще рухне. Американската част на мрежата ти е нужна за връзката с останалия свят.

— Аз все още притежавам Глоубнет.

— Прочети си договора, Джером. Аз контролирам този сектор.

— Мога да го закрия.

— Разбира се. Но следващите две-три години няма да имаш никаква печалба. Съмнявам се, че ще оцелееш.

Уестин погледна встрани. Личеше си, че е страшно разочарован. След малко отново се обърна към камерата.

— Нейтън, не бива да разговаряме по този начин.

— Никак не ми е приятно, че стигнахме дотук.

— Тогава да забравим всичко и да продължим напред към общия ни успех.

— Ами „Куиксилвър“?

— Забрави за нея.

— Благодаря ти, Джером. Повярвай ми, така е по-добре.

Уестин веднага прекъсна връзката.

Нат започна да пълни лулата си.

Отношенията му с Джером вече никога нямаше да бъдат същите. Той не беше момченцето, сгущено в скута му. Беше пораснал. Сега бяха равни, въпреки че Грей сигурно не беше и наполовина толкова добър.

Козът в ръцете му беше именно „Куиксилвър“. Той не заплаши да разкрие тайната на Дарла, Джийн и Меоши, но Уестин бездруго разбра. Можеше да избегне усложненията, като им каже сам или просто унищожи програмата.

Грей не знаеше какво точно ще направи. Може би по-късно той сам щеше да каже на останалите. Сега трябваше да се концентрира върху опазването на „Компсистемс“. Трябваше да се справи безупречно. Ако не успееше, Джером щеше да се възползва някак си от ситуацията.

Във всеки случай трябваше да се оправи с Луан. Вдигна телефонната слушалка и натисна бутона за бързо набиране.

Обаждането прие Джими Морган, а Ръсел дойде след секунди.

— Здравей, Нат. Как си?

— Като последствен. Отивам ли вече в затвора?

— Виж сега, Нат...

— Мисля, че реших проблема ви в Атланта. — Той й разказа сравнително подробно за Куиксилвър.

Луан го изслуша внимателно, а после каза:

— Искаш да кажеш, че Джеръм Уестин е шпионирал твоите абонати?

— Надявам се това да си остане между нас, Луан.

— И защо, по дяволите, го е направил?

— Джером е доста праволинеен човек. Той иска Глоубнет да е чиста. Донякъде го разбирам. Не смятам, че в случая е постъпил правилно. Вече говорих с него. Абонатите ни вече не са застрашени.

— Значи според теб информаторът ми е налетял на...

— Уестин. Не искам да те разочаровам, но е така.

— По дяволите!

— Съжалявам.

— Няма нищо, Нат. Донякъде изпитвам и облекчение. Не ми беше никак приятно да те подозирам в престъпление.

— Благодаря.

ДАТА: ВТОРНИК, 3 НОЕМВРИ, 08:42:17

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Ръсел се опита да се свърже с Ренегата от компютъра в кабинета си. Искаше да му съобщи новините от Грей. Не успя.

Което беше доста странно. Ренегата винаги оставяше машината си включена.

Но не и сега.

Боже, тъкмо престана да се тревожи за Грей, и Конрад започна да ѝ създава проблеми.

В интерес на истината, Грей продължаваше да я притеснява. Обясненията му на пръв поглед изглеждаха логични, но нямаше доказателство, с което да ги подкрепи. Може би просто искаше Бюрото да престане да се занимава с него. Историята му беше добра, но само на думи.

Тя нареди на Дарел да продължи с проверката на „Компсистемс“ и сътрудниците ѝ.

Тази нощ Луан не можа да заспи. В главата ѝ се въртяха какви ли не образи, като калейдоскоп в ръцете на нетърпеливо дете. Кадрите, които беше гледала по новините за катастрофата в Южна Америка, се сливаха с бъдещи сцени на унищожение в Съединените щати. Дали нямаше да се случи утре? Не можеше да се отърве от усещането за вина. Може би, ако беше работила по-упорито...

Предвижданията ѝ за ужаса, който можеше да обхване страната, всеки момент отстъпваха място на глупавите ѝ фантазии за Питър Мартин. Как стана така, че се увлече по мъж като него! Това

противоречеше на вродената ѝ логика. Знаеше какво се говори за него. По дяволите, дори беше прочела досието му! Да, истински патриот и отличен агент. Дотук добре. Но обвиненията, и то в писмен вид... Никой не им беше обърнал внимание. Не искаха да изгубят професионалист от неговия калибър.

Ръсел беше дъщеря на свещеник. В апартамента ѝ се долавяше неотменното присъствие на майка ѝ. Та тя дори караше буик. Родителите ѝ цял живот бяха имали само буици. Не че беше пуританка. Или? Но всяка история си има две страни. Може би все пак трябваше да му даде шанс да ѝ обясни.

Ще може ли пак някога да му има доверие? Работата му изискваше да е съвършен актьор. Беше го изпитала на гърба си.

Представяше си самолети, разбити по пистите на международното летище в Лос Анджелис; жертви на автомобилни катастрофи, които чакат несъществуващи линейки; Нат, Рик и Питър. Нат беше в белезници и непрекъснато повтаряше, че е станала някаква грешка. Рик я предупреждаваше за нещо ужасно, но така и не успя да разбере за какво. Питър се надигаше от тъмните води на залива. И Кърк Конрад, с бялата си каубойска шапка ниско над очите, наведен над клавиатурата.

Ужасна нощ. Когато най-после се измъкна от леглото, под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Трябваше да вложи всичките си умения с гримове, за да успее да ги скрие.

А Мартин сигурно беше спал като къпан. Той знаеше какво е да живееш под напрежение.

Отиде на работа рано. През целия път я преследваше кошмарното очакване да завари там истински хаос и отчаяни доклади от Портланд, Сан Франциско и Далас.

Когато научи за Южна Корея, изпита такова облекчение, че чак я досрамя. Още двадесет и четири часа отсрочка. Двадесет и четири часа да намери отговора.

Размина ѝ се и още една неприятност. Беше почти сигурна, че след начина, по който притисна Питър, шефът ѝ ще я повика в кабинета си. Мартин имаше власт, той можеше да се обърне към влиятелните си приятели и да ѝ създаде доста проблеми.

В девет часа все още не беше уволнена. Монтгомъри ѝ говореше нещо от вратата. Какво?

— Добре ли си, Луан?
— Не. Уплашена съм до смърт.

ДАТА: ВТОРНИК, 3 НОЕМВРИ, 10:21:16

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Мартин реши да не казва на директора за провала на Норм Спенсър. Все още беше бесен заради начина, по който Луан го пипна, но като помисли малко, реши, че едва ли ще предприеме нещо срещу него. Вярно, че имаше документите му, но какво от това? Най-много го вбесяваше фактът, че Веласкес беше станал свидетел на позора му. Не знаеше дали му е разказала всички подробности. Сигурно никога нямаше да разбере. Веласкес беше дискретен човек.

Не можеше да проумее защо толкова защитава Конрад? Беше пипнала Спенсър прекалено бързо. Вероятно Конрад е разбрал по някакъв начин, че Джъстин Уилкинс има нужда от помощ, и се е свързал с нея.

Честно казано, не смяташе, че между двамата има непочтена уговорка. Луан не беше чак такава кариеристка независимо от глупостите, които беше наговорил на Спенсър. Истината беше, че се почувства засегнат от отменената им среща и реши да провери защо го беше пренебрегнала. Заради друг мъж? Беше злоупотребил с хора на Управлението само заради глупавата си ревност. По-добре да беше използвал Спенсър и Кенеди за разработването на стратегия срещу финансовия тормоз от страна на Мери-Ан и Дороти.

А той трябва да се концентрира върху залавянето на онова копеле. Докладите от Корея бяха ужасяващи. Като за всяка улична революция.

А утре можеше да е и Детройт.

Мартин въздъхна, вдигна слушалката и се обади на отдела по компютърни престъпления.

— Компютърни престъпления, агент Ръсел.

— Луан, обажда се Питър.

— Добро утро, Питър. — Резервирано.

— Първо, искам да ти се извиня за всичко. Просто не бях на себе си.

— Да чуем — търпеливо въздъхна тя.

Е, откровенията бяха отключвали вратите към много сърца. И легла.

— Виж, скъпа — послушно започна той. — Истината е, че се ядосах, когато отмени вечерята ни. Исках да разбера защо пренебрегваш очарователната ми личност. Когато ми казаха, че е заради Конрад, направо побеснях.

Тя дълго мълча. Не знаеше, че е успял да идентифицира Конрад.

— Злоупотребил си със служебното си положение — каза тя накрая.

— Така е. Сигурно някой ден ще ми се наложи да отговарям за това.

— Добре, Питър. Приемам извиненията ти.

Значи нямаше да му каже защо се е срещнала с Конрад. Нито ще му върне документите на Спенсър. Щеше да си ги пази като резерв.

— Исках да те попитам, дали има нещо ново? Информаторът ти докладвал ли е за друг контакт?

Какъв глупак е бил само! Едва сега разбра, че информаторът ѝ е Конрад. Ето каква беше сделката!

— Не съм говорила с него оттогава. Но научих нещо интересно.

Тя му разказа разни небивалици за нещо, наречено „Куиксилвър“, и за някакъв тип на име Джером Уестин с прекалено развито чувство за морал.

— Не знам колко истина има в тази история, Питър, но донякъде сваля подозренията от Атланта.

— Тогава ще се обадя на Андре, преди да е ослепял от четене на досиетата.

— Каква е ситуацията в Корея?

— Никакво подобрене.

— В кошмарите си вече виждам същото и тук.

— Знам.

Питър затвори телефона и почувства огромно облекчение. Може би още имаше надежда.

Когато се обади в Лондон на Голоаз, настроението му беше далеч по-добро.

ДАТА: ВТОРНИК, 3 НОЕМВРИ, 15:11:27

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Жувармов, Вайзнер, Содъби и Голоаз седнаха край масата в ъгъла. Марго донесе каната с кафе, няколко картонени чашки и се настани до тях.

Жувармов въпросително я погледна. Андре обясни:

— Виж, Виталий, Марго е самата дискретност. Познавам я от двадесет години.

Генералът явно не беше свикнал да се доверява на жени, но примирено кимна и каза:

— Трябва да обсъдим две неща.

Никой не искаше да започне пръв. Накрая Вайзнер не се сдържа и се реши:

— На мен лично никак не ми е приятно, но писмото ни наистина постигна целта си. Израел обезвреди бойните си глави. Или поне тези, контролирани от компютър.

Генералът кимна.

— Не беше лесно да се убедят политиците, но службите ни докладваха, че Пакистан, Индия и доколкото знам, Китай са постъпили по същия начин.

— Много добре, Давид — каза Жувармов.

— Въпреки всичко се чувстваме ужасно уязвими.

— Ние също — съгласи се руснакът. — Президентът ме информира, че разполагаме само с част от тактическите си оръжия и ядрените ракети на подводниците. Нашето разузнаване в Китай потвърди сведенията ти.

Содъби се покашля.

— Правителството на нейно величество взе същото решение. Очаквах, че за това ще им бъдат необходими няколко месеца. Безкрайно се изненадах, когато ми го съобщиха още снощи.

— Жан Дювалие — започна Андре — ми разказа, че това е била най-страшната битка между политици и военни, на която е присъствал. Политиците са спечелили. Франция вече не разполага с голяма част от отбранителните си оръжия. Според мен ситуацията в Корея доказва правотата на решението ни.

— Франция — обади се Вайзнер — вече няма потенциала за евентуален ядрен инцидент.

— Да се надяваме — въздъхна Виталий. — Питър обаждат ли се е?

— Говорих с него — каза Андре. — Беше пределно откровен. Каза, че Пентагонът и президентът чакат потвърждение, че ние първи сме направили крачката. Военните техници вече са мобилизирани и са по места. Готови са да обезвредят бойните глави веднага щом получат нареждане от Вашингтон. Ще бъде въпрос на минути.

— Корея явно ги е накарала да се размърдат — каза Давид.

— Дори и така да е. Да минем на втората тема, Виталий.

— Добре. Прочу ли внимателно Нейтън Грей и неговата компания?

— Да. За нещастие с това броят на заподозрените се увеличи. Грей и неговата „Компсистемс“ не работят сами. Те са част от международна комуникационна мрежа, наречена Глоубнет. Негови сътрудници са... — той погледна в бележника си — Джийн Лафлин от „Бритиш Компкомпюникейшънс“, жена на име Дарла Самсън в Африка, Азиатската комуникационна корпорация със седалище в Япония и „Датекс“-Цюрих — собственост на Джером Уестин. Дори да ограничим разследването само в тази посока, това са големи компании и в тях работят едни от най-добрите компютърни специалисти на света.

Малко преди срещата Питър ми каза, че следата може и да е фалшива. — Андре им обясни за пресиления морал на Уестин и опита му да го наложи с „Куиксилвър“. — Мога да ви уверя, че ни най-малко не разбирам как работи тази програма.

— Аз обаче разбирам — каза Хенри. — Удивителна е!

— Тогава — прекъсна го Жувармов — може би трябва да прекъснем разследването на Нейтън Грей.

Голоаз притисна дясната си ръка към сърцето.

— Чувствам, че трябва да научим повече за тази група. Не бива да се отказваме точно сега.

— Как можем да ти помогнем? — попита Вайзнер.

Младият мъж също усещаше нещо нередно, помисли си Андре. Нещо му подсказваше, че и двамата имат право.

— Нека Давид се заеме с Дарла Самсън и нейната корпорация. Хенри, ще поемеш ли „Бритиш Компкомпюникейшънс“?

— Разбира се — съгласи се Содъби.

— Аз имам влиятелни приятели в Япония — предложи генералът. — Оставете това на мен.

— Много добре. А аз ще проверя отблизо „Датекс“-Цюрих.

Голоаз си наля още кафе. Мъжете се разпръснаха и веднага се заеха със задачите си. Той се усмихна на Марго.

Тя вдигна вежди.

Андре кимна и тя стана да потърси свободен телефон.

Най-хубавото нещо на неговия начин на работа беше, че имаше за обект реални хора с техните малки тайни. Всеки човек рано или късно правеше грешка. Например той знаеше, че преди дванадесет години Марго Денъов беше имала кратка връзка с някой си Питър Мартин.

Французите ги разбираха тези неща. Вместо да я укорява за липсата на професионализъм, Голоаз успя да я убеди във важността на контакта ѝ. Така разполагаше с постоянна връзка с Мартин и ЦРУ и при нужда можеше да я използва. Марго пък остана очарована от възможността да сменя колите и дрехите си непрекъснато.

Когато Андре смяташе, че радикалите във френското правителство започват да се увличат, веднага прехвърляше съответната информация на Мартин. Нищо не можеше да успокои политическата обстановка така, както споделяната тайна с някоя влиятелна нация.

Сега Марго щеше да уведоми Питър, че ядрените държави вече не са толкова ядрени. Голоаз се надяваше, че Съединените щати ще се присъединят към тях, преди да стане прекалено късно.

ДАТА: ВТОРНИК, 3 НОЕМВРИ, 13:14:51

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Ръсел страшно се изненада, когато се обърна да погледне през прозореца и видя нещо на монитора си. Бързо провери дали някой в залата не е забелязал реакцията ѝ и се приближи да прочете написаното.

ТАМ ЛИ СИ?

Отдавна ли чакаш?

СЕДЕМ МИНУТИ

Извинявай. Бях заета. Търсих те.

ДЪЛГА ИСТОРИЯ, ИСКАМ ДА ПРОМЕНИМ СПОРАЗУМЕНИЕТО

В какъв смисъл?

СНОЩИ ОТНОВО СЕ СРЕЩНАХ С НАМРЪЩЕНИЯ, ИЗГУБИХ
ТРИ КОМПЮТЪРА, ДЕСЕТ ХИЛЯДИ ДОЛАРА

Използваш три компютъра?

КАКВО СТРАННО ИМА?

Сигурен ли си, че е бил Намръщения?

И ОЩЕ КАК. ЖЕСТОКО МЕ УДАРИ

Как?

СТАР ВИРУС, НЯКОГА СЕ ИЗПОЛЗВАШЕ ПРИ ЕЛЕКТРОННАТА
ПОЩА. ОБИКНОВЕНО ВИРУСИТЕ СЕ АКТИВИРАТ, КОГАТО ЗАРЕДИШ
ПРОГРАМАТА, КЪМ КОЯТО СА ПРИКРЕПЕНИ. ТОЗИ — КОГАТО СИ
ПРОЧЕТЕШ ПОЩАТА, МОЖЕ ДА УНИЩОЖИ ХАРД ДИСКА И
ПРОЦЕСОРА, ИЗГУБИХ ТРИ ПЕНТИУМА 166. ТРЯБВАШЕ ДА СЛЯЗА
ДО БОУ, ДО ГРАДА ДА СИ КУПЯ НОВИ. СЕГА РАБОТЯ ВЪРХУ
ПОДОБРЕНА ЗАЩИТНА ПРОГРАМА, ТАЗИ НОЩ ПАК ЩЕ ГО ПОТЪРСЯ

Нова информация. „Компсистемс“ са имали в
системите си контролна програма, „Куиксилвър“, за
следене на кодираните съобщения.

имали?

Вече е изтрита.

ДРУГИ ФУНКЦИИ?

Не знам.

АВТОР?

Джером Уестин. „Датекс“-Цюрих. Ръководи Глоубнет
Европа. Нат Грей казва, че си срещнал Уестин в Атланта.

ИНТЕРЕСНО, ЩЕ СИ ПОМИСЛЯ

Ще намеря начин да ти платя за новите компютри.

ДАДЕНО :-)

:-)

Луан реши веднага да каже на Дарел за вируса по процесорите и да предупреди и другите агенции. Но първо прегледа дискетите си и намери картата на Съединените щати. Пъхна дискетата в процепа, включи устройството и извика главното меню.

Избра „Откриване на град“ и написа „Боу“.

Компютърът я предупреди, че не е въвела цялото име, но все пак ѝ състави списък на всички градове, които започваха с „Боу“.

Имаше повече, отколкото предполагаше. Но като прегледа списъка, успя да елиминира голяма част от тях. Обичаше да се облича като каубой, затова тя реши да съсредоточи търсенето си на запад от Мисисипи.

Боулдър Сити, Невада, изглеждаше добра възможност. Беше близо до напрегнатия Лас Вегас.

Но Кейси едва ли си падаше по хазарта. Пък и когато го видя в Далас, нямаше тена на човек, който е живял на открито.

Боулдър, Колорадо.

Да, така беше по-добре.

Тя изтри списъка и изключи програмата.

ДАТА: ВТОРНИК, 3 НОЕМВРИ, 19:11:21

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Телефонът на Конрад за пръв път иззвъня.

Сутринта съседът му се връщаше в Чикаго и го покани на вечеря. Трябвало да изразходва купените продукти, защо да ги хвърля, нали така?

Конрад не можа да измисли никакво извинение и се наложи да опита прекрасното печено с картофи и моркови на Марк Себастиан. Мъжът явно обичаше да готви. Конрад много хареса вечерята, а и компанията. Остана цели два часа, после се прибра в тъмното. Добре поне, че си носеше фенерчето. Хората в планините бяха постоянни клиенти на „Евъреди“ и „Енърджайзър“. Тук нямаше осветление по пътищата.

Започна да вали сняг, ставаше все по-студено. Конрад с облекчение изтръска снега от обувките си и влезе в хижата. Свали шапката, ръкавиците и шубата, остави ги на закачалката и сложи няколко цепеници в печката.

Когато отново седна пред монитора, беше в отлично настроение. Новите компютри бяха включени, в случай че Ръсел поиска да се свърже с него. Нямаше съобщения.

Той зареди контролната програма и отново провери подобрената „Даймънд Ланс Инхансд“. Кой знае колко нови версии ще му се

наложи да напише преди края на тази история, помисли си той. Програмата беше огромна по обем, заемаше цели четиридесет и пет мегабайта от паметта му.

Сега вече „Гуд Таймс“ не можеше да му навреди.

Това беше изключително опасен вирус, който се разпространяваше чрез електронната поща. Повечето вируси атакуваха софтуера, но „Гуд Таймс“ унищожаваше хард диска, после се придвижваше към процесора и го завърташе в безкраен бинарен цикъл, който в крайна сметка го увреждаше непоправимо. Кейси смяташе, че Намръщения е адаптирал вируса към незабавна атака при откриването на външно лице в системата. Зашеметяващата скорост, с която беше успял да изгори компютрите му въпреки дългия обиколен маршрут през Вирджиния, Вашингтон, Мичиган, Минесота, Колорадо и накрая Международната телефонна и телеграфна компания на Джек Крейн, беше уплашила Конрад до смърт. Когато се съвзе от удара, си даде сметка, че единствено тази скорост беше попречила на Намръщения да го проследи.

Най-ефективната защита срещу оригиналния вариант на вируса беше просто да не зареждаш съобщението. При подозрителна електронна поща човек не биваше да кара компютъра си да я разчита, а веднага да я изтрие.

Точно на този принцип написа и подобренията в „Даймънд Ланс“. Сега програмата можеше веднага да идентифицира вируси от типа на „Гуд Таймс“, автоматично да проследи структурата на директориите и да даде команда за изтриване.

Би трябвало да е достатъчно.

Контролната програма не откри грешки. Конрад влезе в „Даймънд Ланс“, активира комуникационната програма и след няколко спирки в различни устройства накрая се спря на компютър в Бенгър, Мейн.

admin@datexz.globenet.com

Добре дошли в...

F12.

Ожесточена битка! Паролите се наместват. „Даймънд Ланс“ се бори с вируса.

... „Датекс“-Цюрих, централен офис на Глоубнет за Европа.

Готово! Проверяваме контролната система. Девет души, всичките идентифицирани. Няма аларма. Някой ще остане много разочарован, когато открие, че вирусът вече не действа.

dir

Появява се списъкът на директориите. Да видим. От същия тип, като тези в „Компсистемс“ и азиатската компания. Ами Глоубнет? Ври и кипи. В администрацията и финансовия отдел няма нищо особено. Допълнителните услуги?

Много програми — за различните устройства, диагноза на паметта и прочие. Имаше и „Куиксилвър“ Ръсел беше права.

Служителите?

отвори „Пълномощия“

Охо! Пълен списък на хората, които имат достъп до системата, от Уестин до Мур. Общо тридесет и четирима.

Плюс паролите им.

Да копираме страницата за всеки случай. Време е за отбой.

exit

Конрад знаеше, че ако някой е засякъл присъствието му, вече е разбрал, че вирусът е дезактивиран. Тоест че системите са незащитени.

Чудеше се какво ли ще измислят, за да се опазят занапред.

Ставаше все по-интересно.

Изключи модема и прегледа списъка на служителите на „Датекс“-Цюрих.

Уестин,	Джером	westin@datexz.globenet.com
cidlx21ox		
Тейлър,	Джорджия	gtay@datexz.globenet.com
slt3eek4		
Мур, Адам	adamm@datexz.globenet.com	9ayf3lurw
Маки, Филип	mack@datexz.globenet.com	ado77blp
Портичели,	Антъни	aport@datexz.globenet.com
wr6a6kkme		

И така нататък. Тридесет и четири адреса.

Хей, чакай малко!

Един липсва.

Скрито име или парола?

Възможно е. Тези хора страшно си падат по скрити и блокирани файлове.

А може и да е уволнен служител. Пропуснат ред.

Кейси реши да обмисли нещата. Стана и отиде до хладилника за бира. После се облегна на стената и се втренчи в монитора, докато бавно отпиваше от бутилката.

Инстинктът му подсказваше, че в системата има тридесет и пет души. Боже, останалите може изобщо да не подозират, че той е там и споделя малкия им свят.

Колкото повече мислеше, толкова по-сигурен ставаше, че това е Намръщения. Дори не беше задължително да е в Швейцария, можеше просто да паразитира в компютрите на „Датекс“-Цюрих.

Отначало реши веднага да се върне в системата, като използва една от паролите, на Антъни Портичели например. Така щеше да разполага с повече време, преди да го открият.

Празният ред ужасно го притесняваше.

Този Уестин с неговите капани и скрити файлове беше наистина добър. Имаше две възможности. Да се върне в системата и да открие,

че вече са разбрали за присъствието му и са сменили всички пароли. Може даже да са активирали вируса наново, въпреки че нямаше да им свърши особена работа. Но създаването на нова защита щеше да им отнеме малко повече време.

Ако пък успееше и откриеха неговото присъствие, единственият му избор щеше да бъде да унищожи системите на „Датекс“. Но така никога нямаше да е сигурен, че е пипнал Намръщения.

По-добре да се подготви за срещата.

Чакаше го поредната дълга нощ. Трябваше да напише нов вирус.

И да подсили арсенала си.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ДАТА: СРЯДА, 4 НОЕМВРИ, 08:01:01

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

В апартамента си на шестнадесетия етаж съдията Чит Ин Мей дръпна пердетата. Денят обещавахе да е особено приятен. Той отвори огромния гардероб, избра си костюм и го остави на неоправеното легло. На вратата тихо се почука.

— Да.

Влезе камериерът. На подноса имаше само чаша кафе. Ин Мей взе чашата и каза:

— Обувките ми трябва да се лъснат.

— Веднага, господине.

Ин Мей слезе по двете стъпала към покрития с дебел бял килим хол. Намери дистанционното на черната лакирана масичка до дивана и се заслуша в сутрешните новини, докато отпиваше малки глътки от кафето си.

— ... в един от документите, които ни бяха предоставени, се твърди, че върховният съдия Чит Ин Мей е платил за поста си един милион американски долара на Ба Тун.

Чашата се изплъзна от внезапно отслабналите му пръсти и кафето се разля върху белия килим.

— Освен това излиза, че професионалната квалификация на Ин Мей е под въпрос. Вече беше потвърдено, че дипломата му по право от Станфордския университет е фалшифицирана. Вероятно същото се отнася и за научната му степен от Оксфорд, Англия. Полицията обеща пълно разследване на финансите му. Изглежда, че господин Ин Мей е свързан с някои престъпни групи в Шанхай и Хонконг, чиято основна дейност е търговия с млади момичета и момчета...

Чит Ин Мей пресече широкия хол и отвори вратите към терасата. Денят наистина щеше да бъде прекрасен.

Той продължи да върви напред.

ДАТА: СРЯДА, 4 НОЕМВРИ, 06:02:31

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Гледа ли новините?

ПЪРВО РАЗБРАХ ПО МРЕЖАТА И ВКЛЮЧИХ ТЕЛЕВИЗОРА,
ЛОША РАБОТА, А?

Малко е да се каже. При сблъсъците в Сингапур вече са загинали шестдесет души. В един от докладите до ЦРУ се споменава, че шестима бизнесмени с унищожени банкови сметки са извършили самоубийство.

ТАКА ЛИ? ТОГАВА ИСКАМ ДА МИ ПЛАЩАШ В ЗЛАТО

Ще си помисля. ЦРУ има данни, че хора от банковите и финансови среди в Сингапур се опитват да напуснат страната с огромно количество злато.

НЕ СЕ И СЪМНЯВАМ, ХЕЙ, АМА ТИ ПОЗНАВАШ ОНЯ ТИП ОТ ЦРУ, МАРТИН. КАЗА, ЧЕ РАБОТИТЕ ЗАЕДНО

Да.

СТОЙ ПО-ДАЛЕЧЕ ОТ НЕГО. ЛОШИ НОВИНИ

Прочел си досието му, нали?

ЗНАЧИ ЗНАЕШ. КАКВО ЩЕ КАЖЕШ ДА ГО ИЗПРАТЯ НА НАЦИОНАЛНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ НА ЖЕНИТЕ? МОЖЕ ДА СТАНЕ ИНТЕРЕСНО

По-добре намери Намръщения!

О, ВЕЧЕ ГО НАМЕРИХ

Какво?!

ОСТАВА САМО ДА ГО ИДЕНТИФИЦИРАМ, НЯМА ДА Е МНОГО ЛЕСНО

Кой... Къде?

В „ДАТЕКС“-ЦЮРИХ, НО МОЖЕ САМО ДА ИЗПОЛЗВА СИСТЕМИТЕ ИМ

Сигурен ли си?

СТРАХОТНИ ЗАЩИТНИ СИСТЕМИ, СКРИТИ ФАЙЛОВЕ, КАПАНИ, СКРИТИ ПАРОЛИ, НЕ МИСЛИШ ЛИ, ЧЕ Е ПРЕКАЛЕНО?

Какво ще правиш сега?

ЩЕ ВЛЯЗА И ЩЕ ГО ПИПНА, ПЪРВО ТРЯБВА ДА СИ НАМЕРЯ НОВ МАРШРУТ И ДА СИ ДОВЪРША СМЪРТОНОСНАТА ПРОГРАМА,

ПОЧТИ СЪМ ГОТОВ

Дръж ме в течение. :-)
:-)

Луан беше толкова развълнувана, че едва не изхвърча от апартамента си само по нощница. Грабна телефона на път за спалнята и набра домашния номер на Монтгомъри. Докато измъкне панталон, риза и сако от гардероба си, той се обади.

— Дарел, веднага тръгвай към службата! Май вече имаме нещо.

— Добре. Ще ми кажеш ли подробностите?

— Не сега. Обади се на Рик Веласкес и му кажи също да дойде.

— Ясно, тръгвам.

Тя бързо се облече, среса си косата, грабна чантата и препусна към колата. Движението беше нормално и успя да стигне в кабинета само няколко минути след Монтгомъри.

Той вече беше пуснал кафе машината и скоро успя да напълни двете чаши. Третата беше готова точно когато Рик се появи на вратата.

Седнаха на масата в ъгъла.

— Дарел ми каза, че информаторът ти е постигнал успех.

Луан погледна Монтгомъри.

— Конрад е, нали?

— Как разбра, Дарел?

— Аз съм страхотен агент, забрави ли? Не мога да разбера само защо не ми каза веднага? — Личеше си, че е малко обиден от постъпката ѝ.

— Не исках да те замесвам, в случай че нещата се объркат.

— Тоест?

— Дадох му секретна информация.

— Аха. Ще има ли последици?

— Още не знам. Но след случилото се в Сингапур, честно казано, не ми пука.

— Хайде, Луан! — прекъсна ги Рик. — Казвай!

Тя накратко им преразказа разговорите си с Конрад през последните два дни.

— Може и да е прав — каза Веласкес. — Защитна система на базата на „Гуд Таймс“ е прекалено много за обикновено търговско

предприятие.

— Значи ще преследва Намръщения? — попита Монтгомъри.

— С някакъв нов вид вирус?

— Така каза. Още не го е довършил.

— Тогава възниква един много интересен въпрос — обади се Рик.

— Знам. Ако го оставя да го направи, ще унищожим Намръщения и неговия софтуер, но може би никога няма да успеем да го хванем. — Ръсел обаче си даваше сметка, че няма никакъв избор. Вече нищо не можеше да спре Ренегата.

— И никога няма да научим кой е той — добави Монтгомъри.

— Наистина труден избор — съгласи се Веласкес. — Добре, аз съм за.

Монтгомъри го погледна и кимна.

— Аз също.

— Трябва да сложим край на този кошмар. Какво ще правим с останалите агенции?

— Като например? — попита Веласкес.

— Ами твоята. Ти как ще използваш информацията, която ти дадох?

— По единствения възможен начин. Ще се върна в Мийд и ще накарам хората си да си седнат на задника и да обградят „Датекс“. Можем да изолираме системите им, докато го пипнем.

— Така ще блокираш Ренегата.

— Е, по дяволите...

— Ние също трябва да съберем специален екип — обади се Дарел. — Може би от агентите в Рим и Париж?

ФБР всъщност провеждаше разследвания по целия свят, но само в сътрудничество с местните власти.

— Може да възникнат някои проблеми — каза Веласкес.

— Какво имаш предвид?

— Има хора, които искат софтуера за себе си. Ако им споменем за Конрад, ще се опитат да го спрат.

— Значи не трябва да казваме на Мартин и международната група?

— Може да ни обвинят във възпрепятстване на правосъдието — предупреди Дарел.

Рик добави:

— Ако попиташ шефа си или Белия дом, какво мислиш, че ще ти отговорят.

— Да. Добре, ще се обадя на Мартин. Засега няма да пускаме екипите. Рик, прави каквото смяташ за нужно. Трябва да се държим един за друг.

— И да се надяваме, че Конрад ще ни изпревари? — попита Веласкес.

— Моли се да е така!

Двамата напуснаха кабинета ѝ. Ръсел веднага позвъни в Ленгли на Мартин. Норма Уайлд обеща да го потърси.

Докато чакаше, Луан си спомни за предупреждението на Конрад да стои далеч от него. Боже, излиза, че само тя не беше разбрала що за човек е. Чудеше се дали е възможно двамата с Питър да се помирят. Все пак ѝ се беше извинил! Имаше си и някои положителни черти. Може би, когато всичко това приключи...

— Добро утро, Луан.

— Много работа, а?

— В Сингапур всичко е надолу с главата. Милиарди законни или незаконни долари просто са изчезнали. Гангстери, мафиоти, военни, всички са побеснели.

— Изгубихте ли нещо?

— Управлението имаше няколко големи банкови сметки там.

— Май направихме крачка в правилната посока. Имам нова информация за Намръщения. — Тя му разказа всичко, което знаеше.

— За Конрад ли става въпрос?

— Да.

— Добре. Ще докладвам на останалите.

Тя затвори. Ентусиазмът ѝ се беше изпарил. Обади се на шефа си, за да го уведоми за развитието на разследването. Монтгомъри се втурна в кабинета ѝ и я прекъсна.

— Грей се измъква!

— По дяволите!

ДАТА: СРЯДА, 4 НОЕМВРИ, 07:22:53

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Мартин натисна бутона на интеркома.

— Норма, опитай се да откриеш Голоаз. После ми резервирай билет за следващия полет до Цюрих. И ме свържи с директора.

Десет минути по-късно телефонът иззвъня.

— Питър, тук е Андре.

— Защо се забави?

— Тук е време за обяд. Човек не може да се откаже от малките удоволствия в живота.

Мартин не беше ял като хората, откакто Синята Орхидея се обади и го уведоми, че целият свят се разоръжава. Той съобщи новината на директора с надеждата, че военните ще направят същото и в Съединените щати. Дълбоко в себе си обаче продължаваше да се страхува. Всеки момент очакваше радарите да засекат приближаващи се ядрени ракети.

— Стигна ли донякъде?

— Научих интересни неща, Питър. Глоубнет има невероятни служители.

— Значи търсиш някой със суперего?

— Точно така. И с технически умения, разбира се. Този човек си мисли, че може да контролира целия свят. Тук не става въпрос за пари, а за абсолютна власт.

— Имаш ли вече името?

— Имам много имена.

— И все пак?

Голоаз изпъшка.

— Ако точно сега имах възможност да разпитам някой от тях, щях да си избера Джером Уестин. Инстинкт.

— Стеснихме обръча до „Датекс“-Цюрих.

— Как?

— С помощта на много добър специалист.

— Същият, за който ставаше дума вчера?

— Да.

— Добре, ще говоря с другите. Трябва да решим какво да правим сега.

— Предупредете правителствата си.

— О, разбира се.

ДАТА: СРЯДА, 4 НОЕМВРИ, 13:11:26

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: :-(

ADMIN@DATEXZ.GLOBENET.COM

Какъв безпорядък! Защитната система не функционира. Трябва веднага да се подмени. Контролната програма не е алармирала за нашественика, а той е бил тук два пъти. Първият път май доста е пострадал, но после се е върнал и е унищожил „Гуд Таймс“. Добър е. Трябва да е голяма организация със суперкомпютър. Агенцията за национална сигурност?

ПЪЛНОМОЩИЯ

Няма промени, но списъкът може да е копиран. Лоша работа, не могат да се променят паролите, без да възникнат въпроси. Може би само най-важните.

ПАРОЛИ

- 1) Въвеждане на нова парола
- 2) Редакция на паролата
- 3) Изтриване на паролата

2

Коя парола?

:-)

Редакцията одобрена. Нова парола?

Готово. Ето ти, скапаняк! Опитай се да се справиш с това!

ЕХ...

Но може би той ще дойде отново. И може би трябва да си поговорим. Тогава да сложим скрита аларма.

Ама разбира се!

ДАТА: СРЯДА, 4 НОЕМВРИ, 07:41:16

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Нат Грей беше в чакалнята на международното летище „Хартфийлд“. Очакваше всеки момент да се появят двама костюмирани агенти на ФБР и да го отведат.

Но нищо такова не се случи.

Поне преди да стигне до изход Делта.

Младото момиче погледна билета му и каза:

— О, господин Грей! Трябва да се обадите на този номер.

Тя му подаде листчето. Грей знаеше номера наизуст, но не можеше да се реши да се обади. После си каза, че ако не го направи, боингът сигурно ще замине без него, и събра сили.

Отиде до телефона.

— Отдел по компютърни престъпления, Ръсел.

— Имаш очи навсякъде, Луан.

— Разбира се, Нат. Накъде си се запътил?

— Към Цюрих.

— Защо?

— Нали вече говорихме за това. Искам да обсъдя някои неща с Джером.

Това беше само поводът. Нямахше намерение да разкрива на Ръсел истинската причина за посещението си.

— Избрал си много неподходящо време, Нат.

— Да нямаш нещо ново?

— Нека да кажем просто, че е по-добре да отложиш пътуването си.

— Невъзможно.

— Знаеш, че мога да те спра — предупреди го тя.

— Ще трябва да го направиш. Или ме спри сега, или ми трий сол на главата, като се върна.

— Нима ще се върнеш?

— Няма от какво да бягам, Луан.

— Приятно пътуване, Нат. — Тя затвори.

Той остави слушалката на мястото ѝ и се нареди на опашката. Остави чантата си на пода и потупа джоба на сакото си, за да се увери, че не е забравил лулата. Щеше да бъде дълъг полет.

Мислеше за себе си като за странен рицар в блестящ бизнес-костюм, който бърза да спаси отвлечената принцеса.

Обаче е много трудно, когато принцесата не иска да бъде спасявана.

ДАТА: СРЯДА, 4 НОЕМВРИ, 12:53:21

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Съвещанието свърши и всеки побърза да предупреди шефа си. Давид Вайзнер отиде до стаята си и взе куфара си. После отиде до вратата и огледа голямата зала. Техниците се бяха скупчили и оживено разговаряха. Явно си мислеха, че вече всичко е свършило.

Може би беше вярно.

За него обаче проблемите едва сега започваха.

Содъби, Жувармов и Голоаз не се виждаха наоколо. Той бързо пресече залата и излезе от склада. Колата, която беше взел под наем, чакаше една пресечка по-надолу.

Той слезе бързо по стълбите и се затича към нея. Когато наближи ъгъла, Голоаз и Марго го пресрещнаха.

— Здравей, Давид! — поздрави французинът и кимна към куфара. — Отиваш ли някъде?

— Не, просто се местя на хотел.

— Много добре. Самолетът ни чака.

ДАТА: СРЯДА, 4 НОЕМВРИ, 16:21:33

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Отне му цял ден, за да превърне „Даймънд Ланс Инхансд“ в „Даймънд Ланс Инхансд II“.

Отначало започна да пише разработка на „Гуд Таймс“, после реши, че е глупаво да разрушава хард диска и процесора. Кейси искаше да обезвреди софтуера. Именно той причиняваше всички вреди

и можеше да преминава през всякакви защитни системи с удивителна скорост и лекота.

Искаше му се да има копие, което да може да проучи на спокойствие, но не вярваше да му остане време за това. Когато ставаше въпрос за наносекунди, не можеше да си позволи излишна любознателност.

В паметта на устройство F имаше богата колекция от вирусни програми, която старателно беше събирал през годините. Имаше стотици, подредени по азбучен ред. От „Ейдс“ до „Зироу Хънт“. По-голямата част от деня прекара в анализиране и подбиране на най-добрите качества на няколко от тях.

Първо реши да се концентрира върху изпълнителните файлове. Програмите съдържаха файлове с инструкции, които стоят в основата им. Те се идентифицираха с допълнението „exe“ и „doshell.exe“. Ако можеше да разруши изпълнителните файлове, вирусите веднага щяха да бъдат обезвредени. Вече пострада няколко пъти. Не се съмняваше, че Намръщения разполага с още оръжия в ръкава си.

Значи основната му задача беше да открие начин за унищожаване на изпълнителните файлове. После щеше да поиска достъп до всички програми на Намръщения. „Даймънд Ланс“ можеше да ги издири и запамети. И накрая трябваше да изтрие абсолютно всичките му файлове с допълнителни самогенериращи се команди, устойчиви срещу всякакъв тип вируси. Те можеха да се разпространяват във всички компютри, които използваше Намръщения.

След него щяха да останат само димящи развалини.

Конрад пропусна закуската и обяда, а когато най-после беше готов, изгаряше от нетърпение веднага да започне.

admin@datexz.globenet.com

Добре дошли в централния офис на „Датекс“-Цюрих.

Парола?

slDLx21ox

Нека да бъдем големият шеф, Джером Уестин.

Паролата се използва в момента. Парола?

ADO77BLPQ

Добре, ще бъдем Фил Маки.

Паролата е приета.

Излиза менюто. Интересно защо не са сменили паролите? Не можеше да повярва, че не са засекли присъствието му. Особено пък Намръщения! Допълнителните услуги.

Най-отгоре беше написано с големи букви:

ВЪРВИ НА „РАЗГОВОР“!

По дяволите! Щракна с мишката върху символа.

КОЙ СИ ТИ?

Добър въпрос. Не мога ли просто да кажа, че съм се загубил?

РЕНЕГАТА, А ТИ?

ТВОЯТ ГОСПОДАР. КАК ВЛЕЗЕ?

ЛЕСНО, НЕ БЕШЕ НУЖНО ДА СЪМ ЧАК ТАКЪВ ГОСПОДАР

ОТ ЩАТИТЕ ЛИ СИ?

ТАМ СА НАЙ-ДОБРИТЕ ЕКСПЕРТИ. ТИ ДА НЕ СИ ОТ
СТРАНАТА НА ЛИЛИПУТИТЕ?

Пръстът му беше готов на клавиша F11, който активираше вируса. Намръщения е в комуникационната програма на „Датекс“.

Можеше да разруши програмата и всичко свързано с нея, без изобицо да го докосне. Значи трябваше да изчака.

НЯМАШ РАБОТА ТУК!
СЪЩОТО СЕ ОТНАСЯ И ЗА ТЕБ. ЗАЩО НЕ ОПИТАШ НЕЩО,
ПАЛЕНЦЕ?

Така е добре. Непременно трябва да го предизвика.

МАЙНАТА ТИ, РЕНЕГАТ!

Екранът премигна. Сигурно го удари едновременно с „Гуд Таймс“ и повишени честоти за монитора.

ДОБЪР ОПИТ. МАЙ НЕ СИ ТОЛКОВА ВЕЛИК, А?

Известно време нищо не стана. Намръщения си беше отишъл. Кучият син беше победен! Добре, сега да опитаме така:

:-(@datexz.globenet.com

Нищо.
Кейси беше сигурен, че ще се получи.
Страшно се разочарова, когато това не стана.

ТИТАНИТЕ

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 01:17:22

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: :-(

Онези съобщения... Бяха навсякъде. Някой търсеше Ренегата. Какъв беше обратния адрес? Аха.

LURUS@CCS.FBI.GOV

Познато място. Защитата им не струва нищо. Да проверим електронната поща... внимателно... ето го! А сега на работа.

RENEGADE@CUP.PORTAL.COM

*Така. Да му пуснем Carp2! Боже, нищо не става!
Хайде де! Не може да е толкова трудно! Давай!
Ето! На екрана излиза нещо.*

майната ти

*Добре тогава. F1! Да му покажем кой е по-добрият! Да? Не.
По дяволите!*

EXIT

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 03:03:45

Мартин пристигна на летището „Шарл де Гол“ още в осем часа вечерта, но следващият полет от Париж до Цюрих беше чак в девет сутринта. Реши да не търси хотел. Отби се в ресторанта на летището да хапне. Храната имаше вкус на пластмаса въпреки безкрайните суперлативи за френската кухня.

Купи си „Ню Йорк Таймс“ и прочете всички статии, свързани с трагедиите в Южна Америка, Корея и Сингапур. Смъртните случаи не бяха малко. Едва ли можеха да се нарекат нарочни, но така или иначе бяха свързани по някакъв начин с компютърните инциденти. Най-много жертви бяха взели автомобилните злополуки и крахът на банковите институции. Чартърен „Боинг“-737 се беше опитал да се измъкне от летището в Сеул при гъста мъгла. Няколкото бизнесмени на борда му бяха загинали. Общо кризата беше отнела 532 човешки живота. Ранените наброяваха няколко хиляди, но точната бройка не се знаеше от никого. В Корея радиокомуникациите бяха възстановени. Демилитаризираната зона още се държеше.

Малко след три през нощта пейджърът му избипка. Трябваше да се обади у дома.

Предположи, че „у дома“ означава Ленгли.

Беше Креншоу.

— Станало ли е нещо, Том? — Мартин беше оставил подробни инструкции на заместника си.

— Може да се каже. Първо, забеляза ли модела на атаките?

— Какво имаш предвид?

— Южна Америка. Цял континент. Южна Корея. Държава. Сингапур. Град-държава.

Не, Мартин не беше обърнал внимание.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Какво следва според теб?

— Някой голям град.

— Някакви предположения?

— Не. Но нещо ми подсказва, че ще бъде в Щатите.

— Трябва да го обмисля. Друго?

— Давид Вайзнер е напуснал Тел Авив с тридесет души от елитните части в два и половина твое време.

— Кучият му син!

— В два и четиридесет от Марсилия са излетели четири хеликоптера с още тридесет души от френската армия. Информаторът ни твърди, че Голоаз е с тях.

— И закъде са се разбързали?

— Помолих Агенцията за национална сигурност да ги проследи. Не знам след колко време ще получа доклада.

— А сети ли се да попиташ...

— Швейцарците ли? Разбира се. Измъкнах няколко души от леглата им. Май не им стана много приятно. Не са в течение. Не са променяли споразуменията си с Франция и Израел и не допускат присъствието на военни части в страната. Няма уговорени учения. Успях да ги поразмърдам. Мисля, че доста се разтревожиха.

— Значи ще влязат тайно?

— Така изглежда. Вероятно очакват, че ще могат да се измъкнат най-много след час или два.

Мартин се опита да си представи картата на региона.

— А сега ме слушай внимателно, Том. Хеликоптерите няма да могат да направят курс от Марсилия до Цюрих и обратно.

— Знаем. Ще трябва да заредят гориво някъде по пътя.

— И да се срещнат с израелците. Четири хеликоптера са прекалено много само за тридесет души. Значи двете групи ще пътуват заедно.

— Прав си. Картата е пред мен. Какво ще кажеш за Лион?

— Възможно е. Заеми се с това, Том. Ще ти се обаждам по телефона възможно най-често. Искам да знам какво става.

— Кога ще напуснеш Париж?

— Чак в девет сутринта. Но ще се опитам да направя нещо.

— Добре. Ще понатисна малко АНС. Искаш ли да говоря с шефа?

— Да. Човек винаги трябва да си пази гърба, нали така? Господи!

— Какво?

— Ще бъде щат.

— Не разбирам.

— Моделът, Том! Няма да е град. Щат!

— Чудесно. Това намалява възможностите до петдесет.

Нещо се въртеше в главата на Питър. Той дръпна слушалката настрана и се замисли.

— Питър? Питър, там ли си?

Как не се сети по-рано!

— Том, веднага се обади на Луан Ръсел от ФБР. Сигурно сега си е у дома. Кажи ѝ за модела и я остави да определи щата. Трябва да ги предупредим!

— Да ги предупредим? Естествено. Но как ще определи щатът?

— Ще бъде този, в който живее информаторът ѝ. Оня тип, който успя да проследи Намръщения. Той ще се опита да го отстрани, като удари целия щат.

— Звучи логично, Питър. Ще ѝ кажа.

— Добре. Ще се чуем по-късно. — Мартин прекъсна връзката. Извади от джоба си миниатюрния си електронен бележник. Още един проклет компютър! Написа само „СО“. Синята Орхидея. На екрана веднага се появи телефонният ѝ номер.

Питър старателно набра цифрите.

Телефонът иззвъня седем пъти, преди да чуе сънения ѝ глас.

— Ало?

— Марго, любов моя.

— Кой е?

— Който те обича.

— Ще затворя!

— Който ти купува коли.

— Питър?

— Значи си спомни.

— Питър, къде си? Какво искаш? Защо се обаждаш?

— Налага се да пуснеш в ход връзките си, и то възможно най-бързо.

— Андре не е тук.

— Не ми трябва Андре. Ти познаваш достатъчно хора.

— Но Андре...

— Хайде още сега да изчистим едно недоразумение, Марго. Наясно съм, че Андре знае за Синята Орхидея.

— Какво?

— Играеш двойна игра, но това не ме притеснява. Щом продължавам да ти купувам нови ситроени...

— Питър, аз... Какво искаш?

— Самолет. Чартърен полет. Ще си платя.

— Остави ми телефона си. Ще видя какво мога да направя.

— Позвъни на пейджъра ми. Намирам се на „Де Гол“.

Мартин затвори телефона и се разходи из чакалнята. Когато минаваше край ресторанта, в който беше вечерял по-рано, усети миризмата на ароматизиран тютюн и надникна вътре.

Охо! Каубоят! Седеше на една от масите пред чаша кафе, пушеше лулата си и четеше нещо.

Какво по-хубаво от това! Голоаз трябваше тепърва да издири точното местоположение на „Датекс“-Цюрих. Мартин също имаше адреса, разбира се, но разполагаше с по-малко време.

Той бързо влезе в ресторанта, отиде до масата и почука с кокалчетата си.

Грей вдигна глава, намръщи се, после се усмихна.

— Здравей, Питър. Каква изненада!

— Закъде пътуваш, Нат?

— За Цюрих. Вчера изпуснах полета си. Следващият е чак в девет сутринта.

— Защо отиваш в Цюрих?

— Ами... по лична работа.

— Хайде стига. Трябва да знам.

— Нещо там не е наред. Искам да... измъкна един приятел, преди да е станало късно.

— Ела с мен. Уредих чартърен полет.

ДАТА: СРЯДА, 4 НОЕМВРИ, 22:22:31

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

— Том Креншоу? Не се познаваме.

Луан се прибра в апартамента си едва преди петнадесет минути. Страхотно изморена. Дори не беше успяла да се съблече. Седеше в хола по сутиен и панталон. Искаше само да вземе душ и да си легне, не да говори с някакъв тип, когото отгоре на всичко не познава.

— Аз съм един от заместниците на Питър Мартин. Току-що говорих с него.

— Къде е той? Опитах се да се свържа...

— В Париж.

По дяволите! Той ще отиде направо в офиса на „Датекс“. И Намръщания ще даде ход на поредната верижна реакция!

— Трябва да говоря с него! — каза тя. — Веднага!

— Може да мине доста време, преди да се обади...

— Предайте му следното съобщение: Ако се опита да...

— АГЕНТ РЪСЕЛ!

Тя млъкна.

— Какво?

— Има някои неща, които не разбирате. Питър е изпълнявал такива задачи и преди. Той знае какво прави. Аз трябва да ви предам съобщение.

— Слушам.

— Първо, от време на време и на мен ми хрумват някои добри идеи. Питър обикновено ги доразработва и накрая влизат в работа.

Какви ги говори?

Той ѝ обясни за модела в атаките на Намръщания. Тя се съгласи. Интересно беше задържането на нивото. Цяла Южна Америка разполагаше със същата по обем и сложност компютърна мрежа като Корея и Сингапур. На пръв поглед ефектът беше по-масабен, но не изискваше по-високо ниво на намеса.

— Реших, че ще последва удар върху някой град. Питър обаче смята, че ще е цял щат.

— Да, но...

— Той е убеден, че ще бъде щатът на информатора. Склонен съм да се съглася с него. Ако Намръщания реши, че е застрашен по някакъв начин, той ще унищожи електронните и телефонни системи в щата и така ще го свали от Интернет.

— Боже! Звучи логично.

— Не знам доколко ще помогне, ако предупредите властите, но поне можем да опитаме.

— Най-много да мобилизират полицията. Или националната гвардия. Да поддържат реда и контролират движението по пътищата.

— Да, сигурно ще помогне. Само кажете щата.

— Не е ли по-добре да защитим всички?

— Съмнявам се президентът да стигне толкова далеч. Не го познавам много добре.

— Ясно. Ще видя какво може да се направи.

Тя хвърли мобифона на дивана, седна пред компютъра и написа адреса на Кейси.

РАБОТА ВЪЗМОЖНО НАЙ-БЪРЗО

Има нова теория. Открили са модела на атаките.

ДА, КОНТИНЕНТ, ДЪРЖАВА, ГРАД-ДЪРЖАВА

Боже! Май само аз не съм го видяла!

ПРЕДПОЛОЖЕНИЯ ЗА СЛЕДВАЩАТА МИШЕНА?

Опитваме се. Някои хора мислят, че ще бъде щатът, в който живееш.

Дълга пауза.

ИДЕЯТА НЕ Е ЛОША. ЩЕ ПРЕКЪСНЕ ЕЛЕКТРИЧЕСТВОТО И ТЕЛЕФОНА

Намръщения знае ли къде живееш?

ОБАДИ МИ СЕ ПРЕДИ ТРИ ЧАСА И ПОЛОВИНА

Справи ли се?

ОЩЕ МИСЛЯ ПО ПРОГРАМАТА, НЕ МОГА ДА ТИ ДАМ СРОК

Какво ще правим?

НЕ СЕ ТРЕВОЖИ. ОСИГУРИ МИ САТЕЛИТЕН КАНАЛ, ЩЕ МИ ТРЯБВА ТРАНСПОНДЕР НОМЕР **A627E4578B**

Защо ли не съм изненадана?! Ще опитам.

ПОБЪРЗАЙ :-)

Луан си записа номера, взе мобифона от дивана и тръгна към спалнята. Още беше полуоблечена. Намери си джинсите и набра домашния номер на шефа си. Никога досега не се беше налагало да го безпокои по това време.

Обади се жена му. Луан се представи.

Директорът отговори почти веднага.

— Слушам, агент.

— Сър, налага се да се срещнем. Възникнаха някои усложнения, които изискват одобрение от най-високо ниво. И то бързо.

— Тръгвам веднага.

Тя потърси Монтгомъри. Още не се беше прибрал у дома. Набра номера на мобифона му.

— Връщай се в службата, Дарел. Трябва ни сателитен канал за Конрад. — Тя му обясни от какво точно се нуждае Ренегата и как може да се свърже с него.

ДАТА: СРЯДА, 4 НОЕМВРИ, 23:03:43

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Валеше силен сняг. Конрад се подхлъзна няколко пъти, докато се катереше по склона. Веднъж фенерчето се изплъзна от ръката му и трябваше да се върне назад, за да си го вземе. Джобовите му бяха претърпкани с различни инструменти и от време на време ги опипваше, за да се увери, че не е загубил нещо.

Беше тъмно като в рог. Нищо не се виждаше. Снежинките се блъскаха в лицето му. Виеше му се свят. Понякога дори не можеше да прецени дали се изкачва, или спуска.

Искаше му се да беше получил информацията поне няколко часа по-рано, но оценяваше старанията им да накарат техниците да се размърдат. Знаеше само, че след малко ще бъде на един от сателитите на Агенцията за национална сигурност.

Лъчът на фенерчето неотлъчно следваше кабела. Това беше единственият му ориентир. Стори му се, че вървя два часа, преди да стигне до антената. Всъщност знаеше, че не може да са били повече от двадесет минути.

Зад дърветата под снега имаше стара стълба. Той я измъкна и след няколко минути успя да я изравни върху антената. Чинията беше три метра в диаметър и стълбата му трябваше, за да стигне до централната ос. Извади отвертката и ключа от джоба си. Наложил се да сваля ръкавиците и студът веднага скова пръстите му.

Целият трепереше. Минаха цели двадесет минути, преди да успее да махне модула. Прекара кабелите към гърба на чинията и ги

пъхна в специалната дупка.

После хвърли стълбата обратно сред дърветата и отдели още десетина минути за дооправяне на кабелите. Когато се увери, че са свързани както трябва, изолира внимателно жиците. С помощта на ключа разхлаби всички болтове, които държаха чинията. Захапа фенерчето в уста и се опита да я завърти в правилната посока с помощта на компаса. Отне му доста време, докато успее.

Затегна болтовете и внимателно я провери пак. Работеше безпогрешно.

Готово.

Докато слезе по склона и се върне в хижата, лицето му беше изтръпнало от студа. Беше съдрал шубата си на някакъв клон. Застана пред печката, докато се постопли.

Отиде при компютрите и изгуби още цял час в доизкусуряване на нещата. Изпрати съобщение на Юпитер само за да провери как действа. Всичко беше наред.

Международната телефонна и телеграфна компания на Джак Крейн току-що беше модернизирана.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 07:12:28

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Андре Голоаз смяташе, че вече е прекалено стар за подобни приключения.

Жан Дювалие беше очарован.

— Ето! Ето! С всеки изминал ден вярата ми в теб нараства, Андре. Давам ти тридесет дни, и ти никога не превишаваш срока!

— В момента не разполагаме с никакви доказателства. Този Уестин е само предполагаем заподозрян.

— Ти го хвани, после ще намерим доказателства. Заставаш начело на френската група. Това ще бъде наградата ти.

— Предпочитам да мина без награда — запротестира Андре.

И ето сега беше тук, мръзнеше на изоставената магистрала близо до Безансон на четиридесет километра от швейцарската граница и на около двеста километра от Цюрих. Като за почетен лидер на групата Андре беше прекалено незаинтересован от подробностите на операцията. Беше оставил всичко в ръцете на полковника и сега

чакаше на студа, загърнат в старото си палто. Отказа да облече топлата черна униформа на командосите. Той беше следовател, а не войник.

До него отстрани на магистралата стоеше огромният С-130 „Херкулес“, с който пристигнаха Давид и израелците. По-нататък в редица чакаха хеликоптерите. Командващите от двете националности разучаваха картите, преценяваха внимателно всеки ход и пресяваха информацията, събрана от шпионите им. И естествено, се опитваха да свикнат един с друг в името на общата им цел. Според Голоаз не биваше да се стига до ситуацията, когато едната ръка няма да знае какво прави другата. Такова развитие на нещата не беше от полза за никого.

Командосите се бяха събрали близо до хеликоптерите и усърдно почистваха и проверяваха оръжията си. Андре знаеше, че сред тях трябва да има пет или шест първокласни компютърни експерти.

Небето беше оловносиво, всеки момент заплашваше да завали сняг. Но сега нищо не можеше да ги спре.

Вайзнер беше в отлично настроение. Той излезе от самолета и застана до него. Носеше специалната черна униформа. Никой сякаш не си даваше сметка за опасностите и усложненията от такава военна инвазия посред бял ден.

— Това е замък, Андре.

— Не те разбирам, Давид.

— „Датекс“ е разположена в стар замък. Военните още работят по стратегията. Всичко ще мине гладко.

— Аха. Значи ще трябва да превземем някаква крепост? — Голоаз по-скоро очакваше огромен небостъргач от бетон и стъкло.

— Ще бъде истинско предизвикателство. В каменната стена има масивна врата, която може да ни затрудни малко. Дворът е прекалено тесен за хеликоптерите. Покривът е стабилен, но прекалено стръмен. Сигурно ще атакуваме кулите.

— Докато аз се разхождам из парка — каза Голоаз. — Но това е смешно, Давид. Шестдесет въоръжени до зъби мъже срещу само един очилат експерт и неговия компютър.

— Забрави ли какво може този компютър, Андре?

— Не съм. Но не ми се вярва да го е пригодил и за ръкопашен бой.

— Има сензори.

— Сензори?

— Разузнаването доложи, че цялата околност е натъпкана с камери и сензори. Което означава, че той е предвидил и е готов за бъдеща атака.

— Може би този човек все пак знае какво върши, Давид.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 01:17:11

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

След реконструкцията на антената Конрад прегледа внимателно цялата информация, с която разполагаше за Глоубнет.

Търсеше някаква улика.

Не можеше да няма. Подсъзнателно хората често допускаха грешки. Като оня тип от „Компсистемс“ например, чийто потребителски код беше Монтана. Паролата за достъп беше съставена от разбърканите букви на Билингс, естествено плюс добавени произволни цифри.

Егоистите — а Конрад не си правеше илюзията, че е изключение — ужасно се гордееха с работата си. Дали по-натрапчиво или не, те винаги намираха начин да се рекламират, търсеха признание и слава. В далечното минало, още когато потребителският му идентификатор беше Ренегат, и той се ръководеше от същите мотиви.

Беше сигурен, че рано или късно ще успее да открие слабото място. Погледна часовника на втория монитор. Вероятно нямаше да има достатъчно време да попречи на Намръщения да удари щата.

Няколко часа отдели само за структурата на софтуера на „Компсистемс“, но остана разочарован. Нищо интересно.

После прочете договора и инструкциите за абонатите на Глоубнет.

Два пъти.

Нищо.

Вече имаше представа за програмирането на „Пелъс Гард“ с изключение на блокираните файлове. Прочете съсредоточено всеки ред, сякаш цифрите изведнъж можеха да му подскажат отговора.

Но сгреша.

Върна се в хола. От уредбата гърмеше гласът на Алън Джексън. Конрад застана до печката и се опита да подреди мислите в главата си.

Вече беше прочел абсолютно всичко за новата мрежа.

Или може би не?

Смътно се сети за рекламата в бюлетините преди откриването на Глоубнет.

Не беше ли в Уърлд Уайд Уеб?

Конрад забърза обратно към компютъра и стартира програмата-навигатор.

След няколко минути получи номера на страницата в Уеб. Извика я на екрана. Голямата жълта пеперуда размаха крила и отстъпи място на някакъв тип, който се представи за Нейтън Грей и под ритмичния приглушен музикален съпровод започна да изброява вълшебствата на Глоубнет.

И изчезна.

Конрад го пусна отново. Наведе се близо до монитора и впери поглед в образите.

Изгледа го цялото до края.

И после пак.

И разбра.

Беше толкова просто!

Облегна се назад и шумно въздъхна. Сега щеше да пипне Намръщения на собствената му територия. Щеше...

Светлините в къщата примигнаха и угаснаха.

Алън Джексън млъкна.

Не беше честно!

До 08:01:01 имаше още толкова време!

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 01:21:43

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Бялата лампа на покрива на международното летище в Денвър, която се виждаше от стотици мили разстояние и помагаше на пилотите да се ориентират, угасна. Светлините край пистите също.

Пилотът на самолет, излетял от летището в Аспен, тъкмо приземяваше машината си в Денвър. Той внезапно загуби ориентация и самолетът тежко се блъсна в гладката бетонна повърхност на пистата и продължи да се влачи по корем. Дясното крило се пречупи и корпусът се преобърна.

Генераторите се включиха почти веднага, но светлините бяха значително по-слаби отпреди. Пожарните коли веднага бяха алармирани.

Телефонната система на „Ю Ес Уест“, която покриваше района на целия Среден запад изгуби контрол върху линиите. Хората, които говореха в момента, а сред тях имаше и доста дежурни от редица държавни и правителствени учреждения, не бяха прекъснати. Компанията успя да предупреди голяма част от тях да не затварят след приключване на разговорите. Тази нощ всички компютърни системи, които използваха телефонни връзки — от Колорадския университет в Боулдър до Отдела за обработване на информация — останаха включени в мрежата. Техните оперативни системи и бази данни започнаха да се саморазрушават и след пет минути вече не съществуваха.

Компютърът на Националния център за атмосферни проучвания, свързан с новата високоскоростна мрежа заедно с останалите четири суперкомпютъра, остана незасегнат. Машините бяха отделени от Интернет само преди няколко дни.

Компютрите, които контролираха движението по пътищата, оправдаха опасенията и блокираха, но в крайна сметка това се оказа по-скоро второстепенен проблем. Тези, които регулираха снабдяването

с електричество в „Руръл Илектрик Асосиейшън“ и „Пъблик Сървис Къмпани“, бяха унищожени. Процесорите им изгоряха и десетки градове останаха на тъмно, включително и уличното осветление и светофарите във Форт Колинс, Лавлънд, Грийли, Денвър, Лейкуд, Ингълуд, Орора, Касъл Рок, Колорадо Спрингс и Пуебло. По цялото протежение на Фронт Рейндж на Роки Маунтинс.

Болниците веднага се прехвърлиха на резервните генератори, но сметките и диагнозите в компютрите отначало се объркаха, после окончателно изчезнаха.

Този път частните потребители също не бяха пощадени. Всеки персонален компютър, свързан с мрежата, изгуби зрението си — монитора, а малко след това и процесора. „Гуд Таймс“ се разпространи със светкавична скорост. Пораженията бяха огромни.

Седемнадесета улица, финансовият център в Денвър, беше ударена особено тежко. Банки, собственици и брокери останаха на нула. До следобед същия ден пазарът престана да съществува.

Федералният център, където бяха разположени дузина различни агенции, изгуби всичко. Информация, събирана години наред и отнасяща се за различни изследователски проекти в области от селското стопанство до социологията, беше безвъзвратно унищожена. Файловете на държавния институт за горите и Министерството на земеделието, свързани с федералните гори и национални паркове, се превърнаха в електронни безсмислици.

Централизираната административна система изгуби данните на стотици граждани. Вноските за пенсионните фондове, годините трудов стаж, всичко просто изчезна от паметта на компютрите.

Големите корпорации — „Локхийд-Мартин“, „Гейтс Ръбър“, „Ай Би Ем“, „Теледайн“, „Хюлет-Пакард“ и стотици други наеха компютърни професионалисти, които щяха да останат шокирани от загубата на административните, изследователски и прочие бази данни. Тъй като голяма част от информацията беше останала само в писмена форма, щяха да са им нужни години, преди да успеят да възстановят всичко.

Първокласната отбранителна база на северноамериканските отбранителни военновъздушни сили в планината Шайен Маунтин в Колорадо също пострада. Всички видео, аудио и информационни

връзки се разпаднаха. Голяма част от антените се стопиха от свръхелектричеството, което ги удари.

И, естествено, някои групи — като Колорадските патриоти — останаха много доволни от случилото се. Те никак не обичаха правителството.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 01:36:12

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

В единадесет и половина вечерта Ръсел и директорът на ФБР се срещнаха с директора на централното разузнаване, началника на президентската канцелария и съветника по въпросите на националната сигурност в кабинета в източното крило на Белия дом.

Мъжете сякаш приеха с нежелание предвидения сценарий, базиран само на недоказаната теория за съществуването на модел при атаките. Единствените аргументи в полза на твърдението бяха, че Конрад живее именно в Колорадо и че няколко района в света продължаваха да страдат от действията на Намръщения.

— Значи разполагаме с няколко часа? — попита съветникът.

— Доколкото знам, атаките започват в осем часа сутринта.

— Да, сър, но този случай е малко по-различен. Досега Намръщения е действал импулсивно и не е бил в конфликт с никого. Няма начин сега той да не поиска да го обезвреди възможно най-бързо.

Съветникът отиде да събуди президента. До полунощ той беше говорил по телефона с губернатора на Колорадо, а шефът на личния му щаб предупреди федералните части в щата, включително и онези във Форт Карсън, близо до Колорадо Спрингс. Кадетите от военновъздушната академия и пилотите от базата „Питърсън“ бяха вдигнати на крак. Националната гвардия получаваше нареждания.

Луан се опита да си представи телефонните разговори в Денвър. Обаждаха се на полицейски началници, пожарникари и шерифи. Полицаи, детективи и какви ли не експерти бяха измъквани от леглата си посред нощ. Войници, полицаи и пожарникари щяха да са нащрек в целия район.

Федералните служби също реагираха. Агенти на ФБР и Агенцията за борба с наркотиците, и представители на Министерството на финансите веднага се отправиха натам.

Обаче времето, с което разполагаха, се оказа крайно недостатъчно. Когато Колорадо беше ударен, нещата още далеч не бяха подготвени.

Ръсел и Монтгомъри се върнаха в кабинета ѝ. Голяма част от агентите вече бяха там, когато докладите започнаха да пристигат. Линиите с отделите в Денвър и Колорадо Спрингс бяха заети в момента на удара и останаха отворени. Бяха в пряк контакт и с екипа в „Локхийд — Мартин“. Най-голямата отбранителна компютърна система беше съсипана.

Кабинетът ѝ се беше превърнал в команден център, но нямаха абсолютно никаква власт. Луан и Дарел нервно се щураха нагоре-надолу и четяха набързо скалъпените доклади. Шефът непрекъснато говореше с директора на централното разузнаване и съветника.

— Току-що по радиото получихме информация от международното летище в Денвър — каза Дарел. — Четирима са загинали и още петима са ранени на самолета, който не успя да се приземи.

Сесили Амброуз откъсна най-горната страница на бележника си и ѝ я подаде.

— Повечето шерифи и полицейски началници докладват, че радиостанциите в колите им не работят. Компютъризираната система за идентификация на престъпници вече не съществува.

— Електрическите компании не са в състояние да функционират — обади се и Джими Морган. — На много места подстанциите са се запалили, опитват се да изключат външните захранващи източници.

Друг агент извика:

— Полицията в Денвър е регистрирала повишена криминална активност. Бандите започват да се развихрят.

— Станциите в планината Лукаут са унищожени от свръхнапрежение на тока. Няколко радио и телевизионни станции буквално са изолирани.

„Хайде, Ренегат! Направи нещо!“ — каза Луан на себе си.

Дарел я погледна въпросително.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 09:04:54

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

— Но това е замък! — учуди се Мартин и намали скоростта на взетия под наем фиат, когато приближиха огромната порта.

— Не ти ли казах? — попита Грей. — Пропуснал съм. Защо? Толкова ли е важно?

— Някои хора май доста ще се изненадат.

Двамата с Грей бяха прекарвали ужасна сутрин. Питър си беше представял как тържествено се приземява в Цюрих на борда на някой луксозен самолет. Оказа се обаче, че Марго успя да им намери само някакъв потрошен „Пайпър Чероки“, пилотиран от бивш легионер, който явно обичаше силните усещания.

Мартин се чувстваше малко неадекватно от адреналина, отвратителното пътуване, недоспиването и занемарения си външен вид.

Хубавото беше, че мястото още не гъмжеше от въоръжените сили на двете съюзили се нации.

— Мога ли да вкарам колата вътре?

— Разбира се.

И Мартин просто мина през широко отворената порта, като не забрави да отбележи, че тя беше направена от двадесет сантиметра дебели греди и висеше на четиридесетсантиметрови железни панти. Влезе в малкия двор. Зави наляво, паркира фиата пред гаража и двамата с Нат слязоха.

Когато приближиха масивната входна врата, тя се отвори и на прага застана мъж, облечен със сини панталони, светложълта риза и синьо сако.

— Нат! Каква приятна изненада!

— Добро утро, Джером.

Грей ги представи един на друг.

— С компютри ли се занимавате, господин Мартин?

— Напоследък повече от обикновено — отговори Питър.

Уестин тъжно поклати глава.

— Да, разбирам. Особено след случилото се в Съединените щати.

— Какво? — извика Грей.

— Не знаете ли?

Мартин беше говорил с Креншоу два пъти през нощта, последния път малко преди да наемат колата. Креншоу не спомена

нищо за Щатите.

— Доколкото разбрах, в Колорадо има някакви проблеми — каза Уестин. — Хайде, заповядайте вътре. Сигурно сте гладни.

Изведнъж Мартин изпита сериозни съмнения. Този тип да е компютърен маниак? Невероятният ум, който седи зад разрушаването на Интернет?

Повече му напомняше за продавача в магазина, откъдето купуваше ризите си.

Последваха Уестин през дъбовата врата в уютния коридор. Мартин и Грей свалиха палтата си. Обстановката беше повече от впечатляваща.

Тръгнаха надолу и наляво и влязоха в удивителен кабинет. Мартин не беше виждал нищо подобно. Помисли си, че ще падне голям майтап, ако Вайзнер и Голоаз се опитат да минат пред онези двадесетсантиметрови порти, при условие че отзад има огромен прозорец, който може да се счупи само с един удар.

Уестин махна към столовете край стъкленото бюро и изчезна зад вратите в задната част на кабинета. След няколко минути се върна със сребърна каничка и чаши. Наля им кафе.

— Тук ли е Джорджия? — попита Грей.

— Трябва да е някъде горе. Напоследък непрекъснато си блъска главата над онези скрити програми. Всички решихме, че е разрешила загадката още когато откри символа на намръщеното лице. Вече ѝ позвъних. След малко ще слезе при нас. Заповядайте, господа.

Съмненията на Мартин се увеличаваха с всяка изминала минута.

Той взе чашата си и опита кафето. След дългите часове на онзи малък самолет му се стори направо божествено.

— И така, господин Мартин, сам ли работите или за някоя по-голяма агенция?

— Е, не е чак толкова голяма — пошегува се Мартин. — Централното разузнавателно управление.

— О! — усмихна се Уестин. — Започвам да разбирам.

— Проследихме Намръщения. Всички следи водят към „Датекс“-Цюрих.

— Сериозно!?

— Напълно. Източниците ни...

— Оттук ли работи, или само използва системите ни?

Мартин не знаеше как да отговори на въпроса му. Грей му помогна:

— Още не знаем, Джером. Говорихме с Питър на път за насам. Наистина има основание за тревога. Французите и израелците скоро ще бъдат тук.

Уестин се усмихна.

— Значи трябва да сложим допълнителни прибори за обяд?

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 09:46:32

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: АВТО

Ревът на моторите и шумът от въртенето на перките не позволяваха да се води никакъв разговор. Вайзнер и Голоаз седяха в мълчание близо до вратата на хеликоптера.

Наблюдаваха мълчаливо красивия пейзаж, тъй като пилотът държеше машината възможно най-ниско, за да избегне засичането на радарите. Вайзнер беше сигурен, че фермерите обаче веднага ще уведомят властите и скоро швейцарците ще са по петите им.

Военните вече бяха разработили стратегиите и когато жълтата лампа над задната врата светна, войниците станаха и хванаха въжетата, готови за скок.

Когато хеликоптерът намали скоростта, Вайзнер се обърна и погледна през тясното прозорче. Дръпна Голоаз и извика:

— Ето го замъка!

Сградата беше особено внушителна. Успяха да я разгледат добре, когато хеликоптерът закръжи над нея. Останалите три машини бяха точно зад тях.

Вайзнер забеляза грамадния прозорец отзад, изрязан в каменната стена. После видя, че огромната порта отпред е широко отворена. На входа на замъка чакаха трима мъже.

Пилотът не знаеше какво да прави. Той попита нещо френския полковник и полковникът се наведе въпросително над Голоаз.

— Нека просто го приземи! — нареди Андре.

Когато хеликоптерът докосна земята, Вайзнер хвана дръжката на вратата и я дръпна встрани. Дватамата с Голоаз слязоха първи. Скочиха на покритата със сняг площадка. Перката беше вдигнала истинска вихрушка. Нямаше никаква видимост.

Мъжете несъзнателно наведоха глава и се затичаха към замъка.
Вайзнер напрегнато се вираше през снежната пелена. Когато най-после позна човека на входа, извика:

— О, по дяволите!

— Да — каза Андре. — Удивително как винаги успява, нали?

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 10:16:21

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: УЕСТИН

Джером безкрайно се забавляваше от всичко това.

Когато двамата мъже тръгнаха към тях, останалите три хеликоптера също се приземиха и вдигнаха огромен облак сняг. Единият беше облечен с черна униформа, барета и стискаше под мишницата си автомат. Другият пък носеше обикновени панталони, скъпи обувки и доста износено палто.

Когато стигнаха до вратата, мъжът от ЦРУ попита:

— Закъде си се издокарал така, Давид?

Онзи само поклати глава.

Мартин ги представи:

— Господин Джером Уестин, Андре Голоаз от френското разузнаване и Давид Вайзнер, представител на правителството на Израел. Андре, Давид, това е Нат Грей от „Компсистемс“, Атланта.

— Добре дошли в „Датекс“, господа — поздрави ги Джером.

— Както разбирам, преследвате някакъв престъпник.

Не искаше да прозвучи толкова саркастично, но при дадените обстоятелства нямаше друг начин.

Французинът въпросително погледна Мартин.

— Вече обясних на господин Уестин какъв е проблемът — каза Мартин.

— Ще имате ли нещо против — започна Голоаз — малко да поразгледаме замъка?

— Но моля ви, стига да не вкарате цялата тази армия вътре.

Израелецът обясни:

— С нас има компютърни експерти, които ще се радват да хвърлят едно око на софтуера ви.

— Това — каза Джером — е съвсем друга работа. Моят софтуер е защитен от закона за авторските права и всички останали закони на

тази страна. Той е частна собственост и нямам намерение да ви го показвам.

— Значи не можем да видим програмите?

— Не, господин Вайзнер, не можете.

Давид присви очи.

— Съветвам ви добре да си помислите!

Мартин ги прекъсна:

— Давид, господин Уестин е в Швейцария напълно законно. А ти?

— Питър, на чия страна си? — ядоса се Вайзнер.

— Мога, естествено, да ви предложа алтернатива — обади се Уестин. — Ще продам софтуера на Франция или Израел, както се разберете.

— Какво? Колко?

— Мисля, че два милиарда американски долара са напълно достатъчни.

Голоаз и Вайзнер се спогледаха.

Мартин каза:

— Ето, вече имаме диалог. Андре, би ли заповядал на хората си да изключат двигателите на хеликоптерите, за да се чуем. Предлагам всички да влезем вътре и да видим дали разстоянието между нула и два милиарда може да се понамали малко.

— Отлично предложение, господин Мартин — съгласи се Джером.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 10:18:37

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: МОНТАНА

Когато Джером поведе мъжете към кабинета си, за да преговарят за нещо, Грей се втурна нагоре по стълбите, като изкачваше по две наведнъж и профуча през стъклената врата на контролната зала.

— Нат! — извика Адам Мур. — Какво, по дяволите, става навън? Всички сензори са активирани!

Грей се огледа. Половината от хората се бяха струпали в задната част на залата и зяпаха през прозорците, които гледаха към двора. Бяха чули хеликоптерите, но сега не можеха да видят нищо от стените.

— Май Джером прави някакви сделки, Адам. Къде е Джорджия?

— В четвърта стая. Ами ти защо си тук?

— Минавам да ви видя — промърмори Грей и се затича по коридора.

Дръпна вратата на четвърта стая.

Джорджия уплашено вдигна глава, после натисна един клавиш и затъмни екрана. Грей изобщо не обърна внимание на действията ѝ.

— Нат! Каква изненада!

— Здравей, Джорджия.

— Ти ли си причината за това раздвижване?

— Боже, надявам се, че не. — Грей седна до нея. Тя изглеждаше много добре. Е, може би като изключим тъмните кръгове под очите, резултат от дългите часове пред монитора. — Джорджия, истината е, че искам да те помоля да дойдеш с мен.

— О, Нат! — Тя се пресегна и стисна ръцете му.

— Знаеш, че за мен светът винаги се е въртял около теб. Какво ще кажеш да преместим този център в Атланта?

Тя въздъхна.

— Нат, ти си един от най-прекрасните мъже, които познавам. Обичам те, но не по начина, по който обичам Джером. Не мога да приема.

— Моля те, Джорджия!

— Нат, силата и властта са тук. Не разбираш ли? Аз трябва да бъда до Джером. — Тя стисна ръцете му.

Грей замълча.

После стана.

— Нали не се сърдиш? — попита тя.

Той излезе и бавно затвори вратата. През прозореца видя колите на швейцарската полиция. Армията и правителството. Започваше да става много интересно.

Но не и за него.

Сякаш нещо у него беше умряло.

Въпреки че още когато напускаше Атланта, знаеше, че ще стане така.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 10:20:24

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: :-(

Той е в системата. В „Датекс“! Не е възможно! В Колорадо няма електричество. Телефонните линии са пълна бъркотия. Тогава как е влязъл тук? А може би наистина живее в Калифорния?!

ИНСТАЛИРАЙ TRANSWARP IV

Защитата пази ядрото — административната система на „Датекс“. Продължава да опитва. Може би има паролата? Или защитата не работи?

ЗАРЕДИ CALCARP V

Чао, Калифорния!

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 02:20:49

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Паролата на Уестин върши идеална работа. Да проверим монитора. Всичко е наред.

допълнителни услуги

Както и очакваше. Паролата е сменена. Тогава да активираме програмата. Хиляда и едно... хиляда и две... хиляда и... Готово! Вътре сме.

отвори „Пълномощия“

Сега да прегледаме списъка. Празният ред още е там. Зареждаме графичния образ на жълтата пеперуда, а после:

@datexz.globenet.com

Господи, било е толкова просто! Пред очите на всички! На целия свят. В крайна сметка Намръщения се беше оказал голям хитрец. През цялото това време се опитваха да открият паролата с типичните символи, а тя беше графична. И изложена в Уеб като пеперуда. Ключът беше в дизайна на крилото. Ако човек се вгледаше по-внимателно, не можеше да не забележи наклонените черти — типични за разделянето на директории и файлове.

Естествено, не всяка пеперуда можеше да свърши работа. Копието трябваше да е абсолютно точно, а той беше сгрешил фатално с излагането му в мрежата.

ОТКРИ ПАРОЛАТА
СЪМНЯВАШЕ ЛИ СЕ?
ПРЕКАЛЕНО КЪСНО
ЩЕ ВИДИМ

*Бързо, F12.
Боже, всичко свърши.
Най-после.*

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 11:23:12

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ПМАРТ

Наложи се преговорите да бъдат прекъснати за половин час, докато Джером успее да убеди швейцарските власти да не предприемат нищо по повод нарушаването на въздушното им пространство. Съгласиха се едва след като три от хеликоптерите излетяха с голяма част от мъжете в черни униформи.

Когато жената влезе, край стъкленото бюро отново се водеха разгорещени пазарлъци.

Питър усети как Грей се напрегна. Нат веднага стана и отиде до прозореца, който гледаше към езерото. Мартин се досети, че той беше дошъл заради нея и че нещата явно не бяха потръгнали.

Уестин я представи:

— Господа, това е Джорджия Тейлър — вицепрезидент на „Датекс“.

— Какво става тук, Джером?

Той бързо ѝ обясни.

Джорджия се засмя.

— За бога, Джером! Остави ги да погледнат програмите. Двамата с Адам ще се погрижим да не вземат нищо със себе си.

Уестин с облекчение се съгласи.

— Господа, последвайте я, ако обичате.

Вайзнер отиде да доведе компютърните си експерти.

Андре се наведе към Мартин и тихо го попита:

— Питър, моля те, кажи ми, че вече не си го взел!

— Защо трябва шефовете ти да спят спокойно, Андре?

Голоаз изръмжа.

Мартин само му намигна. Двамата станаха и се присъединиха към Грей.

— Прекрасна гледка — каза Мартин.

— Свикнал съм с по-различна — отговори Грей.

— Да, аз самият предпочитам Вермонт. Може би някой ден ще се върна там. — Той твърдо си обеща да посети родителите си. Може би Луан ще иска да се запознае с тях.

— Аз също мисля да се върна в Монтана. Ще се занимавам с добитък.

Наложи се да чакат до три следобед. Мартин се обади на Креншоу за повече информация от Колорадо. Новините никак не бяха добри, но поне проблемът не се разпространяваше и в другите щати. Защитните системи във въздушните контролни центрове бяха възстановени. В три часа всички компютърни експерти се отказаха от търсенето. В системите на „Датекс“-Цюрих нямаше абсолютно нищо подозрително.

После хапнаха сандвичи с пушено месо, които им приготви жената на име Тейлър.

Когато се разделиха, Питър покани Грей да пътуват заедно до Щатите.

— Само да не е в оная двуместна браква.

— Този път ще се опитам да намеря нещо по-добро.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 10:46:21

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: ЛУРЪС

Креншоу ѝ се обади да ѝ каже, че Питър не е намерил нищо в „Датекс“. Намръщения беше успял да се измъкне от капана.

Тя се обади на шефа си, после той дойде лично да съобщи новината на останалите агенти. Разочарованието беше искрено.

Нима това никога няма да свърши?!

Положението в Колорадо не беше чак толкова лошо, колкото в Сингапур например, но само защото бяха разполагали с няколко часа преднина. Най-оптимистичните прогнози предвиждаха поправките на компютрите, инсталирането на новия софтуер и възстановяването на електричеството да приключат едва след няколко дни.

Луан отчаяно се отпусна на стола и се втренчи в монитора си.

— Здравсти, Луан!

Тя се обърна.

— Здравей, Рик.

— Отпусни се, скъпа. Всичко свърши!

- Свърши? Кое по-точно?
- Кошмарът ти. Моят също.
- Слушай, не съм в настроение за...
- Гаджето ти се свърза с мен.
- Нямам гадже! — дръпнато отговори тя, но все пак попита: —

Кой?

— Ренегата. Влязъл е направо в системите на Агенцията за национална сигурност, сигурно за да ми докаже, че може да го направи. Оставил ми е кратко съобщение заедно с една хубава малка пеперудка. Според него тя може да изтрие скритите програми. Поставил е изрично условие да се разпространява безплатно. Вече започнахме.

- Боже господи! Знаех си, че може да го направи!
- Мога ли вече да те поканя на обяд?
- И още как! След пет минути съм готова.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 08:57:04

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: РЕНЕГАТ

Кейси се чувстваше отлично.

Според него щяха да минат няколко седмици, преди нещата отново да се нормализират. Естествено, доколкото това е възможно. Глоубнет едва ли някога щеше да превземе киберпространството. Проблемите им бяха станали обществено достояние и вероятно по-големите им клиенти отново щяха да се върнат в Интернет. В крайна сметка виртуалното общество щеше да разбере какво точно се е случило.

Макар че беше трудно да се предвиди какво ще се случи с Интернет.

Но това вече не беше негов проблем.

И дори мъничко съжаляваше, че Марк Себастиан се беше върнал в Чикаго. Иначе щеше да вземе няколко бутилки бира и да отиде просто да си побъбрят.

Генераторът му тихо бръмчеше и произвеждаше достатъчно електричество за компютрите и уредбата. Реба Макинтайър тихо пееше нещо.

Сега искаше само да зареди печката и да поспи поне шестнадесет часа.

Тъкмо понечи да изключи компютъра, за да пести енергия, когато комуникационната програма му сигнализира, че на линията има някой. Той щракна с мишката.

Ти си моят герой!
ГЛУПОСТИ, ЩЕШЕ ДА СЕ СПРАВИШ И САМА
Сериозно! Скоро ще ти дойда на гости. Приготвила съм ти чек и нещо от федералния съдия.

Конрад помисли за секунда, после реши, че няма за какво да се тревожи.

ЩЕ ТЕ ЧАКАМ

: -)

: -)

Конрад изключи компютъра и се върна в хола. Валеше сняг, но сега това му се стори по-скоро приятно. Застана на прозореца и се загледа навън.

Край хижата мина старата пума. Козината ѝ беше опърпана. Явно не беше в най-добрите си години, но се движеше с достойнство, сякаш всичко наоколо ѝ принадлежи.

Пък и така си беше.

ДАТА: ЧЕТВЪРТЪК, 5 НОЕМВРИ, 20:16:32

КОД НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: УЕСТИН

Джером и Джорджия седяха в сумрака на кабинета му и гледаха езерото. Тя беше наляла по чашка „Айриш Мист“.

— Не мога да се сетя някога да съм се забавлявал повече от днес — започна той. — Истинско приключение!

— Беше доста забавно, нали?

— Е, трябва да си призная, че по едно време никак не ми беше до смях.

— Защо, Джером?

— Бях абсолютно сигурен, че именно ти се криеш зад Намръщения.

— Джером! Как можеш да си помислиш подобно нещо!

— Както и да е. Знам, че обичаш властта. И искаш непрекъснато да се доказваш?

— Затова ли им се противопоставяше толкова упорито.

— Естествено. Не можеш да си представиш колко се зарадвах, когато не успяха да открият нищо.

Джорджия се усмихна в тъмното.

Издание:

Уилям Лавджой. Натиснете Enter ако смееете...

Първо издание

Превод: Йорданка Зафирова

Корица: „Атика“

Формат: 32/84/108

Печатни коли: 25

Издателство „Атика“ — София, 1999 г.

ISBN: 954-729-040-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.